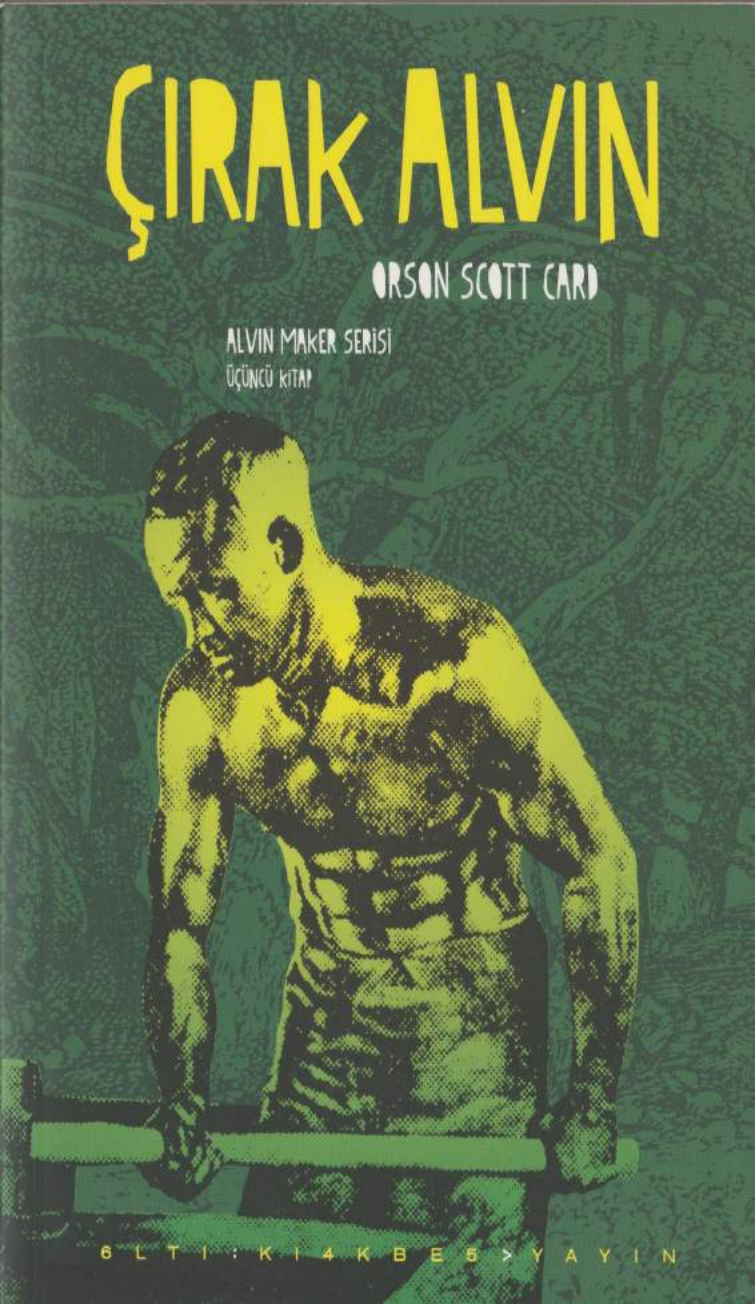
ÇIRAK ALVIN

ORSON SCOTT CARD

ALVIN MAKER SERİSİ
ÜÇÜNCÜ KİTAP



6LTI:KI4KBE5>YAYIN


VENI
VENI
VENI

Çırak Alvin - Alvin Maker III
Orson Scott Card
1.baskı: Mart 2012

Yayın Yönetmenleri
Kaan Çaydamlı, Şenol Erdoğan

Kapak Tasarımı
Erol Egemen

Baskı
Çınar Matbaacılık
Sertifika no: **12638**
(0-212) 628 96 00

Anotlialit Ajans aracılığıyla
© **ALTI**KIRKBEŞ YAYIN
Sertifika no: **17613**

Kadıköy'ün yağmurlu ve puslu sokaklarında
hazırlanan bu kitap sizi uçurumdan aşağı
atabilecek güce sahip olabilir.
Herhangi bir şekilde ve özellikle izinsiz
olarak iktibas edildiğinde
Kadıköy'ün o bilinen, serin ve rutubetli lâneti,
yıllar boyunca bunu yapanı takip eder,
saçları dökülür, rüyasında sürekli olarak Kadıköy
sokaklarından akın akın geçerek yıllık intiharlarını
gerçekleştirmeye giden lemur sürüleri görür
ve derin bir yalnızlığa gömülür.

ALTIKIRKBEŞ YAYIN
bir Kaybedenler Kulübü tribidir.
Barbaros blv Marmara apt no 68/1 beşiktaş
Tel: (0-212) 2168563
www. altikirkbes.wordpress.com
E-satış: www.645dukkan.com
E-mail: altikirkbespublishing@gmail.com

Çırak Alvin

Alvin Maker Serisi 3. Kitap

Türkçesi: Feyyaz Şahin

ALTIKIRKBEŞ YAYIN
2012

-I-
KÂHYA

Alvin'in çıraklık hikâyesinin tarihini anlatmaya işlerin ilk kötüye gittiği noktadan başlamak istiyorum. Güneyde çok uzaklarda, Alvin'in tanımadığı ve hayatı boyunca karşılaşmayacağı bir adam yaşardı. Fakat, Alvin'in, yasaların cinayet olarak gördüğü şeyi yapmasına ve çıraklığının sona erip gerçek bir erkek olmasına yol açan olayları başlatan kişi oydu.

1811 yılında Appalachee'de bir yerdi. Appalachia henüz Kaçak Köle Anlaşmasını imzalayıp Birleşik Devletler'e katılmamıştı. Orası, Appalachee ve Kraliyet Sömürgelerinin birleştiği sınırların yakınlarındaydı. Burada yaşayıp, işlerini yaptırmak için Siyah kölelere sahip olmak istemeyen tek bir Beyaz adam bile yoktu.

Kölelik bu beyaz Halk için bir tür simya gibiydi ya da onlar böyle düşünüyordu. Siyah adamın döktüğü terin her damlasını altına, Siyah kadının boğazından dökülen her acı çığlığını sarrafların masasında çınlayan gümüş akçelere dönüştürmenin yolunu bulmuşlardı. Burada alınıp satılan ruhlardı fakat aralarından hiçbiri başka bir insana sahip olmakla ödedikleri bedelin farkında değildi.

Beni iyi dinleyin, sizlere dünyayı Çiftçi Cavil'in kalbinin derinliklerinden geçtiği şekliyle anlatacağım. Ama çocukların uyuduğundan emin olun, çünkü bu, hikâyemin çocukların duymaması gereken, onların pek anlayamayacağı kısımlarından sadece biri ve burada amacım onlara bir ders vermek değil...

Çiftçi Cavil, sofu, kiliseye düzenli olarak giden ve gelirinin

onda birini kiliseye bağışlayan bir adamdı. Sahip olduğu tüm kölelerini İncil'de anlatılan ilahi hakikati öğretecek kadar İngilizce öğrendikleri gibi vaftiz ettirir ve onlara Hıristiyan isimleri verirdi. Onların şeytani büyüler yapmalarını yasaklar, tavukları öldürmelerine izin vermezdi, bu kadar masumca bir eylemi, kötücül tanrılarına kurban verdikleri ayinlere neden dönüştürsünlerdi ki... Çiftçi Cavil, Tanrıya olan görevlerini her şekilde, elinden geldiğince yerine getirmeye çalışırdı.

Peki bu zavallı adam nasıl oldu da böyle bir dürüstlükle ödüllendirildi? Karısı Dolores'in duyduğu korkunç ağrılar ona rahat vermiyordu, bilekleri ve parmakları yaşlı bir kadınınki gibi bükülmüştü. Yirmi beş yaşına girdiğinde, geceleri gözyaşları içinde uyumaya başlamıştı. Cavil artık onunla aynı odayı paylaşmaya katlanamıyordu.

Ona yardım etmeye çalıştı. Odasına soğuk sular, sıcak sular, pudralar ve ilaçlar getirip götürdü, Camelot Üniversitesinden diplomalı şarlatan doktorlara maddi gücünü fazlasıyla aşan paralar harcadı, evini bitmek bilmez dualarıyla vaizler ve ağızlarından yalancı dualar dökülen rahipler aşındırıp durdu. Bu çabalarının hemen hemen hiçbiri işe yaramadı. Her gece yatağında uzanıp karısının çığlıklarını dinliyor, çığlıkları yatışıp hafif iniltilere dönüşene, düzenli nefes alışlarını duymaya başlayana kadar içi rahat edemiyordu.

Bu geceler Cavil'i öfke ve umutsuzluktan çılgına çeviriyordu. Ona sanki aylardır uyumamış gibi geliyordu. Tüm gün çalışıyor, geceleri ise ruhlarının kurtuluşa ermesi için Tanrı'ya yakararak geçiriyordu. Karısı için umudu kalmamışsa da, artık kendisi için dua ediyordu.

Geceleri ona huzur veren Dolores'in kendisi oldu. "Her gün çalışıyorsun Cavil, uyumazsan kendini tüketeceksin. Ben bağırmadan duramıyorum ve sen beni duymaya katlanamı-

yorsun. Lütfen başka bir odada uyu."

Cavil yine de kalmak istedi. "Ben senin kocanım ve buraya aidim," dedi ama karısı yapılması gerekeni ondan daha iyi biliyordu.

"Git," dedi, hatta sesini yükseltti, "Git!"

Calvin de, hissettiği rahatlama duygusundan utanarak gitti. O gece aralıksız, gün doğana kadar beş saat boyunca uyudu. Aylar, belki de yıllar sonra ilk defa iyi uyudu ve ertesi sabah uyandığında, olması gerektiği yerde, karısının yanında kalmadığı için büyük bir suçluluk duydu.

Çiftçi Calvin zamanla yalnız uyumaya alıştı. Sabahları ve geceleri, karısını sık sık ziyaret etti. Birlikte yemek yediler. Cavil karısının odasında bir sandalyeye oturup sehpanın üzerine koyduğu yemeğini yiyor, karısı yatağa uzanırken bir siyah kadın onu ağzına tıktığı kaşıklarla besliyor, karısının elleri yatak örtülerinin üzerinde ölü yengeçler gibi duruyordu.

Cavil, başka odada uyusa bile, çektiği işkenceden kurtulamıyordu. Bebekleri olmayacak, Cavil bereketli tarlasını devredecek bir erkek evlada kavuşamayacaktı. Görkemli düğünlerle başka bir yuvaya armağan edecek kız çocukları olmayacaktı. Dolores'i, onun için yaptığı evlerinin altkatındaki balo salonuna getirdiğinde, ona "Biz nasıl ilk kez senin babanın evinde elele tutuştuysak, kızlarımız da kavalyeleriyle bu odada buluşacak, onlar da burada elele tutuşacaklar," demişti. Şimdi ise Dolores balo odasına bile çıkamayacak haldeydi. Sadece kiliseye gitmek için Pazar günlerinde ve satın alınan kölelerin vaftiz edilmeleriyle ilgilenmek için alt kata iniyordu. Herkes onu ancak bu zamanlarda görüyor ve cesaretine ve yaşadığı güç durumlarda inancını yitirmemesine hayranlık duyuyordu. Fakat Cavil kurduğu tüm hayallerin yıkıma uğradığını gördükçe, komşularının hayranlığı onu

çok az teselli ediyordu. Sanki Tanrı sahip olmayı dilediği her şeyi yapacaklar listesinin en altına atmıştı ve tüm dularını geri çeviriyordu.

Bunca hayalkırıklığı başka adamların inancını yitirmesine yol açabilir. Ama Çiftçi Cavil çok dindar ve dürüst bir adamdı ve ne zaman aklından Tanrı'nın ona kötü davrandığına dair küçücük bir düşünce geçse, cebinden Mezmurlar Kitabını çıkarıyor ve bilge peygamberin sözlerini mırıldanmaya başlıyordu.

Sadece sana güvenirim ey Tanrım,
Ama dualarıma kulak ver
Ve benim güçlü dayanağım ol

Zihnini okuduklarına veriyor ve içinde taşıdığı şüpheler ve dargınlıklar kısa sürede uçup gidiyordu. Tanrı, çektiği sıkıntılarda bile Çiftçi Cavil'in yanındaydı.

Sabahlara kadar İncil'de geçen yaratılış hikâyesini okuyordu. Bir keresinde 16. Bölümün ilk iki dizesi dikkatini çekti. Abram'ın karısı ona çocuk veremiyordu. Kadının Hagar adında Hindistanlı bir hizmetçisi vardı. Sarai Abram'a, 'Beni dikkatle dinle, Tanrı bana dünyaya çocuk getirme yeteneği bahşetmedi, sana hizmetçime gitmen için yalvarıyorum. Belki ondan bir çocuk sahibi olabilirsin' diyordu.

O anda aklına Abraham gibi onun da dürüst bir adam olduğu düşüncesi geldi. Abraham'ın karısı ona bir çocuk veremiyordu ve benim durumum da aynı şekilde umutsuz. Abraham ve karısının evindeki kadın gibi onların evinde de bir sürü kadın köle vardı. Neden Abraham'ın yaptığını yapıp, bunlardan birinden çocuk sahibi olmasın ki?

Aklına bu düşünce geldiği anda dehşetle titredi. Beyaz İspanyol, Fransız ve Portekizlilerin Güney adalarında açıktan açığa siyah kadınlarla yaşadığını duymuştu. Şüphesiz bu

adamlar en alçak yaratıklardandı ve yaptıklarının hayvanlarla ilişkiye giren insanların yaptığından bir farkı yoktu. Hem bir Siyah kadının çocuğu nasıl onun mirasçısı olabilirdi? Melez bir çocuk, bir Apalechee çiftliğinden zırnık koklayamazdı. Cavil bu fikri hemen aklından çıkardı.

Ama karısı ile birlikte kahvaltı masasına oturduğunda, aynı düşünce yine aklını kurcalamaya başladı. Kendisini karısına yemek yediren siyah kadını izlerken buldu. Hagar gibi bu kadın da Mısırlıydı değil mi? Kaşığı tabaktan karısının ağzına götürürken kalçasının nasıl esnek bir şekilde kıvrıldığını fark etti. Gözleri, bardağı dudaklarında tutarken, bluzundan taşacak gibi gözüken göğüslerine takıldı. Nazik parmaklarının Dolores'in dudaklarında kalan yemek parçalarını ve damlaları nasıl sildiğini gördü. Bu parmakların kendisine dokunduğunu düşünüp hafifçe titredi. Yine de bu içinde bir deprem hissi yarattı.

Tek kelime etmeden hızla odadan çıktı. Evin önünde İncil'ini sıkıca tutuyordu.

Beni kötülüklerimden arındır,
Ve günahlarımdan kurtar.
Çünkü işlediğim günahları hiç olmadığı kadar kabul ediyorum.

Yine de bu kutsal sözleri fısıldarken bile, tarlasında çalışan kadınların su hendeğinde yıkandıklarını gördü. Aralarında, küçük olsa da büyüdüğünde boy atacağından emin olduğu için altı yüz dolara satın aldığı genç kız da vardı. Gelişi üzerinden o kadar az süre geçmişti ki, daha Hıristiyanlığa özgü alçakgönüllülük hakkında hiçbir şey öğrenmemişti. Hendeğin içinde bir yılan gibi çırılçıplak salınıyor, vücuduna döktü-

ğü maşrabalarca su, başının üzerinden kalçalarına akıyordu.

Cavil ayakta durup büyülenmiş bir halde onu seyretti. Karısının yatak odasında kötücül bir düşünce olarak doğan şey, şimdi bir tutku esrimesi haline gelmişti. Daha önce kızın birbirine sürtünen uylukları kadar zarif, su vücudundan akarken titremesi kadar davetkâr bir şey görmemişti.

Karşısındaki, okuduğu coşkulu ilahiye bir cevap mıydı? Tanrı ona, Abraham'ın yanında olduğu gibi, onun da yanında olduğu mesajını mı vermek istiyordu? Belki de bu cazibenin kötülüklerine karşı bir uyarıydı. Afrika'dan yeni gelmiş bu siyah aşuftelerin ne gibi marifetleri olduğunu kim bilebilirdi ki? Burada onu izlediğimin farkında ve beni baştan çıkarmaya çalışıyor. İçimde bu kadar günahkâr düşünceler uyandırdırabildiklerine göre, besbeli bu Siyahlar şeytanın çocuğunun ta kendisi.

Bakışlarını yeni kızdan uzaklaştırıp başka yöne döndü ve tutkuyla yanan gözlerini kutsal kitaptaki kelimelere gizledi. Her nasılsa başka sayfaya geçmişti- ne zaman sayfayı çevirmişti ki?- ve kendisini Süleyman'ın Şarkısını okurken buldu.

Memelerin, nilüferler arasında beslenen iki genç dişi karaca gibi...

"Tanrım bana yardımcı ol,' diye fısıldadı, 'üzerimden bu kötü büyüyü at.'

Günden güne aynı duayı okumaya devam etti ama hâlâ kadın kölelerini, özellikle şu yeni satın aldığı kızı tutkuyla izliyordu. Neden Tanrı ona aldırış etmiyordu? O her zaman dürüst bir adam olmamış mıydı? Karısına daima iyi davranmamış mıydı? Ticaret yaparken ahlakından ödün vermiş miydi hiç? Gelirinin onda birini kiliseye bağışlayıp Tanrıya adaklar sunmamış mıydı? Kölelerine ve atlarına iyi davran-

mamış mıydı? Neden Tanrı ve onun İlahi adaleti Calvin'i bu kara büyüden korumuyordu?

Dua ederken bile itirafları kösnül fantezilere dönüşüyordu. Tanrım, yeni satın aldığım kızı çiftliğin kahyasından dayak yiyip yaşlı gözlerle yatak odamın kapısında belirirken düşündüğüm için beni affet. Onu, yatağıma uzatıp eteğini kaldırdığımı, ben kalçalarını ve kaba etlerini okşarken onun yatak örtülerinin üzerinde zevkten kıvranıp omzunun üzerinden bana baktığını ve gülümsediğini hayal ettiğim için beni bağışla... sonra bir anda dönüp bana doğru uzandığını.... Oh Tanrım, affet beni, kurtar beni!

Ne zaman bunları yaşasa, neden dua ederken bile bu düşüncelerden kurtulamadığını merak etmekten kendini alamıyordu. Belki de ben Abraham kadar dürüst bir adamım, belki bu tutkuları bana gönderen Tanrının kendisidir. Bu şeyleri ilk İncil okurken düşünmeye başlamamış mıydım? Şimdi gidip satın aldığım kızla birlikte olsam ve o hamile kalsa, Tanrı bir mucize gerçekleştirip bana Beyaz bir bebek verir miydi? Tanrı'nın nazarında her şey mümkündür.

Bu fikir Cavil için hem harika hem de korkunçtu. Keşke dilekleri gerçek olsaydı! Ama Abraham Tanrı'nın sesini duyuyordu, o ise Tanrı'nın ondan ne istiyor olabileceini kestiremiyordu. Tanrı Çiftçi Cavil'e tek bir söz söylememişti. Neden Tanrı ona her şeyi doğrudan söylemiyordu. Al bu kızı, kadının yap! Ya da 'ona dokunma, o, teni sana yasaklanmış bir ırktır! Sesini duymama izin ver Tanrım, izin ver de ne yapacağımı bileyim!

Yüce Tanrım, döktüğüm gözyaşlarını gör, bana sessiz kalma, bana bir mesaj vermezsen, onlar gibi olacağım, onlar gibi günah çukuruna düşeceğim.

1810 yılında bir gün, dualarına beklediği cevap geldi.

Cavil buğday ambarında diz çökmüştü. Geçen yılın bereketli hasatı satılalı çok olduğundan ve bu yılın ürünleri tarlada yeşerdiğinden, ambar neredeyse bomboştu. Dua edip günah çıkarır ve karanlık hayalleriyle mücadele verirken, sonunda dayanamayıp haykırdı: 'Dualarımı duyacak kimse yok mu?'

Sert bir ses cevap verdi, 'Seni gayet iyi duyuyorum.'

Cavil ilk başta bir yabancının –çiftliğin kahyası ya da bir komşunun- korkunç itiraflarını duyduğunu düşünüp büyük bir korkuya kapıldı. Sonradan etrafına baktığında, gördüğü adamın tanıdık biri olmadığını fark etti. Yine de konuşan adamı hemen tanıdı. Kuvvetli kolları, güneş yanığı yüzü ve düğmeleri açık gömleğinden bu adamın bir beyefendi olmadığını anlamak zor değildi. Ama ne işe yaramaz bir Beyaza, ne de bir tüccara benziyordu. Yüzündeki ciddi ifade, soğuk bakışları ve gergin kasları: Hiç şüphesiz o, kırbaçı ve demir iradesi ile Siyah ırgatlarını yola getirebilecek adamlardan biriydi. Bir kahya. Tek farkı, onun Cavil'in hayatı boyunca gördüğü bütün çiftlik kahyalarından daha güçlü ve tehlikeli gözükmesiydi. İlk bakışta, bu adamın, tarlalarda işten kaçan bütün tembel maymunların hakkından geleceğini anladı. Ama Cavil böyle bir adamı katiyen işe alamayacağın biliyordu, çünkü bu adam o kadar güçlüydü ki, Cavil çok geçmeden kimin çalışan, kimin efendi olduğunu unutabilirdi.

"Çoğu insan beni 'Efendim' diye çağırır," dedi yabancı. "İlk bakışta kim olduğumu çıkaracağını biliyordum."

Bu adam Cavil'in beyninin ulaşılmaz derinliklerinde sakladığı düşünceleri nasıl bilebiliyordu? "Öyleyse sen bir kahyasın?"

"Bir keresinde senin gibi birinin söylediği gibi, ben bir

efendi değilim ama efendinin ta kendisiyim; bir kahya değilim ama kahyayım.

"Buraya neden geldin?"

"Çünkü beni sen çağırdın?"

"Seni daha önce hiç görmemişken nasıl çağırabilirim?"

"Eğer göze görünmeyeni çağırırsan, Çiftçi Cavil, elbette daha önce hiç görmediğin birisini görürsün."

Cavil, kendi tahıl ambarında ne kadar yüce bir adamla karşı karşıya kaldığını ancak o zaman anladı. Çoğu kimsenin Efendim diye seslendiği adam, dualarına cevap vermişti.

"Yüce İsa" diye bağırdı.

Kahya o anda sanki Cavil'in sözlerini savuşturmak ister gibi elini kaldırdı. "Hiç kimse beni bu isimle çağıramaz," diye haykırdı.

Cavil, korku ve dehşet içinde başını eğdi. "Bağışla beni, Kahya! Ama senin adını söyleyemeyecek kadar değersizsem, nasıl oluyor da yüzüne bakabiliyorum? Yoksa kaderimde, günahlarım affedilmeden bugün ölmek mi var?"

"Lafını bil, seni aptal," dedi Kahya. "Gerçekten gerçek yüzümü gördüğüne inanmıyorsun ya?"

Cavil başını kaldırdı ve adama baktı. "Şimdi bile, bana yukarıdan bakan gözlerinizi görebiliyorum."

"Gördüğün, sadece bana dair zihninde yarattığın yüz, hayalgücünün yarattığı beden! Senin zayıf zekan, benim gerçek bedenimin haşmetini kaldıramaz. Bilincinde geliştirdiğin maske ile gerçek suretimi görmeyip akıl sağlığını koruyorsun. Beni bir kahya olarak görüyorsan, bu görünüşü sahip olduğum büyüklük ve güçle özdeşleştirdiğin içindir. Bu sevdiğin ve korktuğun, ilahlaştırdığın ve irkilmene yol açan suret.

Beni pek çok isimle çağırdılar: Işık Meleği ve Yürüyen Adam, Ani Yabancı ve Aydınlık Ziyaretçi, Gizli Yüz ve Savaş Aslanı, Demir Yokedicisi ve Su Taşıyıcısı. Sen bugün beni Kahya olarak adlandırdın, öyleyse bundan sonra senin için benim adım bu."

"Gerçek adını öğrenme ya da gerçek yüzünü görme şansım var mı, Kahya?"

Kahyanın yüzü karanlık ve korkunç bir ifadeye büründü, ağzını uluyacak gibi açtı: "Bu dünyada benim gerçek yüzümü görüp hayatta kalan tek bir kişi var ve o da kesinlikle ölecek!"

Sözleri ağzından yağmursuz bir gök gürültüsü gibi çıktı ve Çiftçi sarsılıp, fırtına öncesi rüzgarda savrulan bir toz tanesi gibi uçup gitmemek için zemine yapıştı. Cavil, "Lütfen küstahlığım yüzünden canımı almayın!" diye haykırdı.

Kahyanın cevabı, sabah güneşi kadar nazikti. "Canını almak mı? Seni, benim en gizli öğretilerimi öğrenecek, rahiplerin ve keşişlerin bile sahip olmadığı bilgileri vereceğim adam olarak seçmişken, bunu neden yapayım?"

"Beni mi?"

"Seni eğitmeye başlayalı uzun zaman oldu ve sen bunu anladın. Emirlerimi yerine getirmeyi arzuladığını biliyorum. Sadece inançtan yoksunsun. Henüz bütünüyle bana ait olmadın."

Cavil'in kalbi hızla atmaya başladı. Yoksa Kahya, ona Abraham'a verdiği şeyi mi vermek istiyordu? "Kahya, ben değersizin biriyim."

"Elbette değersizin birisin. Kimse, dünya üzerindeki hiçbir ruh benim gözümde değerli değildir. Ama yine de, bana itaat edersen, övgümü hakedebilirsin."

Cavil büyük bir sevinçle içinden, elbette itaat edeceğim ve o bana kadını verecek, dedi. "Nasıl emrederseniz, Kahya."

"Sana Hagar'ı sadece aptalca arzuların ve çocuk sahibi olma açlığın yüzünden vereceğiini sanmıyorsun ya? Yapacaklarınla daha büyük bir amaca hizmet edeceksin. Kuşkusuz Siyahlar da Tanrının evlatları ve kızları ama Afrika'da şeytanın iktidarı altında yaşamak zorunda kaldılar. O korkunç Yokedici, onların kanını kirletti. İşte bu yüzden Siyah tenliler! Her bir nesil Siyah doğduğu sürece onları asla kurtaramam, bu şekilde onlara ancak şeytan sahip olabilir. Bana yardım etmezsen onları nasıl geri alabilirim?

"Peki kızı alırsam çocuğum beyaz olacak mı?"

"Benim için önemli olan, çocuğun saf Siyah doğmayacak olması. Senden ne istediğimi anlıyor musun? Senden tek bir Ishmael değil bir sürü çocuk istiyorum, sadece Hagar'a değil çok sayıda kadınla birlikte olacaksın?"

Cavil kalbinin derinliklerinde gizlediği en gizli arzuyu güçlükle dile getirebildi. "Hepsiyle mi?"

"Onları sana veriyorum Çiftçi Cavil. Bu kötü nesil artık senin mülkün. Çaba gösterirsen, bana ait olabilecek yeni bir nesil yaratabilirsin."

"Bunu yapacağım, Kahya!"

"Beni gördüğünü kimseye söylememelisin. Ben sadece bana ve tasarılarıma yönelen, dünyaya getirdiğim suyun susuzluğunu çeken kimselerle konuşurum.

"Hiçkimseye bir şey söylemeyeceğim, Kahya!"

"Bana itaat et, Çiftçi Cavil, eğer dediklerimi yaparsan yaşamının sonunda benimle yeniden karşılaşacak ve gerçek yüzümü göreceksin. İşte o zaman sana, 'Artık bana aitsin Çiftçi Cavil. Gel ve sonsuza dek benim kölem ol,' diyeceğim."

"Memnuniyetle," diye bağırdı Calvin, "Memnuniyetle! Memnnuniyetle!"

Kollarını uzatıp, Kahya'nın bacaklarına sarıldı. Ama ziya-

retçisine dokunması gereken yerde hiç kimse yoktu. Ortadan kaybılmuştu.

O geceden itibaren Çiftçi Cavil'in kadın köleleri rahat yüzü görmedi. Cavil onları yatağına getirdiğinde, onlara Kahya'nın korku uyandıran yüzünde gördüğü güçle ve ustalıkla davranmaya çalıştı. Bana baktıklarında onun yüzünü görmeliler, diye düşündü Cavil ve kesinlikle düşündüğü gibi oldu.

Sahip olduğu ilk kadın elbette tek kelime İngilizce bilmeyen, yeni satın aldığı genç kız oldu. Giysilerini çıkarıp kırbaç izleri taşıyan bedeninde gezinmeye başladığında dehşet içinde çığlık atsa da sonradan hafif iniltiler çıkararak, Cavil'in Kahya'nın emirlerini yerine getirmesine izin verdi. İlk seferde bir an için kızın inlemelerini, karısı Dolores'in yatakta sessizce ağlarken çıkardığı seslere benzetti ve sevgili karısına karşı hissettiği aynı derin acıma duygusuna kapıldı. Neredeyse, Dolores'i rahatlatmak isterken yaptığı gibi kıza da şefkatle elini uzatacaktı. Sonra gözlerinin önüne Kahya'nın yüzü geldi ve bu Siyah kızın kendisinin düşmanı ve mülkü olduğunu hatırladı. Bir adam Tanrı'nın kendisine lütfettiği toprağı nasıl işlerse, onun da kendisine sunulan bu Siyah kadının döl yatağını nadasa bırakmaması gerektiğini düşündü.

Kıza ilk gece, "Hagar, seni nasıl bir nimetle kutsadığımı bilmiyorsun," dedi.

Sabah aynaya baktığıda yüzünde yeni bir şey, bir tür sertlik ifadesi, gizli ve korkunç bir gücün izlerini gördü. Tanrım, diye düşündü Cavil, gerçekte kim olduğumu hiç kimse, ben bile görmemiştim. Kahya'nın ve onun gücünü taşıyan kendimin kim olduğunu ancak şimdi keşfediyorum.

Daha sonra gecelik görevini yerine getirirken bir an bile acıma duygusu hissetmedi. Bir elinde soluk renkli bir sopay-

la, kadınların kulübesine giriyor, diğer eliyle o gece onunla gelecek olan kadını işaret ediyordu. İçlerinden biri tereddüt ederse, gönülsüzlüğünün nelere mâl olduğunu yediği sopadan öğreniyordu. Siyah kölelerden -kadın ya da erkek- bir başkası aralarında yaptığı konuşmalarda onu eleştirirse, Cavil ertesi gün Kâhya'nın, onun canını almış olduğunu görüyordu. Hiçbir beyaz yaptıklarını tahmin edemedi ve hiçbir siyah onu suçlayacak cesareti bulamadı.

İlk hamile kalan, yeni satın aldığı kız, biricik Hagar'ı oldu. Karnı şişmeye başlarken onu gururla seyretti. Cavil işte o zaman Kâhya'nın onu seçtiğinden iyice emin oldu ve böyle bir üstünlüğe sahip olmaktan vahşice bir keyif aldı. Dünyaya bir çocuk, onun neslinden bir çocuk gelecekti. Bir sonraki adımın ne olduğunu şimdiden çok iyi biliyordu. Onun Beyaz kanı mümkün olduğunca çok sayıda Siyahı kurtaracaksa, bu melez bebeklerin hepsini evinde tutamazdı değil mi? Onları güneye, her biri ayrı şehirlerde yaşayan başka adamlara satardı ve böylece Kâhya, çocuklarının büyüyüp onun tohumlarını talihsiz Siyah ırkının bulunduğu coğrafyalara yaydığından emin olabilirdi.

Sabahları birlikte kahvaltı yaparlarken karısının yüzündeki endişeyi fark ediyordu. Bir gün, "Cavil sevgilim, bir sorun mu var?" dedi. "Yüzünde bir kasvet, öfke ya da zalimliğe benzer bir şeyler var. Birisiyle mi tartıştın? Bir şey söylemeyecektim ama bu halin beni korkutuyor."

Siyah kadınlar onu ağır gözkapaklarının altından endişeyle izlerken, karısının güçsüz elini okşadı. Yumuşak bir sesle, "Hiçbir kadına ya da erkeğe öfkeli olduğum yok," dedi. 'Hem senin zalimlik dediğin, ustalıktan başka bir şey değil. Ah Dolores, nasıl yüzüme bakıp bana zalim diyebilirsin?"

Kadın ağlamaya başladı ve "Beni affet," diye inledi.

"Yanlış bir hayale kapıldım, sen tanıdığım en iyi erkeksin, böyle bir fikri aklıma şeytan sokmuş olmalı. Şeytan insanları böyle aldatmaya çalışabilir ama ona ancak kötü kalpli insanlar aldanır. Lütfen bu kötülüğüm için beni bağışla kocacığım."

Cavil onu affetti ama papazı görmeye gidene kadar kadının ağlaması kesilmedi. Tanrının kendisine peygamber olarak sadece erkekleri seçtiğine şaşmamalı. Kadınlar, Kahyanın kendilerinden istediklerini yapamayacak kadar zayıf ve merhametli.

İşte her şey böyle başladı. Bu karanlık ve korkunç yolda ilk adım böyle atıldı. Ben öğrenip onlara anlatana kadar ne Alvin ne de Peggy'nin bu hikayeden haberi olmadı ve sonradan onlar da bunun her şeyin başlangıcı olduğunu kabul etti.

Ama bunun başlarına gelen kötü olayların tek nedeni olduğunu düşünmenizi istemem, çünkü değil..Verilmiş başka kararlar, yapılmış başka hatalar, söylenmiş yalanlar ve bilerek yapılmış başka zalimlikler de vardı. Bir insan, cehenneme giden kısa yolu bulmak için pek çok yerden yardım alabilir ama kimse ona ilk adımı attıramaz.

-II-
KAÇAK

Peggy o sabah, Alvin'in kalbini her türlü korkunç tutkuyla doldurduğu bir rüyadan uyandı. Ondan kaçmak ve onu beklemek, onu tanıdığını unutmak ve sonsuza dek onu izlemek istiyordu.

Gözleri yarı kapalı bir halde yatağına uzanıp, sabah güneşinin kaldığı tavanarası odasına gizlice sokulmasını izledi. Elinde bir şey tuttuğunu fark etti. Tuttuğu şeyin köşelerini o kadar sıkı kavramıştı ki sonunda avucunun içinde arı sokmasına benzer bir acı oluştuğunda bırakmaya karar verdi. Ama onu bir arı sokmamıştı. Bu doğduğunda Alvin'in yüzünün etrafını kaplayan pleasentayı sakladığı kutu yüzünden olmuştu. Ya da belki de gerçekten yaralandım, derin bir yara aldım ama acısını ancak şimdi hissedebiliyorum, diye düşündü Peggy.

Peggy bu kutuyu kendisinden mümkün olduğunca uzağa fırlatmak, toprağın derinliklerine gömmek, nereye gömdüğünü unutmak, daha sonra su yüzeyine çıkmasın diye etrafına kayalar bağlayıp bir göle bırakmak istiyordu.

Kendi kendine, "Ama gerçekte yapmak istediğim bu değil, böyle bir şey düşündüğüm için çok, çok üzgünüm," dedi, "Ama o şimdi geliyor, o kadar yıldan sonra Hatrack Nehrine geri dönüyor ve geleceğini gördüğüm çocuk buraya vardığında, hayal ettiğim erkeğe dönüşmüş delikanlı olmayacak. Hayır, o hâlâ bir çocuk ve henüz on bir yaşında. Ama bu genç yaşında yaşamda o kadar çok şey gördü ki, belki de içinde bir erkek taşıyor. Onun yaşında birinin göreceğinin beş katı acı

ve ızdırap gördü ama yine de bu kasabaya adım attığında on bir yaşında bir çocuk olacak.

Ve ben on bir yaşında buraya gelen Alvin'i görmek istemiyorum. Elbette gözleri beni arayacak. Beni en son iki haftalıkken görmüş olsa bile elbette kim olduğumu biliyor. Doğduğu o yağmurlu ve karanlık günde geleceğini gördüğümü biliyor. Bu yüzden yanıma gelecek ve şöyle diyecek: "Peggy, senin bir meşale olduğunu, Taleswapper'ın kitabında benim bir Yaratıcı olacağımı yazdığını biliyorum. Öyleyse, bana geleceğimi, ne olacağımı anlat." Peggy ne söyleyeceğini ve sözlerini hangi şekilde dile getireceğini tüm ayrıntılarıyla biliyordu. Bu sahneyi yüzlerce, binlerce kez görmemiş miydi? O da Alvin'e onun büyük bir adam, gerçek bir Yaratıcı olacağını, ve bir gün o yirmi bir yaşına girmiş yakışıklı bir erkeğe dönüşüp ben yirmi altı yaşına girmiş sivri dilli bir kız kurusuyken, bana o kadar minnettar olacak ki, bana evlenme teklif etmeyi bir yükümlülük, zorunlu bir görev olarak görecek. Ve ben bunca yıldır ona sırılsıklam aşıkken, yapacakları ve birlikte ne kadar mutlu bir çift olacağımıza dair hayaller kurmuşken ona evet diyeceğim ve onun istediği kadın olmak için mücadele vereceğim. O ise benimle evlenmek zorunda olduğu için mutsuzluk duyarak yaşamımızın geri kalanında başka kadınların açlığını çekecek.

Peggy, keşke bazı şeyleri bu kadar kesin olarak bilmeseydim diye yakındı. Ama o bir meşaleydi, Hatrack Nehrinde yaşadığını tahmin ettiği bütün meşalelerden daha güçlü, bildiği ve duyduğu en güçlü meşaleydi.

Yatağında doğruldu ve kutuyu ne bir yere fırlattı, ne kırdı ne de gömdü. Kutuyu açıp, Alvin'in cenin zarının soğuk şöminede sönmüş ateşten arta kalan bir kağıdın külü kadar kuru ve beyaz son parçasına baktı. Onbir yıl önce Peggy'nin

ebelik yapan annesi Alvin'i annesinin karnından çıkarıp ona dünyayı ilk kez gösterdiğinde ve küçük Alvin babasının Hattrack Nehrindeki yol kenarı işletmesinde ilk soluğunu almaya çalıştığında, Peggy nefes alabilmesi için bu ince ve kanlı zarı bebeğin yüzünden almıştı. Alvin, yedinci oğlun yedinci oğlu ve onuncu çocuk... Peggy ilk bakışta kaderinin onu hangi yollara sürükleyeceğini görmüştü. Bütün yollar onu ölüme götürüyordu, onu öldümek için kararlı olan bu dünyada başına gelecek yüzlerce kaza, daha doğmadan canını almış gibiydi.

Peggy o sıralar beş yaşında küçük bir kız çocuğuydu ama o zaman bile iki yıldır insanlara meşalelik ediyordu. Daha önce yeni doğmuş bir çocuğun yaşamında onu ölüme götürecek bu kadar fazla yol görmemişti. Peggy Alvin'in yaşamının bütün yollarını araştırdı ve onun bir erkek olana dek yaşayabileceği tek bir yol bulabildi.

Bu ancak Peggy çocuğun yüzünden aldığı cenin zarını saklayıp, onu uzaktan izler ve ölümün onu almak için her gelişinde bu cenin zarını kullanırsa gerçekleşebilirdi. Tek yapması gereken cenin zarından bir tutam almak, parmakları arasında ezmek ve olacakları fısıldayıp zihninde izlemekti. Bunu yaparsa her şey onun istediği gibi olacaktı. Onu boğulacakken sudan çıkaran o değil miydi? Onu çamurda yuvarlanan bir bufalodan kurtarmamış mıydı? Çatıdan aşağı düşecekken onu yakalamamış mıydı? Hatta bir keresinde, on beş metre yükseklikten düşüp onu inşaat halindeki bir kilisenin zeminine yapıştıraacak bir çatı kirişini ikiye ayırmıştı. Kirişler birbirinden o kadar uygun bir şekilde ayrılmıştı ki, Alvin'in iki yanına düşmüşlerdi. Yine bunun gibi yüzlerce kez o kadar erken davranmıştı ki, Alvin'in hayatının başkası tarafından kurtarıldığını kimse tahmin edemezdi.

Peki bu büyü nasıl işliyordu? Bunu o bile pek anlayamıyordu. Tek bildiği kullandığı şeyin Alvin'in doğuştan sahip olduğu güç olduğuydu. Yıllar geçtikçe şeyleri yaratma ve onlara şekil verme, birleştirme ve birbirinden ayırma yeteneğinin farkına varmıştı. Ve en sonunda bu yıl, Kızılderililer ve Beyazlar arasındaki savaş sırasında kendi hayatını kurtarma sorumluluğunu üstlenmişti, bu yüzden Peggy'nin artık onu kurtarmak için çok fazla şey yapması gerekmiyordu. Bu çok iyi haberdi çünkü elinde çok az cenin zarı kalmıştı.

Kutunun kapağını kapattı. Onu görmek istemiyorum, diye düşündü Peggy. Artık onun hakkında hiçbir şey bilmek istemiyorum.

Fakat parmakları yine kutuya gitti ve kapağı yeniden açtı, elbette bilmek zorundaydı. Sanki ömrünün yarısını, o cenin zarına dokunup, kuzeydoğdaki Wobbish ülkesinde Vigor Church kasabasında kalbinde taşıdığı ateşi ararken neler yaptığını, geleceğinin yollarını araştırıp gelecekte onu ne gibi tehlikelerin beklediğini görmek için yaşamıştı. Sonunda güvende olduğunu bilince, artık içi rahat bir şekilde geleceğe bakabilir ve bir gün doğduğu kasabaya, Hattrick nehrine geri döndüğünü ve yüzüne bakıp, "Bu kadar zaman beni kurtaran sendin, böyle bir şeyin mümkün olacağını yaşayan tek bir insan bile düşünmüyorken, benim bir Yaratıcı olacağımı sadece sen bildin," dediğini görebilirdi. Sonra ne kadar muazzam bir güce sahip olduğunu, yapmak zorunda olduğu şeyleri, bir kristal şehir kurmak zorunda olduğunu öğrenirken onu izleyebilirdi. Ona bebekler verdiğini ve doğurduğu bebekleri kollarında tutarken görüyordu, gömdükleri ve hayatta kalan çocuklarını ve son olarak da onu görüyordu.

Gözünden yaşlar boşandı. Bilmek istemiyorum, dedi. Ge-

leceğin tüm yollarını bilmek istemiyorum. Diğer kızlar aşk, mutlu bir evlilik, güçlü ve sağlıklı bebeklere annelik etme hayalleri kurabilirler ama benim tüm hayallerimde ölüm, acı ve korku var, çünkü benim hayallerim gerçek ve bir insanın bilebileceğindan daha fazla şey biliyorum, yine de içimde az da olsa umut taşıyorum.

Evet, Peggy hâlâ umutluydu. Kesinlikle bundan emin olabilirsiniz. Bir insanın yaşamı boyunca başına gelecek her şeyi bilse de, bazı günlerin vereceği acının yanında bazı günlerin, bazı saatlerin ve bazı anların getireceği mutlulukların her türlü talihsiz olaya değeceğini düşünerek yaşadığı mutsuzluğu unutmaya çalışıyordu.

Tek sorun, Alvin'in şekillenen geleceğinde bu anların çok nadir ve kısa olmasıydı, Peggy kendilerini bu geleceğe götürecek bir yol bulamıyordu. Kolaylıkla bulduğu, gerçekleşmesi en muhtemel yolların hepsinde Alvin'in onunla ona karşı aşk duymadan, sadece minnettarlık ve görev duygusuyla evlenmesi, zavallı bir evlilik vardı. Aynı İncil'de Leah'in hikayesi gibi... Kocası Yakup da onu büyük bir aşkla sevmesine, ona diğer eşlerinden daha fazla çocuk vermesine ve onun için ölmeye hazır olduğunu bilmesine rağmen nefret ediyordu.

Tanrının, bizi kocalarımızın ve çocuklarımızın özlemini çektiğimiz, fedakârlık, acı ve ızdırapla dolu bir hayat yaşamaya mahkum etmesi ne kadar kötü, diye düşündü Peggy. Havva, Tanrı'nın kendisinden sonra gelen kadınları bu kadar büyük bir lanetle cezalandırmasını gerektirecek kadar korkunç bir günah işlemiş miydi? İnleyerek dünyaya çocuklar getireceksiniz diyordu Yüce Merhametli Tanrı. Siz onlar için divane olurken, kocalarınız size hükmedecek...

Onun içini yakan şey de buydu. O şimdi bir eş değil bir öğretmen arayan on bir yaşında bir çocuk olsa da, kocasına

kavuşmanın özlemini duyuyordu. O bir çocuk olabilir, diye düşündü Peggy, ama ben bir kadınım, onun nasıl bir erkek olacağını gördüm ve onu arzuluyorum. Elini göğüslerinden birinin üzerinde koydu, çok büyük ve yumuşak olsa da önceleri dik ve zayıf olan ama şimdi kayıp oğlun geri dönüşü için şişmanlatılan bir buzağı gibi yumuşayan bedenine yakışmıyordu.

Bir an için şişmanlatılan buzağıya ne olduğunu düşünerek irkildi ve yeniden cenin zarına dokunarak izledi:

Vigor Church'ün uzak kasabasında, genç Alvin annesinin hazırladığı masada son kahvaltısını yapıyordu. Hatrack River'a yapacağı yolculuğu sırasında taşıyacağı çanta masanın yanında yerde duruyordu. Annesinin gizlemediği gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Çocuk annesini çok seviyordu ama ondan ayrılacağı için bir an bile üzülmedi. Kalmayı arzu edemezdi, onun evi artık çok fazla masum kanıyla lekelenmiş karanlık bir yerdi. Yola çıkmak, Hatrack River'ın demircisinde geçireceği çıraklık yaşamına ilk adımı atmak ve doğduğunda hayatını kurtaran kızı bulmak için can atıyordu. Bir lokma daha yiyemezdi. Masadan kalkıp annesini öptü.

Peggy cenin zarını bırakıp kutuyu sanki içindeki sineği yakalamak ister gibi sıkı ve hızlı bir şekilde kapattı.

Beni bulmaya geliyor. Birlikte acılarla dolu bir hayata başlamamız için geliyor. Ağlamaya devam et Faith Miller, ama oğlun doğuya doğru yola çıktığı için değil. Benim için, oğlunun yaşamını mahvedeceği kadın için ağla. Gözyaşlarını, senin gibi bir başka kadının tek başına çekmek zorunda kaldığı acılar için dök.

Peggy irkildi, tan vaktinin iç karartıcı ruh halini üzerinden

attı ve tavanarasının alçak kirişlerine çarpmamak için başını eğerek hızla giyindi. Yıllar geçtikçe Çocuk Alvin Miller'a dair düşüncelerini aklından atıp, anne ve babasının ev işlerini ve kasaba halkına meşalelik etme görevini yerine getirebilmek için neler yapması gerektiğini öğrenmişti. Aklına koyduğu zaman, bu çocuğu düşünmeden saatlerce çalışabilirdi. Şimdi, o sabah yanına gelmek için yapacağı yolculukta ilk adımlarını atmak üzere olduğunu bilince bunu yapmak daha zor olsa da, onu aklından atmayı başardı.

Peggy güneye bakan pencerenin perdesini açtı ve önünde oturup pervaza yaslandı. Yol kenarındaki evlerinden Hatrack River'a ve Hio'ya kadar uzanan ormana baktı. Elbette Hio'yu göremiyordu, orası bahar günlerinin açık havasında bile göremeyeceği kadar uzaktaydı. Ama gözleri görmese de, içinde yanan meşale yolunu bulmasına yardım ediyordu. Hio'yu görmesi için uzaklarda bir kalbin ateşini görmesi ve zihninde onun bedenine girmesi yeterliydi. Böylece onun gördüğü her şeyi ve başka şeyleri de görebilirdi. Sadece gördüklerine değil, düşüncelerine, duygularına ve dileklerine de nüfuz edebilirdi. Ve dahası da var: Çoğu kez vücuduna girdiği kişinin o sıradaki düşüncelerinin ve dileklerinin gürültüsünün gizlediği, onu bekleyen yolları, yapacağı seçimleri, gelecekte yaşayacağı saatlerde ve günlerde yaptığı seçimler sonucunda sahip olacağı hayatı görebilirdi. Peggy, bedenlerine girdiği insanların kalplerindeki ateşte, kendi hayatına çok uzak olan şeyleri görebilirdi.

Hio üzerindeki sallar ve bir keresinde Irrakwa Kanalındaki tekne dışında hayatında hiç gemi görmese de, kendisini bir bayrak direğinin en ucundaki yalnız çocuğun yerine koyuyordu. Ama Peggy kitap da okurdu, Doktor Whitley'nin Dekane'ye yaptığı ziyaretlerin dönüşünde getirdiği bütün

kitapları okumuştu. Bu yüzden gemi direğinden manzaranın nasıl gözüktüğünü bilebilirdi. Geminin arma levhasına tutunup kollarını kapatırsa, teknenin ani yalpalamalarında ya da bir anda çıkan rüzgarlarda düşme tehlikesinden kurtulabilirdi; kışları soğuktan donabilir, yazları sıcak yüzünden cildi yanabilirdi ve her gün uzun saatler boyunca bomboş okyanusa bakmak dışında yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bu bir korsan gemisiydi ve gözcü çocuk kurbanlarının yelkenli gemilerini gözlüyordu. Görüş alanına balina avlayan bir gemi girerse hemen diğerlerini haberdar ediyordu. Gemilerin çoğu balık sürülerinin, gizli kıyı kordonlarının ve fethedecekleri toprakların peşineydi, o ise korsanları ya da onun ülkesinin bayrağını taşıyan can düşmanlarını arıyordu.

Çoğu günler, hiçbir şey göremeden, sadece dalgaları, suya dalıp çıkan deniz kuşlarını ve yumuşacık bulutları seyrediyordu.

Ben, altı yıl önce, doğduğum gün gemi direklerine yollanan ve o zamandan beri orada kalan, bir kez bile aşağı inip en alt güvertenin dar kamaralarında dinlenmesine izin verilmeyen bir gözcüyüm, diye düşündü. Her zaman nöbetteyim ve gözlerimi yakın ve uzak denizlerden ayıramam. Etrafına bakan kendi gözlerim olmadığı için uyurken bile gözlerimi kapatamam.

Bundan hiçbir kaçış yok.

Tavanarası odasında otururken, hiçbir çaba göstermeden aşağıda olan biteni görebiliyordu:

Başkaları tarafından Yaşlı Peg Guester, kendisi tarafından ise Margaret olarak bilinen annesi, akşam yemeğine beklediği misafirleri için mutfakta yemek hazırlıyordu. Yemek pişirme konusunda pek maharetli olmadığı için mutfak işleri ona güç geliyordu. O, domuz salamurasının yüzlerce farklı yön-

temle yüzlerce ayrı tatta yapabilen Gertie Smith gibi değildi. Peg Guester, kadınlara özgü işlerde, ebelik ve ev büyüleri konusunda yetenekliydi ama iyi bir han işletmek iyi yemek yapmayı gerektiriyordu ve ihtiyar babası gittikten sonra yemekleri onun pişirmesi gerekiyordu. Bu yüzden aklı sadece mutfaktaydı ve kimsenin işini bölmesine tahammülü yoktu. Evde amaçsızca dolanan ve ağzından tek kelime çıkmayan kızı da bunu yapacak son kişiydi zaten. Doğduğunda güzelliği ile ailesine mutlu bir geleceğin resmini çizen bu kız nasıl da can sıkıcı, çirkin bir şeye dönüşmüştü. Hayatta her şey zaman geçtikçe neden eski renklerini kaybetmek zorundaydı ki...

İnsanın kendi annesinin onunla çok az ilgilendiğini bilmek Peggy için bir mutluluk kaynağıydı. Ne var ki, kalbinde ona karşı taşıdığı bağlılık duygusuna rağmen, davranışlarının annesinin üzerinde yarattığı hoşnutsuzluk duygusu ona acı veriyordu.

Ve kasaba sakinleri tarafından Horace Guester olarak bilinen babası, Hatrack River hanının işletmecisiydi. Bu neşeli adam şimdi bile dışarıda büyük bir coşku ile anlattığı hikayeleri ile misaiflerinden birine handan ayrılmasında güçlük çıkarıyordu. O ve babasının her zaman birbirlerine anlatacak bir şeyleri vardı. Cleveland'da avukatlık yapan bu adam, babasını tanıştığı en dürüst adam olarak görüyor, eğer bütün insanlar onun gibi iyi kalpli olsalardı, suç diye bir şeyin olmayacağını ve Hio bölgesinde avukatlara gerek kalmayacağını düşünüyordu. Aslında tüm kasabada herkes böyle düşünüyordu. Horace Guester'ı herkes seviyordu.

Ama kızı Peggy, onun ne hissettiğini kalbinden okuyabiliyordu. Kasaba sakinleri onun yüzünde gülümserken, babası, 'Bu insanlar benim gerçekte nasıl biri olduğumu bilselerdi suratıma tükürüp yanımdan uzaklaşır ve beni tanıdıklarına

pişman olurlardı,' diye düşünüyordu.

Peggy tavanarası odasında oturdu ve kasabada yaşayan herkesin kalbinde taşıdığı ışık zihninde parladı. En iyi onları tanıdığı için, aklından en çok anne ve babası geçiyordu. Sonra handa kalan misafirler ve kasaba sakinleri...

Makepeace Smith'in, karısı Gertie'nin ve üç sümüklü çocuğunun- henüz kusup altlarına işemiyorlarken- aklından şeytanlıklar geçiyordu. Peggy, Makepeace'in önündeki demiri şekillendirmekten ne kadar mutluluk duyduğunu, çocuklarından ne kadar nefret ettiğini, geçmişte ulaşılmaz bir güzelliğe ve cazibeye sahip olan ama zamanla gün boyu çocuklarına bağırıp, sonra içindeki öfkeyi Makepeace'e kusan çirkin bir cadaloza dönüşen karısına karşı duyduğu hayalkırıklığını görüyordu.

Kasaba halkının kendisinden korkmasından hoşlanan şerif Bilge Paul, yaptığı ilaçlar çoğu kez işe yaramadığı ve gözünün önünde insanlar ölürken elinden bir şey gelmediği için kendine kızan Whitler Physicker... Kasabanın gediklileri, yeni gelenler, çiftçiler ve zanaatkârlar, hepsinin kalbinin içini ve gördüklerini görebiliyordu. Evli çiftlerin geceleri aşkla ısınmayan buz gibi yataklarını, suçlu kalplerde gizlenen yasak aşk maceralarını gördü. Güvenilir devlet memurlarının, arkadaşların ve hizmetçilerin yaptıkları hırsızlıkları, içinde nefret ve aşağılanma duygusu taşıyan saygın kimseleri gördü.

Her şeyi gördü ve hiçbir şey söylemedi. Hep dilini tutmayı tercih etti. Kimseyle konuşmadı. Çünkü kimseye yalan söylemek istemiyordu. Yıllar önce kendisine yalan söylememe sözü vermişti ve bu zamana kadar sesini çıkarmayarak bu söze sadık kaldı.

Diğerlerinin onunki gibi bir sorunu yoktu. Konuştukla-

rında gerçeği söyleyebilirlerdi. Ama Peggy'nin bunu yapma şansı yoktu. Bu insanları herkesten daha iyi tanıyordu. Onların nelerden korktuklarını, ne istediklerini, yaptıkları her şeyi, içinde onlara dair taşıdığı bilgilerden haberdar olurlarsa ya onu ya da kendilerini öldürebileceklerini çok iyi biliyordu. Hiçbir zaman kötü bir şey yapmamış olan kimseler bile, gizli rüyalarından ve mahrem çılgınlıklarından haberdar olduğunu öğrenirlerse, düşündüklerinden utanabilirlerdi. Bu yüzden Peggy bu insanlarla asla içtenlikle konuşamazdı; ağzından kaçıracağı ufacık bir söz, tek bir kaçamak bakış, bildiklerini fark etmelerine ya da yalnızca buna dair bir korkuya kapılmalarına sebep olabilirdi. Ne olduğunu bilmedikleri bu korku bile, bu insanların en zayıflarının hayatını felakete sürükleyebilirdi.

Daima bayrak direğine çıkıp, iplere tutunarak insanları gözlüyor, hep istediğinden daha fazlasını görüyor ve kendine bir dakika bile ayıramıyordu.

Kasabada bir bebek doğup ona bakması gerekmediğinde, yardıma ihtiyacı olan diğerleri ile ilgilenmesi gerekiyordu. Bu uğraş onu uykusundan da ediyordu, kesintisiz bir uyku uyuduğu tek bir gece bile hatırlamıyordu. Ne yaparsa yapsın, o sırada işinin bir parçası, insanların kalbinde yanan ateşi gözlemek, ruhlarındaki ani parlamalara dikkat kesilmekti.

Şimdi olduğu gibi... Tam şu anda, ormanın ötesine gözlerini diktiğinde, kendisinden bu kadar uzakta atan bir kalbin ışığını görebiliyordu.

Ona doğru yaklaştı, bedeniyle değil elbette, hâlâ tavan arasındaydı ama içinde taşıdığı meşale ile her zamanki yolculuklarından birine daha çıkıyordu.

Bu kez genç bir kadını izliyordu. Hayır hayır, kendisinden bile daha küçük bir kız... Tuhaf bir şekilde, şimdi İngilizce

konuşsa ve düşünse de, bu kızın ilk dilinin İngilizce olmadığını o anda anladı. Ama bazı şeyler insanın zihninde sözcüklerden daha derin izler bırakır. Küçük Peggy, kızın kollarında tuttuğu bebeği, kısa süre sonra öleceğini bilerek nehir kenarında dikilişini seyrederken, ardında bıraktığı çiftlikte onu nasıl bir felaketin beklediğini ve dün gece kaçmak için ne yaptığını anlaması için başka bir şeye gerek duymadı..

Güneşin ağaçlar üzerindeki son dokunuşlarını seyrediyor. Hio'nun kıyısında, ağaçların ve çalılıkların arasına beceriksizce gizlenen bu kaçak siyah köle kızı ve bir beyazın kanını taşıyan bebeğini, Beyaz adamların onları bulmak için sallarla yola çıktıklarını görüyor. Köpekleriyle onu hemen bulamasalar da çok geçmeden izlerine ulaşacaklarını biliyor ve bebeğiyle birlikte nehrin karşısına nasıl geçebileceğini endişeyle düşünüyordu.

Bir an için aklına korkunç bir fikir geldi: Bebeğimi bu çürümüş ağaç kütüğünün içine saklayıp burada bıraksam, yüzüp karşı kıyıdaki sandalı çalsam ve buraya geri dönsem... Bu işe yarayabilir, evet, belki...

Ama kimsenin annelik yapmayı öğretmediği bu Siyah kız, iyi bir annenin hâlâ günde iki kez meme emen bir bebeği yapayalnız bırakamayacağını biliyor. Kendi kendine, 'İyi bir anne küçük bebeğini, yaşlı bir kurdun, sansarın ya da porsuğun gelip bedenini parçalara ayırabileceği bir yerde bırakmaz' diye fısıldar. Hayır efendim, ben böyle bir şey yapamam...

Böylece bebeği kucağında, oracığa oturup nehrin akışını izledi. Burası bir deniz kenarı bile olabilir, bilemez, çünkü hiç karşıya geçmemiştir.

Kim bilir, belki de Beyazlardan bazıları bana yardım edebilir... Appalachee kıyısında, siyah bir köleye yardım ettikleri

için onları asabilirler. Ama bu Siyah köle kız çiftlikte, kimsenin kimseden daha üstün olmadığına inanan Beyazlara dair hikâyeler duymuştur. Bu Siyah kızın Beyaz bir hanımefendi ile eşit haklara sahip olması gerektiğini, kocası olamayacak bir erkeğe hayır diyebileceğini düşünen insanlar var mıdır gerçekten? Birisi, bu siyah Kızın, Beyaz patronunun bebeğinin sütten kesildiği gün onu başkalarına satmasına, Drydenshire'da bir ev kölesi olarak büyüyüp beyaz adamın ayaklarını öpmesine izin vermemesi gerektiğini söyleyebilir miydi?

Ona herkes, 'Bebeğin ne kadar da şanslı,' diyordu. 'Kraliyet Sömürgelerinde saygın bir efendinin evinde büyüyecek. Belki bir gün Kralı bile görebilir,' diyordu.

O ise hiçbir şey söylemiyor, içinden gülüyordu. Onun bir kralı görmeyi önemsediği yoktu. Babası Afrika'da bir kraldı ve vurularak öldürülmüştü. Portekizli köle tacirleri kral olmanın ne demek olduğunu, bir kralsan senin de herkes gibi öldüğünü, kanının herkes gibi kırmızı aktığını, korku ve acı içinde ölebileceğini ona öğretmişti. Bu beyaz insanlar bir kral olmanın ya da bir kralı görmenin iyi bir şey olduğu yalanına gerçekten inanıyor muydu?

Ben bunlara inanmıyorum. Bunların yalan olduğunu biliyorum. Bebeğimi elimden almalarına asla izin vermeyeceğim. Bir kralın himayesine girerse, onu büyürken izleyebilir. Heybetli kral sayesinde kimse onu sopa ile dövemez ve onun karşılık vermesi gerekmez, kimse kadınını ondan almaz, onun elinden hiçbir şey gelmeksizin, kadınına bir mezbaha hayvanı gibi davranmaz, bacaklarını açıp onu yarı beyaz bir çocuk doğurmaya zorlamaz. Tüm bunlar olup biterken kulübesine girip çaresizlik içinde ağlamaz. Hayır efendim, hayır hanımefendi, bunların hiçbiri olmayacak...

Bu yüzden yasak, günah, çirkin, kötü bir şey yaptı. İki mum çalıp onları ocak ateşinde iyice ısıttı. Yumuşayan mumları, kendi sütü ve tükürüğünü de katarak yoğurdu ve aynı bir siyah köle kıza benzeyen bir kukla yaptı. Ortaya çıkan şey kendisinden farksızdı.

Sonra bu Siyah köle kız kuklasını sakladı ve Şişko Tilkiye gidip, yakaladığı çok büyük siyah kuşun tüylerini ona vermesi için yalvardı.

'Siyah köle kızın tüylere ihtiyacı yok,' dedi Şişko tilki.

'Bebeğim için giysi yapacağım,' dedi kız.

Şişko tilki güldü, yalan söylediğini biliyordu. 'Kara tüylerden kıyafet yapılmaz. Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım.'

Siyah köle kız cevap verdi, 'Babam Umbawana'da kraldı. Senin duymadığın başka pek çok şey biliyoum.'

Şişko Tilki başını sallayıp gülmeyi sürdürdü. 'Senin gibi biri ne bilebilir ki? Daha İngilizce bile konuşamıyorsun. Sana istediğin tüyleri vereceğim. Bebeğin sütten kesildiğinde yine gel, sana, bu kez simsiyah, bir başka kuşun tüylerini vereceğim.'

Şişko Tilkiden en az Beyaz Patronu kadar nefret ediyordu ama kara kuşun tüylerini alabilmek için, 'Elbette efendim,' dedi.

Elleri tüylerle doldu. İçinden güldü. Şişko Tilki karnına bir bebek koyamadan çoktan buradan uzaklaşmış ve ölmüş olacaktı.

Köle kız kuklasını, iyice kendine benzeyene kadar siyah tüylerle kapladı. Kendi tükürüğü ve sütünü kattığı, tüylerle kapladığı bu kuklanın çok güçlü olduğunu düşündü. Çok uğraştı ama gösterdiği çabaya değecek, oğlu Beyaz Patronun ayaklarını öpmek zorunda kalmayacak, Beyaz Patron onu

kırbaçlamayacaktı.

Gecenin karanlığında ay henüz kendini göstermedi. Bebeği hiçbir ses çıkarmadan annesinin sütünü emiyor. Düşmesini engellemek için bebeğini göğüslerine bağlamıştı. Yaptığı kuklayı ateşe attı ve alev alev yanan tüylerden bir güç yayılmaya başladı. Bu ateşin içine aktığını hissetti, kanatlarını açtı, kanatlarını çırparken ölü yaşlı kuşun kanat çırptığını görür gibi oldu. Karanlık gecede havaya yükselip uçmaya, kuzeye doğru kanat çırpmaya başladı. Ay gökyüzünde belirdiğinde sağ kolunda taşıdığı bebeği ile birlikte yere inebilirdi. Artık kölelik yapmayacağı, bir Beyazın kanını taşıyan bebeğinin efendilerin önünde eğilmeyeceği bir bölgedeydiler.

"Gel artık sabah, saklandığın yerden çık cömert güneş, bu ölmek kadar büyük bir acı," diye düşündü ayakları yere basarken. Yaşlı Tilkinin kanatları kırılmış bu siyah kuşu bulması için dua etti. "Uçtuktan sonra yürümek ne kadar da mutsuz edici, yürümek can acıtıcı, ayağındaki kirle zincire vurulmuş bir köle gibi..."

Ama o bebeğini taşıyarak sabaha kadar yürüdü ve bu geniş nehrin kenarına geldi. Bu kadar yaklaşabildiğime göre, diye düşündü kaçak Siyah köle kız, eğer bu kadar uzağa uçabildiysem, uçarak nehrin karşısına geçebilirim. Ama güneş çıktı ve ancak bu nehrin önüne kadar gelebildim. Şimdi asla karşıya geçemeyeceğim ve yaşlı iz sürücü beni bulacak, kamçısıyla canımı çıkarırcasına işkence edecek, bebeğimi elimden alıp onu Güneye satacak.

Beni satamaz. Onları aldatabilirim. İlk ölen ben olurum.

Hayır, ben ondan sonra ölürüm.

Diğer insanlar köleliğin ölümcül bir günah mı yoksa çok eski bir gelenek mi olduğunu tartışabilirdi. Onlar, köleleri

özgürleştirme yanlılarının, kölelik sisteminin acımasızlığına kanaat getirseler de bu duruma nasıl olup da göz yumduklarına kafa yorabilirdi. Başkaları Siyahlara bakıp onlar için üzülebilir ama Afrika'da ya da Kraliyet Sömürgelerinde ya da Kanada'da ya da daha uzak bölgelerde yaşadıklarına sevinebilirlerdi. Bu konuda bir fikre varmak Peggy'yi aşardı. Tek bildiği, gözlediği hiçbir insanın, kırbacın karanlık gölgesinde yaşayan bir Siyah kadar acı içerisinde olduğunu hissetmediğiydi.

Peggy tavanarasının penceresinden aşağı sarkıp seslendi, 'Baba!'

Babası, evin önünden, pencereden kendisine seslenen kızını görmek için yola çıktı. 'Bana mı seslendin, Peggy?'

Peggy hiçbir şey söylemeden sadece ona baktı, kızının ona verdiği bu işaret yeterliydi. Misafirini o kadar çabuk yolcu etti ki, zavallı ihtiyar adam, sorunun ne olduğunu ancak kasabanın merkezine çıktığında anladı. Babası eve girip merdivenleri çıkmaya başlamıştı bile.

"Bebeği olan küçük bir kız çocuğu,' diye anlatmaya başladı. 'Hio'nun uzak kıyısında, çok korkuyor ve yakalanırsa kendini öldürmeyi düşünüyor."

"Hio'nun ne kadar uzağında?"

"Yanılmıyorsam, Hatrack Mouth çıkışı yakınlarında. Baba, ben de seninle geliyorum."

"Hayır, gelmiyorsun,"

"Evet, geliyorum baba. Sen ya da yanında götürdüğün on kişi bile onu bulamaz. Beyaz adamlardan çok korkuyor, bunun için nedenleri var.'

Babası ne yapacağından emin olamadan ona baktı. Daha önce yanında gelmesine izin vermemişti ama Hio'nun bu tarafında yolunu kaybetmiş ve korku içinde saklanan siyahları

bulmasına yardım eden hep o olmuştu. Bu yüzden kızını da almanın daha güvenli olacağını düşündü. Appalachee civarlarında bir Siyahın kaçmasına yardım etmenin sonunun hapis olduğunu biliyordu. Yakalandıkları gibi bir ağaçta asılmasalar da kuşkusuz hapsi boylarlardı. Kölelik karşıtları ve erkek kölelerin, zenci çocukların Fransız bölgesinden Kanada'ya kaçmalarına yardım edenleri acımasızca cezalar beklerdi.

"Nehrin karşı tarafı çok tehlikeli," dedi.

"İşte bu yüzden bana daha fazla ihtiyaç duyacaksın. Onu ve yol boyunca diğerlerini bulabilmek için başka çaren yok."

"Annen seni yanımda götürdüğümü görürse beni öldürür."

"O zaman ben şimdiden çıkayım, ona geri döneceğimi söylerim."

"Ona Bayan Smith'i ziyarete gideceğini söyle."

"Ya hiçbir şey söylemem ya da gerçeği söylerim baba."

"Öyleyse ben burada kalıp annenin evden ayrıldığını fark etmemesi için yüce Tanrıya dua edeyim. Günbatımına doğru Hatrack Mouth'ta buluşuruz."

"Yola daha önce çıka..."

"Hayır efendim, çıkamayız. Karanlık çökmeden nehrin karşısına geçemeyiz. Onu biz oraya ulaşmadan önce yakalayıp öldürürlerse şansımıza küselim. Gün ışığında Hio'nun karşı kıyısına geçemeyiz, bundan eminim..."

Ormandaki sesler Siyah köle kızı çok korkutur. Ağaçlar onu ele geçirecek gibi olur, baykuşlar acı acı feryat ederken sanki onu yakalayacaklarını söyler, nehir ona aşağılayıcı kahkahalar atar. Karanlıkta düşüp yere kapaklanma, bebeğinin canını acıtma korkusuyla hareket edemez. Onu bulacaklarından emin olduğu için olduğu yerde kalamaz.

Uçması onu arayanları aldatmak için yeterli değildir, on-

lar çok uzakları görebilir.

Tek bir adım atabilirim değil mi? Oh Yüce Tanrım, Aziz İsa, ne olur beni karanlıktaki şeytandan koruyun.

Bir adım atar ve derin bir nefes alır. İki yanındaki dalların bedenine sürtünüşünü hisseder. "Keşke bir meşalem olsaydı! Ama ışık olursa karanlıkta kendimi herkese belli ederim. Oh, Tanrım, Yüce Musa, Kurtarıcı İbrahim..."

"Küçük kız..."

İşte bu ses, duyduğuma eminim, nefes alamıyorum. Sen de duyuyor musun küçük meleğim? Belki de işittiğim sadece bir hayalden ibaret? Karanlıkta bana kadar ulaşan bu kadın sesi de ne? Şeytanın sesi kadın sesine benzemez, bunu herkes bilir değil mi?

"Sevgili küçük kız, sana ve bebeğine nehrin karşısına geçip, kuzeye ve özgürlüğünüze kavuşmanız için yardım etmek için geliyorum."

Ona söyleyecek hiçbir söz bulamıyorum, ne öğrendiğim köle dili, ne doğuştan sahip olduğum Umbawa dili, hiçbir şey ona karşılık verinem için yeterli olmuyor. Kanatlarımı takınca sözcüklerimi mi kaybettim?

"İyi bir kayık ve kürekleri çekecek iki güçlü adamla yola çıkıyoruz. Beni anladığını, bana güvendiğini ve seni kurtarmaya gelmemi istediğini biliyorum. Olduğun yerde kal küçük kız, elimi tut, işte sana elimi uzatıyorum, hiçbir şey söylemene gerek yok, sadece elimi tut. Gelenler arasında Beyaz adamlar da var ama onlar benim dostlarım ve sana dokunmayacaklar. Benim dışımda hiç kimse kılına dokunmayacak. Bana inan küçük kız, bana inanman yeterli...'

Elleri soğuk tenime dokundu ve yumuşak sesi içimi rahatlattı. Bu hanımefendi Melek, bu Kutsal Bakire, Tanrının Annesi...

Ağır adımların seslerini duydum. Şimdi de büyük yaşlı Beyaz adamların meşalelerini ve ışıklarını görür gibiyim. Ama bu genç kız elimi tutarken endişelenmeme gerek yok...

"Zavallı, korkudan ölecek gibi..."

"Şu kıza bakın, sebepsiz yere harap olmuş...

"Kim bilir kaç gündür hiçbir şey yemeden bu halde?

Bu adamların sesi, ona bebeğini veren Beyaz patronun sesini ne kadar da andırıyor...

"Çalıştığı çiftlikten dün gece ayrıldı," dedi Hanımefendi.

Peki, bu Beyaz kız nasıl oluyor da ona dair her şeyi biliyordu? Her şeyden haberi vardı. Tüm bebeklerin annesi Kutsal Meryem... Konuşmak, dua etmek için vakit yok, acele et, bu Beyaz Hanımefendiye dayan ve suyun üzerinde süzülen kayığa yürü. Rüya görüyor olmalıyım. İşte o kayık küçük meleğim, Ürdün'den Vaadedilmiş Ülkeye götürecek kayık!

Nehrin karşısına giden su yolunu yarıladıkları sırada Siyah kız titreyip ağlayarak anlaşılmaz sözler söylemeye başladı..

"Sustur şunu," dedi Horace Guester.

Peggy, "Yakınımızda kimseler yok, bizi kimse duyamaz," dedi.

Po Doggly, "Ne saçmalıyor bu kız," dedi. Doggly, Hatrack Mouth'lu bir domuz yetiştirisiydi. Peggy bir an için onun kendisinden söz ettiğini düşündüyse de, sonradan Siyah kızı kastettiğini anladı.

"Sanırım Afrika dilinde konuşuyor," dedi Peggy, "Bu kız kaçarak çok zor bir iş başardı."

Po,"Yanında bir bebek olduğunu düşününce.." diyip Peggy'ye katıldı.

"Ah bebek," dedi Peggy, "Onu benim tutmam gerek."

Babası, "Bu da nereden çıktı şimdi?" diye sordu.

"Çünkü ikinizin kızı taşımanız gerekecek, en azından kıyıdan yük arabasına kadar. Bu çocuğun bir adım daha atacak hali yok."

Kıyıya ulaşınca Peggy'nin söylediğini yaptılar. Po'nun eski yük arabası pek rahatlatıcı değilse de, kızı ancak ona yumuşak gelecek bir at örtüsünün üzerine yatırdılar. Horace fenerini yukarı kaldırıp kıza baktı. "Çok haklısın Peggy."

Peggy, "Hangi konuda?" diye sordu.

"Ona çocuk demekte haklısın. Tanrı şahidim olsun bu kız daha on üç yaşında bile değildir. Ve bir bebeği var. Onun bebeği olduğundan emin misin?"

"Eminim," dedi Peggy.

Po Doggly, "Bu küçük sıçanları bilirsin işte, tavşanlardan hiçbir farkları yok, dokunsan çocukları olur," diyip kıkırdadı. Sonra yanlarında Peggy'nin olduğunu hatırlayıp, "Afedersiniz hanımefendi, bu geceye kadar yanımızda hiçbir kadın olmamıştı," dedi.

Peggy buz gibi bir sesle, "Asıl ondan özür dilemelisiniz," dedi. "Bu çocuk melez. Sahibi, bu çocuğu, kızın müsadesini almadan yaptı. Sanırım ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur. "

"Böyle şeyleri seninle tartışacak değilim," dedi Horace Guester. Çok gergindi. "Bu zavallı kızın acı hikâyesini bilmene rağmen bizimle birlikte gelmen yeterince kötü zaten... Onun sırlarını bize anlatman doğru değil."

Peggy sustu ve eve dönüş yolu boyunca ağzını açmadı. İnsanlarla ne zaman açık yüreklilikle konuşsa böyle oluyor, işte bu yüzden hiç konuşmamayı tercih ediyordu. Kızın acısı kendi dertlerini unutmasına ve konuşmamasına yardımcı oldu. Şimdi babası kızının bu Siyah kız hakkında bu kadar şeyi birkaç dakika içinde nasıl bilebildiğine kafa yoruyor ve

kendisi hakkında bildiklerinden endişe ediyordu. .

Neler bildiğimi öğrenmek ister misin Baba? Sen, Siyahları o kadar da umursamayan ama vahşilerin özgürlüklerinin elinden alınmasına gönlü el vermeyen Po Doggly gibi değilsin. O, kölelerin Kanada'ya gitmesine, onları özgür görme ihtiyacını içinde taşıdığı için yardımcı oluyor. Ama sen, Baba, sen bunu gizli günahının kefaretini ödemek için yapıyorsun. Sana sinsi sinsi gülümseyen, hayır diyebilecekken seve seve kabul ettiğin küçük sırrın... Annem bana hamileyken alışveriş yapmak üzere Dekane'ye gidip bir hafta boyunca orada kaldın ve o kadına altı gün içinde on kez sahip oldun. Bu anları ben de en az senin kadar net bir şekilde hatırlıyorum. Utanç ile kızışmış, tutkuyla dolu... Bir erkeğin bir kadını istediğinde onu elde etmek için neleri göze alabileceğini çok iyi bilirim. Bu kadar yıldır yaptığın şey yüzünden ve bu anıyı sevgiyle hatırladığın için kendinden o kadar çok nefret ettin ki, şimdi bunun bedelini ödüyorsun. Siyah adamı sevdiğin için değil, Tanrı'nın çocuklarına iyilik yaparak günaha karşı duyduğun gizli sevgiden kurtulmayı umuyorsun.

İşin komik tarafı da, Baba, eğer sırrını bildiğimi bilseydin, büyük olasılıkla ölür, oracıkta can verirdin. Ama eğer sana bir şey söyleyecek olsaydım, her şeyden önce şunu söylerdim Baba, senin hünerinin bu olduğunu görmüyor musun? Bir marifetin olmadığını düşünüyorsun ama seninki de bu: insanların başkaları tarafından sevildiklerini hissetmelerini sağlıyorsun. Hanına gelip kendilerini evlerinde gibi hissediyorlar. İşte o kadını, Dekane'deki kadını gördüğün anda senin insanları hissettirdiğin gibi hissetmek istediğini, sana ihtiyacı olduğunu, büyük bir sevgi açlığı çektiğini anladın. Sana bu kadar güçlü bir sevgi duyan, sonunda çekip gideceğini, asla onunla birlikte kalmayacağını bilse de aya ya-

pışan bulutlar gibi büyük bir açlıkla sana tutunmaya çalışan bir bedeni sevmemek çok güçtür baba. O kadını aradım, kalbinde yanan ateşi aradım ve onu buldum. Nerede olduğunu biliyorum. Şimdi hatırladığın gibi genç değil. Ama hâlâ hatırladığın kadar güzel Baba. Ve o iyi bir kadın ve sen ona hiç zarar vermedin. Seni sevgiyle hatırlıyor. Tanrının ikinizi de bağışladığını biliyor. Affetmeyen biri varsa o da sensin Baba.

Peggy, o yük arabasında eve doğru giderken, tüm bunların ne kadar üzücü olduğunu düşündü. Babası onu başka bir kız çocuğunun gözünde kahraman yapabilecek bir iş yapıyor. O büyük bir adam ama ben bir fener olduğum için gerçeği biliyorum. O, başka insanların hayatını kurtarmak için öne çıkan Truvalı Hektor gibi değil. O kırbaç yemiş bir köpek gibi sinsi sinsi yürüyor çünkü içinde kırbaç yemiş bir köpek taşıyor. Bağışlanmanın mümkün olmasına izin verseydi Tanrının yıllar önce bağışlayacağı bir günahı gizlemek için çabalıyor.

Peggy çok geçmeden bu fikirleri kafasından atmaya çalıştı. Babasının hali çok üzüntü vericiydi. Diğer çoğu insanın hali de üzüntü vericiydi değil mi? Ama mutsuz insanların çoğu acılarına bir kuraklıkta kalan son su fıçısı gibi sarılıp mutsuz olmaya devam ediyor. Peggy'nin, ona mutluluk getirmeyeceğini bile bile Alvin'i beklemesi gibi...

Yük arabasının arkasında yatan kız ise hepsinden farklıydı. Onun başına korkunç acılar gelecekti ve bebeğini kaybedecekti ama sonrasında hiçbir şey yapmamış olmanın ızdırabını yaşamamak için olacaklara seyirci kalmayıp mücadele veriyordu. Hayır, diyordu. Çok basit, hayır, oğlumu güneye satmanıza, zengin bir aileye bile satmanıza izin vermeyeceğim. Zengin bir adamın kölesi de yine bir köledir değil mi? Hem güneye gitmesi, kuzeye kaçmasını daha güçleştirir. Peggy, kızın yük arabasının arkasında savrulup inlese de o

sırada içinde taşıdığı bu duyguları hissediyordu.

Bir şey daha var. O kız Babası ya da Po Doggly'den daha büyük bir kahramandı. Çünkü kaçmasının tek yolu Peggy daha önce hiç duymadığı bir büyü kullanmasıydı. Siyahların böyle bilgilere sahip olduğunu hayal bile edemezdi. Ama gördüğü ne yalan ne de rüyaydı. Kız uçmuştu. Balınumundan bir kukla yapıp yaktı. Ateş alan kukladan aldığı güçle, güneş doğana tek bu kadar yolu uçtu. Havada o kadar çok yol katetti ki, Peggy'nin dikkatini çekti ve onu Hio'nun karşısına geçirdiler. Ama bu kaçak, bu kurtuluşun karşılığında ne kadar da büyük bir bedel ödedi.

Hana geri döndüklerinde annesi Peggy'nin hiç görmediği kadar kızgındı. "Karanlıkta bir suç işlemeye giderken yanına on altı yaşındaki kızını götürmen kırbaç cezasını gerektiren bir suç."

Ama babası cevap vermedi. Kızı içeri taşıyıp onu ateşin önünde yere yatırdıktan sonra cevap vermesine gerek yoktu.

Annesi, "Günlerdir bir şey yememiş olmalı. Haftalardır!" diye bağırdı. "Kaşları da ona dokunduğumda elimi yakacak gibi. Horace bana bir su kabı getir de kaşlarını silelim, bir taraftan içmesi için et suyu çorbası hazırlayayım."

"Hayır anne," dedi Peggy. "Sen en iyisi bebek için süt bul."

"Bebek ölmeyecek ama kızın ölme ihtimali var, bana işimi anlatma, onu nasıl iyileştireceğimi biliyorum."

"Hayır anne," dedi Peggy. "Balmumundan bir kukla ile büyü yaptı. Bu bir tür kara büyü ama o Afrikada bir kralın kızı olduğu için nasıl yapılacağının bilgisine ve gücüne sahipti. Ödeyeceği bedeli biliyordu ve başka şansı yoktu."

Annesi, "Bu kızın kesin öleceğini mi söylüyorsun yani?" diye sordu.

"Kendisinden bir kukla yapıp onu ateşe attı. Bu ona gece boyunca uçmasını sağlayan kanatlar verdi. Ve sihrin geri kalanını canıyla ödüyor."

Babası hayalkırıklığına uğramış gözüküyordu. "Eğer ölecekse kölelikten kaçmanın ona ne faydası oldu? Neden kendini oracıkta öldürüp onları bu zahmetten kurtarmadı?

Peggy ona cevap verme gereği duymadı. O sırada kucağında taşıdığı bebek ağlamaya başlamıştı ve bu babası için yeterli bir cevap oldu.

"Gidip süt alacağım," dedi babası. "Christian Larsson'un bu gece benimle paylaşacak kadar sütü vardır.'

Annesi onu durdurup, "Bir daha düşün Horace," dedi. "Neredeyse gece yarısı oldu. Bu saatte neden süte ihtiyaç duyduğunu sorarsa ona ne diyeceksin?"

Horace iç çekip kendi şaşkınlığına güldü. "Bir köle kızın küçük zenci çocuğu için elbette." Ama sonra öfkelenip kızardı. "Bu Siyah kızın yaptığı büyük çılgınlık," dedi. "Tüm bu yolu öleceğini bilerek geldi. Öldükten sonra bu küçük zenci veletle ne yapacağımızı düşünüyor acaba? Onu kuzeye götürüp, Kanada sınırına bırakıp, kabul edene kadar Fransızlarla dalaşacak değiliz ya!"

"Sanırım köle olarak yaşamaktansa ölmenin daha iyi olacağını düşünüyor," dedi Peggy. "Belki de bebeğinin burada bulacağı hayatın ne olursa olsun oradakinden daha iyi olacağını önceden biliyordu."

Kız gözleri kapalı, ağır ağır nefes alarak ateşin önünde uzanıyordu.

"Uyuyor, değil mi?" diye sordu anne.

"Henüz ölmedi ama bizi duymuyor," dedi Peggy.

"O zaman sana açıkça söylüyorum, bu iş başımıza bela açacak," dedi annesi. "Kaçak köleleri buraya getirdiğini bi-

len insanları evimizde ağırlayamayız. Bu haber o kadar hızlı yayılır ki, kasabamız yılın her haftası burada kamp kuran iz sürücülerle kaynar ve onlardan biri pusuya yatıp bizi suçüstü yakalayabilir."

"Kimsenin bilmesi gerekmiyor," dedi Baba.

"Peki diğerlerine ne diyeceksin, ormanda yürürken kızın ölü bedenine takılıp düştüğünü mü?"

Peggy onlara, "Kız daha ölmedi, nasıl konuştuğunuza dikkat edin!" diye bağırmak istese de vakit kaybetmeden ne yapacaklarına karar vermeleri gerektiğini biliyordu. Ya misafirlerden biri gece vakti uyanıp alt kata inerse? Başka birisi şahit olduktan sonra bu sırrı saklamak imkânsız hale gelirdi.

"Ne kadar zaman içinde ölür?" diye sordu babası. "Sabaha ölmüş olur mu?"

"Gün doğmadan önce son nefesini vermiş olacak Baba."

Baba başını salladı. "Öyleyse şimdiden işe koyulsam iyi olacak. Kız ile ben ilgilenirim. Siz kadınlar bu zenci çocuğu ne yapacağımızı düşünün. Umarım aklınıza bir çözüm yolu gelir."

"Düşünürüz, düşünürüz," dedi anne.

"Düşünseniz iyi edersiniz çünkü benim aklıma hiçbir fikir gelmiyor."

"Belki de kasaba halkına çocuğun benim bebeğim olduğunu söylemeliyiz."

Baba öfkeden çıldırmadı, sırıtarak, "O çocuğu günde üç kez kremaya soksan bile sana kimse inanmaz."

Dışarı çıkıp mezar kazmasına yardım etmesi için Po Doggly'i bulmaya gitti.

"Bu çocuğu burada doğmuş göstermek fena fikri değil," dedi anne. Aşağıdaki bataklık bölgede bir Siyah aile yaşıyor. İki yıl önce bir köle tüccarının onlara önceden sahip olduğu-

nu kanıtlamaya çalıştığını hatırlıyor musun? Neydi o ailenin adı Peggy?"

Peggy onları Hattrack River'daki herkesten daha iyi tanıyordu, onları diğer herkes kadar izliyor olsa da tüm çocuklarını tanıyor ve isimlerini biliyordu. "Berry soyadını kullanıyorlar. Soylu bir aile gibi. Her biri ne iş yaparsa yapsın ısrarla soyadlarının bu olduğunu söylüyorlar.

"Bu bebeği neden onlara vermeyelim?"

"Çok fakirler anne," dedi Peggy, "Bir boğaza daha bakamazlar."

"Onlara yardımcı olabiliriz. Çocuğun bütün ihtiyaçlarını karşılarız.

"Anne, bir dakika için bunun nasıl gözükeceğini düşünsen. Bir anda Berry ailesinin, ilk bakışta açık tenli, beyaz kanı taşıdığı anlaşılan bir çocuğu oluyor. Sonra Horace Guester Berry ailesinin evine hediyeler götürmeye başlıyor."

Annesinin yüzü kızardı.

Sesini sertleştirip, "Böyle şeyleri sen nereden biliyorsun bakalım?" diye sordu.

"Tanrı aşkına anne, ben bir fenerim. Hem sen de biliyorsun ki, her şey gibi bu da kulaktan kulağa yayılır."

Annesi yerde yatan Siyah kıza baktı. "Bizi tüm bu sıkıntıya sen soktun küçük kız."

Bebek kıpırdanmaya başladı.

Anne ayağa kalkıp pencereye yürüdü ve sanki aradığı cevabı gökyüzünde bulabilirmiş gibi dışarı bakmaya başladı. Sonra aniden kapıya yönelip açtı.

Peggy arkasından, "Anne," diye seslendi.

"Bir şeyi yapmanın birden fazla yolu vardır," dedi Anne.

Peggy annesinin aklından neler geçtiğini anladı. Eğer bebeği Berrylerin evine götüremiyorlarsa, onu burada tutup ka-

saba sakinlerine Berry'ler çok fakir olduğu için onların bebeklerine baktıklarını söyleyebilirlerdi. Berry ailesi bu hikâyeyi kabul ettiği sürece bir anda ortaya çıkan bu Bebek kimseyi şaşırtmazdı ve bebeği eve getiren karısı olunca kimse onun Horace'ın piçi olduğunu düşünmezdi.

"Onlardan nasıl bir şey istediğinin farkındasın değil mi?" dedi Peggy. "İnsanlar, Bay Berry'nin ineğini başka birinin sağdığını düşünecek."

Annesi şaşkınlıkla bakakaldı. Peggy neredeyse sesli gülecekti.

"Siyahların bu gibi şeyleri umursadığını bilmiyordum," dedi.

Peggy başını hayır anlamında salladı. "Anne, Berryler Hatrach Nehrindeki en iyi Hıristiyan ailesi. Beyazların onlara ve çocuklarına yaptıklarını affedebilmek için böyle olmak zorundalar."

Annesi yeniden kapıyı kapatıp yaslandı.

"İnsanlar onların çocuklarına nasıl davranıyorlarmış bakalım?"

Peggy bunun çok yerinde bir soru olduğunu ve annesinin tam zamanında sorduğunu biliyordu. Tam da bu yüzden bu bir deri bir kemik kalmış Siyah bebeğe gözlerini dikip, "bu çocuğa bakıp onun hayatını kurtaracağım," diye düşünüyordu. Yine onun beş yaşına, yedi yaşına, on ve on yedi yaşına girdiğinin, evinde genç bir erkeğin varlığının hayallerini kurmaya başlamıştı.

"Bence bu konuda endişelenmene gerek yok," dedi küçük Peggy, "daha çok ona nasıl davranacağını düşünmelisin. Onu bir hizmetçi olarak mı, yoksa evinde besleme niyetine bulundurduğun alt tabakadan bir çocuk olarak mı yetiştirmeyi planlıyorsun? Eğer niyetin buysa, bu kızcağız boşuna ölmüş

demektir, çocuğu güneylilere satsa daha iyi ederdi."

"Asla bir köle sahibi olma arzusu duymadım," dedi anne. "Böyle bir şey istediğimi söyleyemezsin."

"Pekala, ne yapacaksın o zaman? Onu kendi oğlun olarak yetiştirip, buraya gelen her misafiri onunla birlikte mi karşılayacaksın?"

Peggy annesini bu sahneyi gözlerinin önüne getirirken izledi ve annesinin kalp ateşinde her türlü yeni yolun açıldığını hissetti. Evet, bu yarı Beyaz çocuk onun oğlu olabilirdi. Ve diğer insanlar çocuk tamamen Beyaz olmadığı için ona yan gözle bakarlarsa, Margaret Guester ile hesaplaşmaları gerekecekti. Kabalıkları yüzünden onları cezalandırdıktan sonra, onlara gösterdiği cehennemin yanında, gerçek cehenneme duydukları korku hiç kalırdı.

Kalbinin derinliklerini incelediği yıllar boyunca Peggy annesini daha önce hiç bu kadar kararlı görmemişti. Bu, insanın tüm geleceğinin gözleri önünde değiştiği nadir anlardan biriydi. Eski yolların hepsi birbirine benziyordu, annesinin karşısına hayatını değiştirecek seçim şansları çıkmamıştı. Şimdi ise önünde yüzlerce yol açılmıştı ve kızı hayatı boyunca ona nasıl ihtiyaç duymamışsa, ona her zaman ihtiyaç duyacak bir erkek çocuğu vardı. Yabancılar tarafından saldırıya uğrayıp kasabanın çocuklarının zalimliklerine maruz kaldıkça korunmak, öğrenmek, sertleşmek için ona gelecekti. Bu Peggy'nin asla yapmadığı bir şeydi.

İşte bu yüzden seni hayalkırıklığına uğrattım değil mi Anne? Çünkü küçük yaşımda boyumu aşan şeyler biliyordum. Sana kafa karışıklığı içerisinde, aklımdaki sorularla gelmemi istedin. Ama benim hiç sorum olmadı Anne, çünkü her şeyi daha çocukken biliyordum. Bir kadın olmanın ne demek olduğunu zihnindeki hatıralardan biliyordum. Ben başımızı

omzuna gömüp, özlemini çektiğim ama bana bakmayan bir erkek çocuğu için gözyaşı döktüğüm geceler geçirmedim. Asla burada yaşayan bir erkeği arzulamadım. Küçük kızın hayal ettiğin hiçbir şeyi yapmadı çünkü o meşalelik hünerine sahip, her şeyi biliyor ve ona vermek istediğin hiçbir şeye ihtiyaç duymuyor.

Ama bu yarı Siyah çocuk hüneri ne olursa olsun sana ihtiyaç duyacak. Onu götüreceğin yolların hepsini şimdiden görüyorum. Onu kabul edip büyütürsen, damarlarımda senin kanını taşısam da sana yapmadığım evlatlığı fazlasıyla yapacak.

"Kızım," dedi Anne, "Bu kapıdan çıkarsam, yaşayacaklarımız bu çocuğun ve bizim geleceğimizi iyiliğe götürecek mi?"

"Benden senin için geleceği görmemi mi istiyorsun anne?"

"Evet, Küçük Peggy, senden bunu kendi adıma ilk kez istiyorum."

"Öyleyse ben de sana anlatacağım."

Peggy'nin, çocuğun annesinin hayatına ne kadar büyük bir mutluluk getireceğini görmesi için, yaşamının yollarına fazla bakması gerekmiyordu. "Onu kabul eder ve ona kendi oğlun gibi davranırsan, bunu yaptığına asla pişman olmayacaksın."

"Ya baban? O ona iyi davranacak mı?"

"Kendi kocanı tanımıyor musun?" diye sordu Peggy.

Annesi ona doğru bir adım attı ve yumruğunu sıktı. Daha önce Peggy'ye hiç el kaldırmamıştı.

"Bana küstahlık etme," dedi.

"Seninle geleceği görürken her zaman nasıl konuşuyorsam öyle konuşuyorum," dedi Peggy. "Sen bana beni bir meşale olarak görerek geldin ve ben de sana bir meşale olarak

konuşuyorum."

"Öyleyse ne söylemen gerekiyorsa onu söyle."

"Bu çok kolay. Eğer kocanın bu çocuğa nasıl davranacağını bilmiyorsan, o adamı hiç tanımıyorsun demektir."

"Belki de gerçekten tanımıyorumdur," dedi annesi. "Belki de onu hiç tanımıyorumdur. Bana hissettiklerimin doğru olup olmadığını söyle."

"Hiçbirinde yanılmıyorsun," dedi Peggy. "Ona adil davranacak ve ömrünün her gününü sevildiği bir evde geçirmesi için elinden geleni yapacak."

"Ama onu gerçekten sevecek mi?"

Peggy'nin bu soruyu cevaplaması imkânsızdı. Bu konuda Babası için sevgi söz konusu bile olamazdı. Çocuğa bakması gerektiği için, bunu zorunlu bir görev olarak gördüğü için bakacaktı. Ama çocuk aradaki farkı asla bilmeden adamı sevecek ve ona büyük bir bağlılık gösterecekti. Ama bunu annesine açıklamak, babasının pek çok şeyi geçmişteki günahları vicdanını rahatsız ettiği için yaptığını ona anlatmak demek olacaktı ve annesi yaşamı boyunca asla bu hikâyeyi dinlemeye hazır olmayacaktı.

Bu yüzden Peggy annesine bakıp ona, gerçekte bilmek istemedikleri şeylere burnunu sokan insanların sorularına verdiği cevaplara benzer şeyler söyledi. "Bu soruyu ancak babamın kendisi cevaplayabilir," dedi Peggy. "Tek bilmen gereken kalbinde verdiğin kararın doğru olduğu. Bu kararı almak bile yaşamını şimdiden değiştirdi."

"Ama henüz karar vermedim," dedi annesi.

"Evet verdin," dedi Peggy, "ve bu karardan memnunsun."

Annesi dönüp, üst katta uyuyan gezici vaizi uyandırmamak için çıkarken kapıyı arkasından yavaşça kapattı.

Peggy nedenini bilmese de bir an için huzursuzlan-

dı. Bir dakika için bu duygunun üzerinde dursaydı, bunun farkında olmadan annesini aldatması yüzünden olduğunu anlayabilirdi. Peggy başkalarının geleceğine bakarken, daima onların yaşamlarının en uzak yollarına bile dikkat eder, nedenlerini o an için tahmin edemeyeceği karanlıkları ararardı. Ama annesi ve babasını tanıdığından o kadar emindi ki, yakın geleceğin ötesinde başlarına gelecek olaylara boş vermişti. Bir ailenin içinde hep böyle olur. Birbirinizi çok iyi tanıdığınızı zanneder ve birbirinizi gerçekten tanımak için hiçbir çaba harcamazsınız. Peggy ancak yıllar sonra bu günü hatırlayacak ve yaşanacakları neden göremediğini anlamaya çalışacaktı. Bazen sahip olduğu hünerin onu terk ettiğini bile düşünüyordu. Hayır, böyle bir şey olmamıştı, işin aslı, o yeteneğini terk etmişti. Bunu yapan ne ilk ne son kişiydi. Yaptığı hata diğerlerinden daha kötü değildi ama böyle bir hatadan sonra çok az kişi onun kadar pişmanlık duymuştur.

Bu huzursuzluk hali geçip gitti, Peggy endişelerini unuttu ve düşüncelerini salonda yerde yatan kıza yöneltti. Uyanmıştı, gözleri açıktı. Bebek hâlâ miyavlar gibi sesler çıkarıyordu. Peggy kız hiçbir şey söylemeden, onun memelerinde emebileceği bir şey varsa, bebeğini emzirmek istediğini anladı. Kızın solgun pamuk gömleğinin önünü açacak kadar gücü bile yoktu. Peggy'nin onun yanına oturması, çocuğu bacaklarının arasına yatırıp boş kalan eliyle kızın giysisinin düğmelerini açması gerekti. Kızın göğsü o kadar sıska, kaburga kemikleri o kadar belirgindi ki, memeleri demiryolu parmaklıklarına atılmış bir heybeyi andırıyordu. Ama meme uçları bebek emebilsin diye dikilmişti ve bebeğin dudaklarının etrafındaki beyaz köpükçüklere bakılırsa, annesi şimdi bile, ömrünün son anlarında bile memelerinde bebeğini hayatta tutacak besini taşıyordu.

Kız konuşamayacak kadar zayıftı ama zaten buna gerek yoktu, Peggy söylemek istediği şeyi duyup ona cevap verdi: "Çocuğuna benim annem bakacak. Hiçkimsenin oğlunu kendisine köle yapmasına izin vermeyecek..."

Bu kızın, oğlunun memelerini açgözlülükle emerken çıkardığı cıyaklama ve mırıldanma sesleriyle birlikte duymayı en çok istediği şeydi.

Ama Peggy kızın ölmeden önce bundan daha fazlasını bilmesini istemedi. Kıza, "Oğlun büyüdüğünde seni bilecek," dedi. "Onu nasıl doğurduğunun, yaşamını kaybetmek pahasına uçarak onu özgürlüğüne kavuşturduğunun hikâyesini dinleyecek. Sakın seni unutacağını düşünme, çünkü unutmayacak."

Peggy çocuğun kalp ateşine bakıp, gelecekte ne olacağını araştırdı. Gördükleri çok acı vericiydi, çünkü halkın çoğunluğunun Beyaz olduğu bir kasabada yarı Beyaz bir çocuğun hayatı hangi yolları seçerse seçsin güçlüklerle dolu olacaktı. Yine de, o sırada ufacık parmakları ile annesinin çıplak göğsüne sıkıca tutunan bebeğin mizacını bilecek kadar şey görmüştü. "...ve uğruna ölmeye değer bir erkek olacak. Bundan emin olabilirsin."

Küçük kız bunları duyduğuna çok memnundu. Peggy'nin söyledikleri yeniden uyuyabilmesi için gereken huzura kavuşmasını sağladı. Bir süre sonra keyfi yerine gelen bebek de uyuyakaldı. Peggy bebeği alıp onu bir battaniyeye sardı ve annesinin kollarının arasına yatırdı. "Annen yaşamının son anlarını seninle geçirecek," dedi çocuğa sessizce. "Büyüdüğünde sana bunu da, ölürken seni kollarının arasında tuttuğunu da anlatacağız. Öldüğünde... "Peggy'nin babası dışarıda Po Doggly ile birlikte kızın mezarını kazıyordu; annesi Berry'lerin evine gitmiş, onları bebeğin hayatını ve

özgürlüğünü kurtarmasına yardım etmeleri için ikna etmeye çalışıyordu ve şimdi Peggy'ye zenci kız çoktan ölmüş gibi geliyordu.

Ama daha ölmemişti, henüz değil... Peggy'nin aklına bir anda bir fikir geldi. Daha önce bunu düşünmediği için kendine çok kızdı. Peggy'nin hayatında tanıdığı, hasta insanları iyileştirme hünerine sahip tek bir kişi vardı. Detroit savaşında Ta-Kumsaw'ı kendine getirmemiş miydi? Alvin, vücudu yediği kurşunlarla delik deşik olmuş o büyük Kızılderilinin önünde diz çöküp onu iyileştirmemiş miydi? Eğer burada olsaydı Alvin bu kızın da hayatını kurtarabilirdi.

Karanlıkta etrafı ile ilişkisini kesip kendisinden ne kadar uzakta olursa olsun zihninde parlayan, dünyada herkesten, kendisininkinden bile daha iyi tanıdığı kalp ateşini izlemeye başladı. İşte oradaydı, karanlıkta koşuyor, Kızılderililer gibi uykudaymış gibi yolculuk ediyordu ve ruhu etrafındaki her şeyle bütünleşiyordu. Wobbish'ten Hattrack'e doğru, en iyi yol üzerinde altlarında en süratlı atla birlikte yol alan bütün Beyazlardan daha hızlı geliyordu ama yarın öğlenden önce buraya varması imkansızdı. O zamana kadar bu zavallı köle kız ölmüş ve evlerinin bahçesine gömülmüş olacaktı. On iki saat sonra bu ülkede hayatını kurtarabilecek tek adamı kaçırmış olacaktı. Her şey bu şekilde gelişmeyecek miydi? Alvin onu kurtarabilirdi ama kızın kurtarılmaya ihtiyacı olduğunu hiçbir zaman bilmeyecekti. Peggy olan biten her şeyden haberdardı, neler yaşanacağını, dünya yeterince adil olsaydı olması gereken şeyi biliyordu. Dünya adil değildi ve ümit ettiği hiçbir şey gerçekleşmeyecekti.

Bir meşale olmak, yaklaşmakta olan her şeyi bilmek ve bunları değiştirecek çok az güce sahip olmak ne kadar korkunçtu. Onun sahip olduğu tek güç ağzından çıkan sözcükler,

sonrasında hangi seçimlerde bulunacaklarından emin olamadan insanlara olacakları söylemekti. İnsanlar her seferinde, kendilerini, Peggy'nin onları kurtarmak istediği yoldan daha kötü bir yola sürükleyecek seçimler yaparken buluyor, çoğu kez içlerindeki kötülük, geçimsizlik duygusu ile ya da sadece kötü talihleri nedeniyle en korkunç yolu seçiyor ve işler, Peggy'nin hiçbir şey söylemediği takdirde olacağından daha kötü bir hale geliyordu. Keşke bilmeseydim. Keşke içimde Alvin'in buraya zamanında geleceğine dair bir inanç taşıyabilseydim. Keşke bu kızın yaşayacağını umut edebilseydim. Keşke onun hayatını kendim kurtarabilseydim.

Sonra insanların hayatlarını kurtardığı olayları hatırladı. Doğduğunda Alvin'in yüzünü kaplayan cenin zarını kullanarak onların hayatını çoğu kez kurtarmıştı. O anda içinde bir umut doğdu. Sadece bu sefer, bu kızı kurtarmak ve iyileştirmek için, Alvin'in cenin zarından kalan son kırıntıyı kullanabilirdi.

Peggy yerinden fırlayıp sakar hareketlerle merdivenleri çıktı. Ayakları yerde oturmaktan o kadar uyuşmuştu ki, basamakların üzerindeki adımlarını hissetmiyordu. Ayağı takıldı ve biraz gürültü çıkardı ama fark edebildiği kadarıyla misafirlerden hiçbiri uyanmadı. Büyükbabasının ölmeden üç ay önce yaptığı üstkattaki tavanarasına çıkan merdivenden, sandıklar ve eski eşyaları geçip evin batı yakasındaki odasına girdi. Güneye bakan penceresinden odasına dolan ay ışığı, yerde kareli desenler oluşturuyordu. Döşeme tahtasını kaldırıp, kutuyu odadan her ayrıldığında sakladığı yerden çıkardı.

Ya o çok gürültülü yürümüştü ya da misafirlerden birinin uykusu çok hafifti. Merdivenlerden indiğinde, uzun gömleğinin altında gözüken sıska bacakları ile ayakta dikilen ve merdivenlerden aşağı bakan bir adam gördü. Bakışlarından,

içeri girip girmemek, aşağı inip inmemekte kararsız kaldığı anlaşılan adam biraz sonra odasına geri döndü. Peggy, adamın alt kata inip kızı ve bebeği görüp görmediğini, bütün planlarının boşa gidip gitmediğini anlamak için adamın kalp ateşine baktı.

Korktuğu şey olmamıştı. Hâlâ bir şeyler yapılabilirdi.

Kapıdan, "Sabahın bu saatinde neden hâlâ gündüz kıyafetiyle dolaşıyorsun?" diye sordu adam.

Adamı susturmak için işaret parmağını yavaşça dudaklarına götürdü. Yüzüne bakınca annesinden sonra hayatında hiç kimsenin ona bu hareketi yapmadığını anlamıştı. O anda kalbinin arzu ile olmasa da, yalnız bir adama özgü özlemlerle dolduğunu hissetti. Geçen sabah hanlarına geldiğinde söylediğine göre, İskoçya'dan gelen, gezgin vaizlik yapan bir papazmış... Aklı Alvin'in doğduğu yere geri dönüşünde olduğundan adama aldırış etmedi. Tek derdi, odasına mümkün olduğunca kısa sürede geri dönmesini sağlamaktı ve bunun tek bir yolu olduğunu biliyordu. Ellerini adamın omuzlarına koyup yüzünü yüzüne yaklaştırdı ve dudaklarına uzun, hayatında hiç tatmadığı bir öpücük bıraktı.

Beklediği gibi, ondan kurtulmaya çalışmasına gerek kalmadan odasına geri döndü. Gitme nedeninin tasarladığı gibi onu öpmesi olmadığını bilmeseydi bu duruma gülebilirdi. Adamı asıl etkileyen onu tuttuğu sırada ensesinin arkasına bastırdığı kutuydu. İçinde Alvin'in cenin zarının olduğu kutu...

Adam, tenine dokunduğu anda kutunun içinde ne olduğunu hissetmişti. Bu Peggy'nin hüneri değil, başka bir şey, Alvin'in bir parçasının ona bu kadar yaklaşmasının etkisiydi. Peggy adamın zihninde Alvin'in yüzünün belirdiğini ve içini daha önce hiç hissetmediği bir korku ve nefret dalgasının

kapladığını gördü. Adamın yalnızca bir papaz olmadığını ancak o zaman anlayabildi. O, bir zamanlar Vigor Kilisesinde vaizlik yapan Papaz Thrower'dı. Alvin'in babası ona engel olmasaydı çocuğu öldürecekti.

Kadının öpücüğünün verdiği korku, Alvin Junior'un içinde yarattığı korku yanında hiçbir şeydi. Asıl sorun, hanı hemen terk etmek isteyecek kadar korkmuş olmasıydı. Eğer bunu yaparsa alt kata iner ve her şeyi görürdü, bu da Peggy'nin en son istediği şeydi. Hep böyle oluyordu, Peggy ne zaman kötü bir şeyin yaşanmasına engel olmak istese, önceden göremediği daha kötü şeyler yaşanıyordu. Nasıl olur da adamı tanımazdı? Onu geçmiş yıllarda Alvin'in gözlerinden defalarca görmemiş miydi? Ama geçen seneden beri çok değişmişti, yaşlanmış ve zayıflamış gözüküyordu. Dahası, Peggy gecenin bu saatinde onunla ilgilenecek halde değildi ve yaptığı hatayı telafi etmek için çok geçti. Şimdi asıl önemli olan onu odasında tutmaktı.

Bu yüzden Peggy adamın kapısını açıp içeri girdi. Adamın yüzüne dik dik bakıp, "O burada doğdu," dedi.

"Kim?" dedi adam. Yüzü az önce şeytanın kendisini görmüş gibi bembeyaz kesilmişti. Aslında Peggy'nin kimden söz ettiğini biliyordu.

"Ve buraya geri dönüyor. Şu anda yolda... Bu gece odanda kalıp, sabahın ilk ışıklarıyla birlikte handan ayrılman senin için daha güvenli olur."

"Neden... Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Gerçekten bir meşaleyi aldatabileceğini mi düşünüyordu? Belki de kim olduğunu bilmiyordu. Hayır, hayır, her şeyin farkındaydı, sadece meşaleliğe ve diğer büyücülük hünerlerine inanmıyordu. O, gerçeği ancak bilimde ve soylu dinlerde arayabilecek türden bir adamdı. Yanılgılarla dolu bir aptal!

Bu yüzden Peggy, adamın en çok korktuğu şeyin gerçek olduğunu kanıtlamak zorundaydı. Onu tanıyor, en büyük sırlarını biliyordu. "Bir kasap bıçağıyla Alvin Junior'u öldürmeye çalıştın," dedi.

Bu hamlesi fazlasıyla yeterli oldu. Adam dizleri üzerine çöktü. "Ölmekten korkmuyorum," dedi ve İncilden dualar okumaya başladı.

"İstersen tüm gece dua et," dedi Peggy, "ama lütfen bunu odanda yap."

Sonra dışarı çıkıp kapıyı ardından kapattı. Merdivenlerden indiği sırada kapı tokmağının parçalara ayrıldığını duydu. Peggy'nin bu adama gereksiz yere acı vermiş olmasını dert edecek kadar zamanı yoktu, adamın kalbinde bir katil sıfatı taşıdığı söylenemezdi. O sırada tek umursadığı, cenin zarını aşağı indirip, eğer Alvin'in güçlerini kullanabilme şansı varsa, kaçak kıza yardım etmek amacıyla kullanmaktı. Papaz çok fazla zamanını almıştı. Geçen her saniye köle kızı son nefesine daha da yaklaştırıyordu.

Hâlâ nefes alıyordu değil mi? Evet. Hayır. Bebek yanıbaşında yatmış uyuyordu ama kızın göğsü bebeğinki kadar kımıldamıyor, Peggy avcunun içinde kızın nefesini bebeğinki kadar hissetmiyordu. Ama kalbindeki ateş hâlâ yanıyordu! Peggy'nin bunu görmesi güç değildi, bu köle kız o kadar güçlü bir kalbe sahipti ki, hâlâ canlı bir şekilde yanıyordu. Bu yüzden Peggy kutuyu açtı, cenin zarını çıkardı, kuru köşelerinden birini eliyle ovalarken kızın kulağına, 'Yaşa, güçlen," diye fısıldadı. Alvin'in insanları iyileştirirken yaptığı şeyi yapmaya çalışıyor, aynı onun gibi, üstlerinde gücünü kullandığı insanların bozulmuş organlarını hissetmek ve düzeltmek istiyordu. Onu daha önce pek çok kez bunu yaparken izlememiş miydi? Ama bu sefer farklıydı, bu kez gücü

kullanan kendisiydi. Bu ona tuhaf geliyordu, yapmak istediği şey için gerekli önseziye sahip olmadığını hissediyordu. Kızın bedeninden yavaş yavaş çekilen yaşam izlerini, kalbinin yavaşlamasını, ciğerlerinin hafiflemesini, açık fakat ışıksız gözlerini ve son olarak ışıksız bir yıldız gibi aniden yanıp sönen kalbinin ateşini hissedebiliyordu.

Çok geç... Üst katta kalıp papaz ile uğraşmak zorunda kalmasaydı... Ama hayır hayır, kendisini suçlayamazdı, kullanmaya çalıştığı güç ona ait değildi, denediği şeye başlamadan önce bile her şey için çok geçti. Ölüm, kızın bedeninin her noktasını ele geçirmişti. Burada olsaydı, Alvin'in bile elinden bir şey gelmezdi. Onunki zayıf bir umuttan başka bir şey değildi. Umuda kapılmasını sağlayacak tek bir yol bile görmemişti. Bu yüzden Peggy böyle durumlarda pek çok kişinin yaptığı gibi, başından beri elinden gelenin en iyisini yaptıktan sonra, durmadan kendini suçlamayacaktı.

Kız öldüğüne göre, bebeği annesinin bedeninin soğumasını hissetmeye terk edemezdi. Çocuğu kucağına aldı. Bir an için kıpırdanır gibi olsa da, bebeklere özgü deliksiz uykusunu sürdürdü. "Annen öldü, küçük yarı-beyaz çocuk, ama korkma, benim annem ve babam yanında. Onlar varken, gördüğüm diğer çocuklar gibi ömrünün geri kalanını sevgiye açlık duyarak geçirmeyeceksin. Annen seni buraya getirebilmek için öldü ve sen de elinden geleni yaptın küçüğüm. Ve hayatın kollarına güvenle atılabileceksin, yaşam seni bir yerlere götürecek ve beni de..."

Bir karar verilmesi gerektiğini fark etmeden önce bile seçimini çoktan yapmıştı. Neler olacağını tam olarak bilmese de, kendi geleceğinin de değiştiğini hissedebiliyordu.

Köle kız, kendisi ve bebeği için en uygun geleceği tahmin etmişti, demek ki bazı şeyleri görebilmek için bir meşale ol-

mak gerekmiyordu. Çocuğunu kaybedip, ölene kadar bir köle olarak yaşamak, kabullenebileceği bir hayat değildi. Yine de bebeği için zayıf bir umut ışığı görüp, verdiği karardan bir an için bile geri dönmemişti. Yaşamı ile ödemesine değecek türden bir umut ışığı...

Ya benim halim? Diye sordu kendine Peggy. Alvin'in yaşam yollarına bakıyor ve bu yollarda, köle kızın acıları kadar büyük olmasa da kendi acılarını görüyordu. Arada sırada mutluluğun izlerini taşıyan canlı bir ışığın parladığını, Alvin'e ve onun sevgisine sahip olduğu bir geleceği görüyordu. "Onu gördüğümde, sırf nasıl ulaşacağımı bilmediğim için, hiçbir şey yapmadan bu parlak umudun yok oluşunu seyredecek miyim?"

"Bu örselenmiş çocuk, ona balmumundan, külden, tüylerden ve kendisinden yapılma bir umut verebiliyorsa, ben de kendi yaşamımı değiştirebilirim. Bir yerlerde, yakalarsam beni mutluluğa götürecek bir ip olmalı. Bu özel ipi hiçbir zaman bulamasam bile bu, eyleme geçmediğim takdirde beni bekleyen umutsuzluktan iyidir. Erkeklik çağına girdiğinde Alvin'in yaşamının bir parçası olamayacaksam bile, ödediğim bedel, köle kızın yaşamıyla ödediği bedelden daha büyük olmayacak."

"Alvin yarın buraya geldiğinde ben gitmiş olacağım."

Kararı tam olarak buydu. Bunu daha önce neden düşünmediğini merak etti. Tüm Hatrack Nehrinde, her zaman başka bir seçeneğin olduğunu bilen tek kişi o olmalıydı. İnsanlar sürekli, hiçbir seçim şansına sahip olmadan acı ve ızdıraba sürüklendiklerinden şikâyet ediyordu ama bu kaçak kız, sonunda ölüm olsa da daima bir çıkış yolu olabileceğini göstermişti.

"Hem benim uçabilmek için karakuşların tüylerine

ihtiyacım yok."

Peggy, kucağında bebekle oturarak, Alvin köye varmadan önce sabah vakti handan ayrılacağına dair cesur ve korkunç planlar yaptı. Ne zaman korkacak olsa, bakışlarını yerde yatan ölü kıza yöneltiyor ve karşısındaki görüntü ona tuhaf bir cesaret ve rahatlama duygusu veriyordu. "Bir gün sonum senin gibi olabilir kaçak kız, son nefesimi bir yabancının evinde verebilirim. Ama bu bilinmeyen gelecek, başından beri bildiğim ve kabullenemediğim, değiştirmek için hiçbir şey yapmadığım gelecekten iyidir."

"Bunu yapacak mıyım, sabah olduğunda vaktin geldiğini hissedip geri dönüşü olmayan yola çıkacak mıyım?" Boşta kalan elini kutuya sokup Alvin'in cenin zarına dokundu ve Alvin'in geleceğinde gördüğü şey içini mutlulukla doldurdu. Önceleri gördüğü bütün yollarda kavuşmaları ve Peggy'nin acı dolu hayatının başlangıcı ile karşılaşıyordu. Şimdi ise – Alvin'in geleceğinde-gördüğü yolların birkaçında Alvin Hatrack Nehrine gelip meşale kızı arıyor ve onun gittiğini görüyordu. Bu gece fikrini değiştirmesiyle bile onu acıya sürükleyecek yolların çoğunu terk etmişti.

Babası mezar kazma işinden dönmeden önce annesi Berry ailesinin üyeleriyle birlikte eve geldi. Anga Berry, göz kenarlarındaki çizgilerin yüzündeki endişe izlerinden sayıca daha fazla olduğu tıknaz bir kadındı. Peggy onu çok iyi tanıyor ve Hatrack Nehrinde yaşayan çoğu insandan daha fazla seviyordu. Çabuk sinirlenen fakat merhametli bir kadındı ve Peggy, onun eve girdiği gibi ölü kızın yanına gidip, soğuk ve gevşek elini alıp göğsüne bastırırken gördüğünde hiç şaşırmadı. Sesi o kadar alçak, tatlı ve nazikti ki, mırıldandığı sözler bir ninniyi andırıyordu.

"Ölmüş," dedi Mock Berry, "Ama bebek güçlü görünü-

yor."

Peggy ayağa kalkıp Mock'un çocuğu kollarına almasına izin verdi. Bu adamı karısı kadar sevmiyordu. Söyledikleri ya da yaptıkları herhangi bir şey hoşuna gitmediğinde çocuklarını acımasızca döven bir adamdı. Daha da kötüsü, bunu yaptığında hiçbir öfke belirtisi göstermemesiydi. Sanki hiçbir şey hissetmiyor, birinin canını acıtmak ya da acıtmamak onun için bir fark oluşturmuyordu. Ama çok fazla çalışır ve fakir olsalar da ailesinin geçinmesini sağlardı; Mock'u tanıyan hiç kimse, zencilerin hırsız olduğunu ve kafalarını ezmek gerektiğini söyleyen kaba insanlara aldırış etmezdi.

"Sağlığı yerinde," dedi Mock. Sonra Peggy'nin annesine dönüp, "Hanımefendi, büyüyüp zenci bir delikanlı olduğunda da ona 'oğlum' demek niyetinde misiniz? Yoksa onu evinizin arkasındaki kulübede hayvanlarla birlikte uyumaya mı göndereceksiniz?"

Peggy, bu adamın böyle konularda fikirlerini belirtmekten çekinen cinsten biri olmadığını anladı.

Karısı, "Kapa çeneni ve ver şu bebeği bana," dedi. "Hanımefendi, keşke geleceğinizi bilseydim, böylece en küçük bebeğimi sütten kesmez ve şimdi bu zavallıyı emzirebilirdim. Çocuğumu iki aydır emzirmiyorum ve bu bana sıkıntıdan başka bir şey vermedi. Ama sen sorun çıkaracak bir çocuğa benzemiyorsun küçüğüm..." Ölü annesine gösterdiği şefkati, öpüp okşadığı bebeğe de gösterdi. Annesi gibi bebek de uyanmadı...

"Size söyledim, onu kendi oğlum gibi büyüteceğim," dedi anne.

Mock, "Kusura bakmayın hanımefendi ama beyaz bir kadının böyle bir şey yaptığını daha önce hiç duymadım," dedi.

"Dediğim gibi," dedi anne, "niyetim tam olarak bu."

Mock bir an düşünüp başını salladı, "Ben de böyle düşünüyorum, sanırım siz verdiğiniz sözlerin her zaman arkasında durdunuz, zencilere verdiğiniz sözlerin bile..." Sırıttı. "Beyazların çoğu yalan söylemekle bir zenciye yalan söylemenin çok farklı şeyler olduğunu düşünüyor."

"Bizden istediğinizi yapacağız," dedi Anga Berry. "Soran herkese bebeğin benim olduğunu ve onu size vermemizin tek nedeninin ona bakamayacak kadar fakir olmamız olduğunu söyleyeceğm."

"Ama bunun bir yalan olduğunu sakın unutmayın," dedi Mock. "Bebek gerçekten bizim olsaydı onu size vereceğimiz düşüncesine kapılmayın. Karımın benimle evliyken beyaz bir adamın kendisinden çocuk yapmasına müsaade edebilecek biri olduğunu düşünürseniz çok yanılırsınız."

Peggy'nin annesi bir dakika kadar Mock'un yüzünü inceleyip, niyetinin ne olduğunu anlamaya çalıştı.

"Mock Berry, umarım bu çocuk evimdeyken istediğin zaman ziyaretimize gelirsin ve ben sana beyaz bir kadının sözüne nasıl sadık kaldığını gösteririm."

Mock güldü, "Sanırım siz gerçek bir kölelik karşıtısınız."

O sırada baba eve girdi, vücudu ter ve kir içindeydi. Berry'ler ile el sıkıştı. Ona hemen kasabanın diğer sakinlerine aktaracakları hikâyeyi anlatmaya başladılar. O da çocuğu oğlu gibi yetiştireceğine söz verdi. Annesinin hiç aklına gelmeyecek şeyi o düşündü. Peggy'ye bu küçük çocuğun onun pabucunu dama atmayacağı sözünü verdi. Peggy ise başını sallamakla yetindi. Ağzından çıkan her söz ya yalan olacak, ya da tasarılarını ele verecekti; bu bebeğin geleceğinin şekilleneceği evde bir gün daha kalma niyeti olmadığından kesin olarak emindi.

Anga, "Şimdi eve gitsek iyi olacak," diyip bebeği

Peggy'nin annesine uzattı. "Çocuklar gece kâbuslarının birinden uyanırlarsa, anayoldan buraya kadar ulaşan çığlıklarını duymak istemezsiniz."

Mock, "Kızı son yolculuğuna uğurlamak için bir papaz çağırmayacak mısınız?" dedi.

Babası bunu hiç düşünmemişti. "Aslında hanımızda bir papaz kalıyor..." dedi.

Peggy babasının aklından geçen bu fikri hemen uzaklaştırmak istedi ve mümkün olduğunca sert bir sesle, "Hayır!" dedi.

Babası Peggy'ye baktığı anda onun bir meşale olarak konuştuğunu ve karşı çıkmanın anlamsız olacağını anladı. Başını hayır anlamında sallayıp, "Şu an iyi bir zaman değil Mock, durumdan başkalarını haberdar etmemek daha güvenli olur." dedi.

Annesi Anga Berry'yi kapıya kadar geçirdi. "Bilmem gereken bir şey var mı? Siyah bebekler beyaz bebeklerden farklı mıdır?"

"Oh elbette, siyah bebekler çok daha güçlüdür. Ama sanırım bu yarı beyaz bir bebek. Sen sadece onun beyaz olan yarısı ile ilgilen, siyah yarısının kendi başının çaresine bakacağından emin olabilirsin."

"Onu inek sütüyle mi besleyeyim?"

"Tüm bunları benden daha iyi biliyorsunuz Bayan Guester, ben ve bu kasabada yaşayan herkes, bildiğimiz her şeyi sizden öğrendik. Nasıl oluyor da bunları şimdi bana soruyorsunuz? Uyumam gerektiğini görmüyor musunuz?"

Berry çifti gittikten sonra Peggy'nin babası kızın cesedini kaldırıp dışarı taşıdı. Köpekleri uzak tutmak için bedeninin üzerini taşlarla örtseler de, zavallı kızı kefensiz gömdüler. Babası kızı ilk kaldırdığında, "Bir tüy kadar hafif, içi boş,

yanmış bir kütük gibi..." demişti.

Peggy, bunda tuhaf bir şey yok, diye düşündü. Kız şu anda tam da bu haldeydi. Kendisini yakmış ve ondan geriye sadece külleri kalmıştı.

Annesi zenci çocuğu kucağında tutarken, Peggy tavanarasına çıkıp beşiği getirdi. Bu kez papaz dışında kimse uyanmadı. Kapısının ardında uyanık bekliyor ama her nedense dışarı çıkmıyordu. Peggy ve annesi, çocuğun küçük yatağını anne ve babasının yatak odasına yapıp onu yatırdılar. Annesi, "Şimdi söyle bakalım, bu zavallı öksüzün bir adı var mı?" diye sordu.

"Annesi ona isim vermemiş," dedi Peggy, "onların kabilelerinde bir kadın evlenene ve bir erkek ilk hayvanını öldürene kadar isim alamazmış."

Annesi, "Bu korkunç," dedi, "Kız Hıristiyan bile değil, vaftiz edilmeden ölmesi çok yazık..."

"Hayır," dedi Peggy, "Vaftiz edileli çok oldu. Bu işle sahibinin karısı ilgilendi. Çiftlikteki bütün Siyahlar vaftiz edilmiş."

Annesi yüzünü ekşitti. "O zaman bunun onu Hıristiyan yaptığının farkındadır. Pekala, şimdi sana bir isim verelim küçük çocuk." Sinsi sinsi güldü, "Bu bebeğe Horace Guester Junior adını versem sence babanın tepkisi ne olurdu?"

"Kahrından ölürdü," dedi Peggy.

"Bence de, dul kalmaya henüz hazır değilim. Öyleyse şimdilik ona... Hmm, aklıma hiçbir isim gelmiyor Peggy. Siyahlara nasıl bir isim koyulur ki. Yoksa ona beyazlara özgü bir isim mi versem?"

"Bildiğim tek siyah ismi Otello," dedi Peggy.

"Bu oldukça tuhaf bir isim, hayatımda duymadım, Whitley Physickier'dan aldığın kitaplardan birinde okumuş olma-

lısın."

"Buldum!" dedi annesi. "Ona hangi ismi vereceğimi biliyorum: Cromwell'in, Koruyucu efendimizin adını alacak."

Bu fikir annesinin çok hoşuna gitti ve onu güldürdü. "Bundan sonra adın Arthur Stuart olacak küçük çocuk. Bu isim benzerliği isterse Kralın hoşuna gitmesin. Üzerime bir ordu salsa bile adını değiştirmeyeceğim. Majesteleri kendi adını değiştirse daha iyi eder."

Peggy, o gece çok geç yatmış olsa da sabah erkenden uyandı. Onu uyandıran, dışarıdan gelen toynak sesleri oldu. Kalp ateşini hissettiği papazın handan ayrılışını görmek için pencereden bakmasına gerek yoktu. Git bakalım, sevgili papaz, bu sabah handan ve on bir yaşındaki bir çocuktan kaçacak son kişi sen olmayacaksın.

Güneye bakan pencereden, ağaçların arasından tepeye kadar uzanan mezarlığı görebiliyordu. Geçen gece kızın mezarını nereye kazdıklarını görmeye çalıştıysa da doğal gözlerinin görebileceği kadar ışık yoktu ve mezarlıkta ona yardımcı olacak bir kalp ateşi de bulunmuyordu. Ama Alvin'in mezarı bulacağından emindi.

İlk işi mezarlığa gitmek olacak. Çünkü Alvin'in annesini, yedinci oğlunu doğurmadan önce Hatrack Nehrinden kurtarırken nehrin sularına kapılıp ölen en büyük abisi Vigor orada yatıyor. Vigor, nehrin güçlü akıntılarına rağmen büyük bir inatla yaşama tutunmuş ve Alvin'in doğduğunda yedinci oğlun yedinci oğlu olmasını sağlamıştı. Peggy, bebek doğduktan hemen sonra titreşip sönen kalp ateşini görmüştü. Bu hikâyeyi Alvin de binlerce kez duymuş olmalıydı. Bu yüzden mezarlığa gelecek, yolunu sezgileri ile bulup toprağın altındaki saklı bedeni bulacaktı. Gömülmesinin üzerinden çok az zaman geçmiş ölünün, mezar taşından yoksun toprağının ba-

şında dikilecekti.

Peggy, içinde cenin zarının olduğu kutuyu alıp, yedek giysisi ve Whitley Physicker'ın en son getirdiği kitaplarla birlikte çantasına koydu. Onunla karşılaşmak istememesi, bu çocuğu aklından tamamen çıkarabileceği anlamına gelmiyordu. Bu gece, belki sabaha dek cenin zarına dokunacak, zihninde onunla birlikte dolaşıp, isimsiz siyah kızın mezarını bulmasında ona yardım edecekti.

Çantasını hazırladıktan sonra alt kata indi.

Annesi beşiği mutfağa getirmiş, hamur yoğururken, Arthur Stuart derin uykuda olsa da, tek ayağı ile beşiği sallayarak ona ninni söylüyordu. Peggy çantasını mutfak kapısının dışına koydu, içeri girip annesinin omzuna dokundu. Peggy gizliden gizliye, annesinin gittiğini fark ettikten sonra büyük bir üzüntü duymasını umuyordu. Ama böyle olmayacaktı. İlk tepkisi öfkeye kapılmak olacak ve zamanla onu tahmin ettiğinden daha az özleyecekti. Bebeğe harcadığı zaman, kızıyla ilgili endişelerini uzaklaştırmasına yetecekti. Üstelik annesi Peggy'nin kendi başının çaresine bakabileceğini biliyordu. Peggy, birinin yardımına muhtaç olacak türden bir kız değildi. Arthur'un ise ona ihtiyacı vardı.

Peggy, annesinin ona karşı neler hissettiğini ilk defa fark ediyor olsaydı, derin bir üzüntü duyabilirdi. Ama buna belki de yüzüncü kez şahit oluyordu ve artık alışmıştı. Annesini tanıdığı diğer pek çok insandan daha iyi kalpli olduğu için seviyor ve Peggy'yi daha fazla sevmediği için onu affediyordu.

"Seni seviyorum anne," dedi Peggy.

"Ben de seni, bebeğim," dedi annesi. Başını kaldırıp kızına bakma ve aklından neler geçirdiğini tahmin etme zahmetine girmedi.

Babası hâlâ uyuyordu. Ne de olsa geçen gece bir mezar ka-

zıp üstünü yeniden toprakla örttükten sonra çok yorulmuştu.

Peggy bir not yazdı. Genellikle uzun mektuplar yazmaktan hoşlansa da, bu kez yazdıklarını babasının anlayabilmesi için kısa tutmaya karar verdi.

Anneceğim ve babacağım, sizi çok seviyorum ama gitmem gerek. Buradan giderek Hatrack'i meşalesiz bırakmamın yanlış olduğunu biliyorum ama on altı yıldır meşalelik yapıyorum. Geleceğimi gördüm, benim için endişelenmeyin, güvende olacağım.

Dış kapıdan çıkıp çantasını yola kadar taşıdı. Onu, Detroit'e yapacağı yolculuğunun ilk durağına götürecek olan Doktor Whitler Physicker'ın at arabasıyla yolda belirene kadar sadece on dakika bekledi.

"Yolun ortasında dikilmiş, sana verdiğim Miltonları geri vermek için beklemiyorsun ya?" dedi Whitley Physicker.

Peggy gülümseyip başını salladı, "Hayır efendim, sizden beni Dekane'ye kadar götürmenizi isteyecektim. Babamın arkadaşlarından birini ziyaret etmeyi planlıyordum. Eğer size eşlik etmemde sakınca görmezseniz, arabaya para vermek istemiyorum.

Peggy, doktorun teklifini bir dakika kadar düşünmesini izlese de anne ve babasına sormaya gerek duymadan gelmesine izin vereceğini biliyordu. Bu adamın gözünde kız çocukları da erkekler kadar değerliydi ve dahası, Peggy'yi yeğeni gibi görüyordu. Peggy'nin asla yalan söylemeyeceğini düşündüğü için anne ve babasına bir şey sormadı.

Zaten Peggy ona yalan söylememişti, bildiklerini söylememek için sustuğu zamanlardan farklı bir şey yapmamıştı. Babasının eski sevgilisi, yıllardır hayalini kurduğu ve vicdanını rahatsız eden kadın Dekane'de yaşıyordu. Birkaç yıldır duldu ve yas dönemi sona erdiği için evinde misafir olmak isteyen

kişileri geri çevirmezdi. Peggy yıllardır uzaktan seyrettiği bu hanımefendiyi çok iyi tanıyordu. Kapısını çalsam, diye düşündü Peggy, ona Horace Guester'ın kızı olduğumu söylememe bile gerek yok. Beni bir yabancı olarak kabul eder, ilgilenir ve yoluma devam etmem için bana yardımcı olur. Belki daha sonra ona kimin kızı olduğumu, onu nereden tanıdığımı ve babamın hâlâ ona duyduğu aşkın anısıyla kıvrandığını anlatırım.

At arabası, Alvin'in babası ve ağabeylerinin on bir yıl önce inşa ettiği, en büyük kardeşlerinin altındaki nehirde boğulduğu köprünün üzerinden geçti. Çatı kirişlerine yuva yapmış kuşlar çıkardıkları mutlu ve ahenkli seslerle Peggy'nın kendisini bir opera salonunda gibi hissetmesini sağladı. Güneyde, Chamelot'ta bir opera vardı. Belki bir gün oraya gider, locasında Kralı görebilirdi.

Belki de gelecek onu yıllardır hayalini kurduğu yola çıkaracak ve Peggy'nin krallara bakmak, Chamelot'taki opera salonunda dantel işlemeli kıyafetler giymiş Virginia'lı müzisyenlerin çaldığı Avusturya operasını dinlemek dışında yapması gereken daha önemli işleri olacaktı. Alvin tüm bunlardan daha önemliydi. Keşke gücünü ve bu gücü nasıl kullanabileceğinin yolunu öğrenebilseydi. İşte yine içinde Alvin'in olduğu hayallere dalmaya başlamıştı. Peki bunlar neden gerçek olmasın? Ona dair hayalleri kısa ve ulaşılması güç olsa da, geleceğe dair gerçek tasavvurlardı. Daha bir erkek bile olmayan, onu hiç görmemiş olan bu çocuğu düşünmek onun için en büyük mutluluk ve ızdırap kaynağıydı.

At arabasının içinde Doktor Whitley Physicker'ın yanında otururken, bu düşünceleri aklından uzaklaştırmaya çalıştı. "Her şey olacağına varır," diye düşündü. "Hayallerimdeki yolu bulursam bulurum, bulamazsam bulamam. Şimdilik

en azından özgürüm. Hatrack kasabasını gözleme görevimi, tüm planlarımı bu küçük çocuk etrafında kurma zorunluluğumu gözümü bile kırpmadan terk ettim". Peki ya ondan sonsuza dek kurtuluyorsa? Ya içinde onun olmadığı bir geleceğe adım attıysam? Belki de bu en iyi son olurdu. Zamanla hayallerimin son kırıntılarından kurtulur, bu sıkıntı dolu yola bağlanmak yerine, beni huzurlu bir sona götürecek kendi yolumu bulurum.

Atlar arabayı öyle canlı bir şekilde çekiyordu ki saçları rüzgârla dalgalanıyordu. Gözlerini kapatıp uçtuğunu hayal etti. O şimdi özgür olmayı yeni öğrenen bir kaçaktı.

Şimdi büyüklüğe giden yolu bensiz bulsun ve ben de ondan uzakta mutlu bir yaşam süreyim. Kazandığı zaferlerde yanında başka kadınlar olsun. Mezarının başında başka bir kadın diz çöküp ağlasın.

-III-
YALANLAR

On bir yaşındaki Alvin, Hatrack Nehrine geldiğinde adının yarısını kaybetmişti. Tippy-Canoe'nun sularını Wobbish'e döktüğü yerden çok uzakta olmayan Vigor Church köyünde herkes babası Alvin'i köyün değirmencisi olarak biliyordu. Yedinci oğlu Alvin Junior da onunla aynı adı taşıyordu. Fakat şimdi insanlarının babasını tanımadığı bir yerde yaşamaya gidiyordu. Bu yüzden Miller ya da Junior gibi isimlere gerek yoktu. Onun adı Alvin'di, sadece Alvin. Yine de bu eksik ismi içinden geçirmesi, kendisini yurdundan uzak, yarım bir insan gibi hissetmesine yetti.

Wobbish ve Hio bölgelerini arkasında bırakarak Hatrack River'a yürüyerek geldi. Evinden ayrılıp yola çıktığında sırtında bir çift yıpranmış postal, erzak ve eşyalarının bulunduğu bir çanta vardı. Fakir bir ailenin yaşadığı kulübeye konuk olup yiyeceklerini onlara verene kadar beş mili bu şekilde yürüdü. Bir mil sonra, batıda Noisy River bölgesindeki bereketli topraklara doğru seyahat eden fakir bir aile ile karşılaştı. Çantasındaki çadırı ve battaniyeyi de onlara verdi ve ayak ölçüleri Alvin ile aynı gözüken on üç yaşında bir erkek çocukları olduğu için yeni botlarını ve çoraplarını çıkarıp onları da çocuğa verdi. Sırtında sadece kıyafetleri ve boş çanta kaldı.

Zavallılar Alvin'in bu yaptığını şaşkınlıkla karşıladı ve Alvin'in babasının çocuğuna bu kadar değerli eşyaları verdiği için çıldırmış olabileceğinden endişelendiler ama Alvin'in babası da onun gibi cömert bir insandı.

"Biraz sonra elinde tüfeği ile babanla karşılaşıp tüm bun-

ları ona geri vermemiz gerekmeyeceğinden eminsin değil mi?" diye sordu fakir adam.

"Bundan eminim efendim," dedi Alvin, "benim Vigor Church Kasabasından olduğumu ve oraya gitmediğiniz sürece ailemden hiç kimseyle karşılaşmayacağınızı düşünürsek, bu imkânsız."

On saniye kadar sonra Vigor Church ismini daha önce nerede duyduklarını hatırladılar. "Onlar Tippy-Canoe katliamını yapan insanlar değil mi? Ellerinde, öldürülmüş bir halkın kanını taşıyorlar."

Alvin başı ile onayladı. "Bu yüzden size bir şey yapmazlar."

"Köylerinden geçen her yolcuya, Kızılderilileri soğukkanlılıkla öldürmelerinin korkunç hikâyesini anlatmaya çalıştıkları doğru mu?"

"Bu düşündüğünüz gibi soğukkanlılıkla olmadı," dedi Alvin, "ve yaptıklarını ancak köylerine gelen yolculara anlatırlar. Siz köye girmeden, yolunuza devam edip onlara yaklaşmazsanız size zararları dokunmaz. Wobbish bölgesini geçtikten sonra, yeniden açık alanda olacaksınız. Burada karşılaşmaktan memnun olacağınız yerleşik bir halk yaşar. Yaşadığım köyden on mil uzaklıkta bile değil."

Çocukla daha fazla tartışmak ya da köyünün hikâyesini neden kendisinin anlatmak istemediğini sormak istemediler. Tippy-Canoe katliamının adının geçmesi bile aynı kiliseye girer gibi sessiz, kutsal, utanç ve saygı dolu bir ruh haline girmelerine yetmişti. Çünkü beyazların çoğu, Tippy-Canoe'da Kızılderililerin kanını akıtan zalim halkı kınasa da, aynı yerde kendileri kalsa, kendilerinin de aynı şeyi yapacaklarını biliyordu. Bir yabancıya gerçekleştirdikleri korkunç

katliamı anlatana kadar ellerinden kan damlıyor olurdu. İçlerini suçluluk duygusuyla dolduran bu bilgi, seyahat eden kimseleri, Vigor Church ya da Wobbish köyünün yukarı bölgesinde durmadan yollarına devam etmeye zorluyordu. Bu insanlar da Alvin'in verdiği botu ve eşyaları alıp, bir şeyler kazanmanın memnuniyetiyle yollarına devam ettiler.

Kısa süre sonra Alvin de yola koyulup karanlık ormanın derinliklerine doğru yürüdü. Ayaklarında botları olsaydı ayağı takılır, üzerine bastığı otların hışırdamasına yol açar ve ormanda koşturan kızgın bir bufalodan daha fazla ses çıkarırdı. Ormanda yürüyen beyazların çoğu böyle yapardı. Ama onun ayakları çıplak olduğu ve teni ormanın zeminine dokunduğu için kendisini başka bir insan gibi hissediyordu.

Daha önce kuzeyden güneye dek tüm bu ormandan geçerek Ta-Kumsaw'ı geride bırakmış ve bu kaçış sırasında Kızılderililerin nasıl yürüdüğünü, yaşayan ormanın yeşil şarkısını dinleyip, muhteşem sessiz müzikle uyum içerisinde hareket etmeyi öğrenmişti. Adımını nereye atacağını düşünmeksizin bu şekilde yürüdüğünde, zemin genç Alvin'in ayakları altında yumuşuyor ve ona rehberlik ediyor, adımını attığı yerde hiçbir çalılık hışırdamıyor, öne doğru hareketiyle hiçbir dal kırılmıyordu. Arkasında bıraktığı yollarda ne bir ayak izi ne de kırık bir dal bırakıyordu.

İşte böyle hareket ediyordu, aynı bir Kızılderili gibi. Ve kısa süre sonra Beyaz adama özgü kıyafetlerinden de rahatsız oldu ve eğilip üstündekileri çıkardı, sırtındaki çantasına attı ve bedeninde çalılıkların dallarını hissederek çırılçıplak yürümeye başladı. Çok geçmeden kendi bedeni ile ilgili her şeyi unutup koşusunun ritmine kapıldı. Hiçbir şey yiyip içmeden, gittikçe daha hızlı ve güçlü bir ritimle koşarak uzun bir yol katetti. Derin ormanda dinlenme ihtiyacı duymadan

sonsuza tek koşabilen, tek bir günde yüzlerce mili arkasında bırakan bir Kızılderili gibi...

Alvin, insanın gerçekte böyle yolculuk etmesi gerektiğini biliyordu. Kuru zeminin üzerinde tekerlekleri takırdayan, çamurlu yollarda toprağa gömülen gıcırtılı tahta arabalarda değil. Altınızda terleyen ve çabalayan, acelenizin kölesi olan, kendini bile taşıyacak gücü kalmayan bir at üzerinde de değil. Yere basan çıplak ayaklarıyla, yüzünde rüzgârı hisseden, koşarkan rüya gören bir adam olmak hepsinden daha iyiydi.

Tüm gün ve gece boyunca, sabaha kadar koştu. Peki yolunu nasıl buluyordu? Sol yanında bir eğik çizgi gibi uzanan araziyi hissedebiliyordu ve bu yol pek çok köye ve kasabaya çıksa da, tuttuğu yolun onu bir süre sonra Hatrack köyüne çıkaracağını çok iyi biliyordu. Ne de olsa bu onun kendi halkının takip ettiği, akarsuların, nehirlerin ve hatta küçük derelerin üstüne kurulmuş köprülerden oluşan, sonunda onu yük arabasındaki bir bebek gibi hedefine ulaştıracak olan yoldu. Daha önce hiç yolculuk yapmamış olmamasına ve şimdi nereden gittiğine dikkat etmemesine rağmen, nereye varacağını biliyordu.

Yolculuğunun ikinci sabahında ormanın sonuna gelmiş, geniş bir alan üzerinde uzanan yemyeşil bir mısır tarlasının önündeydi. Bu yerleşik köyde o kadar çok çiftlik vardı ki, orman onu içinde bulunduğu rüyada tutamazdı.

Kim olduğunu ve nereye gittiğini hatırlaması için biraz zaman geçmesi gerekti. Arkasındaki ormanın yeşil müziği kulaklarına daha güçlü bir şekilde geliyordu. Emin olduğu tek şey önünde bir kasaba olduğu ve bu kasabada beş mil uzunluğunda bir nehir olduğuydu, kesin olarak bildiği tek şey buydu ve artık burasının Hatrack River olduğunu ve ara-

dığı yerin bu kasabadan başka bir yer olamayacağını biliyordu.

Orman boyunca koşup kasabaya ulaşmak onun için kolaydı. Şimdi ise bu son milleri Beyaz adamın ayaklarıyla yürümekten başka bir seçeneği yoktu. Dünyada bir tarlanın bittiği yerde bir başkasının başladığı, aralarında sınırı belirlemek üzere sadece birkaç ağaç ya da çitlerin bulunduğu kasabaların olabileceğini hiç düşünmemişti. Kâhin'in bu köye dair kehanetinde gördükleri bunlar mıydı? Artık orman gerisinde kalmış ve yerini bu tarlalara bırakmıştı. Bu yüzden burada ne bir Kızılderili koşabilir, ne bir geyik kendini gizleyebilir, ne de bir ayı kış mevsimi geldiğinde uyuyabileceği bir yer bulabilirdi. Bütün Kızılderililerin batıya, Mizzipy'nin karşısına göç ettiklerine şaşmamalı. Burada Kızılderili için yaşam şansı yoktu.

Kendi bedeni kadar tanıdığı bu canlı toprakları arkasında bırakmış olmak Alvin'i biraz üzdü ve korkuttu. Ama o bir filozof değil, on bir yaşında bir çocuktu ve yerleşik, uygar bir doğu kasabası görmeyi çok istiyordu. Dahası burada, onu bekleyen birisinin olduğunu öğrendiğinden bu yana, gerçekleştirme zamanı gelene kadar bir yıl boyunca beklediği bir işi vardı. Meşale kız, onun bir Yaratıcı olmasını bekliyordu.

Giysilerini çantasından çıkarıp giydi. Bir yolun başına gelene kadar ekili araziyi yürüdü. İlk defa bir nehrin üzerinden geçiyordu. İşte şimdi doğru yolda olduğunun en kesin kanıtını bulmuştu: tek zıplamada geçilebilecek küçük bir su birikintisinin üzerindeki köprüyü gördü. Hatrack'tan Vigor Church'e uzanan yoldaki diğer köprüler gibi bu köprüyü de kendi babası ve erkek kardeşleri yapmıştı. Bu köprüyü on bir yıl önce, Alvin batıya doğru giden bir yük arabasının içinde annesinin memesini emerken yapmışlardı.

Yolu takip etti, gideceği yer o kadar uzak değildi. El değmemiş ormanların içinde yüzlerce mil koşmasına rağmen ayağı hiç incinmemişti ama Beyaz adamın yolunda yeşilin şarkısına yer yoktu ve zemin, Alvin'in ormanlara alışık ayaklarına göre değildi. Bir iki mil sonra ayakları yara bere içinde kalmış, her tarafı toza bulanmış ve Alvin susuzluk ve açlıktan bitkin düşmüştü. Alvin botlarını yanında getirmediğine ilk defa pişmanlık duyarak, Beyaz adamın yolunu daha fazla yürümek zorunda kalmamayı umdu.

Yolun yanındaki tabelada Hio, Hatrack Köyü yazıyordu.

Sınırdaki diğer köylerle karşılaştırıldığında oldukça büyük bir kasabaydı. Elbette Fransız şehri Detroit'le karşılaştırılamazdı ama orası yabancı bir yerdi ve burası tam anlamıyla bir Amerikan kasabasıydı. Evler ve binalar Vigor Church'teki az sayıdaki kaba yapıyı ve yeni inşa edilmiş evleri andırıyordu. Ana yol dört sokağa ayrılıyordu; meydanda bir banka, bir iki dükkân, kilise ve hatta bir eyalet mahkeme salonu vardı. Bazı evlerde üzerinde Avukat, Doktor ve Simyacı yazan tabelalar vardı.

Burada farklı meslekten insanlar varsa, demek ki burası katliamdan önce kendi kasabası gibi yerleşik hayata geçmeyi bekleyen bir kasaba değildi. Bir yıldan daha kısa süre önce hayalinde Hatrack kasabasını görmüştü. Bu, Kâhin Lolla-Wossiky onu Mizogan gölünde çıkardığı bir kasırganın içine sürüklediğinde olmuştu. Kasırganın yarattığı hortumun duvarları kristale dönüşmüş ve Alvin bu duvarda pek çok şey görmüştü. Bunlardan biri Hatrack'in Alvin'in doğduğu sıradaki haliydi. Aradan geçen on bir yılın ardından köyün hiç de aynı kalmadığı çok açıktı. Kasabanın yolları boyunca yürürken gördüğü hiçbir şey ona tanıdık gelmedi. Bu kadar büyük bir yerde tek bir kimsenin bile onu fark edip kasabalarındaki

yabancıya selam vermemesi onu şaşırttı.

Yerleşim bölgesine girdiğinde insanların kendisine aldırış etmemesinin sebebinin kasabanın büyüklüğü olmadığını anladı. Kasaba sakinlerini kendisinden uzaklaştıran yüzündeki toz, çıplak ayakları ve sırtındaki boş çantaydı. Ona bir an bakıp sonra yanlarına gelip onlardan yiyecek bir şeyler ve kalacak yer isteyeceğinden korkarak bakışlarını çeviriyorlardı. Alvin böyle bir şeyle daha önce hiç karşılaşmamıştı ama nedenini çok iyi biliyordu. Hatrack kasabası son on bir yılda zenginle fakir arasındaki farkı öğrenmişti.

Yerleşim bölgesinin tamamını gezse de bir nalbant, ne de asıl aradığı şey olan doğduğu hanı görebildi. Tek gördüğü, etrafa böyle yerlere özgü o kesif kokuyu yayan bir iki domuz çiftliğiydi. Buradan sonra güneye doğru kıvrılan yolun ötesinde başka hiçbir şey yok gibiydi.

Nalbantın hâlâ orada olması gerekiyordu değil mi? Daha bir buçuk yıl önce Taleswapper, babasının Hatrack River'ın nalbantı Makepeace'e yazdığı çıraklık anlaşması mektubunu kasabaya götürmüştü ve bir yıldan daha kısa süre önce Taleswapper Alvin'e mektubu ulaştırdığını ve Makepeace'in çalışması konusunda makul olduğunu –evet, Makepeace tam olarak bu kelimeyi kullanmıştı- söylemişti. Taleswapper, nalbantın sözlerini kendisine yazıyla aktarana kadar Alvin onun yetersiz İngilizcesine güvenememiş, çıraklığa kabul edileceğinden emin olamamıştı. Ne olursa olsun, nalbant bir yıl önce buradaydı. Lolla-Wossiky'nin kristal kulesinde gördüğü meşale kız da burada olmalıydı. Taleswapper'ın kitabında "Bir Yaratıcı doğdu" yazmamış mıydı? Alvin bu sözcüklere baktığında, harfler sanki büyülü bir şekilde ışıkla yanıyordu, aynı İncil'de geçen o hikâyedeki mesaj gibi Tanrı tarafından yazıl-

mışa benziyordu. Harflerin böyle parlamasına yol açan, kehanet sözleriydi. Eğer kehanette sözü geçen Yaratıcı Alvin'se, bu kız sahip olduğu hünerle çok daha fazla şey biliyor olmalı. Bir Yaratıcının ne olduğunu ve bir Yaratıcı olmak için neler yapılması gerektiğini ondan iyi kimse bilemez.

Yaratıcı... İnsanlar bir Yaratıcıdan saygı ya da dünyada Yaratıcı kalmadığını düşünerek bir tür hüzün duygusuyla söz ederler. Bazıları Yaşlı Ben Franklin'in bir Yaratıcı olduğunu ama öldüğü güne dek bir büyücü olduğunu inkâr ettiğini söyler. Yaşlı Ben'i babası gibi tanıyan Talespwapper, Ben'in hayatında tek bir şey yarattığını, bunun da Flemenk ve İsveç sömürgelerini Pennsylvania ve Suskwahenny'deki İngiliz ve Alman bölgeleri ve her şeyden önemlisi Irrakwa Kızılderili ülkesi ile birleştiren, Kızılderililer ve Beyazların, Flemenkler, İsveçliler ve İngilizlerin, zenginin ve fakirin, tüccar ve işçinin tamamının oy verip söz hakkına sahip olduğu, hiçbir ırkın diğerinden daha iyi olduğunu iddia etmediği Amerika Birleşik Devletler'in kurulmasını sağlayan Amerikan Sözleşmesi olduğunu söylemişti. Bazı insanlar Ben'in yaşamı boyunca bir yaratıcı olduğunu söylese de, hayır diyordu Taleswapper, o bir uzlaştırıcı, birleştirici ama Yaratıcı değil...

Meşale kızın kehanetinde yazdığı Yaratıcı benim. Doğduğum gün bana dokundu ve içimdeki yaratıcı gücü keşfetti. Şimdi on altı yaşında olan o kızı bulmalı ve bana gördüklerini anlatmasını istemeliyim. Çünkü içimde bulduğum güçlerin, yapabildiğim şeylerin, ellerimi kullanmadan kayaları parçalara ayırmak, hastaları iyileştirmek ve ormanlarda Kızılderililer kadar hızlı koşmaktan daha büyük bir amaca hizmet etmesi gerektiğini biliyorum. Yaşamının yolunu bulmalıyım ama buna nasıl başlayacağım konusundaki ilk fikirden çok uzağım.

Alvin, her iki yanında birer domuz çiftliğinin bulunduğu yolun ortasında dikilirken, kulağına dövülen demir sesi geldi. Demirci, kendisini adıyla çağırmış da olabilirdi. İşte buradayım çekiç, beni yolun sonunda bul.

Fakat demircinin dükkânına gitmeden önce köşeyi döndü ve doğduğu hanı gördü. Kristal kulede gördüğü hayalden hiçbir farkı yoktu. Bütün cepheleri badanalıydı ve üzerinde sadece bu yazın tozu vardı. Kurulduğu gün kadar yeni olmasa da, yorgun bir gezginin gitmek isteyebileceği en iyi yerdi.

Eğer şansı yaver giderse meşale kızın da kendisine ne olacağını söyleyeceğini düşününce, buraya girme isteği iki kat arttı.

Alvin, büyük kasabalardaki evlere gidildiğinde yapılması gerekenin bu olduğunu düşünerek kapıyı tıkladı. Daha önce hiçbir handa kalmamıştı ve böyle yerlerin kabul salonlarından haberdar değildi. Bu yüzden kapıyı birkaç kez daha tıklayıp, sonunda açılana kadar kapının önünde bekledikten sonra içeriye seslendi. Kapıyı açan, mutfak önlüğü ve elleri una bulanmış ve yüzünden çok kızdığı açıkça anlaşılan cüsseli bir kadındı. Ama Alvin onu tanıyordu. Bu, kristal kulede yaşadığı hayalde gördüğü, ellerini boynunun etrafına atarak onu annesinin karnından çıkaran kadındı.

"Böyle kapımı çalıp dışarıda yangın vamış gibi yaygara çıkararak ne yaptığını sanıyorsun evlat?! Neden diğerleri gibi içeri girmiyorsun, kendini bir hizmetçinin gelip sana kapıyı açmasını isteyecek kadar önemli mi görüyorsun?

"Özür dilerim efendim," dedi Alvin, elinden geldiğince saygılı gözükmeye çalışarak.

"Şimdi söyle bakalım, bizden ne istiyorsun? Bir dilenciysen, akşam yemeğinden kalma artığımız yok ama istersen

bekleyebilirsin. Eğer vicdan sahibi birisiysen bu sırada bizim için biraz odun kırabilirsin. Görünüşüne bakılacak olursa, on dört yaşından büyük olduğunu söyleyemem.

"On bir, efendim."

"Yaşına göre büyük gösteriyorsun ama hâlâ burada ne aradığını anlamış değilim. Paran olsa bile, ki bundan şüpheliyim, sana içki veremem. Burası bir Hıristiyan evidir, aslına bakarsan bir Hıristiyan evi olmaktan çok fazlasıdır çünkü biz Metodist Kilisesine bağlıyız. Yani anlayacağın ne ağzımıza alkol süreriz, ne de başkalarına ikram ederiz. Böyle bir şey yapsaydık bile bir çocuğa asla içki vermezdik. Hem bahse girerim burada bir gece kalacak kadar paran bile yoktur.

"Hayır efendim," dedi Alvin, "ama..."

"İşte beni daha ekmeğimi yoğurmayı bile bitirmeden, her an süt için ağlamaya başlayacak bir çocuğu mutfağımda bırakıp yanına gelmek zorunda bıraktın. Yemek zamanı masanın başına oturup tüm misafirlerime akşam yemeklerinin neden geciktiğini, sırf kapıyı kendisi açamayan bir çocuk yüzünden onlara hizmet veremediğini anlatmayacaksın değil mi? Elbette hayır, sen çekip gittikten sonra kendimi affettirebilmek için konuklarımdan özür dilemek zorunda kalacağım. Yaptığının ne kadar nezaketsiz olduğunu biliyor musun evlat?

"Efendim," dedi Alvin, "Sizden ne yemek ne de oda istiyorum." Sözlerine, babasının evine gelen gezginlerin paraları olsa da olmasa da, babası tarafından büyük bir hoşgörüyle misafir edildiklerini, aç bir adama öğlen yemeği artıkları ikram edilmediğini, babasının onu aile ile birlikte kendi yemek masasında ağırladığını eklemeyecek kadar yol yordam biliyordu. Medeni yerlerde bir çok şeyin daha farklı olduğunu yavaş yavaş kavrıyordu.

Han sahibesi, "Biz burada insanlara yemek ve kalacak yer

dışında bir şey vermiyoruz," dedi.

"Ben buraya, hanımefendi, neredeyse on iki yıl önce bu evde doğduğum için geldim."

Kadının çocuğa karşı davranışları bir anda değişti. Şimdi bir han sahibesi değil, bir ebe sıfatıyla konuşuyordu. "Bu evde mi doğdun?"

"En büyük erkek kardeşim Vigor'un Hatrack Nehrinde boğulduğu gün doğdum. Belki o günü hatırlayıp, bana erkek kardeşimin bedeninin nerede gömülü olduğunu söyleyebileceğinizi düşünmüştüm."

"Yüzündeki ifade yeniden değişti. "Yoksa sen o ailenin... yedinci oğlun..."

"Yedinci oğlu," diye tamamladı Alvin.

"Bana neler yaşadığını anlat! Doğumun ne kadar da mucizeviydi... Kızım ayakta durup uzaklara bakmış ve sen annenin karnından çıktığın sırada erkek kardeşinin hâlâ hayatta olduğunu söylemişti."

Alvin, kadının sözünü kesmesine aldırış etmeden, "Sizin kızınız, o bir meşale," dedi.

Kadının sesi buz gibi oldu, "Bu doğru... Ama o artık meşalelik yapmıyor."

Alvin kadının davranışlarındaki değişikliği fark etti. "Hünerini kaybetti mi demek istiyorsunuz? Hiç kimsenin sahip olduğu bu yeteneği kaybettiğini duymamıştım. Eğer buradaysa, onunla konuşabilir miyim?"

"Artık burada değil," dedi kadın. Alvin şimdi kadının bu konuda konuşmaya pek gönüllü olmadığını anladı. "Artık Hatrack Nehrinde bir meşale yok. Köyümüzde doğacak bebekler, ona dokunan kız tarafından geleceklerinin ne olduğunu öğrenemeyecek. Bu gelenek artık sona erdi. Hiçbir şey söylemeden evinden kaçıp giden bu kız hakkında tek kelime

daha etmeyeceğim."

Kadın, yeniden eski tavrını takınarak bakışlarını karşısındaki çocuğa çevirdi.

"Pekala, şimdi ekmeğimi yapmaya gitmeliyim. Mezarlık yukarıdaki tepede." Yüzünde artık öfke ve ızdıraptan eser yoktu. "Eğer kocam Horace burada olsaydı, seni oraya götürmesini isterdim. Oraya giden bir patika var. Etrafı kazık çitlerle çevrili bir aile mezarlığı göreceksin." Çocuğa karşı sert tavırları iyice yumuşadı. "İşin bittiğinde buraya gelirsen sana yemek artıklarından daha fazlasını ikram edebilirim." Aceleyle mutfağa girdi. Alvin kadını takip etti.

Mutfak masasının yanında, içinde bir bebeğin kıpırdanarak uyuduğu bir beşik vardı. Alvin bebeğin görünüşünde ilk bakışta tanımlayamadığı bir tuhaflık hissetti.

"İnceliğiniz için teşekkür ederim efendim ama niyetim sizden sadaka almak değil. Çalışıp, yediğim her şeyin parasını ödeyeceğim.

"İşte böyle evlat, gerçek bir erkek böyle olmalıdır. Baban da aynı senin gibiydi, Hatrack nehrinin üzerine kurduğu köprü, gücünden hiçbir şey kaybetmeden hâlâ orada duruyor. Hadi şimdi git ve mezarlığı gör, sonra yine gelirsin."

Kadın hamur tezgâhının üzerine eğilip yarım bıraktığı işe koyuldu. Alvin bir an için kadının ağladığını düşündü, yanaklarından akıp hamura karışan gözyaşlarını görür gibi oldu. Alvin, zavallı kadının yalnız kalmak istediğini anladı.

Yeniden bebeğe bakıp, çocukta dikkatini çeken tuhaflığın nedenini anladı. "Bu bir zenci çocuk değil mi?" dedi.

Kadın hamuru yoğurmayı kesip, elleri bileklerine kadar hamura gömülü bir halde, "O bir bebek, benim bebeğim," dedi. Onu evlat edindim ve o benim, eğer ona bir kez daha zenci dersen, seni bu hamur gibi yoğururum!"

"Özür dilerim efendim, yanlış bir şey söylemek istememiştim. Ama yüzünde, beni böyle düşünmeye iten bir şey var. Sanırım..."

"Evet, o yarı siyah, yarı beyaz bir bebek. Ama ben onun Beyaz olan yarısını büyütüyorum, kendi oğlum gibi... Ona Arthur Stuart adını verdik."

Alvin şakayı hemen anladı. "Sanırım kimse krala zenci diyemez."

Kadın gülümsedi. "Ben böyle düşünmüyorum. Hadi bakalım evlat, ölen erkek kardeşine bir borcun var. En iyisi git ve bu borcu öde.

Mezarlığı bulmak zor olmadı. Alvin, erkek kardeşi Vigor'un bir mezartaşı olduğunu ve mezarı ile diğer herkesinki kadar ilgilenildiğini görünce memnun oldu. Sadece birkaç mezar vardı. Aynı adı –Bebek Missy- taşıyan iki mezardan, çocukların küçük yaşta öldüklerini anladı. Bir başka mezar taşında yazan "İhtiyar Babamız" ve doğum-ölüm tarihleri, ölen kişinin uzun bir yaşam sürdüğünü gösteriyordu.

Kardeşinin mezarının yanında diz çöküp, şimdi yaşasaydı nasıl gözükeceğini gözünde canlandırmaya çalıştı. En iyi tahmini ölen erkek kardeşinin, Alvin'le birlikte Kızılderililer tarafından tutsak edilen kardeşi Measure'a çok benzeyeceği yönündeydi. Vigor, Measure gibi biri olmalıydı. Ya da belki Measure Vigor gibiydi. Vigor'un ölümü ben doğmadan hayatımı kurtardı ve o, yaşayan tüm erkek kardeşlerimle birlikte yedinci oğlun yedinci oğlu olabilmem için son nefesini geciktirmeye çalıştı.

Tek bir Kızılderiliyi bile öldürmeyen, Tippy-Canoe katliamını önlemek için neredeyse yaşamını yitirecek olan ve babası ile erkek kardeşleri gibi, yabancılara masum Kızılderilileri nasıl öldürdüklerine dair gerçek hikâyeyi anlatmazsa

ellerinde kanla gezmek zorunda kalma lanetine sahip olan Measure da aynı fedakarlığı, cesareti ve gücü göstermişti. Bu yüzden Alvin, Vigor'un mezarının yanında diz çöktüğünde, Measure'un ölü olmadığını bilse de, kendisini onun mezarına bakıyormuş gibi hissetti.

Evet, abisi ölmüş değildi ama Vigor Church'ün diğer sakinleri gibi orayı bir daha asla terk edemeyecekti. Ömrünün geride kalan her gününü, geçen yaz yaşanan o korkunç katliamı yabancılara anlatmak zorunda kalmamak ve anılarından silebilmek için orada geçirecekti. Ailenin tamamı, üstlerindeki lanet kalkana, paylaştıkları utançtan kurtulana kadar günlerini orada dolduracaktı.

Benim dışımda hepsi böyle yapacak, diye düşündü Alvin. Ben üzerime hiçbir lanet almadım. Ben her şeyi ve herkesi arkamda bıraktım.

Alvin, orada diz çökmüş bir halde, kendisini yetim bir çocuk gibi hissetti. Bir çırak olmak üzere gönderildiği bu yerde, ne yaparsa yapsın, soyunun ve yaşadıklarının asla ortaya çıkmayacağını biliyordu. Arada sırada kasvetli ve mutsuz kasabasına, evine dönebilirdi ama orası artık geçmiş günlerdeki yemyeşil, hayat dolu yer değil, daha çok bir mezarlık gibiydi. Bu kasabada ise insanlar toprağın altına gömülen ölülerle yaşamayıp, hayatlarında umut yeşertmeye çalışıyor, geçmişe takılmak yerine geleceği yaratmak istiyordu.

Alvin de ileriye bakmak zorundaydı. Dünyaya gelme nedeni olan gerçek hünerine ulaşmanın yolunu bulmalıydı. Sen benim için öldün, Vigor, hiç karşılaşmadığım sevgili kardeşim. Hayatta kalmamın neden bu kadar önemli olduğunu henüz anlayamadım. Bunu keşfettiğim zaman, benimle gurur duymanı sağlamayı umuyorum. Umarım, benim, uğruna ölmeye değer biri olduğumu düşünmeni sağlayabilirim.

Kalbi köyü ve ailesinin anısının yarattığı duygularla dolup yeniden boşalınca, zihni eski saflığına kavuşunca, Alvin daha önce yapmayı düşünmediği bir şey yaptı. Toprağın altına baktı.

Sakın onun toprağı kazdığını düşünmeyin. Alvin öyle bir hünere sahipti ki, toprağın altında ne olduğunu gözlerini kullanmadan hissedebilirdi. Aynı toprağın içine bakabildiği gibi. Bu bazılarına mezar hırsızlığına benzer bir şey gibi gözükebilir, toprağın altının erkek kardeşinin yattığı kısmına bakmıştı. Ama Alvin, hayatını kurtarmak için ölmüş olan adamı başka türlü göremezdi.

Gözlerini kapatıp, toprağın altında çürümüş tabutun içindeki kemikleri gördü. Vigor, ölmeden önce güçlü ve cüsseli biriydi. Ama ruhu orada değildi. Alvin, böyle olacağını önceden bilse de biraz hayalkırıklığına uğradı.

Gizli bakışları toprağa karışmış küçük bedenler ve cesedinin yeni çürümeye başlamasından gömüleli ancak bir yıl olduğunu çıkardığı Yaşlı Baba üzerinde gezindi.

Ama toprağın altında ondan çok daha sonra gömülmüş başka biri vardı. Gömüleli en fazla bir gün olmuştu, solucanlar taze bedeninin üzerinde gezinmeye daha yeni başlıyordu.

Yaşadığı şaşkınlıkla hafif bir çığlık attı ve hemen sonra aklına gelen şey büyük bir ızdıraba kapılmasına yol açtı. Orada gömülü olan beden, meşale kıza ait olabilir miydi? Annesi kızının kaçtığını söylemişti ama bunu ölümünü dile getirmemek için söylemiş olamaz mıydı? Kadıncağız başka neden bu kadar acılı gözüksündü ki? Hancının kızı, bir mezar taşı bile yok... Tüm bunlar çok korkunç olayların habercisi olabilirdi. Ailesi, ölmeden önce kendilerini utandırdığı için mi ona bir mezartaşı yapmamıştı? Bunun başka bir açıklaması olabilir miydi?

"Neyin var evlat?"

Alvin ayağa kalkıp döndüğünde bir adamla karşılaştı. Bakınca görmesi pek güç olmayan, iriyarı bir adamdı ama yüzünde açık bir endişe okunuyordu.

"Bu mezarlıkta ne yapıyorsun evlat?"

"Efendim," dedi Alvin, "erkek kardeşim burada yatıyor."

Adam bir an düşündükten sonra yüzündeki sıkıntı dağılmış gözüktü. "Sen o ailenin üyelerinden birisin. Ama erkek çocuklarının o zaman bile senin yaşlarında olduğunu hatırlıyorum."

"Ben bahsettiğiniz gece burada doğan çocuğum."

Adam duydukları üzerine kollarını açıp Alvin'i kavradı. "Sana Alvin adını verdiler değil mi?" dedi, "aynı baban gibi. Ona buralarda Köprücü Alvin deriz, köyümüzde bir efsane gibidir. Dur sana bir bakayım, ne kadar değiştiğini göreyim. Yedinci oğlun yedinci oğlu, benimle birlikte eve gel de sana doğduğun yeri ve erkek kardeşinin mezarını göstereyim. Elbette benim hanımda kalacaksın. Tahmin edebileceğin gibi, ben Horace Guester'ım, tanıştığıma memnun oldum, bir saniye... Sen onbir yaşında bir çocuk için biraz büyük göstermiyor musun?"

"Neredeyse on iki. İnsanlar boyumun uzun olduğunu söylerler.

"Umarım erkek kardeşin için yaptığımız mezar taşını beğenmişsindir. Onunla yaşadığı sırada değil ölümünde tanışmış olsak da, burada herkes ona hayranlık duyar."

"Çok güzel buldum," dedi Alvin. "İyi bir taş." Sonra, böyle bir zamanda bu yaptığının doğru olmayacağını bilse de, konuşmaya başladıklarından beri içini kemiren soruyu sormaktan kendini alamadı. "Ama kafamı kurcalayan bir şey var efendim, bir gün önce buraya gömülmüş olan kıza neden me-

zar taşı yapılmamış?"

Horace Guester'ın yüzü bembeyaz kesildi. "Bunu göreceğini tabii ki bilmeliydim," diye fısıldadı. "Mucize çocuk. Yedinci oğul. Tanrı hepimizin yardımcısı olsun."

"Bir mezar taşına sahip olamayacak kadar utanç verici bir şey mi yapmış, efendim?" diye sordu Alvin.

"Hiç de değil evlat," dedi Horace, "Tanrı şahidimdir ki, bu kız soylu bir hayat yaşadı ve onuruyla öldü. Bir mezartaşının olmamasının tek sebebi, bu evin onun gibi insanları korumasına mani olmamak. Şimdi bana bak delikanlı, burada kimin gömülü olduğunu sen de kimseye söylememelisin. Yoksa kölelikten kaçıp özgürlüğe ulaşmaya çalışan yüzlerce zavallının acı çekmesine yol açabilirsin. Bana inanır, bu konuda güvenir ve sır arkadaşım olabilir misin? Aynı gün içinde kızımı kaybetmek ve bu sırrın açığa çıkmasına sebep olmak benim için kaldıramayacağım büyüklükte bir acı olur. Senden hiçbir şey gizleyemeyeceğime göre, bu sırrı kimseye söylememelisin Alvin. Bana söz ver delikanlı.

Bu şerefli bir sırsa, bu konuda bana güvenebilirsiniz efendim," dedi Alvin, "ama nasıl bir sır bir adamı, kendi kızını ona bir mezar taşı bile yapmadan gömmeye zorlayabilir?

Horace'ın gözleri şaşkınlıkla açıldı. Sonra adam çılgınca bir kahkaha koyverdi. Biraz sakinleştikten sonra, Alvin'in omzuna dostça vurup, "Toprağın altında yatan benim kızım değil evlat, sana bunu düşündüren de nedir? O siyah bir kız, kaçak bir köle. Dün gece kuzeye doğru kaçarken öldü."

Alvin, gördüğü bedenin on sekiz yaşında biri için çok küçük olduğunu ancak o zaman fark etti. Bu ancak bir çocuğun vücudu olabilirdi. "Mutfaktaki bebek onun kardeşi mi?"

"Hayır, oğlu," dedi Horace.

"Ama o çocuk sahibi olamayacak kadar küçük," dedi Al-

vin.

"Bu durum, Beyaz sahibinin ondan çocuk yapmaması için bir sebep değilmiş evlat. Kölelik konusundaki fikrini bilmiyorum, belki aklına bile gelmemiştir ama sana vicdanınla düşünmeni öneririm. Kölelik, bir Beyaz adamın bir kızın iffetini çalıp, zavallı kız utanç içinde inler ve onun piç çocuğunu taşırken hâlâ kiliseye gitmesine izin verecek kadar çirkin bir şey."

"Siz kölelerin özgürleştirilmesi taraftarısınız, değil mi efendim?" dedi Alvin.

Han sahibi, "sanırım öyle," dedi, "ama bana kalırsa gerçekte Hıristiyanların hepsi kölelik karşıtı."

"Ben de öyle zannediyorum," dedi Alvin.

"Umarım böyle düşünüyorsundur, çünkü bir köle kıza Kanada'ya kaçmasında yardım ettiğim dedikodusu etrafa yayılırsa Appalachee ve Kraliyet Sömürgelerinden beni gizlice gözetlemeye gelen iz sürücülerle uğraşmak zorunda kalırım ve diğer zavallıların kurtulmasına yardımcı olamam."

Alvin yeniden mezara bakıp, mutfaktaki bebeği düşündü. "Bebeğe annesinin mezarının nerede olduğunu söyleyecek misiniz?"

"Bilmesi gereken yaşa geldiğinde, evet. Ama ondan da bunu başkalarına söylememesini isteyeceğim," dedi adam.

"Öyleyse, siz benim sırrımı tutarsanız, ben de sizin sırrınızı tutacağım."

Adam kaşlarını kaldırıp Alvin'in yüzünü inceledi. "Alvin, senin yaşında bir çocuğun nasıl bir sırrı olabilir?"

"Yedinci oğul olduğumun bilinmesini istemiyorum. Buraya Makepeace Smith'e çıraklık yapmaya geldim. Sanırım aşağıdaki demir ocağından gelen sesler, onun çekicinden çıkıyor."

"Ve insanların mezar taşı olmayan bir mezarın altındaki bedeni görebildiğini bilmelerini de istemiyorsun, öyle mi?"

"Beni çok iyi anladınız," dedi Alvin, "ben sizin sırrınızı tutacağım ve siz de benimkini."

Adam, "Hiç şüphen olmasın delikanlı," dedi ve ona elini uzattı.

Alvin adamın elini tutup memnuniyetle sıktı. Yetişkin insanların çoğu, bu kadar küçük bir çocukla pazarlık etmenin saçma olacağını düşünebilir, bu adam ise onu kendisiyle eşit biri olarak görüp elini uzattı. "Sözüme sadık kalacağını göreceksiniz efendim," dedi Alvin.

"Ve burada yaşayan herkes, Horace Guester'ın verdiği söze ihanet etmeyen bir adam olduğunu sana söyleyecektir." Sonra Horace Alvin'e, kasaba halkına anlatacakları hikâyeyi aktardı: Bebek Berry ailesinin en küçük çocuğuydu ve onlar bakmaları gereken bir başka çocuk istemedikleri ve Yaşlı Peg Guester hep bir erkek çocuğu sahibi olmayı arzuladığı için bebeği ona vermişlerdi. "Aslına bakarsan hikâyenin bu kısmı yalan değil," dedi Horace Guester, "Hem Peggy'nin kaçtığını da düşününce..."

"Kızınız," dedi Alvin.

Bir anda, Horace Guester'ın gözleri yaşlarla doldu ve zavallı adam, Alvin'in daha önce onun yaşında bir adamdan hiç görmediği şekilde hıçkırıklarla sarsılarak ağlamaya başladı. "Daha bu sabah gitti," dedi Horace Guester.

"Belki kasabada birilerini aramaya çıkmıştır, belki geri döner..." dedi Alvin.

Horace başını sallayıp, "kusura bakma delikanlı, durduk yerde ağlamaya başladığım için kusura bakma, gerçek şu ki, korkunç derecede yorgunum, dün gece hiç uyumadım ve bu sabah onun gittiğini görmek... Bize bir not bırakmış. Yani bizi

terk ettiğine şüphe yok," dedi.

"Birlikte kaçtığı adamı tanımıyor musunuz?" diye sordu Alvin, "Belki evleneceklerdir, böyle bir şey bir keresinde Noisy River bölgesinde yaşayan bir kızın başına gelmişti."

Horace'ın yüzü öfkeyle kızardı. "Sanırım küçük bir çocuk olduğun için böyle şeyler söylememen gerektiğini bilmiyorsun. Öyleyse sana söyleyeyim, kızım bir adamla kaçmadı. O daima namusuyla yaşayan bir kız oldu, kimse bunun aksini söyleyemez. Hayır, tek başına kaçtı."

Alvin yaşamında her türlü tuhaf şey görmüştü, kristal bir kuleye dönüşen bir kasırga, içinde kadınların ve erkeklerin olduğu bir kumaş rulosu, cinayetler ve işkenceler, hikâyeler ve mucizeler... Alvin'in hayata dair bildikleri, on bir yaşındaki başka çocukların çoğundan daha fazlaydı. Ama on altı yaşında bir kızın hiçbir neden yokken, yanında bir erkek bile olmadan babasının evinden ayrılması, duyduğu şeylerin en tuhafıydı. Yaşamı boyunca tek başına avlusundan daha uzağa giden bir kadın görmemişti.

"Efendim, o... o güvende mi?"

Horace acı acı güldü. "Güvende mi? Elbette güvende. O bir meşale Alvin, duyduğum ve bildiğim en iyi meşale. Millerce uzaktaki insanları görebilir, onların kalplerini okuyabilir, içinde kötülük taşıyan hiç kimse onun bilgisi olmadan kızıma yaklaşamaz. Hayır, bu konuda bir endişe taşımıyorum. O başının çaresine bütün erkeklerden daha iyi bakabilir. Ben sadece..."

"Onu özlüyorsunuz," dedi Alvin.

"Sanırım bunu tahmin etmek için bir meşale olmaya gerek yok, değil mi delikanlı? Onu özlüyorum. Aklından geçenlerden bana söz etmeden çekip gitmesi beni çok üzdü. En azından gidişini haber verebilirdi ve onu iyi dileklerle uğurlaya-

bilirdim. Buna ihtiyaç duyacağından değil ya, annesi ona iyi büyüler yapabilir ve yolda yemesi için azık hazırlayabilirdi. Küçük kızımız, ona "Hoşça kal, Tanrı yanında olsun," diyemeden çekip gitti. Sanki onu korkunç bir canavar kovalıyordu da, çantasına kıyafet bile koyamadan kapıdan çıkıp kaçmak zorunda kaldı."

Duyduğu sözler Alvin'in içini acıyla doldurdu. Peggy, o kadar hünerli bir meşaleydi ki, Alvin'in buraya gelişini bile önceden görmüş olabilirdi. Belki de kasabaya varacağı sabah erkenden uyanıp evden kaçmıştı. Eğer bir meşale değilse, geleceği gün yola çıkması ancak kötü talihe yorulabilirdi. Ama o bir meşaleydi ve gelişini görmüştü. O kadar yolu onunla karşılaşma ve gelecekte ne olacağını, dünyaya gelme nedenini sorabilme umuduyla geride bırakmıştı. Peggy her şeyi görmüş ve kaçmıştı.

"Gittiği için gerçekten çok üzgünüm," dedi Alvin.

"Gösterdiğin merhamet duygusu için teşekkür ederim dostum, sen iyi bir delikanlısın. Tek umudum çok geçmeden geri dönmesi. Umarım yapması gereken her ne ise yapar ve birkaç gün ya da bir iki hafta içerisinde geri döner." Yeniden güldü, belki de hıçkırdı, şimdi bunu anlamak mümkün değildi. "Hatrack meşalesine bile gidip kızımın durumunu soramıyorum. Çünkü Hatrack Nehrinin meşalesi kızımın ta kendisi."

Horace'ın ağlaması yeniden başladı ve bir dakika kadar sürdü. Sonra Alvin'in omuzlarını tutup, yanaklarından dökülen gözyaşlarını gizleme gereği duymaksızın çocuğun gözlerinin içine baktı. "Alvin, benim bir erkeğe yakışmayacak şekilde ağladığım bu günü ve babaların çocuklarını kaybedince nasıl hissettiklerini unutma. Şimdi oğlu kendisinden bu kadar uzakta olan senin baban da aynı duygular içerisindedir."

"Biliyorum," dedi Alvin.

"Şimdi senin için de sakıncası yoksa burada yalnız kalmak istiyorum," dedi Horace Guester.

Alvin bir an için koluna dokunup dostluğunu gösterdikten sonra adamın yanından uzaklaştı. Yaşlı Peg Guester'ın teklif ettiği gibi öğle yemeğini yemek için hana gitmiyordu. Onlarla aynı masaya oturup yemek yiyemeyecek kadar üzgündü. Meşale kızın gidişinin kendisini neredeyse onlar kadar üzdüğünü nasıl söyleyeblirdi? Hayır, susmak zorundaydı. Aradığı cevaplar Hatrack'teydi ve şimdi geldiğinde onunla karşılaşmak istemeyen on altı yaşında bir kızla birlikte kendisinden uzaklaşıyordu.

Belki de geleceğimi gördü ve benden nefret ediyor. Kim bilir, belki de ben insanların kötülük dolu bir gecede gördüğü korkunç bir canavardan bile daha büyük bir caniyim.

Demircinin çekiç sesini takip etti. Takip ettiği yol onu, tepenin yamacından dökülen bir derenin ikiye ayırdığı bir patikaya çıkardı. Derenin daha aşağısındaki çimenlik bayırın sonunda demircinin dükkânını buldu.

Demir ocağından sıcak bir duman geliyordu. Dükkâna girdiğinde demirciyi büyük bir sürgülü kapının önünde, örsünün üzerindeki sıcak demir parçasını çekiç darbeleriyle şekillendirirken buldu.

Alvin ayakta dikilip onu çalışırken seyretti. Dışarıdan demir ocağından gelen ateşi hissedebiliyordu, içerisi cehennem ateşi gibi yanıyor olmalıydı. Demircinin kasları cildinin altında kolunu tutan elli farklı halat gibi gözüküyordu. Demirci çekici havaya kaldırırken birleşip kasılıyor, çekiç hedefine indiği anda yeniden eski halini alıyordu. Alvin demir ocağına yaklaştıkça, demirlerin birbirlerine çarpma sesine dayanmak daha da güçleşiyordu, örsten gelen ses korkunç

bir çınlama sesi çıkarıyordu. Demircinin bedeninden ter damlıyordu, belden yukarısı çıplak olduğundan, beyaz cildi sıcaklık yüzünden kıpkırmızı olmuş, tüm gövdesini kurum ve vücudunun her noktasını ter kaplamıştı. Buraya şeytana çıraklık yapmak için gönderilmiş olmalıyım, diye düşündü Alvin.

Ama aklına geldiği anda bunun aptalca bir fikir olduğunu biliyordu. Bu ağır bir iş yapan, yaşadığı kasabanın gelişebilmek için yeteneklerine her zaman ihtiyaç duyduğu bir iş yaparak geçimini kazanan bir adamdı. Atlara takılmak üzere bekleyen nallara ve saban, orak, balta ve satır yapılmak üzere bekleyen demir kütlelerine bakılırsa, demircinin işleri iyi gidiyordu. Bu işi öğrenirsem asla aç kalmam ve insanlar benim gibi birine sahip olmaktan her zaman memnun olur, diye düşündü Alvin.

Ve bir şey daha... Sıcak ateş ve kıpkırmızı yanan demirde onu çeken bir şey vardı. Bu yerde yapılan şey yaratma işine çok fazla benziyordu. Alvin granit taş ocağında, babasının değirmeninde taşlarla çalışırken edindiği deneyimlerden, sahip olduğu hünerle demire nüfuz edebileceğini ve ona istediği şekli verebileceğini biliyordu. Ama demir ocağı ve çekiç, körük ve ateş, soğutma tüpleri içinde bulunan su hakkında öğrenmesi gereken şeyler vardı. Dünyaya gelme nedeni olan yeteneğine ulaşmak için önünde uzun bir yol vardı.

Şimdi demirciye güçlü bir yabancı olarak değil, gelecekte dönüşeceği kişi gözüyle bakıyordu. Adamın omuzları ve sırtında büyüyen kasları gördü. Komşularının çiftliklerinde çok az para karşılığında kestiği odunlar, büktüğü demirler, kaldırdığı ağır şeyler sonucunda Alvin'in vücudu da güçlenmişti. Ama bu işte insanın bedeninin her noktası hareket ediyordu Baltayı kaldırıp arkaya yaslanınca,

insanın tüm vücudu baltanın bir parçası gibi oluyor, kolla birlikte bacakların ve kalçaların da balta darbesine katılması gerekiyordu. Ama demirci sıcak demiri maşa ile tutuyor, diğer eli ile çekiç sallarken bedeninin diğer kısımları hiç kımıldamıyordu. Bu hareket demircinin bedenini farklı bir biçimde şekillendirmişti, bedeninin en çok kullandığı parçası olan kolları çok daha güçlüydü ve kasları boynunda ve göğüs kemiğinde yoğunlaşıyordu. Adamın güçlü vücudu, çiftlikte çalışan bir erkek çocuğundan çok daha heybetli gözüküyordu.

Alvin içten içe kendi kaslarının da geliştiğini hissetti. Bedenini ne gibi değişikliklerin beklediğini şimdiden biliyordu. Şekil verdiği canlı taşlara hükmettiği gibi, kendi bedeninine de hükmedebiliyordu. Şimdi bile bedenini yeni başlayacağı işe hazır olması için eğitiyordu.

"Evlat," dedi demirci.

"Evet efendim," dedi Alvin.

"Benim için yapacak bir işin var mı? Seni tanıdığımı zannetmiyorum."

Alvin öne doğru bir adım atıp babasının yazdığı notu uzattı.

"Ne yazıyorsa oku evlat, artık gözlerim hiç iyi görmüyor."

Alvin kâğıdı açtı.

"Vigor Church'lü Alvin Miller'dan Hatrack River'lı Demirci Makesmith'e. Karşında, on yedi yaşına kadar sana çıraklık edebileceğini söylediğin oğlum Alvin duruyor. Büyük bir gayretle çalışıp ne dersen yapacak, benim senden istediğim ise, ona bir erkeğin iyi bir demirci olması için sahip olması gereken hünerleri öğretmen. O iyi bir çocuktur..."

Demirci kâğıdı eline alıp gözlerine yakın bir mesafede tuttu. Notu okurken dudakları kımıldadı. Sonra kâğıdı sertçe örsün üzerine bıraktı. "Geldiğine sevindim," dedi demirci,

"ama bir yıl gecikmedin mi evlat? Geçen bahar gelmeni bekliyordum. Baban geleceğini söylediği için yanımda çıraklık yapmak isteyen üç kişiyi geri çevirdim ve baban sözünü tutmadığı için bunca zaman yardımcısız çalıştım. Şimdi benden izin istemeden ve bir özür bile dilemeden seni kabul etmemi istiyorsun."

"Özür dilerim efendim," dedi Alvin, "ama geçen sene köyümüzde savaş vardı. Buraya gelirken Choc-Taw tarafından esir alındım."

"Kim tarafından esir alındın? Hadi ama evlat, bana böyle hikâyeler anlatma. Choc-Taw seni yakalamış olsaydı, şimdi bu kadar hanım evladı olmazdın değil mi! Hem gördüğüm kadarıyla parmaklarından bir kaçını kaybetmeyecek kadar talihli çıkmışsın!"

"Ta-Kumsaw beni kurtardı," dedi Alvin.

" Oh tabi ya, bir de kesin Kâhin ile karşılaşıp onunla suyun üzerinde yürümüşsündür."

Aslına bakılırsa Alvin tam olarak bunu yapmıştı. Ama demircinin ses tonuna bakılırsa, tüm bunları anlatmamanın daha akıllıca olacağını düşündü ve hiçbir şey söylemedi.

Demirci, "Atın nerede?" diye sordu.

"Bir atım yok," dedi Alvin.

"Baban bu mektubu iki gün önce yazmış! Buraya bir atın üzerinde gelmiş olmalısın."

"Koştum." Alvin, bunu söylediği anda bir hata yaptığını anladı.

"Koştun mu?" dedi demirci, "Çıplak ayaklarla mı? Wobbish'ten burası en az dört yüz mildir! Şimdi ayakların kopmuş, giydiğin çaputlar paramparça olmuş olmalıydı! Bana hikâye anlatma evlat! Dükkânımda yalancı istemem!"

Alvin'in bir seçeneği vardı ve bunu o da biliyordu. Ona

bir Kızılderili gibi koşabildiğini anlatabilirdi. Makepeace anlattıklarına inanmayacak ve Alvin'in sahip olduğu hünerlerin bir kısmını göstermesi gerekecekti. Bu onun için hiç zor olmazdı. Eline bir demir çubuk alıp fazla çaba sarfetmeksizin bükerdi. İki taş parçasını ezip bir taş parçası elde ederdi. Ama Alvin, hünerlerini burada kullanmamak konusunda kesin bir karar almıştı. İnsanlar ondan ocak taşlarını kesmesini, kırılmış bir tekerleği tamir etmesini ya da hünerini kullanmasını gerektiren başka işler yapmasını isterse, burada nasıl çıraklık yapardı? Dahası, yeteneklerini gösteriş yapmak için daha önce hiç kullanmamıştı. Yaşadığı yerde yeteneklerinden sadece çok gerekli olduğu zamanlarda yararlanmıştı.

Bu yüzden yeteneklerini kendine saklamak konusuna aldığı karara sadık kaldı. Neler yapabildiğini kimseye söylemeyecek, normal bir çocuk gibi öğrenecek, demiri ustasının işlediği gibi işleyecek ve kolları, omuzları, karnı ve sırtındaki kasların yavaş yavaş gelişmesine izin verecekti.

"Şaka yapıyordum," dedi Alvin. "Bir adam beni yoldan alıp atıyla buraya kadar getirdi."

"Böyle şakalardan hoşlanmam. Bana bu kadar kolay yalan söylemen de hoşuma gitmedi."

Ne diyebilirdi ki? Şimdi yalan söylemediğini bile iddia edemezdi, onu buraya bir adamın getirdiğini söyleyerek yalan söylemişti. Bu yüzden demircinin söylediği kadar yalancı sayılırdı. Kafasını tek karıştıran, söylediği hangi şeyin yalan olduğunu bilememesiydi.

"Özür dilerim," dedi Alvin.

"Seni işe almıyorum, zaten seni kabul etmek zorunda değilim, bir yıl geç kaldın. Şimdi de kalkıp, ilk karşılaşmamızda bana yalan söylüyorsun. Bu kabul edebileceğim türden bir şey değil.

"Özür dilerim efendim, bir kere daha olmayacak. Yaşadığım yerde bir yalancı olarak bilinmem ve bana tek bir şans verirseniz dürüst biri olduğumu size göstereceğim. Beni yalan söylerken ya da işimi aksatırken yakalarsanız hiçbir şey söylemeden işime son verebilirsiniz. Sadece iyi biri olduğumu kanıtlamam için bir şans tanıyın efendim."

"On bir yaşında da gözükmüyorsun evlat."

"Ama öyleyim efendim. Bunu siz de biliyorsunuz. Doğduğum gece erkek kardeşim Vigor'un bedenini nehirden çıkaran sizdiniz, yani babam bana öyle anlattı."

Demircinin bakışları bulunduğu yerden uzaklaştı ve düşünceleri o günün anısına gitti. "Evet, sana doğru söylemiş, onu çıkaran bendim. Ölüyken bile elleriyle o ağacın kökünü sımsıkı tutuyordu. Parmaklarını çözmem gerekti. Buraya gel evlat."

Alvin yaklaştı. Demirci, Alvin'in kollarındaki kasları yokladı.

"Gördüğüm kadarıyla tembel bir çocuk değilsin. Tembel çocukların kasları yumuşak olur ama sen çalışkan bir çiftçi kadar güçlüsün. Sanırım bunu inkâr edemeyeceğim. Yine de gerçek çalışmanın ne olduğunu daha görmedin."

"Öğrenmeye hazırım."

"Oh, bundan hiç kuşkum yok."

"Benden iş öğrenmek istemeyecek delikanlı yoktur. Diğer işler geçip gidebilir ama daima bir demirciye ihtiyaç duyulur. Bu asla değişmeyecek. Sanırım vücudun bu iş için gerekli güce sahip. Bir de zekânı görelim. Şimdi şuradaki örse bak. Örsün hemen ucunda gördüğün ise kalıp. Şimdi tekrar et."

"Kalıp."

"Burada ise gerdan var, ıskarpelanın üzerine vurduğunda keskinin körelmemesi için üzerine semente çelik koymaman

gerekir. Sıcak metal, çelik yüzeyin üzerinde işlenir. Burada da demirci çekiçlerinin dip kısmını kalıpta döver ve yassılaştırırım. Demir çemberde delikler açmam gerektiği zaman şu gördüğün delgeci kullanırım. Söylediğim her şeyi anladın mı?"

"Sanırım anladım efendim."

"Öyleyse bana örsün parçalarını söyle bakalım."

Alvin duyduğu her şeyi hatırladığı kadarıyla sıraladı. Parçaların ne işe yaradığını tam olarak hatırlamasa da, demircinin başını sallayıp sırıtmasına bakılırsa iyi iş çıkarmıştı. "Sanırım budalanın biri değilsin. İşi kısa zamanda kapacağa benziyorsun. Yaşına göre gayet iyisin. İlk dört yıl seni süpürge ve körük işinde kullanmamaya karar verdim. Genelde daha küçük çocuklara bu işi veririm. Yalnız yaşın işi bozuyor. Bir demircinin çıraklık süresi en az yedi yıldır ama baban mektubunda seni on yedi yaşına kadar eğitmemi söylüyor."

"Neredeyse on iki yaşındayım efendim."

"Yani demem o ki, ihtiyacım olursa seni tam yedi yıl boyunca çalıştırmak istiyorum. Tam işe yarayacak kadar eğitim aldıktan sonra elimden kaçıp gitmeni istemem."

"Yedi yıl efendim, on dokuz yaşıma geldiğim ilkbaharda çalışma zamanım dolar."

"Yedi yıl hiç de kısa bir süre değil evlat, sana bu süre içerisinde ihtiyacın olan tüm yetenekleri kazandırmak istiyorum. Çırakların çoğu çalışmaya dokuz, on ya da yedi yaşında başlar, böylece on altı ya da on yedi yaşına girdiklerinde bu işten para kazanmaya başlayıp kendilerine bir eş arayabilirler. Senden gerçek bir Hıristiyan gibi yaşamanı istiyorum. Kasabadaki kızlarla yaramazlık yapmak yok, anlaşıldı mı?"

"Evet efendim."

"Pekala... Çıraklarım mutfağın üzerindeki çatı katında

uyur, yemeğini eşim ve çocuklarımla aynı masada yiyeceksin. Sofrada senden konuşman istenmediği sürece sesini çıkarmazsan iyi olur. Çıraklarımın çocuklarımla aynı haklara sahip olduklarını düşünmelerini istemem."

"Evet efendim."

"Şimdilik şu levhayı yeniden ısıtmam gerek. Şuradaki körüğü çalıştırmaya başla bakalım."

Alvin körüğün çalıştırma koluna doğru yürüdü. İki elle çalışmak için uygun, t şeklinde bir aletti. Ama Alvin ucunu büktü, böylece demirci çekici havaya kaldırdığında çekiçle aynı açıda olacaktı. Sonra tek eliyle körüğü çalıştırmaya başladı.

Alvin'in yeni ustası, "Ne yaptığını sanıyorsun evlat?" diye bağırdı. "Körüğü tek elle çalıştırırsan en fazla on dakika dayanabilirsin."

"Ben de on dakika sonra diğer elimi kullanmaya başlarım," dedi Alvin. "Ama körükleri çalıştırdığım her seferde eğilirsem kendimi çekiç kullanmaya hazırlayamam."

Demirci, Alvin'e kızgın bir şekilde baktı. Sonra gülerek, "Çenen de iyi çalışıyormuş. Ama aklını kullanmayı da biliyorsun. Peki, gücün yettiği sürece kendi yönteminle yapabilirsin. Ama gelişigüzel çalışmanı istemiyorum. Şu anda sıcak ateşe ihtiyacım var ve bu senin kollarını güçlendirmenden çok daha önemli."

Alvin yanan ateşi iyice körükledi. Kısa süre sonra boynunda, göğsünde ve sırtında, alışık olmadığı bir hareket yapmasından kaynaklanan bir acı hissetti. Ama bedenini zorlamaktan keyif alarak, körüğün ritmini bozmadan çalışma devam etti. Kaslarının şimdiden gelişmesini, içindeki güçle şekillenmelerini sağlayabilidi. Ama Alvin, orada bulunma amacının bu olmadığından emindi. Bu yüzden duyduğu acıya aldırış

etmeden, kendi çabasıyla kazandığı kaslarla, bedeninin değişimini kendi akışına bıraktı.

Alvin, sağ eliyle on beş, sol eliyle on dakika dayanabildi. Kaslarında hissettiği ağrı hoşuna gidiyordu. Ustası çalışmasından memnun gözüküyordu. Alvin burada değişeceğini, gösterdiği gayretin sonunda güçlü ve yetenekli bir erkek olacağını biliyordu.

Bir Yaratıcı olmasa da gerçek bir erkek olacaktı. Henüz dünyaya gelme nedeni olan yola tam olarak varamamıştı. Ama insanların söylediği doğruysa, dünyaya en az bin yıldır bir Yaratıcı gelmediğine göre, bu işi kendinden başka kimden öğrenebilirdi ki?

-IV-
TEVAZU

Whitley Physicker, Peggy'nin, Deane'nın en iyi semtlerinen birinde yer alan şık bir evin önünde duran at arabasından inmesine yardım etti. "Gideceğin evin sahiplerinin seni karşılamak üzere evde olduklarından emin olmak için seninle kapıya kadar yürümek istiyorum Peggy Guester," dedi doktor ama Peggy, doktorun kendisinden buna izin vermesini beklemediğini çok iyi biliyordu. Peggy'nin kendisiyle ilgili konularda başkalarıyla tartışmayı sevmediğini bilen biri varsa, o da Doktor Whitley Physicker'dı. Bu yüzden ona kibarca teşekkür edip hoşça kal dedi.

Kapı tokmağını çaldığı sırada doktorun at arabasının kaldırım taşları üzerinde nal sesleri çıkararak uzaklaştığını duydu. Kapıyı, İngilizcesi Peggy'ye adını soramayacak kadar kötü olan bir hizmetçi açtı. El hareketleriyle içeri davet edip, salondaki kanepelerden birine oturmasını istedi ve ona gümüş bir tepsi uzattı.

Peki bu tepsi ne içindi şimdi? Peggy, bu yabancı kızın aklını okuduğunda da kendisinden ne istediğini anlayamadı. Bir şey bekliyordu ama ne ? Bir kağıt istiyordu ama neden böyle bir şey istediğini çıkaramadı. Kız, gümüş tepsiyi ona daha da yakın tuttu. Peggy'nin omuz silkmekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Alman kız sonunda vazgeçip yanından uzaklaştı. Peggy koltukta oturup bekledi. Evdeki kalp ateşlerini araştırdı ve aradığı kişiyi buldu. Tepsinin ne için olduğunu ancak o zaman anladı. İçine davet kartını koyması gerekiyordu. Şehir-

de yaşayan zengin kimseler, birini ziyaret ettiklerinde kim olduklarını bildirmek için küçük kartlar bırakıyordu. Peggy bunu bir kitapta okuduğunu bile hatırladı. Ama bu Kraliyet Sömürgelerinde geçiyordu. Peggy, insanların bu formaliteleri özgür bölgelerde sürdürüklerini düşünmemişti.

Çok geçmeden ev sahibesi, peşinde Alman kızla birlikte, ardından sabahlığının eteklerini sürükleyerek çıkageldi. Peggy bu hanımefendinin kalp ateşini okuduğunda, onun yeterince şık giyinmediğini düşündüğünü fark etti ama Peggy'ye göre görünüşü bir kraliçeninkinden farksızdı.

Peggy, kadının kalbinin derinliklerinde umduğu duyguları buldu. Peggy'yi evinde gördüğü için hiç kızmamıştı, sadece nedenini merak ediyordu. Kadın elbette Peggy'nin üstündekileri ve tavırlarını ölçüp biçiyordu. Peggy daha önce yaşadığı köy dışında kimse ile tanışmadığından, böyle şeylere alışık değildi ama neyse ki kadın üzerinde yarattığı ilk izlenim kötü olmadı. Kadın Peggy'nin şatafatsız kıyafetlerine bakınca, karşısındakinin yoksul biri değil, köylü bir kız olduğunu düşünüp, Peggy'nin katı ve ifadesiz yüzüne baktığında, çirkin bir kız değil o yaşında acıyla tanışmış bir çocuk gördü. Peggy'nin acısının ne olduğunu düşünmeye başladığı anda, aklından ilk geçen onun sıkıntılarına bir çare bulmak olmuştu. Peggy, bu hanımefendinin iyi biri olduğu sonucuna vardı. Buraya gelmekle hata etmemişti.

"Sanırım daha önce sizinle tanışma mutluluğuna erişmedim," dedi kadın. Yumuşak ve sevgi dolu bir sesi vardı.

"Bir bakıma öyle, Bayan Modesty," dedi Peggy, "sanırım yıllar önce babamla tanışmıştınız."

"Belki babanızın adını söylerseniz hatırlayabilirim?"

"Horace," dedi Peggy, "Hatrack, Hio'lu Horace Guester."

Peggy, babasının adını duyduğu anda kadının kalbinin

dağlandığını gördü- içi güzel günlerin hatırasıyla aydınlansa da, bu tuhaf kızın niyetinin ne olduğunu düşünüp korkmadan edemedi. Ama bu korku çok geçmeden yatıştı- kocasının ölümünün üzerinden uzun yıllar geçmişti ve artık bunun yasını tutmuyordu. Kadının samimiyet ve nezaket dolu sevimli yüzünde bu duyguların hiçbiri belli olmuyordu. Modesty hizmetçiye dönüp kıza akıcı bir Almanca ile bir şeyler söyledi. Hizmetçi reverans yapıp odadan ayrıldı.

"Seni buraya baban mı gönderdi?" diye sordu. Dile getirmediği asıl sorusu şuydu: Baban sana, benim onun, onun da benim için ne kadar değerli olduğunu anlattı mı?

"Hayır," dedi Peggy, "buraya kendim geldim. Adınızı bildiğimi öğrenseydi ölürdü. Yani anlayacağınız, ben bir meşaleyim bayan Modesty. O ve diğer herkes benden hiçbir sırrını gizleyemez."

Modesty'nin duyduğu bu haberi karşılama biçimi Peggy'yi hiç şaşırtmadı. Böyle bir şeyi öğrendiklerinde insanların çoğunun aklına Peggy'nin tahmin etmemesini umdukları sırları gelir. Bu kadın ise, bilmeye katlanamayacağı şeyleri bilmenin Peggy için ne kadar korkunç bir yük olduğunu düşündü. Yumuşak bir sesle, "Ne zamandır bu yeteneğe sahipsin?" diye sordu. "Elbette küçük bir kız olduğundan beri değildir. Tanrı böyle bir bilginin küçük bir kızın aklını doldurmasına izin vermeyecek kadar merhametlidir."

Peggy, "Sanırım Tanrı benimle fazla yakından ilgilenmemiş," dedi. Kadın elini uzatıp Peggy'nin yanağını okşadı. Peggy kadının, yolun tozunun suratını kirlettiğini fark ettiğini biliyordu. Ama asıl düşündüğü kıyafetler ya da temizlik değildi. O bir meşale, diye düşünüyordu. İşte bu yüzden yüzünde bu kadar soğuk, bu kadar ürkütücü bir ifade taşıyor. Çok fazla şey bilmek bu kızın yüzünü sertleştirmiş.

"Pekinedenbanageldin?" diyesorduModesty."İşlediğimiz günahın üzerinden bu kadar uzun zaman geçtikten sonra, bana ya da babana bir zarar vermek istemediğinden kuşkum yok."

"Kesinlikle öyle bir niyetim yok efendim," dedi Peggy. Hayatında kendi sesinin hiç bu kadar sert çıktığını duymamıştı ama bu hanımefendinin sesiyle karşılaştırıldığında o bir karga gibi ciyaklıyordu. "Eğersizin sırrınızı bilecek yeteneğe sahipsem, sezgilerim aynı zamanda bana aranızda yaşanan şeyin günah olmanın yanına içinde sevginin olduğu bir ilişki olduğunu söylüyor. Günah konusunda gelince... Babam işlediği günahın bedelini her gün iki üç kat ödüyor."

Modesty'nin gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı. Bir mırıltı halinde, " Oysa ümit etmiştim ki..." dedi, "hep zamanın yaptığımız hatanın içimizde yarattığı utancı hafifletmesini ve babanın bunu mutlulukla hatırlamasını ümit ettim. İngiltere'deki, renkleri artık eskisi gibi canlı olmayan, ama görünüşü güzelliğin izdüşümü olan solgun duvar kilimleri gibi..."

Peggy, babasının duygularının mutluluğun çok ötesinde olduğunu, ona duyduğu aşkın ilk günkü kadar taze olduğunu söyleyebilirdi. Ama bu onun değil babasının sırrı olduğundan, her şeyi anlatmaması gerektiğini düşündü.

Modesty gözlerinde titreyen gözyaşlarına mendiliyle dokundu. "Bu kadar yıldır, yaşadıklarımızı tek bir fani ile bile konuşmadım. Kalbimi yalnızca Tanrı'ya açtım ve o beni bağışladı; yine de bunu yüzünü hayalimde canlandırmayıp gözlerimle gördüğüm birine anlatmak her nedense beni rahatlatıyor. Söyle bana küçük kız, buraya bir intikam meleği olarak gelmediysen, bağışlayıcı melek olarak mı geldin?"

Bayan Modesty o kadar güzel konuşuyordu ki, Peggy ken-

disini her zamanki gibi değil, okuduğu kitapların karakterleri gibi konuşurken buldu. "Ben bir ricacıyım," dedi, "yardım istemek için geldim. Yaşamımı değiştirmek için geldim ve sevdiğiniz adamın kızına bir iyilik yapmak isteyebileceğini düşündüm."

Kadın Peggy'ye gülümsedi. "Eğer iddia ettiğin meşalelik hünerinin yarısına sahipsen, vereceğim cevabı çoktan biliyorsundur. Peki ama ne tür bir yardıma ihtiyacın var? Kocam öldüğünde bana epey para bıraktı ama ihityaç duyduğun şeyin para olduğunu zannetmiyorum."

"Hayır efendim," dedi Peggy. Ama buraya geldiğine göre, gerçekten istediği neydi? Gelme nedenini ona nasıl açıklayabilirdi? "Hatrack'te yaşayacağımı gördüğüm hayat hoşuma gitmedi ve ben istedim ki..."

"Kaçmak mı istedin?"

"Bir bakıma öyle ama tam olarak değil."

"Olduğundan farklı bir insan olmak istedin," dedi kadın.

"Evet, Bayan Modesty."

"Peki gerçekte ne olmak istiyorsun?"

Peggy hayalini kurduğu şeyi dile getirebilecek sözcükleri daha önce hiç düşünmemişti ama şimdi karşısında bu hanımefendi varken, bu hayalleri ifade etmenin ne kadar kolay olduğunu görüyordu. "Sizin gibi olmak istiyorum efendim."

Kadın gülümsedi ve kendi yüzüne, kendi saçlarına dokundu. "Oh, senin gibi birinin bundan daha yüksek amaçları olmalı küçüğüm. İçimde taşıdığım tüm iyi duyguları bana baban verdi. Bana verdiği sevgi, belki de- hayır, bundan hiç şüphem yok- sevilmeye değer biri olduğumu öğrenmemi sağladı. O andan itibaren bir kadının ne olduğunu ve ne olması gerektiğini anlamaya başladım. Bana armağan ettiği bilgeliğin birazını onun kızına geri verebilirsem bu ne kadar

da muhtşeşem bir uyum olurdu." Tatlılıkla güldü. "Hiç, bir öğrencim olacağını düşünmemiştim."

"Beni daha çok bir havari olarak düşünebilirsiniz Bayan Modesty."

"Ne bir öğrenci ne de bir havari olarak... Evimde konuğum olarak kalır mısın? Arkadaşın olmama izin verir misin?"

Peggy kendi yaşamının yollarını açıkça göremese de, içinde açılan yolları, hayalini kurduğu bütün geleceklerin önünde açıldığını ve her şeyin bu yerde başlayacağını hissediyordu. "Oh efendim," diye fısıldadı, "eğer bunu siz de isterseniz, elbette..."

-V-
KUYUCU

Hank Dowser yıllar boyunca pek çok çırak çocuk görmüştü ama gördüklerinden hiçbiri şimdi gördüğü çırak kadar zeki değildi. Makepeace Smith yaşlı Picklewing'ın sol ön toynağı üzerine eğilmiş, nalını takıp zavallı hayvanı rahatlatmaya uğraşıyordu.

"O çivi değil," dedi demircinin çırak çocuğu. "Oraya değil."

Hank'in bildiği kadarıyla böyle durumlarda usta, çırağının suratına sağlam bir şamar yapıştırır ve onu azarlayarak evine gönderirdi. Ama Makepeace Smith yalnızca başını salladı ve çocuğa baktı.

"Nasıl oluyor da bu nalı çivileyebileceğini düşünüyorsun evlat?" diye sordu usta, "bu büyük bir kısrak, elindeki nal onun toynağına göre çok küçük."

"Bunu yapabilirim," dedi çocuk.

"Lütfen yanlış bir şey yapmayın," dedi Hank Dowser. "Picklewing sahip olduğum tek at. Ona bir şey olursa başka bir at alamam. Çırağının nalbantlığı öğrenirken yaptığı hataların bana pahalıya patlamasını istemem." Hank, ikisinin karşısında dobra dobra konuşabileceğini görünce, ahmakça konuşmalarına ara vermesine gerek olmadığına karar verdi.

"Zaten burada kim usta kim çırak anlayamadım ki!" dedi.

Hank, bu son söz ağzından dökülür dökülmez, uygunsuz bir şey söylediğinin farkına vardı. Bir çırağın yanında ustanın kim olduğu sorulmaz. Beklenildiği gibi, Makepeace Smith kulaklarına kadar kızardı ve ayağa kalkıp, kocaman kolları ve bir devi bile tek fiskeyle yere serebilecek elleri ile tüm

heybetiyle Hank'in karşısına dikilip, "Burada usta benim ve çırağımın işinde yeterince iyi olduğunu söylersem, öyledir. İstersen atını başka bir demirciye götürebilirsin."

"Sadece dikkatli olmanızı istedim, atı biraz daha dikkatli tutsanız..." dedi Hank Dowser.

"Bana işimi öğretme Hank," dedi Makepeace Smith. "Ben burada üzerime abanıp tüm ağırlığını yükleyen atınla uğraşıyorum, sense bu sırada bana kendi demirci dükkânımın sahibi olup olmadığımı soruyorsun. Aklını kaybetmemiş olan herkes, atını nallayan bir demirciyi kızdırmanın, bir arı kovanına çomak sokmak kadar tehlikeli bir şey olduğunu bilir."

Hank Dowser Makepeace'i biraz sakinleştirme umuduyla, "İşini iyi bildiğinin elbette farkındayım," dedi. "Amacım seni kızdırmak değildi. Sadece çırağının düşüncelerini bu kadar açıkça söyleyip zekilik taslaması beni şaşırttı."

"Çünkü onun özel bir yeteneği var," dedi Makepeace Smith. "Bu çocuk, Alvin, bir atın toynağının içindekileri görebilir, çivinin nereye denk geleceğini, atın incinen yerinin neresine dikkat etmek gerektiğini ve buna benzer pek çok şeyi bilebilir. O doğuştan nalbant olan bir çırak. Eğer benden o çiviyi çakmamı istemiyorsa, yanlış bir şey yaptığımı anlarım çünkü bu, atı ya çıldırtacak ya da sakat bırakacaktır."

Hank Dowser sırıtıp geri çekildi. O gün hava çok sıcaktı, insanlar bu yüzden bu kadar gergindi, hepsi bu. "Nasıl sahip olduğum yeteneklere saygı duyulmasını istiyorsam, karşımdaki insanların hünerlerine de saygı gösteririm," dedi.

"Öyleyse atını fazla bile tutmuşum," dedi demirci, "al bakalım Alvin, şu nalı tak da işimiz bitsin."

Eğer çocuk çalım satsaydı, aptal aptal sırıtsaydı ya da kendisine küçümseyerek baksaydı, Hank'in öfkelenmek için bir nedeni olabilirdi. Ama Çırak Alvin sadece ağzında çivilerle

çömelip atın sol ön toynağını kaldırdı. Picklewig ağırlığını onun üzerine verdi ama çocuk zorlanma belirtisi göstermedi. Henüz yüzünde tüy bitmemiş olsa da, konu kaslar olduğunda ustasının ikizi gibiydi. At bu vaziyette bir dakika kadar kaldıktan sonra, nal toynağına takılmıştı. Picklewig, ayağına çivi çakılırken her zamanki gibi sıçramamakla kalmadı, titreme belirtisi bile göstermedi.

Hank, Picklewing'in her nal takıldıktan sonra toynağının altında bir yara varmış gibi bir süre aksadığını hatırladı. Ama bu kez nal takıldıktan sonra hiçbir aksama belirtisi göstermedi.

Çırak çocuk atın yanından ayrılıp ustasının yanına geldi, yüzünde hâlâ kendisi ile övündüğünü gösteren bir ifade okunmuyordu. Çocuk, yaptığı şeyi sadece görevinin bir parçası olarak görse de Hank çocuğa karşı anlamsız bir kızgınlık duydu. "Kaç yaşında?" diye sordu.

Makepeace Smith, "On dört," dedi, "bana on bir yaşındayken geldi."

"Yaşı bir çırak olmak için biraz fazla değil mi?

"Kızılderililer ve Fransızlar arasında yaşanan savaş yüzünden bir yıl geç geldi. O Wobbish'li.

"Zor yıllardı," dedi Hank, "o sırada Irrakwa'da olduğum için kendimi şanslı hissediyorum. Yeni kurulan demiryollarının kenarında lokomotifler için su kuyuları açıyordum. On dört yaşında ha? Boyuna bakılırsa sana yaşı hakkında yalan söylemiş."

Yalancılıkla suçlanmak çocuğun hoşuna gitmese de, tepkisini belli etmedi. Bu, Hank Dowser'ın daha da sinirlenmesine yol açtı. Bu çocuk eyerinin altındaki rahatsız nokta gibiydi. Yaptığı her şey onu öfkelendirmeye yetiyordu.

"Hayır," dedi demirci, "yaşını gayet iyi biliyoruz. On dört

yıl önce, ailesi batıya göç ederken burada, Hatrack River'da doğdu. En büyük abisini kasabamızın mezarına gömdük. Yaşına göre çok büyük gösteriyor değil mi?"

Sanki çocuğu değil, bir atı tartışıyorlardı. Ama Alvin buna aldırış etmedi. Sanki ikisi de camdan biblolarmış gibi, bakışlarıyla içlerine nüfuz ediyordu.

"Demek sözleşmesinin bitmesine dört yıl kaldı."

"Biraz daha fazla... Ondokuz yaşına geldiğinde burada işi bitiyor.

"Şimdiden bu kadar iyi olduğuna göre, kısa süre sonra usta olabilir." Hank çocuğa baktığında bu fikrin onu sevindirdiğine dair hiçbir belirti göremeyince şaşırdı.

"Ben öyle düşünmüyorum," dedi demirci Makepeace, "Atlar konusunda çok iyi ama demir dövme konusunda dikkatsizlik ediyor. Her demirci nal takma konusunda iyi olabilir ama gerçek bir demirci olabilmek için demiri ateşte dövüp saban ve tekerlek yapmak gerekir. Ortaya çıkardığım şaheserlerle bir gemi ustası olabilirdim. Ama burada gemi ustalarına pek ihtiyaç yok."

Picklewing burnundan soluyup ayaklarını sertçe yere vurdu ama atların yeni nalları takıldıklarında yaptığı gibi sıçramadı. Nallar ayaklarına uymuştu. Bu bile Hank'ın çırak çocuğa öfkelenmesine neden oldu. Duyduğu öfkeye kendisi bile anlam veremiyordu. Çocuk Picklewing'in son nalını, başka bir nalbantın ellerinde sakatlanabilecek kadar yara almış bir toynağa takmıştı. Çocuk ona böyle bir iyilik yapmışken, ne yaparsa yapsın, ne söylerse söylesin ona karşı duyduğu, kendisini çılgına çeviren bu kızgınlık da neyin nesiydi?

Hank duygularına aldırış etmemeye çalıştı. "Çocuk gerçekten kabiliyetli," dedi. "Şimdi de ben üzerime düşeni yapayım."

"İkimiz de kuyuculuk işinin nalbantlıktan daha fazla marifet istediğini biliyoruz," dedi demirci. "Senin için yapmamı istediğin başka bir şey varsa, hiç çekinmeden söyle, sana borçlu sayılırım."

"İhtiyar atıma yeni nal gerektiği zaman yine sana yine geleceğim Makepeace Smith." Hank Dowser Hıristiyan bir adam olduğu ve çocuğa karşı hissettiği hoşnutsuzluk duygusundan utandığı için çocuğu tekrar övmesi gerektiğini düşündü. "Sanırım bu hünerli çocuk sana çıraklık yaptığı sürece hep sana geleceğim."

Çocuk bu takdir sözlerini duymamış olabilirdi ama ustası kahkahalarla karşılık verdi, "Böyle düşünen tek kişi sen değilsin."

Hank, o anda daha önce dikkat etmediği bir şeyi fark etti. Bu çocuğun nalbantlık yeteneği demircinin işlerinin açılması için çok önemliydi ve Makepeace, sözleşmesi boyunca çocuktan yararlanmayı bilecek bir adamdı. Çocuğun demir dövme işinde yetenekli olmadığını söylemesi, onu elinden kaçırmamak için kullandığı bir mazeretti. Bu sırada çocuk Hio'daki en iyi nalbant olarak ün yapacak ve demircinin kazancını artıracaktı. Paralar Makepeace Smith'in cebini doldururken, çocuk ne özgürlüğüne ne de paraya sahip olacak ve durumundan şikâyet etmeyecekti.

Anlaşma anlaşmaydı ve demirci bu yaptığıyla kuralları çiğnemiyordu. Süre dolana kadar çocuğun her hizmetinden faydalanmak en doğal hakkıydı. Ama gelenek, dünyada yolunu çizecek yeteneğe ve zekâya sahip olduğunda çırağı serbest bırakmayı gerektiriyordu. Diğer türlü, eğer çocuğun özgürlüğüne önceden kavuşma şansı yoksa neden çabuk öğrenmek ya da büyük bir gayretle çalışmak istesindi ki? Kraliyet Sömürgelerindeki köle sahiplerinin bile ellerinden

kaçmalarını engellemek için en iyi kölelerine az da olsa para verdikleri söyleniyordu.

Hayır, Makepeace Smith'in hiçbir yasaya karşı geldiği yoktu ama ustaların çıraklara yönelik adetlerine aykırı davranıyordu. Hank, demircinin bu yaptığının çok yanlış olduğunu düşünüyordu. O, öğretebileceği her türlü ustalığı öğrenmiş bir çocuğu hâlâ elinde tutmakta ısrar eden kötü bir ustaydı. Fakat çocuğun mağdur, ustanın ise suçlu olduğunu bilse de, çocuğa baktığında kalbinde anlam veremediği soğuk bir nefret buluyordu. Hank irkilerek bu duygudan kurtulmaya çalıştı.

"Demek bir kuyuya ihtiyacın var," dedi, "İçme suyu için mi yoksa yıkama ya da demircilik işlerin için mi istiyorsun?"

Demirci, "Fark eder m?," diye sordu.

"Bana kalırsa eder," dedi Hank, "İçmek için kullandığın su saf olmalıdır, yıkama suyunda da hastalık taşıyan mikrop olmamalı. Ama atölyendeki demirin temiz ya da çamurlu suda soğumasının bir önemi olacağını zannetmiyorum.

"Tepedeki kaynak kuruyor, her yıl daha da az su geliyor," dedi demirci, "uzun süre kurumayacağına emin olabileceğim bir kuyuya ihtiyacım var. Derin, suyu temiz ve saf olmalı."

"Derenin neden kuruduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun," dedi Hank. "Diğer herkes kuyu kazıyor ve suyu kaynaktan çıkmadan önce kendi kuyusundan çekiyor. Seninki bu kaynaktan yararlanan son kuyu olabilir."

"Buna hiç şaşırmam," dedi demirci. "Ama onların kuyularının yolunu kapatabilirim. Benim de onlar kadar suya ihtiyacım var. Yıllar önce buraya yerleşmemin sebebi, dükkânımın yanında bir su kaynağı olmasıydı. Şimdi onlar yüzünden suyum tükeniyor. Buradan taşınabilirdim ama eşim ve çocuklarım var. Hem burayı seviyorum, işim için uygun bir yer.

Bu yüzden taşınmak yerine yeni bir kuyu yaptırmanın benim için daha iyi olacağını düşündüm."

Hank, akarsuyun yanındaki kuyu açma makinelerinin başında dikildi. Bulundukları yerin yakınlarında bakımsız bir soğutma evi vardı. "Bu senin mi?" diye sordu Hank.

"Hayır, yukarıdaki hanın sahibi Horace Guester'a ait."

Hank, elindeki kuyu açma çubuğu ile toprağı kazmaya başladı. "Bugünlerde soğutma evleri pek işe yaramıyor," dedi.

"Dediğim gibi, su kaynağı kuruyor. Yazın yarısında kaymak kavanozlarını soğutacak kadar bile suyumuz olmuyor. Yaz boyu kullanamıyorsan soğutma evleri hiçbir işe yaramaz."

Hank son bir hamleden sonra kuyu açma aletini topraktan çıkardı. Çubuğu iyice temizleyip mümkün olduğunca düzgün hale getirdi. Bazı kuyucular açma çubuğunun ne kadar düzgün olduğuna dikkat etmezdi. Ama Hank toprakta gizlenen suyu bulabilmek için iyi bir açıcı kullanmak gerektiğini bilirdi. Ayrıca su çıkacağından emin olduğu ilk alana saldırmaz, öncelikle temiz su bulmayı amaçlardı. Hank her anlamda işinin ehliydi ve yeteneğiyle gurur duyardı.

Ama çırak çocuk gibi değildi. Adı neydi? Alvin, evet. Alvin ondan farklıydı. Bir adam atı sakatlamadan nal takabilir ya da takamazdı. Eğer atı sakatlarsa, insanlar o nalbanta gitmeden önce iki kez düşünürdü. Ama söz konusu bir kuyucuysa, her seferinde su bulup bulamamak çok önemli değildi. Kendini bir kuyucu olarak tanıtıyorsan ve çatallı bir açma çubuğun varsa, insanlar, bu konuda büyük bir hünere sahip olup olmadığına aldırış etmeden sana kuyu açman için para verirlerdi.

Hank, bunları düşünürken bu oğlandan neden nefret etti-

ğini anlar gibi oldu. Çünkü çocuk şimdiden yeteneği ile isim yapmıştı. Hank ise tüm kasabada yaptığı işin hakkını veren tek kuyucu olsa da, kimse tarafından övgü toplamıyordu.

Hank, çimenlik nehir kıyısında botlarını çıkarmaya başladı. Böceklerle dolu olmadığını düşündüğü bir kayanın üzerine oturup eğildiği sırada çalılıkların arasındaki gölgelikte göz kırpan birini görür gibi oldu. İlk başta bir ayı yavrusu, sonra kafa derisini yüzmek için fırsat kollayan bir Kızılderili olduğunu düşünüp korkuyla irkildi. Oysa bunların ikisi de yılın bu mevsiminde köylerinde bulunamazdı. Hayır hayır, bu çalıların arasında saklanan açık tenli bir zenci çocuktu. Çocuk yarı beyaz yarı siyah bir melezdi. Hank, şaşkınlığından kurtulduktan sonra bunu farketmekte gecikmedi. Çocuğa azarlayıcı bir tonda "Neye bakıyorsun?" diye sordu. Çocuk gözlerini kapatıp bir anda Hank'in görüş alanından uzaklaştı. Çalılık, sanki içinden küçük bir yaratık hızla sürünerek geçiyormuş gibi hışırdadı.

"Ona aldırma," dedi Makepeace Smith. "O, Arthur Stuart."

Arthuer Stuart mı? Kraliyet Sömürgelerinde yaşayanlar dışında, New England ya da Birleşik Devletler'de bu isme sahip tek bir kişi bile duymamıştı. "Öyleyse benim adımın da Lord Protector olduğumu söylediğimde çok memnun olacaksın," dedi Hank Dowser, "çünkü eğer Kral böyle bir ten rengine sahipse, Hio ve Suskwahenny'de ölene dek bedava yemek yiyebilirim demektir."

Bu düşünce Makepeace'e canlı bir kahkaha attırdı. "Hayır, çocuğa bu ismi vermek şakacı Horace Guester'ın fikriydi. Çocuğu Horace ve Yaşlı Peg Guster büyütüyor. Gerçek annesinin ona bakamayacak kadar fakir olduğunu düşünmüşler. Ben bu kararı vermelerinin tek nedeninin bu

olduğunu düşünmüyorum ya... Çocuğun melez olduğuna bakılırsa, kocası Mock Berry, bu çocuğun, kömür karası diğer çocuklarıyla aynı masaya oturmasına katlanamıyor olmalı."

Hank çoraplarını çıkarmaya başladı. "Belki de Horace Guester' çocuğun melez olmasından sorumlu olan taraf olduğu için onu evine almıştır."

"Lafını bil Hank. Horace böyle bir şey yapacak bir adam değildir."

"Bu gibi şeyleri hangi adamların yapacağını asla bilemezsin," dedi Hank. "Aslına bakarsan ben de Horace Guester'dan böyle bir şey yapmasını beklemem."

"Sence Yaşlı Peg Guester, kocasının yarı siyah piçinin kendi evinde yaşamasına izin verir miydi?"

"Ya bilmiyorsa?"

"Bilmemesi imkânsız. Kızı Peggy önceleri Hatrack River'ın meşalesiydi ve herkes Küçük Peggy'nin asla yalan söylemediğini bilir."

"Buraya gelmeden önce Hatrack River'ın meşalesinden bahsedildiğini duymuştum. Nasıl oldu da onu hiç göremedim?"

"Çünkü o gitti," dedi Makepeace. "Üç yıl önce burayı terk etti. Hiçbir neden yokken kaçıp gitti. Guester'ların hanına gittiğinde onlara bu konuyu açmazsan iyi edersin. Bu konuda biraz hassaslar."

Şimdi ayakları çıplak olan Hank Dowser, nehrin kenarında ayağa kalktı. Etrafına bakınırken yine ağaçların arasında dikilip kendisini gözleyen Arthur Stuart'ı gördü. Küçük bir zenci veledin kendisine ne zararı dokunabilirdi ki? Kılına bile zarar veremez.

Hank nehrin içine girip, buz gibi suyun ayaklarına dökülmesine izin verdi. Su ile sessizce konuşmaya başladı: Amacım

akışına engel olmak ya da daha da durgunlaşmana yol açmak değil. Kazdığım kuyunun sana hiçbir zararı olmayacak. Bu, sana akacağın bir başka yer vermek gibi bir şey. Sanki yeni bir yüzün, elin, gözün olacak gibi... Bu yüzden benden saklanma su... Bana nerede yükseldiğini, nerede gökyüzüne ulaşacak kadar gürlediğini göster. Ben de onlara orayı kazmalarını söyleyip seni gün yüzüne çıkman için özgür bırakayım."

"Bu su yeterince saf mı" diye sordu Hank.

"Olabildiğince saf," dedi demirci. "Daha önce kimsenin bu sudan içip hasta olduğunu duymadım."

Hank kuyu açma çubuğunun sivri ucunu suya soktu. Hadi suyun tadına bak, dedi çubuğa. Tadını yakala ve bana bu tatta daha fazla su bul.

Çubuk, adamın elinde kımıldamaya başladı. Hank, sudan çıkarıp bu kez daha sakin bir şekilde yeniden soktu. Çubuk, adama hayatta olduğunu ve aramaya devam ettiğini göstermek ister gibi hâlâ titriyordu.

Artık konuşmak ya da düşünmek söz konusu değildi. Hank, dikkatinin elinde titreyen çubuktan şaşmaması için gözlerini kapatıp, yürümeye başladı. Bu değnek Hank'i asla yanıltmamıştı. Nereye gittiğine dikkat etmesi, değneğin iyi suyu bulma gücünün olmadığını kabul etmek gibi bir şeydi.

Yarım saat kadar geçti. Yakınlarında birkaç yeni yer bulmuştu ama Hank Dowser'ın ölçütlerine göre yeterince iyi değillerdi. Suyun yüzeye ne kadar yakın ve ne kadar kaliteli olduğunu değneğin hareketlerinden anlayabiliyordu. Bu adam işinde o kadar iyiydi ki, insanlar onu bir karınca aslanından farksız buluyordu. Bu, bir kuyucunun sahip olmak isteyebileceği en yüksek mertebeydi. Karınca aslanları artık çok nadir olduğu, genellikle yedinci erkek çocukları ya da on üçüncü çocuklar bu hünere sahip olduğu için, Hank bu hünerden

yoksun bir kuyucu olmasını fazla kafaya takmıyordu.

Değnek suya o kadar sert bir şekilde girdi ki, yerin altı santim kadar altına gömüldü. Bundan daha iyisi olamazdı. Hank gülümseyip gözlerini açtı. Demirci dükkânının on metre bile uzağında değildi. Gözleri açıkken bundan daha iyi bir nokta bulamazdı. Bir karınca aslanı bile daha iyi iş çıkaramazdı.

Demirci de böyle düşünüyordu. "Bana kuyunun nerede olmasını istediğimi sorsaydın, ilk seçeceğim yer burası olurdu."

Hank, bu övgüyü bir gülümsemeyle kabul ederek başını salladı. Suyun çağrısının etkisiyle vücudu hâlâ biraz titriyordu. "Bu yeri daha sonra bulabilmemiz için etrafına bir su yolu kazana kadar çubuğu çıkarmak istemiyorum," dedi.

"Bir kürek getir," diye bağırdı demirci.

Çırak Alvin kürek bulmak için hemen harekete geçti. Hank, Arthur Stuart'ın onu takip ettiğini gördü. Çocuk tüm hızıyla koşarken kısa ayakları o kadar uyumsuz gözüküyordu ki, her an sendeleyip düşecek gibiydi. Ve düştü de... Çimenin üzerine yüzüstü kapaklandı. O kadar hızlı kaydı ki en az bir metre kadar yuvarlandı ve tüm vücudu çiğ damlalarıyla sırılsıklam oldu. Ama bu, çocuğu durdurmadı. Ayağa kalkıp, Alvin'in gittiği demirci dükkânına doğru paytak paytak yürümeye devam etti.

Hank, Makepeace Smith'e geri döndü ve ayağının altındaki toprağ ıtekmeledi. "Bir karınca aslanı olmadığım için, burasının en iyi yer olduğundan emin olamam," dedi Hank mümkün olduğunca mütevâzi görünmeye çalışarak, "ama suya ulaşana kadar beş metre kazman bile gerekmeyeceğini söyleyebilirim. Daha önce hiç görmediğin tazelikte bir su çıkaracağız."

"Zaten benim için fark etmez," dedi demirci, "nasıl olsa

ben kazmayacağım."

"Senin çırak tek başına kazacak kadar kuvvetli gözüküyor, tabi arkanı döndüğün anda tembellik edip uyumazsa..."

"O bildiğin tembel çıraklardan değildir," dedi demirci. "Sanırım geceyi handa geçireceksin."

"Hiç zannetmiyorum," dedi Hank. "Altı mil batıda yaşayan, bodrum katı yapabilmeleri için kendilerine kuru zemin bulmamı isteyen bir aile var. Onlara gitmeliyim.

"Bu pek kuyu kazma işine benzemiyor sanırım?"

"Hiç benzemiyor Makesmith, burası gibi sulak bir alanda her zamankinden daha zor..."

"O zaman işin bitince buraya gel," dedi Makepeace, "sana yaptığın kuyudan çıkan ilk suyu ikram ederim."

"Memnuniyetle geleceğim," dedi Hank. Bu, geri çevirmeyeceği bir şerefti. Hiçbir şey bir kuyucuya kazdığı kuyu suyunun ilk yudumu kadar keyif veremezdi. Para karşılığı verilmediği sürece, bu insana bir güç duygusu veriyordu. Hank, şimdi gülümsemeden edemiyordu. "Kesin bir iki gün içinde dönerim."

Çırak çocuk elinde kürekle geri geldi ve gösterdikleri yeri kazmaya koyuldu. Daha toprağın çok azını kazmış olmasına karşın, Hank çocuğun hiç ölçüm yapmadan deliğin her tarafını eşit tutarak kare şeklinde bir hendek oluşturduğunu fark etti. Hank'in görebildiği kadarıyla pusula noktalarına da dikkat etmişti. Hank, hâlâ yere çakılı değneğine tutunup ayakta dikilirken, çocuğun kendisine bu kadar yakın olmasından kaynaklanan ani bir mide bulantısı hissetti. Ne var ki bu bulantı, insanda kahvaltıda yediklerini kusma isteği yaratan türden bir bulantı değildi. Bir acı hissine, şiddet duygusuna dönüşen bir bulantıydı. Hank, küreği çocuğun elinden alıp keskin ucuyla çocuğun kafasına geçirmek istedi.

Orada elinin altında titreyen değnekle ayakta dururken, en sonunda kafasına dank etti. Bu çocuktan nefret eden Hank değildi, hayır. Çocuğu asıl ele geçirmek isteyen, Hank'e bu kadar iyi hizmet eden suyun ta kendisiydi, çocuğun canını almak istiyordu.

Bu fikir aklına gelir gelmez uzaklaştırmaya çalıştı ve içinde uyanan mide bulantısını bastırdı. Bu aklına gelen en çılgınca fikir olmalıydı. Su suydu işte. Tek istediği yerin altından toprağın üstüne çıkmak ve dünyanın üzerinde akıp gitmekti. Hiçbir kötü niyeti yoktu. Öldürme arzusu yoktu. Hem zaten Hank Dowser bir Hıristiyandı, üstüne üstlük Baptis mezhebine mensuptu. O insanları boğmak amacı ile değil, vaftiz etmek ve İsa'ya layık kullar yapmak amacıyla suyun altına sokardı. Hank'in kalbinde öldürme isteği yoktu, içinde taşıdığı Tanrı sevgisi ona düşmanlarını sevmeyi, bir insandan nefret etmenin cinayet kadar büyük bir suç olduğunu öğretiyordu.

Hank, kalbindeki bu öfkeyi atıp, bu masum çocuğun ölmesini dilemeye bir son verebilmek için İsa'ya dua okudu.

Sanki dualarına cevap gelmiş gibi, değnek elinden sıçrayıp yerden çıktı ve çalılıkların arasına düştü.

Yaşamı boyunca Hank'in başına böyle bir şey gelmemişti. Nasıl olur da bir değnek birdenbire elinden çıkıp giderdi! Sanki güzel bir kadının genç bir adamı küçümsemesi gibi küçümsemişti."

"Hendeği kazdım," dedi çocuk.

Hank, değneğin elinden çıkması ile bir ilgili bir tuhaflık olup olmadığını anlamak için çocuğun tavırlarını dikkatle gözledi. Ama çocuk ona bakmıyordu bile. Sadece kazdığı çukurun içine bakıyordu.

"Aferin," dedi Hank.

Duyduğu nefreti sesine yansıtmamaya çalıştı.

"Burayı kazmak pekiyi bir fikir değil," dedi çocuk.

Hank kulaklarına inanamadı. Çocuğun bildiği bir işte ustasına küstahlık yapması yeterince kötüydü, peki bu velet kuyu açma konusunda ne halt bilebilirdi ki?

"Ne dedin evlat?" diye sordu Hank.

Çocuk Hank'in yüzündeki gözdağı ifadesini ya da sesindeki öfkeyi fark etmiş olmalıydı, çünkü hemen geri çekildi. "Hiçbir şey efendim, zaten benim burnumu sokmamı gerektiren bir konu değil."

Hank o kadar kızmıştı ki, çocuğun peşini bırakmaya niyeti yoktu. "Benim işimi de yapabileceğini düşünüyorsun öyle mi? Belki ustan nalbantlık konusunda onun kadar hünerli olduğunu düşünüyor olabilir ama beni iyi dinle evlat, ben gerçek bir kuyucuyum ve değneğimin bir kere bile yanıldığını görmedim!"

"Haklısınız efendim" dedi çocuk. Hank'in, çocuğun kendisinden on santim daha uzun ve ondan çok daha cüsseli olduğunu fark etmemesi için nazik bir şekilde konuştu. Çırak Alvin kendisine bir dev denecek kadar büyük bir çocuk değilse de, ona bir cüce diyemezdiniz."

"Demek doğru ha? Değneğimin bana söylediklerini doğru ya da yanlış bulmak senin haddine değil!"

"Biliyorum efendim, saygısızlık ettim."

Demirci bir el arabası, kazma ve iki demir kaldıraçla geri geldi. "Burada neler oluyor?" diye sordu.

"Çırağın bana bilgiçlik tasladı," dedi Hank. Bu yaptığının adil olmadığını biliyordu. Çocuk çoktan özür dilemişti değil mi?

Sonunda Makepeace ayı pençesi gibi elleriyle çocuğun kafasına ağır bir yumruk indirdi. Alvin yediği darbeyle sendele-

di ama düşmedi. "Özür dilerim efendim," dedi Alvin.

"Kuyunun açılması gerektiğini söylediğim yerden su çıkmayacağını söyledi." Hank kendisini durduramıyordu. "Ben onun hünerine saygı duydum. Onun da benimkine saygı göstermesini beklerdim."

"Yeteneği olsun ya da olmasın, müşterilerime saygı göstermek zorunda! Aksi takdirde gerçek bir demirci olmanın ne kadar uzun sürdüğünü öğrenir! Evet bayım, zaten öğrenecek de!"

Şimdi demirci, elinde tuttuğu demir kaldıraçla çocuğun sırtına vuracak gibi gözüktü. Bunun çocuğu öldürebileceğini düşünen Hank'in yüreği ağzına geldi. Elini uzatıp demirin ucunu tuttu. "Hayır Makepeace, dur, zararı yok, benden özür diledi.

"Peki bu senin için yeterli mi?"

"Senin onu değil beni dinlediğini bilmek fazlasıyla yeterli oldu. Tek yeteneği nalbantlık olan çocukların artık kuyuculuk yapamayacağımı söylemelerine aldırış edecek kadar yaşlı değilim."

"Peki o zaman. Kuyunun buraya kazılacağından hiç kuşkun olmasın. Bu çocuk da toprağın tamamını tek başına kazacak ve su çıkarana dek ağzına hiçbir şey sürmeyecek."

Hank gülümsedi. "Öyleyse benim ne yaptığımın farkında olduğumu anlayacak demektir. Fazla kazmayacağı kesin."

Makepeace, şimdi onlardan birkaç metre uzakta, ellerini iki yanına koymuş ayakta dikilen, yüzünde hiçbir kızgınlık okunmayan çocuğu azarlamaya devam etti. "Ben Bay Dowser'a atının yanına kadar eşlik edeceğim, Alvin. Bana bu kuyudan bir kova temiz su getirene kadar seni son görüşüm. Hiçbir şey yemeyeceksin ve suyunu da sadece buradan içebilirsin!"

"Hadi ama," dedi Hank, "biraz insaf et. Yeni kazılmış bir sudan kirin çekilmesi için en az iki gün gerektiğini sen de biliyorsun."

"Ne olursa olsun bana yeni kuyudan bir kova su getireceksin," dedi Makepece. "Bütün gece çalışman gerekse bile..."

Sonra demirci dükkânına, Picklewing'in onları beklediği ağıla geri döndüler. Biraz sohbet edip atın semerini taktılar. Sonra Hank Dowser yola çıktı. Altındaki at şimdi daha rahat, sıkıntısız bir şekilde hareket ediyordu. Köyden ayrılırken uzakta çocuğu çalışırken gördü. Etrafında bir toz bulutu yaratmıştı. Ara vermeksizin doldur boşalt yapıyordu. Hiç dinlenmeye ihtiyaç duymayacak gibi bir tempo tutturmuştu. Hank atını sürerken, çocuğun çalışmasının sesi bir an bile kesilmedi. Toprağa dalan küreğin ve toprağın yere düşüşünün hışırtılı sesi.

Hank, çocuğun sesi uzaklaşana kadar sakinleşemedi. Hank, bu çocuğun sahip olduğu yeteneklerin tümünün düşmanı oluğunu çok iyi biliyordu. Daha önce duyduğu öfkeyi bir nedene dayandıramasa da, çocuk düşüncelerini çekinmeden söyledikten sonra, başından beri haklı olduğunu anladı. Çocuk suyun ustası olduğunu zannediyordu ve bu onu Hank'in düşmanı yapıyordu.

İsa, düşmanızın hatalarını kendiniz gizleyin, size tokat atana diğer yanağınızı uzatın diyordu- ama bu düşman geçim kanyağınızı elinizden alırsa insan başka ne yapabilirdi? Sizi harcamasına izin mi vermeliydi yani? Ben buna müsaade edebilecek bir Hıristiyan değilim, diye düşündü Hank. Bu çocuğa bu kez bir ders verdim, bu yetmezse daha sonra ona başka dersler de vereceğim.

-VI-
MASKELİ BALO

Peggy, Vali'nin Balosu'nun gözdesi olmasa da bu onun için pek önemli değildi. Modesty, kadınların birbirleri ile rekabet etmesinin bir hata olduğunu ona öğreteli çok olmuştu. "Bir kadının erişip, diğerlerinin ulaşamayacağı bir noktada bulunmasını gerektiren bir tek ödül yoktur."

Peggy ve Bayan Modesty'nin etrafındaki hiçbir kadın bunu anlamış gözükmüyordu. Birbirlerini kıskanç gözlerle süzüp, üzerlerindeki giysilerin fiyatını kestirip, diğer kadının güzellik tılsımının ne kadara mal olduğunu tahmin etmeye çalışıyor, kimin kiminle dansettiğini, hangi kadını kaç erkeğin dansa kaldırdığını takip ediyorlardı.

Aralarından birkaçı Peggy'ye de kıskanç gözlerle bakıyordu. En azından o gün öğle ortasında düzenlenen balo odasına girdiğinde bu bakışlara maruz kalmamıştı. Peggy insanların üzerinde yarattığı izlenimin farkındaydı. Şık bir saç modeli yerine, taranmış bukleli saçlarının parıltısı ona bakımlı bir kadın havası veriyordu. Kıyafeti gösterişsiz, neredeyse çok basitti ama bu da hesaplanarak yapılmış bir hareketti. "Güzel ve gençlikle dolu bir vücudun var, bu yüzden giydiğin kıyafet gençliğinin doğal kıvraklığını gizlememeli." Dahası, kıyafeti alışılmadık ölçüde mütevâziydi, dekoltesi diğer kadınların kıyafetlerinden daha azdı ama altında hareket eden bedeninin rahatlığını her şeyden daha iyi göz önüne seriyordu.

Bayan Modesty'nin sesini duyar gibiydi, "Kadınların çoğu yanlış anlıyor. Korse, güzellik için tek başına bir amaç olamaz. Yaşlı ve sarkık vücutların, genç kadınların doğal güzel-

liklerini taklit etmelerini sağlamak için işe yarayabilir. Sen ise bedenini hapsedecek değil serbest bırakacak bir korse giymelisin. Böylece vücudun rahatça hareket edebilir ve sen nefes alabilirsin. Diğer kızlar, toplum içine doğal bel genişliğinle çıkmanı hayretle karşılayabilir. Ama erkekler kadınların giydiklerinin ölçüsüne dikkat etmez. Onlar daha çok rahat, kendine güvenen, içinde bulunduğu an ve mekânda yaşamın tadını çıkarabilen ve yanındaki erkekle mutlu olabilen kadınların doğallığından hoşlanır."

En önemlisi ise mücevher takmıyor olmasıydı. Diğer bayanlar toplum içine çıktklarında çekici gözükmeye gayret ediyordu. Bunu başaramazlarsa bir yüzük ya da muskanın üzerine işlenmiş tılsımlar almaları ya da anne babalarına veya kocalarına aldırmaları gerekiyordu. Yüze yakın olduğu ve tılsımı daha güçlü olduğu için ve ucuza geldiği için çoğunlukla muska tercih ediliyordu. Bu tür takılar uzaktan olmasa da taşıyan kişiye yaklaştıkça büyük bir etkiye sahipti. Karşınızdaki kadına doğru yürüdükçe yüzünün daha da güzelleştiğini fark edebilirdiniz. Gözünüzde başka hiçbir özelliği değişmiyordu, tek değişen ona yönelik yargılarınızdı. Bayan Modesty bu gibi büyü girişimlerine gülüp geçiyordu. "Karşınızdaki kişi kandırıldığını biliyorsa onu aldatmanın ne anlamı var ki?" Peggy bu yüzden böyle tılsımlar yaptırmıyordu.

Baloda bulunan diğer tüm kadınlar maskeliydi. Kimsenin yüzü gizli olmasa da, bu bir maskeli baloydu. Orada bulunan bütün kadınlar arasında kostüm giymeyen, yapmacık hayallere kapılıp oldukları kişiden farklı gözükmeyen yalnızca Peggy ve Bayan Modesty'di.

O odaya girerken diğer kızların hakkında neler düşündüklerini tahmin edebiliyordu. Zavallı şey. Ne kadar da basit. Rekabet etmeye bile değmez. Aslında tahminlerinde yanılmı-

yorlardı. En azından ilk başta... Kimsenin Peggy'ye özellikle dikkat ettiği yoktu.

Ama Bayan Modesty onunla yakınlık kurmak isteyen az sayıda erkeği dikkatle seçiyordu. "Sizi genç arkadaşım Margaret'le tanıştırayım," diyordu. Sonra Peggy, hiç de yapay olmayan, içten, Bayan Modesty'nin bir arkadaşı ile tanışmaktan duyduğu gerçek memnuniyeti belli eden gülümsemesi ile yanlarına geliyordu. Bu beyefendiler de elini tutup onu başlarını eğerek selamlıyorlardı. Peggy o kendine özgü, zarif ve ölçüsüz nezaketi ve canayakınlığı ile beklenilen bir dostu karşılar gibi ellerini sıkıyordu. "Güzellik sanatı hakikatin sanatıdır," demişti Bayan Modesty. Kendilerine olmadıkları kişilerin süsünü verseler de sen hep kendin olacak, sıçrayan bir ceylan ya da havada çember çizen bir şahin gibi canlı zerafetini ve doğallığını koruyacaksın." Erkekler onu dans pistine çağırıyor ve Peggy onlarla doğru adımları attığına, zamanlamaya dikkat edip etmediğine aldırış etmeden, üstündeki kıyafetle gösteriş yapmadan, müzik vücutlarından akıp birlikteliklerini pekiştirirken kendisini sadece notaların ahengine bırakarak dansediyordu. Onunla tanışmış, dans etmiş bir erkek onu bir daha aklından çıkaramıyordu. Sonra diğer kızlar doğallıktan yoksun, hantal ve yapay gözükmeye başlıyordu. En az bu kadınlar kadar yapay olan erkeklerin çoğu, Peggy'nin arkadaşlığının kendilerine diğer bayanlardan daha fazla keyif verdiğinin farkında değildi. İşte Bayan Modesty böyle erkekleri Peggy ile tanıştırmıyordu. Bunun yerine yalnızca Peggy'nin zerafetine karşılık verebilecek olan erkeklerin onunla dans etmesine izin veriyordu. Bayan Modesty hangilerinin bu türden erkekler olduğunu iyi biliyordu çünkü onlar gerçekte Bayan Modesty ile ilgileniyordu.

İşte böyle, baloda saatler geçip puslu öğleden sonra yerini

canlı akşama bırakırken, gittikçe daha fazla erkek Peggy'nin etrafını kuşatmaya, onunla dans etme sırasına girmeye, geçici sessizlik anlarında onunla sohbet etmeye çalışıp ona eğer susamışsa içtiği, değilse kibarca geri çevirdiği içecekler getirince, diğer kızlar onun farkına vardı. Peggy'nin zerafetini fark etmeyen çok sayıda erkek de vardı elbette. Peggy'nin güzelliği onları çirkinleştirmemişti. Ama kızlar bunu böyle görmüyordu. Onların gördüğü Peggy'nin etrafının sürekli erkeklerle çevrili olmasıydı. Peggy, fısıldayarak yaptıkları konuşmaları tahmin ediyordu.

"Ne tür bir büyüsü var bu kızın?"

"Korsesinin altında bir muska olduğundan eminim. Korsesinin altından belli oluyor."

"Nasıl oluyor da ne kadar kalın bir beli olduğunu göremiyorlar?"

"Saçı da süpürge gibi, sanki ambardan çıkıp gelmiş."

"Hepsine yalakalık ediyor olmalı."

"Zaten ondan hoşlanan erkekler de bir şeye benzemiyor."

Zavallı şeyler, zavallı şeyler... Peggy bu kızların da içinde taşımadığı hiçbir güce sahip değildi. Ne var ki o, bu kızların kendilerini satın almak zorunda hissetikleri kurnazlıklara başvurmamıştı.

Onun için en önemlisi burada kendi hünerlerini kullanmamasıydı. Yıllar boyunca Bayan Modesty'nin öğrettiği diğer her şey ona yetmişti. Çünkü ondan öğrendiği, doğuştan sahip olduğu alçakgönüllülüğün açığa çıkarılmasından başka bir şey değildi. Tek zorlu engel Peggy'nin hüneriydi. Alışkanlık gereği, ne zaman birisiyle tanışsa hemen onun kalp ateşine bakıp kim olduğunu öğrenmeye, onu kendisinden bile fazla tanımaya çalışıyor, sonra karanlık sırlarına dair bildiklerini gömmek zorunda kalıyordu. Etrafına sıkılgan ve mağrur gö-

zükmesinin tek sebebi buydu.

Bayan Modesty ve Peggy, insanlara onlar hakkında ne kadar çok şey bildiğini söylememeleri gerektiği konusunda anlaştı. Bayan Modesty, bu kadar önemli bir şeyi gizlemediği sürece sahip olduğu gerçek güzelliğe ulaşamayacağını, Alvin'in acıma duygusu ile değil hayranlık duygusuyla aşık olacağı kadın olamayacağını düşünüyordu.

Peggy'nin buna cevabı basitti. Bildiklerini ne anlatıp ne de gizleyebildiği için, tek çözüm hiç bilmemekti. Yaşadığı son üç yılda en büyük mücadelesi bu olmuştu. Kendisini etrafındaki insanların kalp ateşine bakmama konusunda alıştırmaya çalıştı. Büyük bir uğraş, yıllarca uğradığı çok sayıda hayalkırıklığı ve kendisini kandırmak için geliştirdiği binlerce yoldan sonra bunu başardı. Kalp ateşlerini hâlâ görüyordukendisini kör edemezdi ya- ama artık aldırış etmiyordu. Artık kendisini yaşam öykülerinin derinliklerine kapılırken bulmuyordu. Bu yeteneğini o kadar geliştirmişti ki, kalp ateşlerini görmemek için çabalaması gerekmiyordu. Birine yaklaşıp onunla konuşur, söylediklerine kulak kesilirken, o kişinin düşüncelerini başkalarından daha fazla görmüyordu.

Elbette meşalelik yaparak geçirdiği yıllar ona insan doğasıyla ilgili çok fazla şey öğretmişti. Belli başlı sözlerin, ses tonlarının yüz ifadelerinin ya da el kol hareketlerinin ardındaki düşünceleri, karşısındaki kişinin o anda ne düşündüğünü tahmin etmekte güçlük çekmiyordu. Ama iyi insanlar, o anda akıllarından neler geçtiğini bildiğini belli ettiği zaman fazla aldırış etmiyordu. Artık bilemediği tek şey onların en gizli sırları, görmek istemediği sürece onu rahatsız etmeyen sırlardı.

Görmemeyi tercih ediyordu. Çünkü bu yeni tarafsızlık halinde, yaşamı boyunca daha önce hiç bilmediği bir özgürlük

bulmuştu. Artık insanları göründükleri gibi değerlendirebiliyordu. Gizli arzularını, en kötüsü, tehlikeli geleceklerini bilmeden ve dolayısıyla kendisini bunlardan sorumlu hissetmeden insanlarla arkadaşlık etmekten zevk alabiliyordu. Bu dans edişine, kahkahasına, sohbetine neşe dolu bir delilik havası veriyordu. Baloda başka hiç kimse kendisini Modesty'nin genç arkadaşı kadar rahat hissetmiyordu, çünkü bu zamana kadar hiç kimse onun yaşadığı umutsuz kısıtlanma duygusunu yaşamamıştı.

İşte bu yüzden Peggy, Vali'nin Balosunda bu kadar muhteşem bir akşam geçiriyordu. Hiç kimseyi mağlup etmediği için bunun bir zafer olduğu söylenemezdi, dostluğunu kazanan erkekleri fethetmemiş, aksine onları esaretlerinden kurtarıp galip çıkmalarını sağlamıştı. Onun hissettiği ise saf mutluluktu ve bu yüzden onunla birlikte olan herkes etrafına yaydığı neşeden payını alıyordu. İnsan böyle güzel duyguları içine tutamazdı.

Yüzlerini yelpazelerinin arkasına gizleyip Peggy hakkında iğrenç dedikodular çıkaranlar bile bu gecenin mutlu havasının etkisine girdi, çoğu Vali'nin eşine bunun Dekane'de ve dolayısıyla tüm Suskwahenny eyaletinde katıldıkları en iyi balo olduğunu söyledi.

Hatta hazıları geceye bu neşeyi getirenin kim olduğunu fark etti. Bunların arasında valinin eşi ve Bayan Modesty'de vardı. Peggy, bir keresinde dans pistinde kıvrak hareketlerle, onunla dans ediyor olmaktan duyduğu kuvançla kahkaha atmasına neden olan bir gülümsemeyle partnerine döndüğü sırada, Modesty ve valinin eşinin aralarında konuştuğunu görmüştü. Valinin eşi gülüyor ve başını sallıyor, elindeki yelpaze ile dans pistini işaret ediyordu. Peggy bir an için onunla gözgöze geldi. Peggy ona sıcak bir selamlamayla gülümsedi.

Valinin karısı da gülümsedi ve selamına başıyla karşılık verdi. İyi niyet gösterisi dikkatinden kaçmamıştı. Peggy Dekane'de yılın her günü istediği her partiye katılabilir, her gece parti parti dolaşıp ev sahipleri tarafından büyük bir memnuniyetle karşılanabilirdi.

Fakat Peggy, bunun gerçekte ne kadar küçük bir başarı olduğunun farkında olduğu için, çok da mutlu değildi. Dekane'de düzenlenen en iyi etkinliklerde dikkatleri üzerine çekmişti ama Dekane yalnızca Amerika'nın sınırında yer alan bir eyaletin başkentinden ibaretti. Toplumsal zaferler elde etmeyi arzuluyorsa, kraliyet ailesi üyelerinin övgülerini kazanmak için Camelot'a, Viyana, Paris, Varşova ve Madrid gibi soylu şehirlerde hoş karşılanmak için oradan da Avrupa'ya gitmeliydi. Bunu yapsa ve bütün hükümdarlarla dans etmiş olsa da bu onun için hiçbir şey ifade etmezdi. O ölecekti, hayran bıraktığı herkes ölecekti ve dünya o dans ettiği için daha bir yer mi olacaktı sanki?

On dört yıl önce yeni doğmuş bir bebeğin kalp ateşindeki yüceliği görmüştü. Çocuğun geleceğine aşık olduğu için onu korumuştu; ayrıca onu kişiliği, sahip olduğu eşsiz ruh dolaysıyla sevmişti. Ama bu gelecekteki pek çok şey, Alvin'in önünde uzanan sorumluluklar ona olan duygularından daha önemliydi. Krallar ve kraliçeler imparatorluklar kurmuş ve bu imparatorlukları kaybetmişlerdi; tüccarlar büyük servetler edinmiş ve bu servetleri çarçur edip tüketmişlerdi, sanatçılar zamanın renklerini soldurduğu ya da unuttuğu eserler yaratmıştı. Zamana, Yokedicinin sonsuz yıkımına karşı dayanabilecek Yaratının tohumlarını sadece Alvin içinde taşıyordu. Bu yüzden bu gece, bu yabancıların sevgisini kazanırsa belki Alvin'in de sevgisini kazanabileceğini ve tüm vatandaşlarının meşaleler gibi gördüğü, yaratıcılar gibi yarattığı ve İsa'nın

saflığıyla sevdiği yer olan Kristal Şehre giden yolda ona eşlik edebileceğini bildiği için, onun için dansediyordu.

Aklında Alvin, dikkatini uzaklardaki kalp ateşine verdi. Yakınlarındaki kalp ateşlerini görmeme konusunda kendini eğittiyse de, Alvin'in kalbine bakmaktan asla vazgeçememişti. Belki de bu sahip olduğu yeteneğini kontrol etmesini daha da güçleştiriyordu ama bu çocukla olan bağlantısını kaybetmesine yol açacaksa bir şeyi öğrenmenin ne anlamı olabilirdi ki? Onu aramasına bile gerek yoktu, kalp ateşinin nerede yandığı, hep aklının bir köşesinde bulunmuştu. Son birkaç yılda sürekli gözünün önünde olmasa da, onu istediği an görebilirdi. Şimdi yaptığı da buydu.

Demirci dükkânının arkasındaki toprağı kazıyordu. Ama o sırada bunu ne için yaptığının ne o, ne de Alvin farkındaydı. Kalp ateşine en çok hâkim olan duygu öfkeydi. Birileri ona haksızlık etmişti – ama bu yeni bir şey olamazdı değil mi? Bir zamanlar ustaların en adili olan Makepeace, Alvin'in demircilik işindeki yeteneklerini gittikçe daha da kıskanır olmuştu. Bu kıskançlık ona insafsızca davranmasına, Alvin yaptıklarıyla onu gölgede bıraktıkça, onun becerilerini gittikçe daha fazla inkâr etmeye başlamıştı. Alvin her gün haksızlıklarla yaşıyordu ama Peggy onu daha önce hiç bu kadar kızgın görmemişti.

Peggy ile dans eden adam kaygılı bir şekilde,"Bir sorun mu var Bayan Margaret?" diye sordu. Peggy dans pistinin ortasında bir anda durmuştu. Müzik hâlâ çalıyor ve çiftler dans figürleriyle şarkıya eşlik ediyordu ama Peggy'nin yakınındakiler de durmuş onu seyrediyordu.

"Devam edemeyeceğim," dedi. Duyduğu korku ile nefesinin kesildiğini fark etmek onu şaşırttı. Peki korktuğu şey

neydi?

"Balo salonunu terk etmek ister misiniz?" diye sordu. Neydi bu adamın adı? O sırada aklında tek bir isim vardı: Alvin.

"Lütfen," dedi. Verandaya çıkan kapıya doğru yürürlerken kavalyesine yaslandı. Etrafındaki kalabalık dağıldı, Peggy onları görmedi.

Şimdi Alvin'in Makepeace Smith'e çıraklık yaptığı süre boyunca içinde tuttuğu öfke açığa çıkıyor ve her kürek darbesi intikam duygusunu daha da derinleştiriyor gibiydi. Bir kuyucu, gezgin bir su bulucu, işte Alvin'i kızdıran, zarar vermek istediği kişi oydu. Ama Peggy'in ne kadar alçak bir insan olursa olsun kuyucuyu ya da onun Alvin'i kışkırtma çabalarını umursadığı yoktu. Asıl ilgilendiği Alvin'di. Kalbinde uyanan nefret duygusunun ona yıkımdan başka bir şey getirmeyeceğini göremiyor muydu? Belli ki, yıkım için çalışmanın, Yokediciyi davet etmek demek olduğunun da farkında değildi. Yaptığın iş yok etmek olunca, Yokedici üzerinde hak iddia edebilirdi.

Yoğunlaşan karanlıkla birlikte dışarıda hava soğumuştu. Güneşin son ince şeridi, Vali'nin konağının çimenliğine kıpkırmızı bir ışık yansıtıyordu. "Bayan Margaret, umarım canınızı sıkacak bir şey yapmadım."

"Hayır, gerçekten hiçbir şey canımı sıkmadı. Lütfen beni bağışlayın. Sadece aklıma bir şey geldi, hepsi bu. Yalnız kalıp bunu düşünmem gerekiyor."

Adam Peggy'ye tuhaf tuhaf baktı. Tanıdığı diğer kadınlar, bir erkeğin yanından ayrılmak istediklerinde yorulduklarını söyler ya da başka bir mazeret uydururlardı. Ama Bayan Margaret böyle biri değildi. Peggy, adamın kafasının karıştığını, şimdi ne yapması gerektiğini bilemediğinin farkın-

daydı. Sıkılan bir kadına nasıl bir tepki verilmesi açıktı. Ama bir centilmen, "aklına bir şey gelen" bir kadına nasıl bir tavır takınmalıydı?

Elini adamın koluna koyup, "Sizi temin ederim dostum, ben gayet iyiyim ve sizinle dans etmek bana büyük bir mutluluk verdi. Umarım bir kere daha dans edebiliriz. Ama şu an için, biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Sözlerinin adam üzerinde nasıl rahatlatıcı bir etkisinin olduğunu görebiliyordu. Ona "dostum" demesi, onu hatırlayacağına dair verilmiş bir sözdü ve onunla yeniden dans etme temennisi kulağa o kadar samimi geliyordu ki, zavallı adamın Peggy'ye inanmaması olanaksızdı. Peggy, sonradan adamın yanından ayrılışını bile görmedi.

Şimdi onun dikkati uzaklara, Alvin'in ne yaptığının farkında olmadan Yokediciyi yanına çağırdığı Hatrack River'a yönelmişti. Alvin'in kalbinin derinliklerini araştırıp, onu korumak için yapabileceği bir şeyler olup olmadığını bulmaya çalıştı. Ama hiçbir şey yoktu. Alvin şimdi duyduğu öfkenin etkisi altında hareket ettiği için, tüm yollar tek bir yere çıkıyordu ve bu yer Peggy'yi çok korkutuyordu. Çünkü orada ne olduğunu, bundan sonra ne olacağını göremiyordu. Ve tek bir çıkış yolu bile yoktu...

Alvin'in bana ihtiyacı varken bu aptalca baloda ne işim vardı? Biraz dikkat etseydim, yaşanacakları önceden görür, ona yardım etmenin bir yolunu bulabilirdim. Bunun yerine, bu dünyanın geleceği için hiçbir şey ifade etmeyen adamlarla dans ettim. Evet, benimle birlikte olmaktan çok hoşlanıyorlar. Ama Alvin düşerse, eğer çırak Alvin'e zarar gelir ve Kristal Şehir yaratıcısı onu kurmaya başlamadan önce yok olursa, tüm bunların ne değeri olabilir ki?

-VII-
KUYULAR

Alvin, kuyucu giderken başını işinden kaldırma gereği duymadı. Adamın nereye doğru gittiğini, ormanın tatlı yeşil müziğinin arasından duyulan karanlık bir gürültüyü andıran öfkesini hissedebiliyordu. Bu, ormanın yeşil şarkısını dinleyebilen tek Beyaz olmanın lanetiydi. Bu aynı zamanda, toprağın öldüğünün farkında olan tek Beyaz olma anlamına da geliyordu.

Toprak fakirleşmiş değildi, yıllarca yapılan ormancılık, toprağı o kadar bereketli hale getirmişti ki, bir tohumun gölgesinin bile kök salıp büyüyebileceğini söylüyorlardı. Tarlalarda ve hatta köylerde bile yaşam vardı. Ama bu toprağın kendi şarkısının bir parçası değildi. Kulaklarına gelen sadece bir gürültüydü. Ormanın yeşilinin fısıltılı sesi, Kızılderili adamın, hayvanların, bitkilerin ve toprağın bir arada uyum içerisinde sürdükleri yaşamın şarkısı şimdi susuyor, kesik melodilerinden mutsuz notalar dökülüyordu. Alvin ayaklarının altındaki toprağın ölümünü duyuyor ve bunun yasını tutuyordu.

Zavallı kibirli kuyucu... Alvin onu bu kadar öfkelendirecek ne yaptığını anlayamıyordu. Kuyucu ortaya çıktığı anda Yokedicinin gölgesinin zihnine yerleştiğini hissetmiş, onu kuyucunun getirdiğini düşünmüştü.

Alvin Yokedici'yi ilk çocukluk kâbuslarında görmüştü. Ona doğru yuvarlanan, içine girip onu paramparça etmek isteyen devasa bir hiçlik... Alvin'in hiçlikten oluşan bu düşmanına bir isim vermesine yardım eden ilk kişi yaşlı Taleswapper'du. Evreni hiçlikle ortadan kaldırmak, her şey

durgun, soğuk, renksiz ve ölü hale gelene kadar önüne çıkan her şeyi bozmak isteyen Yokedici...

Ona bir isim verip ne olduğuna dair bir fikri olduktan sonra, Yokediciyi uyanıkken, gün ışığında görmeye başladı. Elbette tüm varlığıyla kendini göstermiyordu. Yokediciye baktığı zamanların çoğunda onu göremiyordu. Yokedici, yaşamın, her türlü yaratım süreci ve gelişmenin ardında, kendisini göstermeden tetikte bekliyordu. Ama bu yaşlı sinsi yılan, görüş alanınızın hemen dışında, arkanızdan gizlice yaklaşan bir yılan gibi varlığını Alvin'e her saniye hissettiriyordu.

Alvin küçük bir çocukken, Yokediciyi kendisinden uzaklaştırmak için bir yol öğrenmişti. Tek yapması gereken ellerini kullanarak bir şeyler ortaya çıkarmaktı. Yaptığı, çimenlerden sepet yapmak kadar basit bir iş olsa da, ancak böyle huzur bulabiliyordu. Bu yüzden, Alvin demirci dükkanında çalışmaya başladıktan sonra Yokedici ona yaklaştığında endişelenmesine hiç gerek yoktu. Burada bir şeyler ortaya çıkarmak için pek çok şansı vardı. Dahası, işinin en önemli parçası olan demir ve ateş, aynı zamanda kendisini savunabilmesinin en iyi yoluydu. Yokedicinin özlemini çektiği şeyse suydu. Yıkıp yok ettiği şeylerde su onun en büyük hizmetçisiydi. Bu yüzden, Yokedicinin, Hank Dowser ortaya çıktıktan sonra canlanıp harekete geçmesinde şaşılacak bir şey yoktu.

Şimdi ise Hank Dowser oradan ayrılıyor, kendisiyle birlikte öfkesi ve haksızlığını da götürüyordu ama Yokedici hâlâ oradaydı. Çimenlik alan ve çalılıkların içinde saklanıyor, akşamın uzun gölgelerinde pusuda bekliyordu.

Kürekle kaz, toprağı çıkar ve kuyunun yanına dök. Ritmini değiştirmeden çalış, toprağı dikkatle yığ ve deliğin kenarlarını şekillendir. Bu kuyudan asla su çıkmayacağını bilsen de, burası yıllarca kullanılacak bir kuyu olacakmış gibi kaz.

Senin yine kusursuza yakın bir şey yaratmak için elinden geleni yapman, köşeye sıkışmış yılanı orada tutmak için yeterli olabilir.

Peki Alvin neden kendisini biraz olsun cesur hissetmiyordu?

Alvin, cebinde bir saat olmasa da saatin akşam saatlerine yaklaştığını biliyordu. Çünkü yüzü akşam yemeği masasından yeni ayrıldığını gösteren yemek lekeleri ile dolu Arthur Stuart yanı başına dikilmiş, tek kelime etmeden elinde tuttuğu ısırgan otunu emiyordu. Alvin bu ufaklığa artık alışmıştı. Çocuk neredeyse yürümeyi öğrendiğinden bu yana her gün Alvin'in yanına gelmeye başlamış, onun küçük gölgesi gibi olmuştu. Pek konuşmuyordu, konuşsa bile onun bebek dilini anlamak çok güçtü. R ve S harflerini söyleyemiyordu. Önemi yoktu. Arthur hiçbir şey istemeden, hiçbir zararı dokunmadan orada duruyor ve Alvin çoğu kez çocuğun varlığını unutuyordu.

Alvin, yüzüne konan akşam sineklerine aldırış etmeksizin toprağı kazmaya devam ederken, beyni binlerce fikirle doluydu. Üç yıl boyunca Hatrack'te kalmış ama sahip olduğu hünerin ne olduğunu anlamaya biraz olsun bile yaklaşamamıştı. Atlara yardım etmek dışında neredeyse hiç kullanmıyordu. Bunu yapmasının nedeniyse, nallarını takmanın kolay yolunu biliyorken, zavallı hayvanların acı çekmesine gönlünün el vermemesiydi. Bu onun hoşuna gitse de, etrafındaki her şey yok olurken elinden bir şey gelmemesi çok canını sıkıyordu.

Alvin, ormanı yok ederken Beyaz adamın Yokedici için sudan daha iyi bir araç olduğunu biliyordu. Düşen her ağaç, yok olan her porsuk, rakun, geyik ve kunduz, gerçekleşen her ölüm, toprağın ölümünün bir parçasıydı. Önceleri

Kızılderililer doğanın dengesini korurdu ama artık onlar olmadığı, ya öldükleri ya da Mizzipy'nin batısına, Irrakwa'ya Cherriky'ye göç etmeye zorlandıkları için, Beyazlarla dolan bu bölgede köleler, toprağı yok etmek için Beyazlardan daha fazla çaba harcıyordu. Doğanın bütünlüğünü koruyacak kimse kalmamıştı.

Alvin bazen Yokediciden nefret eden ve ona karşı güçlenmeye çalışan tek kişinin kendisi olduğunu düşünüyordu. Ama bunu nasıl yapacağı, bir sonraki adımın ne olması gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Doğumunda ona dokunan meşale, ona nasıl gerçek bir Yaratıcı olabileceğini öğretebilecek tek kişiydi. Ama o gitmiş, geldiği gün kasabadan ayrılmıştı. Bu bir tesadüf olamazdı. Ona hiçbir şey öğretmek istemiyordu. Bir kaderi olduğunu ve ulaşmak zorunda olduğu yolda ona yardım edecek kimsesi olmadığını biliyordu. İstiyorum, diye düşünüyordu Alvin. İçimde bir güç taşıyorum ve bunu doğru bir şekilde kullanmayı öğrendiğim zaman olmam gereken kişi olmaya hazırım. Ama birisinin bana bunu öğretmesi gerekiyor.

Alvin, bu kişinin demirci olmadığından artık emindi. Makepeace Smith'in ona mümkün olduğunca az şey öğretmeye çalıştığını biliyordu. Menfaatçi ihtiyar... Şimdi bile çırağının onu izleyerek ne kadar çok şey öğrendiğinin farkında olmadığını düşünüyordu. Yaşlı Makepeace, elinden gelse onun hiçbir zaman dükkânından ayrılmasına izin vermezdi. Benim bir kaderim, İncil kahramanları, Ullyses ya da Hektor gibi insanlık için büyük bir önem taşıyan bir görevim var ve tek öğretmenim, hakkım olan bilgiyi kendisinden çalmam gereken aç gözlü bir demirci.

Bazen bu durum Alvin'in canını o kadar sıkıyordu ki, Makepeace Smith'e, kendisinin aldatıldığını bilmeyen bir çocuk-

tan çok daha fazlasını gösterebileceği olağanüstü bir şey yapmak için yanıp tutuşuyordu. Makepeace Smith, Alvin'i bir demiri parmaklarıyla ikiye ayırırken görseydi ne yapardı? Ya Alvin'in bükülmüş, güçlü bir çiviyi düz hale getirirken ya da çekicin altında paramparça olmuş bir kırılgan demiri önceki haline dönüştürürken, içinden güneş ışığının görülebileceği kadar ince bir demiri, kimsenin kıramayacağı kadar sert bir çelik haline getirirken görseydi?

Ama Alvin biraz düşününce tüm bunların çok saçma olduğunu anlıyordu. Makepeace ilk seferde onun özel bir yeteneğe sahip olduğunu anlar, belki de şaşkınlıktan bayılırdı ama on dakika sonra bu yetenekten yararlanarak para kazanmanın bir yolunu bulur ve ondan zamanından önce kurtulmak Alvin için daha da zorlaşırdı. Ünü tüm kasabaya yayılır, on dokuz yaşına girdiğinde Makepeace Smith onu serbest bırakmak zorunda kaldığında, çok fazla dikkat çekmiş olurdu.

İnsanlar onu tamir işleri, taş şekillendirme, su bulma gibi dünyaya gelme amacına hiç yaklaştırmayacak işlerle oyalardı. Ona iyileştirmesi için hasta insanları getirirlerse, bir doktordan fazlası olabilir miydi? Bir Yaratıcı olmanın yolunu öğrendikten sonra insanları iyileştirmek için yeterli zamanı bulabilirdi.

Kâhin Lolla-Wossiky, Tippy Canoe'da gerçekleştirilen katliamdan bir hafta önce ona Kristal Şehrin bir hayalini göstermişti. Alvin, gelecekte bir gün buz ve ışıktan oluşan bu kulelerin kurulmasının ona bağlı olacağını bliyordu. Onun kaderinde basit bir kasaba tamircisi olmak yoktu. Makepeace Smith'in hizmetinde çalıştığı sürece, gerçek hünerini gizli tutmak zorundaydı.

İşte bu yüzden, insanların onu ustasından kaçan bir çırak olarak kınayamayacağı yaşa geldiğini bilmesine rağmen,

kaçmadı. Özgürlük ona ne getirecekti ki? Her şeyden önce bir Yaratıcı olmayı öğrenmek zorundaydı, aksi takdirde kalması ya da gitmesi bir fark yaratmazdı.

Böylece Alvin neler yapabileceğinden bahsetmedi; atları nallamak ve etrafındaki toprağın ölümünü hissetmek dışında yeteneğini nadiren kullandı. Ama zihninin bir köşesinde yer eden, bir Yaratıcı olduğu gerçeği onu sürekli rahatsız ediyordu. Bir Yaratıcı. Her ne demekse, ben buyum. Yokedicinin beni doğmadan önce öldürmeye çalışması ve Vigor Church'te geçirdiğim çocukluk yıllarında maruz kaldığım kazalar ve hatta cinayet girişimlerinin tek sebebi bu. İşte bu yüzden etrafımda sinsice dolaşıp beni gözlüyor, beni ele geçirmenin fırsatını kolluyor ve belki de bu gece olduğu gibi beni karanlıkta tek başına yakalamayı, çalışmak zorunda olmama duyduğum öfke ile tek başıma hiçliğe yaklaşırken bulmayı bekliyor.

Hank Dowser... Nasıl bir insan başkasından gelen iyi bir fikre kulaklarını tıkar? Çubuğun toprağa sertçe girdiği o yerden toprağın üstüne su çıkabileceği doğruydu. Ama yerin en fazla dört metre altındaki bir kaya tabakası yüzünden çıkmamıştı. Buranın doğal bir çimenlik olmasını düşünmelerinin başka bir nedeni olabilir miydi? Ağaçlar burada kök salamazdı, çünkü su taşın altından akarken, kökler suya ulaşamadan kaya tabakasına takılıyordu. Hank Dowser su bulabilirdi ama su ve yüzey arasında ne olduğunu bulamayacağı kesindi. Görememesi Hank'in suçu değildi ama buradan su çıkamayacağına dair bir düşünceye aldırış etmemesi büyük hataydı.

İşte Alvin istedikleri gibi düzgün bir kuyu kazıyordu ama biraz sonra elindeki küreğin sert bir kayaya çarpma sesini duyacağından emindi.

Arthur bu sesi duyar duymaz çukurun ucuna geldi ve içi-

ne baktı. "Donk donk," dedi ve ellerini çırptı.

"Doğru, donk donk," dedi Alvin. "Bu deliğin enine tüm alanını kazana kadar donk donk yapmaya devam edeceğim ve bunu Makepeace Smith'e anlatmayacağım, bundan emin olabilirsin Arthur Stuart. Bana suyu bulana kadar hiçbir şey yiyip içemeyeceğimi söyledi ve ben sırf kayaya çarptığım için akşam vaktinden önce eve dönüp akşam yemeği masasına oturmayacağım, hayır efendim."

"Donk," dedi küçük çocuk."

"Kayanın tamamı ortaya çıkana kadar bu delikte tek bir toz tanesi bırakmayacağım."

Küreğini kayanın tümsekli yüzeyinde sürterek üstündeki bütün toprağı çıkardı. Şimdi bile hâlâ kahverengi ve topraksıydı ve Alvin bundan memnun olmadı. Kayanın bembeyaz parlamasını istiyordu. Arthur dışında onu kimse izlemiyordu ama o da küçük bir bebekti zaten. Bu yüzden Alvin, yeteneğini Vigor Church'ten ayrıldığından beri ilk kez kullandı.

Kayanın üzerindeki toprağın tamamının kayanın üzerinden uçup kuyunun dört yanına yapışmasını sağladı.

Kısa süre içinde kaya o kadar parlak bir hale geldi ki, günün son güneş ışıklarını yansıtan bir su birikintisi olduğunu düşünebilirdiniz. Akşam kuşları ağaçlarda ötmeye başlamıştı. Alvin'in vücudundan dökülen terler kayanın üzerinde siyah noktacıklar oluşturuyordu.

Arthur deliğin ucunda dikilip, "Su," dedi.

"Geri çekil Arthur. Çok derin olmasa bile böyle çukurlara çok yaklaşmamalısın. İçine düşersen ölebilirsin."

Yanlarından bir kuş uçtu. Kanatlarını çırpma sesi onlara kadar geldi. Bu harekete bir başka kuş çılgınca bir çığlık atarak karşılık verdi.

"Kar," dedi Arthur Stuart.

"Gördüğün kar değil, kaya," dedi Alvin. Sonra çukurdan yukarı tırmanıp başında dikildi ve kendi kendine güldü. "İşte kuyun Hank Dowser," dedi. "Atınla buraya geldiğinde, değneğinin nasıl bir pisliğe battığını görebilirsin."

Ustasından yediği tokatı unutabilse, böyle düşündüğü için üzülebilirdi. Bir demirci, hem de ustası gibi, küçük bir çocuğa ya da yetişkin bir erkek cüssesinde birine bile insaf etmeyen birinin size vurmasının şakaya gelir tarafı yoktu.

Şimdi eve gidip Makepeace Smith'e kuyuyu kazdığını söyleyebilirdi. Sonra ustası ile aşağı inip ona kazdığı çukurun dibinde parlayan, dünyanın merkezi kadar sert kayayı gösterebilirdi. Alvin kendisini ustasına "Bana bunu nasıl içebileceğimi gösterirseniz içebilirim," derken duyar gibi oldu. Makepeace'in bu manzara karşısında kendi kendisine lanetler savurmasını duymak ona büyük bir mutluluk verecekti.

Alvin, ona böyle davranmakla ne kadar büyük bir hataya düştüklerini gösterebileceğini düşünse de, onlara bir ders verip vermemesinin uzun vadede bir önemi olmayacağını biliyordu. Asıl önemli olan Makepeace Smith'in bu kuyuya gerçekten ihtiyaç duymasıydı. Bir kuyucunun yaptığı işin masrafına demir atölyesinde onun için bedava çalışarak ödeyecek kadar ihtiyacı vardı. Alvin, Hank Dowser'ın söylediği yerde olsa da olmasa da, bu kuyuyu kazması gerektiğini biliyordu.

Düşününce bu Alvin'in kendisiyle daha fazla gurur duymasını sağlayabilirdi. Makepeace'in kendisine emrettiği gibi bir kova, ama kendi seçtiği yerden çıkan suyu taşıyan bir kova ile gelebilirdi.

Kıpkırmızı akşam güneşi ile yıkanan etrafına bakıp, kazılabilir bir nokta aramaya nereden başlaması gerektiğini düşündü. Arthur Stuart'ın çayırın üzerinde çimenleri koparğını, kuşların söyledikleri şarkılarla bir kilise korosu oluş-

turduğunu duydu. Bu gece kuşlar ne kadar da gürültülüydü böyle....

Belki de sadece korkuyorlardı. Çünkü Alvin etrafına bakarken, Yokedicinin bu gece son derece hareketli olduğunu hissedebiliyordu. Aslında ilk kuyuyu kazmasının, Yokedicinin apar topar kaçmasını, birkaç gün Alvin'den uzak kalmasını sağlamaya yetmesi gerekiyordu. Bunun yerine Alvin'in doğru kuyuyu kazabileceği yerin izini sürerken attığı her adımda kendisini göstermeden onu takip ediyordu. Artık durum gittikçe daha fazla çocukluğunda gördüğü, Yokediciyi başından kovamadığı kâbusları andırıyordu. Bu bile içinde büyük bir korku dalgası oluşmasına, ılık bahar havasında titremesine yetiyordu.

Alvin bu korkuya aldırış etmedi. Yokedicinin kendisine dokunmayacağını biliyordu. Yokedici, adımını attığı yerde suyun buz tutması ya da bir nehrin kenarında durarken toprağın kayıp onu nehre çekmesi gibi kazalar oluşturarak onu bugüne dek yaşamı boyunca öldürmeye çalışmıştı. Arada sırada Alvin'e zarar verebilmek için Papaz Thrower ya da Choc-Taw Kızılderilileri gibi başka adamlardan yararlanıyordu. Yokedici, Alvin'e rüyaları dışında hiçbir zaman doğrudan saldırmamıştı. Alvin böyle bir şeyi şimdi de yapamayacağını düşündü. Sen sadece gerçek kuyuyu kazabilmek için araştırmaya devam et. Yanlış çukur o ihtiyar yalancıyı defetmeye yetmedi, ama olması gereken yerde açılmış çukur ondan kurtulmamı sağlayacak ve bundan sonra en az üç ay boyunca onu görmek zorunda kalmayacağım.

Alvin aklında bu düşünce, büyük bir gayret göstererek gizli kaya tabasında bir boşluk bulmaya odaklandı.

Alvin'in yerin altını araştırma biçimi görmeye benzemiyordu. Bu daha çok, toprak ya da kaya üzerinde, sıcak bir

tavanın üzerinde sıçarayan su damlası kadar hızlı bir şekilde hareket edebilen bir bir ele sahip olmaya benziyordu. Hiç bir karınca aslanı ile tanışmasa bile, onların yaptığının, böceği yerin altına gönderip hareketlerini hissederek aşağıda neler olduğunu anlamanın kendi yaptığı şeyden pek farkı olmadığını düşündü. Eğer şu anda kendisi de aynı şeyi yapıyorsa, bu hünere sahip kişilerin ruhunun yerin altında gezdiğine, hatta bazılarının ruhlarını yerin altında kaybedip son nefeslerini verene dek tek kelime söylemeden ya da hiç hareket etmeden dona kaldıklarına dair hikayelerin doğruluğundan şüphe etmesi gerekirdi. Ama Alvin böyle hikâyelerin kendisini korkutmasına izin vermedi ve aramaya devam etti. Eğer taşa gerek varsa, taşı parçalamadan topraktan çıkarabileceğini, suya ihtiyaç duyuluyorsa su bulmanın bir yolunu bulabileceğini biliyordu.

En sonunda kaya tabakasının ince ve parçalanmış olduğu bir yer buldu. Burada zemin yüksek ve su daha derindeydi ama önemli olan yüzey ile su arasında onu engelleyecek büyük bir kayanın olmamasıydı.

Bu yeni nokta ev ile demirci dükkânının arasında, ikisine de aynı mesafedeydi. Bu demirci için pek uygun olmasa da, aynı suyu kullanması gereken karısı Gertie için çok uygun olabilirdi. Alvin büyük bir gayretle işe koyuldu çünkü hava kararmaya başlamıştı ve bu gece amacına ulaşana kadar hiç dinlenmemeye kararlıydı. Hiç düşünmeden, gücünü köyünde olduğu gibi kullanmaya karar verdi. Daha önce kayayı kürekle parçalarına ayırmamıştı. Şimdi sanki toprak toz haline geliyor ve Alvin'in kaldırmasına gerek kalmadan çukurdan dışarı zıplıyordu. O kadar hızlı kazıyordu ki, bu manzarayı yetişkin biri görse içkiyi fazla kaçırdığını ya da sinirlerinin sanrı görecek kadar yıprandığını düşünebilirdi. Ama onu

Arthurt Stuart dışında kimse izlemiyordu. Artık gece olmak üzereydi ve Alvin'in feneri yoktu, bu yüzden kimse orada olduğunu bile fark edemezdi. Bu gece başkaları tarafından görülme korkusu yaşamadan hünerini kullanabilirdi.

Evden yüksek sesli fakat Alvin'in ne konuşulduğunu çıkarabileceği kadar net olmayan bağırtılar geliyordu.

"Kızgın," dedi Arthur Stuart. Bakışları, hedefe odaklanmış bir tazı gibi eve yönelmişti.

"Ne söylediklerini duyabiliyor musun?" dedi Alvin. Yaşlı Peg Guester hep senin köpek gibi kulakların olduğunu, her sesi duyduğunu söyler."

Arthurt Stuart gözlerini kapadı. "Çocuğu açlıktan öldürmeye hakkın yok," dedi.

Alvin bunu çok komik bulup güldü. Arthur, Gertie Smith'in sesini duyduğu anda kusursuz bir şekilde taklit etmişti.

"Dayakla terbiye edilemeyecek kadar büyük ve ben ona hak ettiği dersi vereceğim," dedi Arthur Stuart.

Şimdi sesi aynı Alvin'in ustası gibi çıkıyordu. "Dersimi almaya hazırım," diye mırıldandı Alvin.

Küçük Arthur duyduğu konuşmayı aktarmaya devam etti. "Ya Alvin bu tabaktaki yemeği yer ya da tabağı kafana geçiririm."

"Hele bir yap da kollarını kırayım seni ihtiyar cadaloz."

Alvin kahkahalarını yine tutamadı. "Pes doğrusu! Sen kusursuz bir alaycı kuş olmalısın Arthur Stuart."

Küçük çocuk Alvin'e baktı ve yüzünde geniş bir sırıtma belirdi.

Evden çanak çömleklerin kırılma sesleri geldi. Arthur Stuart gülmeye ve koşuşturmaya başladı. "Tabağı kırıyor, tabağı kırıyor," diye bağırdı.

"İnanılmaz!" dedi Alvin. "Söyle bana Arthur, söylediğin her şeyi gerçekten anlamadın değil mi? Yani, sadece duyduklarını tekrar ettin, öyle mi?"

"Tabağı başında kırdı!" Arthur kahkahayı basıp, geriye doğru yıkıldı ve çimenlerin üzerine düştü. Alvin de kahkahalarına katıldı ama gözlerini küçük çocuktan ayıramıyordu. Bu çocuk ya göründüğünden çok daha fazlası ya da ben çıldırdım, bunun başka bir açıklaması olamaz, diye düşündü.

Diğer yönden başka bir kadının sesi geldi. Çığlığı nemli ve kararmakta olan havada çınladı. "Arthuur! Arthur!"

Arthur doğruldu. "Anne," dedi.

"Doğru, Yaşlı Peggy Guester seni çağırıyor," dedi Alvin.

"Yatma zamanı," dedi Arthur.

"Önce seni banyoya sokmamasına dikkat et, biraz kirlenmiş gibisin."

Arthur ayağa kalkıp soğutma evinden yaşadığı hana doğru çıkan patikayı koşmaya başladı. Alvin koşarken kollarını uçar gibi çırpan küçük çocuğu gözden kaybolana dek izledi. Bir kuş, galiba baykuş, çayırlık boyunca, sanki ona eşlik ediyormuş gibi çocuğun başının üzerinde uçtu. Alvin çocuk soğutma evinin arkasında gözden kaybolana dek arkasını dönüp işine dönmedi.

Birkaç dakika sonra hava tamamen kararmış, hemen sonra gecenin derin sessizliği dışarıya hâkim olmuştu. Tüm kasabada köpekler bile ses çıkarmıyordu. Ayın kendini göstermesine daha saatler vardı. Alvin çalışmaya devam etti. Görmesine gerek yoktu, kuyunun ne durumda olduğunu, ayaklarının altında derinleşen toprağı hissedebiliyordu. Şimdi Kızılderililer gibi görmüyor, ormanın şarkısını dinlemiyordu. Bu kez kullandığı, toprağın derinliklerine giden yolu hissetmesini sağlayan kendi hüneriydi.

Bu kez kayaya önceki çukurdan iki kat daha derinde ulaşacağını biliyordu. Fakat kürek büyük taş parçalarına çarptığında, Honk Dowser'ın seçtiği noktada olduğu gibi büyük bir tabaka olmuyordu. Taşlar küçük parçalardan oluşuyor ve Alvin yeteneğini kullanarak küreğini üstüne bastırdığı gibi dağılıyor ve Alvin bu parçaları çukurdan büyük bir rahatlıkla çıkarıyordu.

O tabakayı deldikten sonra, ayağının altındaki zeminden su sızmaya başladı. Eğer olduğundan farklı biri olsaydı, işi bir kenara bırakıp, sabah su çıkarmak için başkalarından yardım alabilirdi. Ama bunu yapmak Alvin için yeterince kolaydı. Sızan suyun hızlı akmasını engellemek için çukurun duvarlarının etrafını sıkılaştırdı. Artık kürek kullanmasına gerek yoktu. Alvin, pis toprağı çıkarmak için bir tarak kullandı ve toprağı yukarı çekmek için bir arkadaşa gerek duymadı. Hüneri öyle etkiliydi ki, her bir balçık parçası bir araya gelip kuyunun dışına onun istediği yere indi. Sanki bir delikten tavşan çıkarıyordu.

Alvin şimdi gerçekten ustalığını konuşturuyor, bu çukurda mucizeler yaratıyordu. Sana bir bardak su için yalvarıp, yatmama izin vermen için ayaklarına kapanacağımı düşünerek kuyu kazılana dek bir şey yiyip içemeyeceğimi söylemiştin. Maalesef böyle bir şey göremeyeceksin. İşte kuyunuz, duvarları o kadar sert ki, evin ve demirci dükkânın yok olduğunda bile buradan su çekiyor olabilirsin.

Ama zaferinin tadına varırken bile, Yokedicinin kendisine yıllar sonra ilk defa bu kadar yaklaştığını hissetti. Artık görüş alanının uçlarında titreşip dans etmiyordu. Dikkatini dağıtacak başka hiçbir şey göremediği için, onu karanlıkta bile tam karşısında, gün ışığında olduğundan daha iyi görebiliyordu.

Bir anda her şey çocukluk kâbuslarındaki gibi korkutucu

olmaya başladı. Alvin altından sızan suyun çamura dönüştürdüğü çukurda bir süre korkudan donmuş bir halde ayakta dikildi. Otuz metre derinliğindeki çamurlu toprak yere batıyor ve çukurun duvarları da yumuşuyordu, sanki onu içeri hapsedip toprağa gömecek, ciğerlerini çamurla dolduracaktı. Kalçalarının etrafında, bacaklarının arasında biriken çamuru görebiliyordu. Yumruklarını sıkıp parmakları arasından taşan balçığı hissetti, her şey aynı kâbuslarındaki hiçlik gibiydi. Sonra kendine gelip kontrolü ele aldı. Çamur beline kadar çıkmıştı. Onun yerinde bu durumda başka bir çocuk olsaydı, kendini kurtarmak için verdiği mücadelede iyice dibe batar, boğularak ölebilirdi. Ama bu sıradan bir çocuk değil, Alvin'di. Kötü bir rüyada kısılı kalmış bir çocuk gibi korkuya yenik düşmediği sürece güvende olacağını biliyordu. Ayaklarının altındaki çamurun sertleşmesini ve kendisini çukurdan çıkacak kadar yukarı kaldırmasını sağladı.

Bir sıçanın boynunu kırmak kadar kolay... Yokedici en fazla bu kadarını yapabiliyorsa, evine gidebilirdi. Alvin, Makepeace Smith ve Hank Dowser'ın üstesinden geldiği gibi, onun da üstesinden gelebilirdi.

Hâlâ çukurun yeterince derinlerindeydi, kazmaya başladığı yerin iki metre kadar aşağısındaydı. Kuyunun topraktan duvarlarını sertleştirmeseydi, su şimdiden boyunu geçmiş olabilirdi. Alvin dışarıda bir taşa bağladığı ipe tutunup yukarı doğru tırmandı.

Ay yükselmeye başlamıştı ama çukur o kadar derindi ki, ışığı içeriye kadar ulaşamıyordu. Sorun değil. Alvin bir saat öncesinde yukarı çıkardığı bir el arabası taşı yere boşalttı. Sonra yeniden aşağı indi.

Küçüklüğünden beri hünerini taşlar üzerinde kullanmıştı

ve hiçbir zaman bu geceki kadar beceri göstermemişti. Taşı çıplak elleriyle kil gibi şekillendirdi ve suyun sızmasını engellemek için kuyunun dört yanını çevirdi. Su, taşların arasındaki aralıklardan kolaylıkla akacak ama toprak çamurlaşmayacaktı. Böylece kuyu başından beri temiz kalacaktı.

Kuyuda yeterince taş olmadığından Alvin üç kez nehrin kenarına gidip geri gelerek kuyunun etrafına suyun yumuşattığı taşlar yerleştirdi. İşini kolaylaştırmak için hünerinden yararlansa da, artık vakit geç olmuştu ve üzerine yorgunluk çöküyordu. Ama bu bitkinliğe aldırmak istemedi. Kızılderili adamdan, yorgunluğun onu yere yıkacak kadar üstüne geldiği sırada bile koşmaya devam etmeyi öğrenmemiş miydi? Ta-Kumsaw'ı takip eden, Detroit'ten Sekiz Yüzlü Dağa hiç dinlenmeden koşan bir çocuğun bir gecelik kuyu kazma işini yorgunluk, susuzluk ya da sırtındaki, bacaklarındaki acı, dirsekleri ve dizlerindeki ağrılar yüzünden bırakması söz konusu olamazdı.

Sonunda bitmişti işte. Ay gökyüzünde en yüksek noktaya ulaşmıştı, ağzında bir kayış tadı vardı ama bitmişti işte. Kuyudan çıkıp etrafına yerleştirdiği taşlara dayandı. Çıkarken çukurun üstündeki taşı kaldırdı ve şimdi özgür kalan su derin taş havzaya gürültüyle akmaya başladı.

Alvin yine de eve gitmedi, suyun kenarına gidip buz gibi suyu kana kana içmedi. Makepeace Smith'in söylediği gibi ilk bu kuyudan içecekti. Kuyu doğal seviyesine ulaşana kadar burada durup bekleyecek ve su çamurdan arındıktan sonra bir kovaya doldurup eve taşıyacak ve ustasının gözünün önünde bir bardak içecekti. Sonra Makepeace Smith'i dışarı götürüp ona Hank Dowser'ın yapılmasını istediği, Makepeace Smith'in onu tokatlamasının sebebi olan kuyuyu, hemen ardından içine kova atıldığında tıkırtı değil, su sesi çıkacak

olan kuyuyu göterecekti.

Kuyunun ağzında dikilip, Makepeace Smith'in gördüğü manzara karşısında söyleyeceği anlaşılmaz sözleri, savuracağı lanetleri hayal etti. Ayaklarındaki yorgunluğu gidermek için yere oturup, Alvin'in yaptığını görünce Hank Dowser'ın yüzünün alacağı ifadeyi gözünün önüne getirmeye çalıştı. Sonra sırtındaki ağrıyı hafifletmek için uzandı ve gözlerinin kenarında onu rahatsız etmeye devam eden Yokedicinin sallanan gölgesine aldırış etmemek için bir dakika kadar gözlerini kapattı.

-VIII-
YOKEDİCİ

Bayan Modesty uyanmaya başlıyordu. Peggy kadının nefes alış verişindeki ritim değişikliğini duydu. Sonra gözlerini açıp aniden koltukta doğruldu. Bayan Modesty'nin gözleri odanın karanlığında hemen Peggy'yi aradı.

"Buradayım," diye mırıldandı Peggy.

"Ne oldu canım? Hiç uyumadın mı?"

"Uyumaya cesaret edemiyorum," dedi Peggy.

Bayan Modesty yanındaki kemeraltına çıktı. Güneybatıdan esen meltem, arkalarındaki ipek perdeleri dalgalandırdı. Ay bir bulutla cilveleşiyordu. Dekane şehri aşağılarındaki tepede hareketli bir çatı örüntüsü gibiydi. "Onu görebiliyor musun?" diye sordu Bayan Modesty.

"Onu değil," dedi Peggy, "kalp ateşini görüyorum. Onun gördüklerini, önünde uzanan gelecekleri görüyorum. Ama onu değil, hayır, onu göremiyorum."

"Zavallım benim. Böyle güzel bir gecede, Valinin Balosunu terk edip uzaklarda büyük bir tehlike altındaki bir çocuğu izlemek zorunda kalman ne kadar kötü..."

Ne tür bir tehlike olduğunu soru sormadan anlamaya çalışmak Bayan Modesty'ye özgü bir şeydi. Böylece Peggy ister cevap veriyor, ister vermiyor, böylece ikisi de birbirini kırmamış oluyordu.

"Keşke açıklayabilseydim," dedi Peggy. "Tehlike, onun düşmanı, yüzü olmayan..."

Bayan Modesty ürperdi. "Yüzü olmayan mı?! Ne kadar korkunç."

"Aslında başkalarının suretine girdiği de oluyor. Bir keresinde kendisini bir bilim adamı zanneden bir papaz vardı. Yokediciyi görmüştü ama gerçekten, Alvin gibi görmemişti. Daha çok zihninde ona uygun bir insan sureti yaratıp, ona "Ziyaretçi" ismi verdi ve bir melek olduğunu düşündü."

"Bir melek mi?"

"Bana kalırsa çoğumuz Yokediciyi gördüğümüz zaman, onu gerçekten algılayamayız, bunu yapacak anlayışa sahip değiliz. Zihnimiz kapasitesi yettiği kadar buna yaklaşmaya çalışır. Gördüğümüz, çıplak yıkıcı güç, korkunç ve karşı konulmaz bir şiddeti temsil eden her şeydir. Böyle şeytani bir gücü seven insanlar, Yokediciyi güzel görürler. Ondan nefret eden ve korkanlarsa, onu dünyadaki en kötü şey olarak görür."

"Peki Alvin ne görüyor?"

"Bunu asla bilemem; algılamam çok güç; dünyayı Alvin'in gözlerinden gördüğümde bile, o fark etmediği sürece benim fark etmem imkânsız. Bir şey gördüğünü fark edersem, gördüğü şeyin ne olduğunu ancak o zaman anlayabilirim. Gözünün ucunda bir hareket gördüğünü düşünüp, döndüğünde orada hiçbir şey olmadığını düşün."

"Seni arkandan gizlice gözetleyen biri gibi..." dedi Bayan Modesty."

"Evet, tam olarak öyle..."

"Ve o şimdi Alvin'e mi yaklaşıyor?"

"Zavallı çocuk, onu kendine çektiğinin farkında değil. Kalbinde derin, kapkara bir kuyu kazdı ve bu tam olarak Yokedicinin akacağı türden bir yer."

Bayan Modesty üzüntüyle iç çekti.

"Ah küçüğüm, böyle şeyler beni aşar. Hiçbir hünerim olmadı, senin yaptığın şeyleri bile anlamakta güçlük çekiyo-

rum."

"Senin mi? Bir hünerin olmadığını mı düşünüyorsun?" Peggy çok şaşırmıştı.

"Biliyorum, neredeyse hiç kimse bunu kabul etmez. Ama tek kişi olmadığımdan eminim."

"Beni yanlış anladınız Bayan Modesty," dedi Peggy. "Bir hüneriniz olmadığı için değil, bir hüneriniz olmadığını düşündüğünüz için şaşırdım. Elbette bir hüneriniz var."

"Oh, bir hünerim olmamasını kafaya takmıyorum canım..."

"Siz insanların içinde taşıdığı gizli gücü görme ve ortaya çıkarma hünerine sahipsiniz."

"Ne kadar da güzel bir düşünce," dedi Bayan Modesty.

"Bundan şüpheniz mi var?"

"Hayır, bunu inanarak söylediğinden hiçbir kuşkum yok."

Tartışmanın anlamı yoktu. Bayan Modesty ona inanıyor ama inanmaktan korkuyordu. Aslında pek de önemli değildi. Önemli olan, o sırada ikinci kuyusunu bitiren Alvin'di: İlk seferde kendisini kurtarmış ve tehlikenin sona erdiğini düşünmüştü. Şimdi kuyunun başında oturuyordu. Kısa bir süre dinlenmek için uzandı. Yokedicinin kendisine doğru yaklaştığını görmüyor muydu? Bu mahmurluğun onu Yokedicinin kollarına atacağının farkında değil miydi?

"Hayır!" diye fısıldadı Peggy. "Uyuma!"

"Ah," dedi Bayan Modesty. "Onunla konuşuyorsun. Seni duyabiliyor mu?"

"Asla," dedi Peggy. "Tek bir kelime bile duymuyor."

"Peki onun için ne yapabilirsin?"

"Hiçbir şey. Aklıma hiçbir şey gelmiyor."

"Bana onun cenin zarını kullandığını söylemiştin."

"Bu onun gücünün bir parçası, yani ben onun gücünü kullanıyorum. Ama şimdi onun hüneri bile kendisini bekleyen tehlikeyi uzaklaştıramaz. Zaten ben de Yokediciyi uzaklaştırmanın bilgisine hiç sahip olmadım. Cenin zarının küçük bir parçasını değil tamamını kullansam bile bunu yapamam."

Peggy Alvin'in gözlerini kapatışını umutsuz bir sessizlik içinde izledi. "Uyuyor."

"Yokedici kazanırsa ölecek mi?"

"Bilmiyorum. Belki... Belki hiçlik tarafından yutulup yok olur. Ya da belki Yokedici ona sahip olur."

"Geleceği göremiyor musun meşale kız?"

"Bütün yollar karanlığa çıkıyor ve ben başka bir yol göremiyorum."

"O zaman her şey sona erdi," diye fısıldadı Bayan Modesty.

Peggy yanaklarında bir soğukluk hissetti. Ah elbette, soğuk rüzgârda kuruyan gözyaşları...

"Peki Alvin uyanık olsaydı görünmez düşmanını uzaklaştırabilir miydi?" diye sordu Bayan Modesty. "Sorularımla canını sıktığım için üzgünüm ama tüm bu şeylerin nasıl işlediğini bilirsem, belki aklına bir fikir gelmesine yardımcı olabilirim."

"Hayır, hayır, bu bizim ötemizde bir şey, sadece izleyebiliriz..." ama Peggy Bayan Modesty'nin teklifini reddederken bile aklında ne yapabileceği vardı. Onu uyandırmalıyım. Yokedici ile savaşınama gerek yok ama eğer Alvin'i uyandırırsam, onunla kendisi mücadele edebilir. Yorgun ve bitkin olsa da, kendisini zafere ulaştıracak yolu bulabilir. Peggy hemen kalkıp aceleyle odasına geri döndü, içinde cenin zarının olduğu oyma kutuyu bulana kadar çekmecesinin en üst gözünü karıştırdı.

"Gitmeli miyim?" Bayan Modesty onu takip etmişti.

"Benimle kalın," dedi. "Lütfen, başarısız olursam, yanımda olmak, beni rahatlatmak için, gitmeyin..."

"Başarısız olmayacaksın," dedi Bayan Modesty. "Eğer anlattığın gibi bir erkekse, o da başarısız olmayacak."

Peggy şimdi onu duymuyordu. Yatağının ucuna oturup, onu uyandırmanın bir yolunu bulabilmek için Alvin'in kalp ateşini araştırdı. Normalde Alvin uyurken bile onun duygularını kullanabilir, işittiklerini işitebilir, bulunduğu yere dair zihninden geçenleri görebilirdi. Fakat şimdi, Yokedici ona yaklaştıkça duyuları zayıflıyordu. Şimdi duyularına güvenemezdi. Umutsuzca başka bir plan bulmaya çalıştı. Gürültülü bir ses mi çıkarsaydı? Alvin'in etrafındakileri görebilme yeteneğinin son kırıntılarıyla bir ağaç buldu, cenin zarını ovup –daha önce Alvin'in yaptığını gördüğü gibi- zihninde ağaçın bir dalının koptuğunu canlandırmaya çalıştı. Acı verici derecede yavaştı- Alvin bunu çok daha hızlı yapardı! Ama en sonunda düşmesini sağlayabildi. Çok geç. Çıkan gürültü Alvin'e güçlükle ulaştı. Yokedici'nin Alvin'in etrafındaki hava üzerine öyle bir etkisi olmuştu ki, sesin titreşimi havada yayılamadı. Belki de Alvin fark etmişti. Belki de uyanıklığa biraz olsun yaklaşabilmişti. Belki de yaptığının hiçbir etkisi olmadı.

Etrafında olan bitene onu hiçbir şeyin rahatsız edemeyeceği kadar duyarsızken onu nasıl uyandırabilirim? Bir keresinde bu cenin zarını üzerine düşen bir mahya kirişini, Alvin'in başına düşmesini engellemek için parçalara ayırmıştım. Bir başka sefer bacağına düşecek olan değirmen taşını ikiye bölmüştüm. Bir gün babası Yokedicinin yüreğine saldığı çılgınlıkla elinde bir yabayla samanlıkta dikilmiş, sevgili oğlunu öldürmeye karar vermişti. Taleswapper'ın tepeye onun ya-

nına gitmesini ve babasını bu karanlık amacından caydırıp Yokediciyi uzaklaşyırmasını sağlamıştım.

Peki bu nasıl oldu? Taleswappper'ın gelişi Yokediciyi nasıl uzaklaştırmıştı? Taleswapper nefret dolu canavarı görüp ona içindeki çığlıklarla saldırmış, bu yüzden Yokedici o geldiği anda kaçıp gitmişti. Şimdi Taleswapper Alvin'den çok uzaktaydı ama mutlaka onu uyandırıp tepeden uzaklaştırabilecek, içi sevgi ve iyilik dolu biri olmalıydı. Yokedici, ancak bu şekilde ondan önce kaçabilirdi.

Yokedicinin karanlığının onu boğacak kadar tehlikeli hale geldiğini görmesine rağmen, acı verici bir korkuyla Alvin'in kalp ateşinden uzaklaşıp karanlıkta, uykusundan uyandırabileceği ve her şey için çok geç olmadan yanına gönderebileceği başka birinin kalp ateşini aramaya koyuldu. Fakat bunu yaparken bile Alvin'in kalp ateşinde bir uyanış görür, geleceğinin önünde beliren mutlak karanlıktan farklı, gölgelerin içinde belirip ışığa çıkan bir başka gölge hisseder gibi oldu. Eğer Alvin'in bir şansı varsa, tek kurtuluş yolu bu arayışta yatıyordu. Peggy birisini bulsa bile, bu kişi onu nasıl uyandırabileceğini bilemezdi. Ama belki bir yolunu bulurdu. Aksi taktirde Kristal Şehir, Alvin'in aptalca, çocukça öfkelerinden dolayı çıkan selin sularına gömülecekti.

-IX-
KARDİNAL KUŞU

Alvin saatler sonra uyandı. Ay şimdi batıya doğru alçalmış, doğuda günün ilk ışıkları belirmeye başlamıştı. Uyumak istememişti. Ama o kadar çalışmadan sonra o kadar yorulmuştu ki, gözlerini kapattığında uykusuna engel olamamıştı. Bir kova su alıp eve götürmek için hâlâ zamanı vardı.

Şimdi bile gözleri açık mıydı? Gözlerinin önündeki gökyüzü gri renge bürünmüştü. Ama ağaçlar neredeydi? Sabah rüzgârının esişiyle tam karşısında usul usul sallanmaları gerekmiyor muydu? Demek ki rüzgâr esmiyordu. Teninde ve gözünün önündeki manzarada hissedemediği başka değişiklikler de vardı. Yaşayan ormanın yeşil müziği gitmişti. Çimenlerin içinde uyuyan böceklerin mırıltısı, yeni başlayan günün habercisi geyiklerin kalp atışları duyulmuyordu. Ağaçlara tüneyip güneşin sıcaklığının böcekleri ortaya çıkarmasını bekleyen kuşlar yoktu.

Her şeye bir ölüm soğukluğu hâkimdi. Her şey yok olmuştu. Orman gitmişti.

Alvin gözlerini açtı.

Gözlerim zaten açık değil miydi?

Alvin gözlerini yeniden açtı, hâlâ hiçbir şey görmüyordu; göz kapaklarını kapamadan yeniden, yeniden açtı, her seferinde gökyüzü gittikçe daha fazla kararıyordu. Hayır, hayır, kararmaktan çok ondan uzaklaşıyor, sanki Alvin gözlerinin önünden gökyüzünün bile kaybolabileceği kadar derin bir kuyuya düşüyormuş gibi, hızla yükseliyordu.

Alvin korku dolu bir çığlık attı, zaten açık olan gözlerini

açtı ve gördü:

Yokedici'nin, büyük bir baskıyla üzerine yüklenen, burun deliklerinden, parmaklarının arasından, kulaklarından giren, ruhunu titreten havası.

Bunu hissedemiyordu, hayır efendim, etrafından yok olan şeyler dışında hiçbir şeyin farkında değildi. Yokedici cildinin dış tabakasının neresine dokunduysa, bedeninin her noktası parçalara ayrılıyor, kuruyor, kabarıp dökülüyordu.

"Hayır!" diye bağırdı. Ama bu sessiz bir çığlıktı. Yokedici, Alvin'in ağzından ciğerlerine girmeye çalıştı. Dişlerini yeterince sıkı kapatamasa da, dudaklarını öyle sıkı kapatmıştı ki o iğrenç canavarın içine girmesine, onu içten yiyip yok etmesine engel olabildi.

Değirmen taşının ikiye ayrıldığı olayda olduğu gibi kendini iyileştirmeye çalıştı. Ama Taleswapper'ın kendisine anlattığı hikâye doğruydu. Bir şeyleri, Yokedicinin yıktığı hızda eski haline kavuşturamıyordu. İyileştirdiği her yerde, yıkılmış ve kayıp binlerce yer daha vardı. Ölecekti, şimdiden ölmüş sayılırdı ve bu bedenini kaybedip ruhunun yaşamaya devam ettiği ölüm gibi değildi. Yokedici bedenini ve ruhunu, zihnini ve vücudunu aynı şekilde yutmak istiyordu.

Su sesi, su sıçramasına benzeyen bir ses duydu. Bu hayatında duymak isteyebileceği en güzel sesti. Yokedicinin ötesinde, etrafını saran ve onu dolduran başka bir şeyin olduğu anlamına geliyordu.

Alvin sesin kendi zihninde yankılanıp çınladığını duydu ve gerçek dünyada tutunabileceği bir şeyler olduğunu bilmenin verdiği güvenle gözlerini açtı.

Bu kez hayal görmediğinden emindi, çünkü gökyüzünü ve ağaçları yerli yerinde görüyordu. Ve Makepeace Smith'in karısı Gertie Smith, elinde bir kova ile karşısında dikiliyordu.

"Sanırım bu, kuyudan çıkan ilk su," dedi.

Alvin ağzını açtı ve ciğerlerine dolan serin nemli havayı hisetti. "Sanırım öyle," diye fısıldadı.

"Bir gecede kuyuyu kazıp etrafını taşlarla çevirme işinin üstesinden geleceğine ihtimal vermiyordum," dedi. "Şu melez çocuk, Arthur Stuart, kahvaltı için çörek hazırlarken mutfağa geldi ve kuyunun yapıldığını söyledi. Gelip göreyim dedim."

"Çok erken uyanıyor," dedi Alvin.

"Sen de bayağı geç kalkıyorsun," dedi Gertie. "Senin cüssende bir adam olsaydım kocama sağlam bir dayak atardım Alvin, çırak olup olmaman fark etmez."

"Sadece benden istediği şeyi yaptım."

"Bundan şüphem yok, o taş çemberi demirci dükkânının yanına kazmanı istediği kadar eminim, yanılıyor muyum?" Gertie Smith büyük bir neşeyle güldü. "Umarım o ihtiyar bunak bundan dersini alır. O kuyucu bozuntusuna çok değer veriyor ama çırağı, kuyu açma konusunda o ihtiyar dolandırıcan daha yetenekli."

Alvin, öfke içinde kazdığı çukurun, kasaba halkının Alvin'in nal takmak dışında çok daha önemli yeteneklere sahip olduğunu anlamaları için bir duyuru tabelasından farkı olmadığını ilk kez fark etti. "Lütfen efendim," dedi.

"Lütfen ne?"

"Benim hünerim kuyu açmak değil efendim, eğer bunu söylemeye başlarsanız, asla huzur bulamam."

Onu soğukkanlı ve ılımlı bakışlarla izledi. "Söyle bana evlat, bir kuyucunun hünerine sahip değilsen, nasıl oluyor da kazdığın kuyudan temiz su çıkıyor?"

Alvin nasıl bir yalan söyleyeceğini kafasında hesapladı. "Kuyucunun açma çubuğunun buraya da battığını gördüm.

Bu yüzden kazdığım ilk kuyu taşa takılınca burayı denedim."

Gertie'nin şüpheci bir mizacı vardı. "İsa şimdi karşında dikilip sonsuz ruhunu söylediğin şeyin gerçek olup olmadığına göre yargılasaydı aynı şeyleri söyler miydin?"

"Efendim, sanırım İsa şimdi burada olsaydı, ondan günahlarımın bağışlanmasını dilerdim ve kazdığım kuyu umrumda olmazdı."

Gertie yine gülmeye başlayıp Alvin'in omzuna hafifçe vurdu. "Kuyu hikâyen hoşuma gitti. İhtiyar Hank Dowser'ı iyi izlemiş olmalısın. Hiç fena değil. Bu hikâyeyi herkese anlatacağımdan şüphen olmasın."

"Teşekkür ederim efendim."

"Al bakalım. İç. Bu kuyudan çıkan temiz ilk yudumu almayı sen hak ediyorsun."

Alvin, kuyudan çıkan suyu ilk içmesi gerekenin kuyunun sahibi olduğunu biliyordu. Ama ağzı öyle kurumuştu ki, kadının teklifini geri çeviremezdi. Kovayı dudaklarına dayayıp, gömleğine dökülen suya aldırmadan kana kana içti.

"Bahse girerim açlıktan ölüyorsun da," dedi kadın."

"Aç olmaktan çok yorgunum," dedi Alvin.

"O zaman içeri gelip uyu."

Uyuması gerektiğini biliyordu ama Yok Edinin hâlâ yakınlarda olduğunu hissettiği için gerçek şu ki, yeniden gözlerini kapamaya korkuyordu. "Çok teşekkür ederim efendim ama sakıncası yoksa burada birkaç dakika yalnız kalmak istiyorum."

Gertie, "Keyfin bilir," dedi ve eve doğru yürüdü.

Sabah rüzgârı gömleğine dökülen suyu kurutup onu üşüttü. Yokedici tarafından saldırıya uğraması bir rüyadan mı ibaretti? Uyanık olduğundan, az önce yaşadıklarının gerçekliğinden ve Gertie Smith gelip o kovayı kuyuya daldırmasay-

dı hiçlik tarafından yutulacağından emindi.

Yokedici artık saklanmıyordu. Alvin'i gizlice izlemiyor ya da ona ulaşmak için dolambaçlı yollara başvurmuyordu. Alvin nereye bakarsa baksın, gri sabah ışığında parlayan Yokedicinin yokluktan ibaret varlığını görüyordu.

Yokedici her nedense Alvin'e başka birisinden yararlanmadan saldırmak için bu günü seçmişti. Fakat Alvin onunla nasıl savaşması gerektiğini bilmiyordu. Bir kuyu kazmak ve etrafını sağlam bir şekilde güçlendirmek düşmanını defetmek için yeterli değilse, başka ne yapabileceğini kestiremiyordu. Yokedici, kasabada mücadele ettiği diğer adamlar gibi değildi, sakınacak hiçbir şeyi yoktu.

Emin olduğu tek bir şey vardı. Alvin, bu Yokediciyi devirip tehditlerini savuşturmazsa gözüne uyku girmeyecekti.

Benim senin efendim olmam gerekir, dedi Alvin Yokedici'ye. Öyleyse söyle bana Yokedici, senin tek yaptığın yok etmekken ben seni nasıl durdurabilirim?

Sen beni uykumda bile izleyebilir, bense sana nasıl ulaşabileceğime dair ufacık fikre sahip değilken, bana bu savaşı nasıl kazanabileceğimi kim öğretebilir?

Alvin, içinden bunları söylerken, ormanın girişine doğru yürüdü. Yokedici ondan geri kaçıyor, her zaman ona ulaşamayacağı bir noktada duruyordu. Al, bakmasa bile Yokedicinin kendisini yakından takip ettiğini, etrafını sardığını biliyordu.

Kendimi en fazla güvende hissetmem gereken, el değmemiş ormanın ortasındayım ama yeşil şarkı burada susmuş, dünyaya geldiğim günden beri sahip olduğum düşmanım etrafını sarmış ve benim aklımda tek bir plan bile yok.

Yokedici'nin ise bir planı vardı. Alvin, ne yapabileceğini düşünerek telaşlanacak vakti kalmadığını kısa sürede anla-

mıştı.

Çünkü Alvin orada, yaz sabahının serin rüzgârında ayakta dikilirken, hava bir anda buz gibi oldu ve hemen ardından gökyüzünden kar taneleri boşanmaya başladı. Yeşil yapraklı ağaçların, ağaçların arasındaki uzun ve sık çimenlerin üzerine dökülüyordu taneler. Zemin üzerinde biriken kalın kar birikintisi, ılık karın ıslak ve ağır taneleri değil, şiddetli bir kar fırtınasının buzdan kristalleriydi. Alvin titredi.

"Bunu yapamazsın," dedi.

Ama şimdi gözleri kapalı değildi, bunu biliyordu. Bu yarı uykusunda gördüğü bir rüya değildi. Bu gerçek kardı üstelik o kadar soğuk ve kalındı ki yazın sıcağıyla yeşillenmiş dallar çatırdıyor, yapraklar dökülüp zemine düştüklerinde kırılmış buz sesine benzer çınlamalar çıkarıyordu. Alvin ise, içinde bulunduğu bu durumdan bir şekilde kurtulmazsa donup öleceğini hissediyordu.

Geldiği yoldan geri dönmeye başladı ama kar o kadar yoğunlaşmıştı ki, beş altı metre ötesini göremiyor, Yokedici yaşayan ormanların yeşil şarkısını susturduğu için hissedemiyordu da. Kısa süre sonra, yürümüyor, koşuyordu. Fakat şimdi Ta-Kumsaw'ın kendisine öğrettiği gibi temkinli bir şekilde değil, beceriksiz bir Beyaz kadar gürültülü ve budalaca koşuyordu. Böyle bir durumda çoğu beyazın yapabileceği gibi buzla kaplı bir kayanın üzerinde kaydı ve kar birikintisinin üzerine yüzüstü düştü.

Ağzına, burnuna ve kulaklarına giren, parmaklarının arasını saran kar, geçen geceki balçık gibi, rüyasına giren Yokedici gibi, boğulmasına, öksürmesine ve ciğerlerinden yükselen bir çığlık koparmasına yol açtı:

"Bunun bir yalan olduğunu biliyorum!"

Sesini kar duvarı yuttu.

"Yaz mevsimindeyiz," diye bağırdı.

Soğuk çenesinde dayanılmaz bir ağrı yarattı, yeniden konuşursa canının daha fazla acıyacağını biliyordu. Ama uyuşmuş dudaklarından bir çığlık daha döküldü: "Seni durduracağım!

Sonra, Yokediciye hiçbir şey yaptıramayacağının, çünkü onun varlığını sadece Yok etmenin ve hiçliğin oluşturduğunun farkına vardı. Seslenmesi gereken Yokedici değil, etrafındaki yaşayan her şey, ağaçlar, çimen, toprak ve havanın kendisiydi. Eski haline getirmesi gereken, ormanın yeşil şarkısıydı.

Bu düşünceye sıkıca sarılarak elinde kalan son çareyi kullanmaya karar verdi. Sesini fısıltıdan fazla yükseltemese de, öfke duygusundan arınmış sözlerle doğaya seslendi.

"Yaz," diye fısıldadı.

"Sıcak hava," dedi.

"Yapraklar yeşil," diye bağırdı. "Günay batıdan esen sıcak rüzgârlar. Öğle vakti gökyüzünde beliren beyaz bulutlar, sabah pusu, sisi ısıtıp dağıtan güneş ışığı!

Biraz olsun değişti mi? Kar yağışı hafifledi mi? Yerdeki kar birikintileri eridi, ağaçların üzerindeki kar öbekleri yere yuvarlanıp dalları gözler önüne serdi mi?

"Sıcak, yağışsız bir yaz sabahındayız!" diye bağırdı. "Yağmur daha sonra Bilge Adamların uzun yoldan gelen hediyeleri gibi üzerimize düşebilir ama şimdilik yaprakların üzerine düşen güneş ışıkları doğayı uyandırıyor, büyütüyor, yapraklar çıkıyor, işte böyle! İşte böyle!"

Kar yağışı sağanak yağmura dönüştüğü, yerdeki kar birikintilerinin eriyip seyreldiği, kopan yaprakların dallarında hızla yeniden filizlendiğini gördüğü için sesinde şimdi memnuniyet vardı.

Son bağırışından sonraki sessizlik sırasında bir kuşun ötüşünü duydu.

Bu daha önce hiç duymadığı türden bir şarkıydı. Kuşu sesinden tanıyamadı, bu tatlı melodi her bir ıslıkla birlikte değişiyor ve hiç aynı tonda çıkmıyordu. Bu, dinleyenin yapısını anlayamadığı, bu yüzden asla söyleyemeyeceği ama aynı zamanda içinden çıkamadığı bir dokuma şarkısıydı. Tek bir bütünden oluşan eksiksiz bir yaratıydı ve Alvin bu melodiyi şakıyan kuşu bulursa güvende olacağını, zaferinin tamamlanacağını biliyordu.

Koşmaya başladı artık ormanın yeşil şarkısı onunlaydı, ayakları yere bakmasına gerek kalmadan atması gereken doğru adımları buluyordu. Şarkının geldiği açık alana çıkana kadar duyduğu sesi takip etti.

Kuzeydoğu gölgesinde hâlâ erimemiş kar birikintilerinin olduğu eski bir kütüğün üstüne konmuş kardinal kuşunu gördü. Ve bu kütüğün hemen önünde, kuş ile burun buruna onu dinleyen Arthur Stuart oturuyordu.

Alvin onlara doğru yavaşça, çok fazla yaklaşmadan önce etraflarında bir çember çizerek yürüdü. Arthur Stuart, Alvin'in orada olduğunu fark etmişe benzemiyor, gözlerini bir an için bile kuştan ayırmıyordu. Güneş ışığı gözlerini kamaştırıyor ama ne kuş, ne de çocuk gözlerini kırpmıyordu. Alvin de hiçbir şey söylemedi. Arthur Stuart gibi o da kardinal kuşunun şarkısının büyüsüne kapılmıştı.

Bu kuşun Alvin'in küçüklüğünden bu yana gördüğü binlerce kırmızı ötücü kuştan hiçbir farkı yoktu. Fakat bu kuşun gırtlağından başka hiçbir kuştan duyulamayacak bir müzik çıkıyordu. Diğer kardinal kuşlarının yoksun olduğu hiçbir özellik taşımıyordu, o da aynı onlar gibiydi ama bu anda di-

ğer tüm kuşların sesiyle konuşmak, bu çocuğun duyabilmesi için tüm şarkıcıların şarkılarını söylemek üzere seçilmiş gibiydi.

Alvin, kardinal kuşunun en fazla iki metre kadar uzağında, taze çimlerin üzerine diz çöküp onun şarkısını dinledi. Lolla-Wossiky'nin kendisine kardinal kuşunun şarkısının Kızılderililerin tüm hikâyesini, yaptıkları anlatılmaya değer her şeyi anlattığını söylediğini çok iyi hatırlıyordu. Alvin içten içe, bu kadim öyküyü anlamak ya da en azından kardinal kuşunun, içinde kendisinin de yer aldığı gelecek masallarını anlatmasını dinlemek istedi. Kâhin Lolla-Wossiky'nin su üzerinde yürümesini, Kızılerili halkının dökülen kanları ile kıpkırmızı olmuş Tippy-Canoe Nehrini, Ta-Kumsaw'ın elinde hâlâ mermilerle dolu tüfeğiyle dikilişini, adamlarına ayağa kalkmaları, savaşmaları, Beyaz hırsızları yurtlarından kovmaları için yalvaşarını anlatmasını umdu.

Ama ne kadar dinlerse dinlesin, şarkının anlattıklarını yakalayamıyordu. Ormanı Kızılderili adamın bacakları ile koşup ormanın yeşil şarkısını Kızılderilinin kulakları ile duyabilirdi ama kardinal kuşunun şarkısı ona göre değildi. Şu eski söz durumunu çok iyi açıklıyordu: Hiçbir kız bütün taliplere, hiçbir erkek bütün hünerlere sahip olamaz. Alvin'in şimdiden yapabileceği ve gelecekte öğrenmesi gereken pek çok şey vardı ama her zaman bilgi alanının dışında bir şeyler olacaktı ve kardinal şarkısı bunlardan biriydi.

Ne var ki Alvin, kardinal kuşunun o anda orada bulunmasının bir tesadüf olmağından adı gibi emindi. Alvin'in Yokediciyle yüzyüze ilk karşılaşmasından hemen sonra kendisini göstermesinin bir amacı olmak zorundaydı. İçinde, bu kuşun şarkısından bazı cevaplar çıkarabileceğine dair güçlü bir his vardı.

Alvin tam konuşmaya, kaderinin ne olabileceğini öğrendiği ilk günden bu yana içini yakan soruları dile getirmeye başlayacaktı ki, kardinal kuşunun şarkısını kesen kendi sesi değil, Arthr Stuart'ın sesi oldu.

"Gelecek günleri bilemem," dedi melez çocuk. Sesi ahenk dolu bir müzik gibiydi ve Alvin'in üç yaşındaki bu çocuktan daha önce duyduğu her şeyden daha açıktı. "Sadece geçmiş günleri bilebilirim."

Alvin'in o sırada neler döndüğünü anlaması için bir saniye yetti. Arthur'un söylediği, Alvin'in sorusuna verilmiş bir cevaptı. Meşale kızın söylediği gibi, bir Yaratıcı olacak mıyım? Alvin'in aklındaki soru buydu ve Arthur'un sözleri bunun cevabıydı. Ama kesin olan bir şey varsa, o da bunun Arthur Stuart'ın kendi cevabı olmadığıydı. Küçük çocuk, o sırada söylediklerini, Makepeace ve Gertie'nin geçen geceki tartışmalarını taklit ettiğinden daha fazla anlamıyordu. Kuşun şarkısını, Alvin'in kulaklarının anlayabileceği bir dile çeviriyordu.

Alvin yanlış soruyu sormuş olduğunu şimdi biliyordu. Kırmızı kuşun kendisine gelecekte ne olacağını, bir Yaratıcı olacağını söylemesine gerek yoktu, bunu yıllar önce kesin olarak öğrenmişti ve içinde uyanan bazı kuşkulara rağmen geleceğini biliyordu. Asıl soru bir Yaratıcı olup olamayacağı değil, nasıl Yaratıcı olabileceğiydi.

Bana bunun yolunu anlat.

Kardinal kuşunun şarkısı yumuşak ve basit bir tona, şimdiye kadar söylediği, Kızılderili adamın binlerce yıllık masalından oldukca farklı, alışıldık bir kuş şakımasına dönüştü. Alvin bunu da anlamadı ama yine ne hakkında olduğunu anlar gibi oldu. Bu Yaratmanın şarkıyıdı. Aynı ton üst üste tekrar ediyordu ama şarkının yaydığı ışık kör edici gibiydi.

Alvin kulağına gelen notaları görüyor, dudaklarından kasıklarına kadar hissediyor, her bir melodinin tadını ve kokusunu alıyordu. Bu, Yaratmanın şarkısı, Alvin'in şarkısıydı. Alvin bunu dilindeki lezzetli tattan anlıyordu.

Şarkı zirveye ulaştığında, Arthur Stuart keskinliği ve açıklığıyla insana ait olmadığını düşündüren bir sesle yeniden konuşmaya başladı.

"Yaratıcı, yarattığı şeyin parçası olan kimsedir," dedi melez çocuk.

Alvin bu sözleri anlamasa da kalbine yazdı. Bir gün bu sözleri anlayacağını ve anladığında, Kristal Şehri kuran kadim Yaratıcıların gücüne sahip olacağını biliyordu. Anlayacak, gücünü kullanacak, Kristal Şehri bulacak ve burayı yeniden kuracaktı.

Yaratıcı, yarattığının bir parçası olan kimsedir.

Kardinal kuşu sustu, hareket etmeden durdu, başını kaldırdı ve şimdi Kırmızı kuş değil, kızıl tüyleri olan herhangi bir yaşlı kuşa dönüştü. Bir anda uçup gitti.

Arthur Stuart kuşun uzaklaşıp gözden kaybolmasını seyretti. Sonra kendi gerçek çocuksu sesiyle kuşun arkasından seslendi, "Uç! Uç kuş!" Alvin, geçen geceki çalışmasının verdiği yorgunluk, şafak vakti yaşadığı korku dalgası ve gün ışığında yaşadığı bu deneyimin verdiği şaşkınlıkla çocuğun yanına diz çöktü.

"Uçtum," dedi Arthur Stuart. Sanki Alvin'in orada olduğunun ilk kez farkına varmış gibi bakışlarını ona yöneltti.

"Şimdi mi uçtun?" diye fısıldadı Alvin. İnsanların uçamayacağını söyleyerek çocuğun hayalini yıkmak istemedi.

"Bana büyük karakuş öğretti," dedi Arthur. Sonra ellerini uzatıp Alvin'in yanaklarına bastırdı. "Yaratıcı," dedi. Sonra neşeli kahkahalar attı.

Demek Arthur'un hüneri, duyduğu sesleri taklit etmekten ibaret değildi. Gerçekten Kırmızı Kuşun şarkısını, en azından bir kısmını anlamıştı. Bu, Alvin'in önünde uzanan kaderi bilmesi için yeterliydi.

"Sakın kimseye söyleme," dedi Alvin. "Ben, senin kuşlarla konuştuğunu söylemeyeceğim, sen de benim bir Yaratıcı olduğumu kimseye söyleme. Söz mü?"

Arthur'un yüzü ciddileşti. "Ben kuşlarla konuşmaz," dedi. "Kuşlar benimle konuşur." Sonra yeniden, "Uçtum," dedi.

"Sana inanıyorum," dedi Alvin.

"Sana inanıyom," dedi Arthur. Ve yeniden gülmeye başladı.

Alvin ve onunla birlikte Arthur ayağa kalktı. Alvin çocuğun elini tuttu. "Hadi eve gidelim artık," dedi.

Arthur'u hana götürdü. Yaşlı Peggy Guester, evden kaçıp tüm sabah insanları rahatsız ettiği için küçük çocuğu azarladı. Ama bu sevgi dolu bir azardı ve Arthur, Anne dediği bu kadını dinlerken aptal aptal sırıtıyordu. Diğer tarafında Arthur'un olduğu kapı kapandıktan sonra Alvin kendi kendine, bu çocuğa benim için ne yaptığını anlatacağım. Bir gün, bu yaptığının benim için ne kadar önemli olduğunu ona söyleyeceğim, dedi.

Alvin eve soğutma evi yolundan geldi ve demirci dükkânına doğru giden yolu takip etti. Demirci şüphesiz, gece boyunca kuyu kazmış olsa da, işe zamanında başlamadığı için Alvin'e kızgındı.

Kuyu... Alvin, Hank Dowser'a ithaf ettiği bir anıt olarak kazdığı, etrafındaki taşların güneş ışığında bembeyaz, capcanlı ve aşağılayıcı bir kahkaha kadar acımasızca dizildiği çukurun başında dikildi.

Alvin tam o anda, Yokedicinin kendisine neden o gece gel-

diğini anladı. Olması gereken yerde kazdığı kuyu yüzünden değildi. Suyu zaptetmek için hünerini kullanması, taşı yumuşatıp ihtiyaçlarına uygun hale getirmesi yüzünden de değildi. Bunun tek sebebi, bu kuyuyu Hank Dowser'ı aptal durumuna düşürmek için kazmış olmasıydı.

Peki bunu, Dowser'ı cezalandırmak için mi yapmıştı? Evet efendim, onu, Hank'in işaretlediği noktada kazılmış kuyunun dibindeki kayayı gören herkesin karşısında maskara etmek için... Bu onu mahvedecek, insanların gözünde sahip olduğu başarılı kuyucu şöhretini elinden alacaktu. Aslında bunun adil bir durum olduğu söylenemezdi, çünkü o toprağın görünen kısmına aldanan iyi bir kuyucuydu. Hank sezgilerine güvenmekle hata etmiş ve Al onu insanların gözünde bir budala olarak göstererek cezalandırmak istemişti.

Yoğun çalışması ve Yokediciyle girdiği savaş yüzünden çok yorulduğu için, bir dakika bile kaybetmek istemedi. Su çıkardığı kuyunun başında bıraktığı küreği aldı, sonra üstündeki gömleği çıkardı ve işe koyuldu. Su çıkmayacağını bildiği bu kuyuyu kazarak, içinde taşıdığı kötücül duygulara yenik düşmüştü. Dürüst bir adamın yaşamını, ona karşı duyduğu kin dışında hiçbir neden olmaksızın felakete sürüklemekle iradesini şeytana teslim etmişti. Şimdi üstünü toprakla kapatırken ise, kendi doğasına uygun olan şeyi yapıyor, bir şey yaratıyordu. Şimdi etraf aydınlık olduğu için Alvin hünerini kullanamazdı. Yorgunluktan öleceğini düşünene kadar tüm gayretiyle çalıştı.

Öğlen vakti oldu, Alvin saatlerdir ağzına bir şey sürmemişti. Ama kuyunun üstünü tamamen kapatmış, yeniden kök salıp büyümeleri için kopardığı bitkileri toprağa gömmüştü. Yakından bakan hiç kimse, burada daha önce bir çukur kazıldığını düşünemezdi. Alvin, görünürlerde kimsenin olmama-

sından yararlanıp, koparılmış çimenlerin dikkat çekmesini önlemek için, hünerini biraz kullanıp toprağın üstünü eski haline getirdi.

Tam bu sırada, ona sırtını yakan güneş ya da kursağını kurutan açlık duygusundan daha fazla acı veren bir şey varsa, o da duyduğu utançtı. Geçen gece öfkelenmek ve Hank Dowser'ı rezil etmenin yollarını aramakla o kadar meşguldü ki, doğru şeyi yapıp, Hank'in seçtiği noktadaki kaya tabakasını delmek hiç aklına gelmemişti. Böylece bu yerde bir yanlışıklı olduğunu Alvin dışında kimse bilmezdi. Hem böyle yapmak daha Hıristiyanca, daha iyilikseverce bir şey olurdu. Bir adam size tokat adarsa, siz ona diğer yanağınızı dönerek karşılık verin, işte İsa'nın söylediği buydu, Alvin ise bu bilgece öğütlerin hepsine kulaklarını tıkamış, kibrine yenik düşmüştü.

Yokedici'nin bana yaklaşmasına neden olan işte buydu, diye düşündü Alvin. Hünerimi bir şeyler yaratmak için değil, yıkmak için kullandım. Bir daha asla, bir daha asla, bir daha asla! Kendine üç kez bu sözü verdi ve etrafında onu duyabilecek kimse olmasa da, bu sözü bir yargıç ya da papazın önünde ettiği herhangi bir yeminden daha iyi tutacaktı.

Ama her şey için çok geçti. Bunu, Gertie yanlış kuyuyu görüp doğru kuyudan su çekmeden önce düşünmüş olsaydı, diğer kuyuyu kapatıp, bu kuyuyu olması gerektiği hale getirebilirdi. Ama kadın, su çıkmayan kuyunun üzerindeki kayayı görmüştü ve Alvin bu kayayı delerse tüm yalanları açığa çıkardı. Hem yeni bir kuyudan su çıkardıktan sonra, o kuyuyu kuruyana kadar kapatmak imkânsızdı. Yaşayan bir kuyunun üstünü doldurmaya çalışmak, susuzluk ve kolera ile yaşayıp, uzun bir ömre sahip olmayı ummaktan farksızdı.

Yaptığı hatayı elinden geldiğince telafi etmeye çalışmıştı.

Üzülebilir, affedilebilirsin ama yanlış kararların yüzünden kaybettiğin gelecekleri geri çağıramazsın. Bunu ona bir filozofun anlatmasına gerek yoktu.

Makepeace demir ocağında çekiç sallamıyordu ve dükkânın bacasından duman da çıkmıyordu. Alvin, Makepeace eve gitmiş, günlük işlerini hallediyor olmalı diye düşündü. Bu yüzden küreği demirci dükkânına geri bıraktıktan sonra eve doğru yol aldı.

Evin yolunu yarıladığında, Makepeace Smith'i, Al'in kuyunun temeli olarak yerleştirdiği taban taşlarının oluşturduğu alçak duvara yaslanırken buldu.

"Günaydın Alvin," dedi usta.

"Günaydın efendim," dedi Alvin.

"Bakır kova suya değene kadar bayağı beklemem gerekti. Bu kadar derine ulaşabildiğine göre çok hızlı çalışmış olmalısın evlat."

"Kaynağın kurumasını istemedim."

"Bir de etrafını taşlarla çevirmişsin," dedi demirci, "Muhteşem bir iş çıkardığını söylemem gerek."

"Yoğun ve hızlı çalıştım."

"Ayrıca, gördüğüm kadarıyla doğru yeri kazmışsın."

Alvin derin bir nefes aldı.

"Hatırladığım kadarıyla, kuyucu burayı kazmamızı istemişti. Ben de burayı kazdım, efendim."

"Biraz ilerde başka bir çukur daha gördüm," dedi Makepeace. "Çukurun dibinde şeytanın nalı kadar kalın ve sert bir kaya vardı. Bana, insanların neden orayı kazdığını tahmin etmelerini istemediğini mi söylüyorsun?"

"O çukuru kapattım," dedi Alvin. "Keşke o kuyuyu hiç kazmasaydım. Kimsenin Hank Dowser hakkında hikâyeler anlatmasını istemiyorum. Oradan su çıkardı, burası kesin,

ama yaşayan hiç kimse toprağın altında kaya olduğunu tahmin edemezdi."

"Senin dışında," dedi Makepeace.

"Ben bir kuyu açıcı değilim efendim," dedi Alvin. Ve yine yalan söylemek zorunda kaldı. "Kuyu açma çubuğunun toprağa orada da battığını görmüştüm."

Makepeace başını salladı, yüzüne belli belirsiz bir sırıtma yerleşti. "Karım bana bu hikâyeyi çoktan anlattı, gülmekten ölecektim. Kuyucunun yanıldığını söylediğimde sana tokat atmıştım. Şimdi işin sonunda tüm takdiri onun toplamasını istediğini mi söylüyorsun?"

"O gerçek bir kuyu açıcı," dedi Alvin "ve ben bir kuyucu değilim, bu yüzden övgüyü hak edenin o olduğunu düşünüyorum efendim."

Makepeace Smith bakır kovayı kaldırıp dudaklarına götürdü ve birkaç yudum aldı. Sonra başını geriye yaslayıp suyun geri kalanını yüzüne döktü ve katıla katıla güldü. "Bu hayatım boyunca içtiğim en lezzetli su, yemin ederim."

Al, yalanını devam ettirip hank Dowser'ın su çıkan kuyunun kendi istediği yerde kazıldığını düşünmesini sağlayamayacağını düşünüp hayal kırıklığına uğrasa da, ustasından daha fazlasını bekleyemeyeceğini biliyordu. "Eğer sakıncası yoksa efendim," dedi Al, "ben biraz acıktım."

"Ah evet, git ve bir şeyler ye. Bunu hak ettin."

Alvin ustasının yanından ayrılıp yürümeye başladı. Kuyuyu arkasında bırakırken, burnuna topraktan yeni çıkmış suyun taze kokusu geldi.

Ustası ona yeniden seslendi. "Gertie bana kuyudan ilk senin su içtiğini söyledi."

Al, başının belaya gireceği korkusuyla ustasına döndü. "Evet efendim, ama o bana verene kadar bir yudum bile al-

madım."

Makepeace, bunun Al'i cezalandırmak için bir sebep oluşturup oluşturamayacağına karar vermek ister gibi, bir süre düşündü. "Pekala," dedi sonunda, "bunu o istediyse, sorun değil. Kovanın dibinde hâlâ Hank Dowser için yetecek kadar su var. Ona kuyudan çıkan ilk kovadan kendisinin içeceğine söz verdim ve geri döndüğünde sözümü tutacağım."

"O buraya geldiğinde efendim," dedi Alvin, "eğer sizin için de sakıncası yoksa evde olmamamın hem o hem de benim için en iyisi olacağını düşünüyorum. Umarım demek istediğimi anlıyorsunuzdur. Galiba benden pek hoşlanmadı."

Demirci onu şüpheli bakışlarla izledi. "amacın sırf Hank Dowser geliyor diye birkaç saatliğine işten kaytarmaksa, eh," –sırıtmaya başladı- "sanırım geçen geceki çalışmanla bunu hak ettin."

"Teşekkür ederim efendim," dedi Alvin.

"Eve mi gidiyorsun?"

"Evet efendim."

"Pekala, aletleri dükkana ben götürürüm, sen şu kovayı karıma götür. Su bekliyor. Eve buradan su taşımak, nehirden taşımaktan çok daha kolay. Bu yeri seçtiği için Hank Dowser'a özellikle teşekkür etmem gerekecek." Alvin eve vardığında demirci hâlâ kendi kendine kahkahalar atıyordu.

Gertie Smith kovayı aldı, Alvin'i yemek masasına oturttu ve tabağını yeni kızartılmış domuz pastırması ve yağlı çöreklerle doldurdu. Bu o kadar fazlaydı ki, Alvin'in durması için kadına yalvarması gerekti. "Zaten bir domuzu bitirdik," dedi Alvin. "Benim kahvaltım için bir domuzu daha öldürmeye gerek yok."

"Sen o konuyu kafana takma," dedi Gertie Smith, "geçen geceki çalışmanla iki büyük domuzu hak ettin."

Alvin karnı doymuş bir halde geğirerek, merdivenleri çıkıp çatı katındaki odasına girdi, üstündekileri çıkarıp yatak örtülerinin içine kıvrıldı.

Yaratıcı, yarattığı şeyin parçası olan kişidir.

Uykuya dalarken, bu sözleri kendi kendine üst üste tekrar etti. Akşam yemeği vaktine ve ertesi günün sabah ışıklarına kadar kâbussuz ve deliksiz bir uyku uyudu.

Sabah, şafak sökmeden hemen önce uyandığında, pencerelerden eve, ay ışığından biraz daha parlak gri bir ışık sızıyordu. Bu ışık Alvin'in yattığı çatı katı odasına vurmuyordu. Alvin çoğu sabah olduğu gibi yatağından atak bir şekilde çıkmadı. Fazla uyumak onu mahmurlaştırmıştı ve çalışmasının bedeninde yarattığı ağrılar henüz geçmemişti. Yatağında bir süre daha sessizce yattı. Zihninin derinliklerinde bir kuş sesi yankılanıyordu. Arthur Stuart'ın kardinal kuşunun şarkısından kendisine aktardığı sözü düşünmüyor, bunun yerine dün yaşadığı olayların gelişimine hayret ediyordu. Nasıl oldu da sert kış, bağırması sonucunda yaza dönmüştü?

"Yaz," diye fısıldadı.

"Sıcak hava, yeşil yapraklar..." Alvin, yaz dediği anda havanın yaza dönmüş olmasını bir türlü açıklayamıyordu. Kuşkusuz her zaman böyle olmamış, demiri işler ya da bir taşı kırmaya veya şekil vermeye çalışırken böyle bir şeyi hiç yaşamamıştı. İnsanları iyileştirirken de, tüm zihni ile vücudun nasıl olması gerektiğine odaklanıp, çok fazla zaman harcaması gerekmişti. Gözlediği şeyler çok küçük ve görmesi güçtü, tabi yaptığı şeye görmek denebilirse... Kimi zaman içeride ne olduğunu anlamak için çok uğraşması gerekirdi.

İçeride, aşağıda, derinlerde, istediklerini yapabilmesi için ulaşması gereken sırlar, odaya ışık tutulduğunda kaçışan

hamam böcekleri gibi kendisinden uzaklaşıyor, küçülüyor ve anlayamayacağı tuhaf biçimlere giriyordu. Diğer her şeyden daha küçük bir tanecik var mıydı? Baktığı şeylerin özünde gördüklerinin, daha küçük parçalardan oluşan şeylerden öte, gerçeğin ta kendisi olduğu bir yer var mıydı?

Ama Yokedicinin kışı nasıl getirdiğini anlayamamıştı. Öyleyse, attığı umutsuz çığlıklar yaz mevsimini nasıl geri getirmişti?

Yaptığım şeyleri nasıl yaptığımı tahmin bile edemezken, nasıl bir Yaratıcı olabilirim?

Dışarıdan gelen ışık güçlenip, pencerelerin sallanan camlarında parladı ve Alvin bir an için ışık huzmelerini, bir silahtan boşanır gibi hızla uçan, etrafa sıçrayan, çoğu tahta duvarlara, zemine ya da tavana saplanıp, sadece bir kaçının çatı katı odasına kadar girip gözlerine ulaştığı saçmalara benzetti.

Sonra o an geçti ve ışık, Mizogan Gölü kıyısına çarpan yumuşak dalgalar gibi gözüktü. Dalgalar nereden geçerse – tahta duvarlar, büyük mutfak masası, demir soba- orayı ısıtıyor, çarptıkları yüzeyi ısıtıyor ve yaşamla dans ediyordu. Bunu sadece Alvin görüyor, tüm odanın doğan günle birlikte uyandığını yalnız o biliyordu.

Güneşten gelen ateş... Yokedici en çok bundan, ışığın yarattığı yaşamdan korkuyordu. Yokedicinin en büyük amacı bu ışığı söndürmekti. Tüm ışıkları söndürmek, tüm suyu buza dönüştürmek, tüm dünyayı buz ile dümdüz hale getirmek, gökyüzünün tamamını gece kadar kadar kapkara ve soğuk hale getirmekti. Ve Yokedicinin bu arzusunu engelleyebilecek tek kişi, bir kuyu kazdığında bile işini eline yüzüne bulaştıran yalnız bir Yaratıcıydı.

Yaratıcı yarattığı şeyin... Bir dakika, neyin parçası? Ben ne yaratıyorum? Nasıl bunun bir parçası olabilirim? Ben demiri

işlerken onun parçası mı oluyorum? Taşı parçalara ayırırken taşın bir parçası haline mi geliyorum? Bundan hiçbir şey çıkaramıyorum ama bunu anlandırmak zorundayım, yoksa Yokedici ile girdiğim savaşı kaybedeceğim. Onunla yaşamının her günü, bildiğim her yöntemle mücadele etsem de, öldüğüm gün dünya onun hedeflediği yıkıma daha da yaklaşmış olacak. Bir sır, her şeyin anahtarı olan, bana ihtiyacım olan tüm cevapları verecek olan bir yol olmalı. Ancak o anahtarı bulup sırra ulaşırsam, ağzımdan çıkan tek bir kelime ile Yokedici korkudan sinip geri çekilebilir, güçten düşebilir ve belki hatta ölebilir. Böylece yaşamın saltanatı gücünden hiçbir şey kaybetmeden sonsuza dek sürer.

Alvin, Gertie'nin yatak odasında kıpırdanmaya başladığını ve çocuklardan birinin uyanmadan önce çıkardığı son ses olan yumuşak bir ağlama sesi çıkardığını duydu. Alvin gerinip esnedi ve hâlâ tatlı bir acıyı taşıyan kaslarının uyanıp, demirci ocağında, ateşin başında geçireceği güne hazırlandıklarını hissetti.

-X-
ZEVCE

Peggy, Alvin kadar iyi ve uzun uyuyamadı. Verdiği savaş şimdilik sona eren Alvin, bir zafer uykusunu fazlasıyla hak etmişti. Peggy için ise artık huzur söz konusu olamazdı.

Peggy, Bayan Modesty'nin evindeki yatağının keten çarşafları üzerinde silkinip uyandığında hâlâ öğlen ortasıydı. Kendini çok bitkin hissediyor, başı ağrıyordu. Uyumadan önce kıyafetlerini çıkardığını hatırlamasa da, üstünde sadece gömleği vardı. Kırmızı kuşun söylediği şarkıyı duyduğunu, Arthur Stuart'ın şarkıyı tercüme ederken izlediğini hatırladı. Alvin'in kalp ateşine baktığını, önünde uzanan yeni gelecekleri gördüğünü fakat bu geleceklerin hiçbirinde kendisini bulamadığını hatırladı. Hatırladıkları burada sona eriyordu. Bayan Modesty giysilerini çıkarmış, onu öğle vaktine doğru yatağına götürmüş olmalıydı.

Üzerinden çarşafı atmadan döndü ve sırtı terle üşüdü. Alvin bir zafer kazanmış, alması gereken dersleri almıştı. Yokedici bir daha böyle bir fırsat ele geçiremeyecekti. Alvin'in, geleceğinde, en azından yakın zamanda bir tehlike görmüyordu. Yokedici şüphesiz bir başka sefer için pusuya yatacak ya da insan köleleri aracılığıyla misilleme yapacaktı. Belki de Ziyaretçi, Papaz Thrower'a geri dönecek ya da kötülük yapma açlığı duyan başka biri Yokedicinin kendisinden istediklerini büyük bir memnuniyetle karşılayacaktı. Ama asıl tehlikenin bu olmadığını, bu hamlelerin doğrudan Alvin'e zarar veremeyeceğini biliyordu.

Çünkü Alvin yaratıcı olmanın yolunu bulmadığı ve sahip olduğu güçlerle neler yapabileceğini keşfetmediği sürece, Yo-

kediciyi ne kadar uzun süre uzakta tuttuğunun hiçbir önemi yoktu. Alvin, Yaratıcı olmanın kudretine kavuşmazsa, Kristal Şehir asla kurulmayacaktı. Kristal Şehir kurulmak zorundaydı, yoksa Alvin'in ve Peggy'nin ona yardım etmeye adanmış yaşamı boşa gidecekti.

Heyecanlı ve yorucu bir uykudan uyanan Peggy, şimdi her şeyi açıkça görüyordu. Alvin'in işi kendisini hazırlamak, sahip olduğu zaaflardan kurtulup sanatında ustalaşmaktı. Dünyada Yaratma eylemi ya da bilimi üzerine sahip olunabilecek bir bilgi varsa, Alvin'in içinde bulunduğu şartlar altında bunu öğrenme şansı yoktu. Okulu demir atölyesi, ustası demir ocağıydı. Peki ne öğreniyordu? Diğer insanları ikna etme kabiliyeti ve uzun acılar, kibarlık ve alçakgönüllülük, yapmacıksız sevgi ve incelikle değiştirmeyi... Öyleyse Alvin'i büyüklüğe ulaştıracak olan saf bilgiyi başka birisinin elde etmesi gerekecekti.

Dekane'de öğrenebileceğim her şeyi öğrendim.

Bayan Modesty'den çok fazla ders aldım. Ondan öğrendiklerimle, tüm kadınların arzulayabileceği en iyi ünvanı taşımaya hazır hale geldim.

Zevce...

Annesi yıllardır İyilik Timsali Guester ve diğer kadınlar, İyilik Timsalı şu ya da bu, şeklinde adlandırılmıştı; çok az kadın bu ünvanı hak edebilirdi. Çok az kadın erkeğini kendisine bu şekilde seslenecek kadar ilham verebilirdi: sadece İyilik Timsalı değil, hayat arkadaşı, zevce olarak çağrılmak kolay değildi. Bayan Modesty eşi tarafından hiçbir zaman "eşim" diye çağrılmamıştı. Bu onun adını diğer kadınlarla aynı safa katar, onu kocasının gözünde küçültürdü.

Peggy yatağından kalktı. Bir an için başı döndü, biraz bekleyip ayağa kalktı. Tahta zemin üzerinde yavaşça yürümeye

çalışsa da duyulacağını biliyordu, Bayan Modesty şimdiden merdivenleri çıkmaya başlamıştı.

Peggy aynanın karşısında durup kendine baktı. Saçları uyku ile dağılmış, ter ile iplik iplik olmuştu. Yastık kılıfının kat yerleri, yüzüne kırmızı beyaz izler çıkarmıştı. Yine de karşısında, Bayan Modesty'nin ona nasıl göreceğini öğrettiği yüzü gördü.

"Bizim eserimiz," dedi Bayan Modesty.

Peggy dönmedi. Kılavuzunun orada olduğunu biliyordu.

"Bir kadın güzel olduğunu bilmelidir," dedi Bayan Modesty. "Kuşkusuz Tanrı Havva'ya, Adem'in gördüğü şeyin ne olduğunu görebilmesi için bir cam parçası, parlak bir gümüş ya da en azından durgun bir su birikintisi vermiştir."

Peggy, Bayan Modesty'ye dönüp onu yanağından öptü. "Benden yarattığın şeyi seviyorum," dedi.

Bayan Modesty de karşılık olarak onu öptü ama ayrıldıklarında, daha yaşlı olan kadının gözlerinde yaşlar vardı. "Ve senin dostluğunu kaybedeceğim."

Peggy, hissettiklerini başkalarının tahmin etmesine alışık değildi. Hele de kararını çoktan verdiğinin farkına olmadığı şu sırada...

"Öyle mi?" diye sordu Peggy.

"Sana öğretebileceğim her şeyi öğrettim," dedi Bayan Modesty, "ama geçen geceden sonra, senin benim hayalini bile kuramayacağım şeylere ihtiyaç duyduğunu biliyorum. Çünkü önünde, başka kimsenin yapamayacağından emin olduğum bir iş var.

"Ben sadece Alvin gibi iyi bir kocanın zevcesi olmak istemiştim."

"Bana göre bu başlangıç ve sondu," dedi Bayan Modesty.

Peggy samimi, dolayısıyla güzel, dolayısıyla etkili sözler seçmeye çalıştı. "Belki de bazı erkeklerin kadınlardan tek istediği, sevgi dolu, anlayışlı ve itinalı olmalarıdır. Belki de, sahip olmak istedikleri şey, bir kelebek gibi çiçeklerinden bal alabilecekleri bir çiçek tarlasından farksızdır.

Bayan Modesty gülümsedi.

"Beni ne kadar da güzel anlattın."

"Ama Alvin'in çok daha zorlu bir görevi var ve bu yüzden onun ihtiyaç duyduğu, önündeki zorlu görevi tamamladıktan sonra yaşamını sevgisi ve tazeliğiyle güzelleştirecek bir kadın değil. Ona gereken, taşıdığı yükün diğer ucunu kaldırabilecek bir kadın."

"Nereye gideceksin?"

Peggy, nereye gideceğine karar verdiğini, ancak cevap verdikten sonra fark etti. "Sanırım Philadelphia'ya."

Bayan Modesty ona, sanki "Demek kararını çoktan verdin?" der gibi, şaşkınlıkla baktı. Yeniden gözleri doldu.

Peggy hemen açıklamaya girişti.

"En iyi üniversiteler orada, ücretsiz olanlar. Hem buradaki okullar New England'daki sert ilahiyat okulları ya da Güney'de küçük lordlar için açılan köhne okullara benzemiyor."

"Bu çok ani oldu," dedi Bayan Modesty. "Nereye gideceğine karar verdiğine göre, bunu uzun süredir kafanda tasarlamış olmalısın."

"Evet, biraz ani oldu ama sanırım aklımda bu fikri büyütüğümü kendim bile bilmiyordum. Diğerlerinin konuşmalarını dinledim, biraz düşündükten sonra kararımı verdim. Orada kadınlar için bir okul var ama asıl önemli olan kütüphaneler. Daha önce formal eğitim almadım ama bir şekilde beni kabul etmelerini sağlamaya çalışacağım."

"Oraya Suskwahenny Valisinin yazdığı bir tavsiye mektubuyla gidersen," dedi Bayan Modesty, "ikna etmek için fazla uğraşmana gerek kalmaz. Ve benim yargılarıma güvenen diğer erkeklerin mektupları da oldukça etkili olabilir."

Peggy, kararını bu kadar ani vermesine, onu yakışıksız bir şekilde terk edecek olmasına karşın, Bayan Modesty'nin kendisine hâlâ yardım etmek istemesine hiç şaşırmadı. Ayrıca Peggy, kimseden yardım almadan bir şeyler başarmaya çalışacak kadar aptalca kibirlere kapılacak birisi değildi. "Teşekkür ederim Bayan Modesty!"

"Hayatımda senin kadar yetenekli başka bir kadın ya da erkek tanımadım. Benim için önemli olan, sahip olduğun olağanüstü hüner değil, insanları değerlendirme ölçütüm bu gibi şeyler değildir. Ama, yaşamını Hatrack River'daki bu çocuk için harcamandan korkuyorum. Yaptığın bunca fedakârlığı hangi erkek hak edebilir?"

"Onun görevi bunu hak etmek... Benimki ise bunu öğrenmeye ne zaman hazır olacağına dair bilgiye ulaşmak..."

Bayan Modesty şimdi gerçekten ağlıyordu. Sevginin, acı içindeyken bile daima gülümsemesi gerektiğini kendisine öğrettiği için hâlâ gülümsüyordu ama yanaklarından gözyaşları akıyordu. "Oh Peggy, bu kadar şey öğrendikten sonra nasıl olur da böyle bir hata yaparsın?"

Hata mı? Bayan Modesty, şu anda bile onun yargılarına güvenmiyor muydu? "Bir kadının bilgeliği diğer kadınlara hediyedir. Onun güzelliği erkeklere verilmiş bir hediyedir. Onun sevgisi Tanrıya verilmiş bir hediyedir," sözünü alıntıladı.

Bayan Modesty, kendi sözlerinin Peggy'nin dudaklarından dökülüşünü dinlerken başını salladı. "Peki neden bilgeliğini, sevdiğini söylediğin bu zavallı talihsiz çocuğa yardım

etme çabasıyla yıkıma uğratmak istiyorsun?"

"Çünkü bazı erkekler, bir kadının tek bir parçasını değil, onu bir bütün olarak sevebilecek yüceliğe sahiptir."

"O böyle biri mi?"

"Böyle biri olacak, eğer olmazsa bana sahip olmayacak."

Bayan Modesty, acı verici bir gerçeği güzel sözlerle açıklamanın bir yolunu bulmak ister gibi, bir an için sözlerine ara verdi. "Sana her zaman, sadece kendin olursan erkeklerin güzelliğine kapılacağını ve sana aşık olacağını öğretmeye çalıştım. Peggy, diyelim ki bu adamın büyük ihtiyaçları var... Ama onu elde edebilmek için kendinden başka biri olman gerekiyorsa, sen bütünüyle kendin olmazsın ve o seni sevmez. Hatrack River'ı ilk başta bu yüzden, seni onun için yaptıkların yüzünden değil, kendin olduğun için sevmesini istediğin için terk etmemiş miydin?"

"Bayan Modesty, beni sevmesini istiyorum, bu doğru. Ama ben onun başarması gereken işi bundan daha fazla seviyorum. Şu an olduğum kişi, beni sevmesi için yeterli olabilir. Ama yarın gidip yapacağım şey, onun için değil, onun görevi için."

"Ama..." diyecek oldu Bayan Modesty.

Peggy kaşlarından birini kaldırıp belli belirsiz gülümsedi. Bayan Modesty başını salladı ve Peggy'nin sözünü kesmedi.

"Eğer sahip olmak istediğim erkekten çok, onun başarması gereken görevi seviyorsam, tamamen kendim olabilmek, onun gözünde daha güzel olabilmek için, görevinin benden beklediği şeyi yapmam gerekmez mi?

"Belki bana göre öyle olabilir," dedi Bayan Modesty, "ama çok az erkek bu ince güzelliği görebilecek rüyete sahiptir."

"O, görevini yaşamından daha fazla seviyor. Öyleyse, yaşamı boyunca karşısında çıkacak güçlükleri onunla paylaşan

bir kadını, yalnızca güzel olan bir kadından daha fazla sevmez mi?"

"Haklı olabilirsin," dedi Bayan Modesty, "çünkü ben hiçbir zaman bir görevi onu yapan kişiden daha fazla sevmedim ve hiçbir zaman görevini yaşamından daha fazla seven bir adam tanımadım. Sana öğrettiğim her şey, benim bildiğim dünyada doğruluk taşıyor. Benim dünyamdan, başka bir dünyaya geçersen, sana bundan sonra başka hiçbir şey öğretemem."

"Belki de kusursuz bir kadın olamam ve hayatımı, yaşamam gerektiği gibi yaşarım."

"Ya da belki de, en iyi dünya bile kusursuz bir kadının farkına varacak yeterlilikte değildir ve sen kimse tarafından tanınmadan geçip giderken beni kusursuzluğun makul bir taklidi olarak kabul edecektir."

Bu Peggy'nin kaldırabileceğinden fazlaydı. Terbiyeli davranınayı bir kenara bırakıp Bayan Modesty'ye sıkıca sarıldı, onu öptü ve ağlayarak Bayan Peggy'nin kişiliğinde sahte olan hiçbir şey olmadığını anlatmaya çalıştı. Fakat ikisinin de ağlaması sonlandığında, hiçbir şey değişmemişti. Peggy'nin Dekane'deki günleri sona ermişti, ertesi gün yola çıkmak üzere bavulu hazırlanmıştı.

Oldpappy'nin kendisine yıllar önce verdiği kutu dışında, dünyada sahip olduğu her şey Bayan Modesty'nin hediyesiydi. Fakat bu kutu, Peggy'nin taşıdığı başka her şeyden çok daha ağır bir yüktü.

Kuzeye giden trende oturup, doğuya bakan penceresinden dışarıda akıp giden dağları seyretti. Whitley Physicker'nin onu arabasıyla Dekane'ye getirmesinin üzerinden çok uzun zaman geçmemiş gibiydi. Dekane ilk başta ona görebileceği en büyük yer gibi gözükmüş, Peggy buraya gelmekle dün-

yaya dair her şeyi keşfedebileceğini düşünmüştü. Şimdi ise çok küçük bir yerden bir başka küçük yere gidiyordu ve belki de oradan diğer küçük yerlere gidecekti. Her şehirde aynı büyüklükte kalpler yanıyor ama hiçbirinin alevi, bir insana karşı hissedilen yoğun duygularla, Peggy'ninki kadar parlamıyordu.

Hatrack River'ı senden kurtulmak için terk ettim, çırak Alvin. Bunun yerine, dışarıda çok daha geniş, karmaşık bir ağ buldum. Görevin senden, benden daha büyük ve ben bunu bildiğim için sana yardım etmek zorundayım. Eğer yardım etmezsem, kendi gözümde aşağılık bir insan olurum.

Bu yüzden, en sonunda beni sevip sevmemenin o kadar da önemi yok. Evet, belki benim için önemi büyük ama öyle ya da böyle dünyanın seyri değişmeyecek. Eğer sevgi galip gelir ve sana sunduğum zevceliğe iyi bir koca olarak karşılık verirsen, bunu beklenmedik bir lütuf olarak kabul eder ve yaşadığımız sürece mutluluğunu duyarız.

-XI-
DEĞNEK

Hank Dowser bir hafta sonra Hatrack River'a geri döndü. Hiçbir kâr elde edemediği berbat bir hafta geçirmişti çünkü ne kadar uğraşırsa uğraşsın, kasabanın batısında yaşayan müşterilerine bodrum katı yapmak üzere kazıya başlamaları için kuru bir zemin bulamamıştı. "Zeminin tamamı ıslak," demişti onlara, "her yer suluyken sizin için yapabileceğim hiçbir şey yok."

Ama müşterileri bundan da onu sorumlu tutmuştu. İnsanlar böyledir işte. Sanki kuyucu suyun aktığı yeri gösteren değil, suyu oraya koyan kişiymiş gibi davranırlar. Aynı hatayı meşalelere karşı da gösteriyorlar, tek yaptıkları görmek olan meşaleleri, gördükleri şeye neden olmakla suçluyorlardı. İnsanların çoğu şükran ya da basit bir anlayış duygusundan bile yoksundu.

Bu yüzden Hank, Makepeace'in çırağına davranış biçimini pek doğru bulmasa da, şimdi Makepeace gibi elle tutulur bir adamla birlikte olmak ona biraz olsun avuntu sağlamıştı. Hem Hank bu adamı nasıl eleştirebilirdi? O da çırağa ustasından daha iyi davranmamıştı. Zavallı çocuğu yoktan yere, sırf Hank Dowser'ın yeteneğini biraz aşağıladı diye suçlayıp, ustasından dayak yemesine sebep olduğunu hatırladıkça büyük bir utanç duyuyordu. İsa kendisine çektirilen acılara sesini çıkarmamıştı. Bense çırağın biri birkaç aptalca söz saçmaladı diye öfkeye kapılıyorum. Buna benzer daha pek çok düşünce Hank Dowser'ı karanlık bir ruh haline sokuyor ve Hank, çocuktan özür dilemek üzere bir fırsat bulmak için yanıp tutuşuyordu.

Ama geldiğinde çocuğun orada olmaması çok kötü oldu. Hank, bunu fazla kafaya takmadı. Gertie Smith, Hank Dowser'ı evin üst katına çıkarıp midesini yemekle doldurdu. "Güç bela yürüyorum," dedi Hank. Bu doğruydu, Gertie Smith'in kocasının demir dövdüğü, çırağın nal taktığı ve Hank'in kuyu açtığı kadar iyi olduğu, yani bu konuda gerçek bir hünere sahip olduğu kadar doğru. Herkesin bir yeteneği vardı, tanrı herkesi doğuştan sahip oldukları yeteneklerle ödüllendirmişti ve biz sahip olduğumuz yetenekleri başkalarıyla paylaşırdık, yaşam dediğimiz şey böyle geçip giderdi.

Bu yüzden Hank, kuyudan çekilmiş ilk kovadan dökülen tertemiz suyu büyük bir mutluluk ve gururla içti. Oh, bu harika, çok tatlı bir suydu ve kendisine yürekten teşekkür etmeleri Hank'in ne kadar da hoşuna gidiyordu. Picklewing'e geri dönmek üzere yola koyulmadan önce henüz kuyuyu görmediğini hatırladı. Kuyuyu muhakkak görmesi gerekirdi.

Atının üzerinde demirci dükkânının etrafını dolaştı ve kuyunun açılması gerektiğini düşündüğü yere baktı. Ama baktığı yerdeki zemin, yüzyıllardır dokunulmamış gibi gözüküyordu. Kendisi başında dikilirken çırağın kazığı çukur bile yoktu. Bir dakika kadar sonra demirci dükkânı ile eve aynı uzaklıkta, çıkrığın üzerindeki küçük kapağı görünce, kuyunun asıl yerinin nerede oluğunu anladı. Bütün iş çok iyi şekillendirilmiş taşlarla yapılmıştı. Ama Hank kuyunun evin yakınlarında, değneğin toprağa battığı yerde yapılmadığına artık emindi.

"Oh Hank," diye seslendi Makepeace Smith, "Hank, henüz gitmemiş olmana çok sevindim!"

Nerede bu adam? Ah işte orada, demirci dükkânının he-

men yukarısındaki çimenlikte, Hank'in kuyu yerini aramaya başladığı yerin yakınlarında.

"Bu kuyunun suyunu bulmak için kullandığın değneğini sana geri vermemi ister misin?"

"Hayır Makepeace, teşekkürler. Aynı değneği asla iki kere kullanmam. İlkinde olduğu kadar düzgün çalışmıyor."

Makepeace Smith değneği başının üstüne kaldırdı, yamaçtan aşağı doğru yürüdü ve tam, Hank'in yer altı suyu ararken kuyu için uygun olduğunu düşündüğü yerde durdu. "Yaptığımız kuyu hakkında ne düşünüyorsun?"

Hank yeniden kuyuya göz attı. "Taş işçiliği çok iyi. Demirciliği bırakırsan, taş yontma işiyle çok rahat geçinebileceğinden eminim."

"Öyle mi dersin? Teşekkürler Hank! Ama işin tamamını çırağım yaptı."

"Bu çocuğa sahip olmak senin için büyük şans," dedi Hank. Ama bu sözleri söylemek ağzında kötü bir tat bıraktı. Bu konuşmada onu huzursuz eden bir şey vardı. Makepeace Smith'in tavırlarından muziplik okunuyordu. Zararı yok. Yola çıkma zamanı. "Hoşça kal Makesmith," dedi, ihtiyar atını yola doğru sürerken. "Nallar için geri geleceğim, unutma!"

Makepeace güldü ve el salladı. "Geldiğinde çirkin ihtiyar suratını gördüğüme sevineceğim."

Hank bunu söyledikten sonra yaşlı Picklewing'i dürtükleyip, nehrin üstündeki köprüye çıkan yola doğru hareketlendi. Bu, Hatrack'in batı yolunun en güzel kısmıydı, oradan Wobbish'e kadar yol istediğiniz gibiydi, her nehrin, akarsuyun, derenin üzerinde bir köprü vardı. İnsanların yağmur geçirmeyen ve su sızdırmaz bu köprülerde kamp yaptığı bilinirdi. Hatrack Köprüsünün saçaklarında bir sürü kardinal kuşu yuvası olabilirdi. Kuşlar öyle bir gürültü çıkarıyordu ki,

Hank ölüleri uykularından uyandırmamalarının bir mucize olduğunu düşündü. Kardial kuşlarının kesip yenemeyecek kadar sıska olmaları çok kötüydü. Hayvanlardan uğraşmaya değecek kadar et çıksaydı bu köprünün üzerinde bir müthiş bir ziyafet çekilebilirdi.

"Hooo, Picklewing, hoo kızım," dedi. Kardinal kuşunun ötüşünü dinleyerek köprünün ortasında dikilen atının üstünde yol alırken düşüncelere daldı. Şimdi ellerinden çıkıp giden ve çayırlığa sıçrayan değneği çok net hatırlıyordu. Seçtiği noktanın kuzey doğusuna doğru uçmuştu. Makepeace Smith değneği tam olarak orada yerden almış ve Hank ile vedalaşmıştı.

Yeni kuyuları, onun seçtiği yerde değildi. Orada bulunduğu zaman boyunca ona yalan söylemiş, kuyu yapmaları için kendilerine yardım eden oymuş gibi davranmışlardı. Ama içtikleri su başka bir yerden çıkıyordu.

Hank biliyordu, evet, kullandıkları yeri kimin seçtiğini çok iyi biliyordu. Kuyu açma değneği elinden uçtuğunda neden anlamamıştı sanki? O çocuk, o ukala çocuk konuştuğu için elinden kaçmıştı. Şimdi, yüzüne karşı bir şey söylemeye cesaret edemediklerinden, onunla arkasından dalga geçiyorlardı. Ama Makepeace şimdi, yaptıkları değişikliği fark edecek kadar bile zeki olmadığını düşünerek kendisine gülüyordu.

Aslında fark etmiştim de, evet efendim. Sen ve senin çırağın, beni aptal durumuna düşürdün Makepeace Smith. Ama ben fark ettim. Bir adam yedi kez, hatta on dört kez affedebilir. Ama on beşinci seferde, kendisine yapılanı iyi bir Hıristiyan bile unutamaz.

"Kalk ayağa," diye bağırdı öfkeyle. Picklewing'in kulakları seğirdi ve yeniden aheste aheste yürümesiyle birlikte ayağındaki yeni nallar köprünün döşeme tahtalarında gürül-

tüyle tıkırdayıp, duvarlar ve tavanlarda yankılandı. "Alvin," diye fısıldadı Hank Dowser. "Çırak Alvin. Kendi hüneri dışında kimsenin hünerine saygısı yok."

-XII-
OKUL YÖNETİM TOPLANTISI

At arabası hanın önünde durdu. Yaşlı Peg Guester o sırada üst katta minderleri havalandırmak üzere dışarı astığından gelenleri gördü. Whitley Physicker'ın üstü kapalı, hava ve tozu dışarıda tutan yeni arabasını fark etti; Physicker, arabayı kendisi için sürecek bir adam tutacak paraya sahip olduktan sonra, artık böyle arabalar kullanabilirdi. İnsanlar bu araba gibi zenginlik belirtisi şeylerden sonra artık ondan sadece Whitley olarak değil, Dr. Physicker diye söz ediyordu.

At arabasının sürücüsü, karısının ölümünün ardından kendisini alkole vurana kadar bir çiftliği olan Po Doggly'di. Kasabanın diğer sakinleri Po'nun bir alkolik olduğunu düşünürken, Physicker'ın onu işe alması güzel bir şeydi. Parasıyla gösteriş yapması Hıristiyanlar arasında pek hoş karşılanmasa da, böyle şeyler sıradan halkın çoğunun Dr. Physicker'a karşı iyi duygular beslemesine yol açıyordu.

Her neyse, Po koltuğundan aşağı atlayıp, arabanın kapısını açmak için diğer tarafa geçti. Ama arabadan ilk inen Whitley Physicker değil, kasaba şerifi Pauley Wiseman oldu. Soyadını hak etmeyen tek bir kişi varsa, o da Pauley Wiseman'dı. Yaşlı Peg adamı görünce içini sıkıntı kapladığını hissetti. Kocası Horace'ın her zaman söylediği gibi, şeriflik işini isteyen her adam kesinlikle bu göreve uygun olmayan biridir. Pauley Wiseman bu işi, kasabanın diğer sakinlerinin nefes almayı istemelerinden daha fazla istiyordu. Kimse, ka-

---

1 İng. Bilge adam.

saba hapishanesinin anahtarlarını cebinde taşıyan adamla konuştuğunu aklından çıkarmasın diye ceketinin önüne taktığı o aptal gümüş yıldızı takmasından bunu anlayabilirdiniz. Sanki Hatrack River'ın bir hapishaneye ihtiyacı varmış gibi!

Whitley Physicker arabadan çıktığında, Yaşlı Peg buraya hangi iş için geldiklerini çok iyi biliyordu. Okul yönetimi kararını vermişti ve bu ikisi, Peg'in verdikleri kararı toplum içinde yaygara koparmadan makul bir şekilde kaşılayacağından emin olmak için onu görmeye gelmişlerdi.

Yaşlı Peg elinde tuttuğu minderleri o kadar sert bir şekilde silkti ki, neredeyse pencereden aşağı düşeceklerdi. Daha sonra geri çekip, pencerenin iyi bir şekilde havalanabilecekleri bir yerine astı. Merdivenlerin basamaklarını hızla indi- henüz istediği zaman merdivenlerden aceleyle inemeyecek kadar yaşlanmamıştı. Tabi söz konusu sadece aşağı inmekse...

Gözleri kısa bir süre Arthur Stuart'ı aradı ama her zamanki gibi, çocuk evde değildi. Şimdi günlük işleri yapabilecek yaşa gelmişti ve yapıyordu da; fakat bundan sonra hep kendi başına dışarıda dolanıyordu. Kimi zaman kasaba merkezine gidiyor, bazen şu demircinin çırağı Alvin'in peşine takılıyordu. "Bunu neden yapıyorsun evlat?" diye sormuştu Yaşlı Peg bir keresinde. "Neden her zaman Çırak Alvin'in yanında olman gerekiyor?" Arthur sadece sırıtıp kollarını bir sokak güreşçisi gibi kabartmış, "Benden iki kat daha cüsseli bir adamı fırlatmayı öğrenmem gerek," demişti. Sözlerini komik kılan, bunu tam olarak Alvin'in sesiyle, aynı Alvin'in söyleyeceği şekilde söylemiş olmasıydı. Sesindeki şaka tonundan, kendisini o kadar ciddiye almadığını anlayabilirdiniz. Arthur insanların sesini, sanki onları ruhlarına kadar tanıyormuş gibi taklit edebilme yeteneğine sahipti. Yaşlı Peg kimi zaman, kızı küçük Peggy gibi meşaleliğe benzer bir yeteneğe sahip oldu-

ğundan kuşkulanıyordu. Ama hayır, görünüşe bakılırsa Arthur yaptığı şeyi anlamıyordu. O sadece bir taklitçiydi. Yine de çok akıllı bir çocuktu ve Yaşlı Peg bu yüzden okula gitmeyi hak ettiğini, belki de bunu Hatrack River'da yaşayan diğer bütün çocuklardan daha fazla hak ettiğini düşünüyordu.

Tam kapıyı çaldıkları sırada aşağıya varmıştı. Merdivenlerden indiği için biraz nefes nefese kalmış bir halde orada dikildi. Kapının üzerindeki dantelli perdelerde gölgelerini görse de, açmadan önce biraz bekledi. İleri geri sallanmalarından gergin oldukları anlaşılıyordu. Öyle de olmaları gerekirdi zaten. Biraz terlesinler bakalım.

Okul yönetiminin başındakilerin, tüm insanlar arasından WhitletPhysicker'ı seçmelerine şaşmamalı zaten. Yaşlı Peggy Guester bunu düşündükten sonra, bakışları Whitley'nin kapının arkasındaki gölgesine yöneldi. Altı yıl önce Peggy'yi uzaklara götüren ve annesine kızının nereye gittiğini anlatmayı reddeden o değil miydi? Tek söylediği, Dekane'ye, tanıdığı insanların evine gittiğiydi. Sonra Peg'in kocası Horace, kızının yazdığı notu defalarca okuyup, eğer bir meşale kendi geleceğini göremiyosa, başka hiç kimsenin onu kendisinden daha iyi gözetemeyeceğini söylemişti. Arthur Stuart kendisine bu kadar ihtiyaç duymasaydı, o anda tasını tarağını toplayıp evi terk ederdi. Hiçbir şey söylemeden çekip gitmenin nasıl bir şey olduğunu görürlerdi o zaman. Kızını alıp götürmek ve ona böylesinin herkes için daha iyi olacağını söylemek- bir anneye nasıl böyle bir şey söylenir! Bakalım ben gittiğimde ne düşünecekler. Arthur'a bakmak zorunda olmasaydı, bu hanı o kadar çabuk terk ederdi ki, gölgesi kapıda mahsur kalabilirdi.

Şimdi yine, bu kez başka bir çocuğu için üzüleceği haberleri getirmek üzere Whitley Physicker'ı gönderiyorlar.

Ama bu sefer daha kötü, çünkü Peggy kendi başının çaresine bakabilirdi ama Yaşlı Peg onun için canını dişine takarak mücadele vermediği sürece bu altı yaşındaki çocuğun bir geleceği olamazdı.

Kapıya yine vurdular. Yaşlı Peg kapıyı açtı. Oldukça güleryüzlü ve ağırbaşlı gözüken Whitley Physicker, onun arkasında yine o kendine özgü saygın insan havasına bürünmüş Pauley Wiseman vardı. Aynı gemi üzerinde yelkenleri şişmiş iki gemi direği gibi kasılıyorlardı. Demek bana neyin doğru ve uygun olduğunu anlatmaya geldiniz. Görelim bakalım.

"Sevgili Bayan Guester," dedi Dr. Physicker. Bir centilmene yakışır şekilde şapkasını çıkardı. Bugünlerde Hatrack River'ın sorunu tam olarak bu, diye düşündü Yaşlı Peg. Çok fazla insan beyefendi ve hanımefendi havalarına giriyor. Buranın Hio olduğunun farkında değiller mi? Yüksek tabaka insanların hepsi Kraliyet Sömürgelerinde, Majesteleri, diğer Arthur Stuart'la birlikte yaşıyorlar. Şu, benim kısa saçlı siyah evladım Arthur'un tam tersine uzun saçlı beyaz kral. Hio eyaletinde yaşayıp bir centilmen olduğunu düşünen herkes sadece kendisini kandırıyor.

"Sanırım içeri gelmek istiyorsunuz," dedi Yaşlı Peg.

"Bizi davet etmenizi umuyordum," dedi Physicker. "Okul yönetiminden geliyoruz."

"Sizden istediğim şeyi dışarıda da içerideki kadar kolay reddedebilirsiniz."

"Şimdi bakın," dedi Şerif Pauley. Kasaba sakinlerinin kendisini kapılarının önünde bekletmelerine alışık değildi.

"Buraya sizi geri çevirmek amacıyla gelmedik Bayan Guester," dedi doktor.

Yaşlı Peg buna bir an için bile inanmadı. "O inatçı, yüksek yakalı ikiyüzlülerin Siyah bir çocuğun yeni okullarında oku-

masına izin vereceklerini söylemiyorsunuz ya?"

Bu söz, Şerif Pauley'yi bir kova içerisindeki barut gibi harekete geçirdi. "Cevabın ne olduğundan bu kadar eminseniz, Bayan Beg, neden soru sorma zahmetine giriyorsunuz?"

"Çünkü hepinizin aslında Siyahlardan nefret eden kölelik yanlısı alçaklar olduğunuzun kayıtlara geçirilmesini istiyorum. Böylece bir gün Kölelik karşıtları iktidara gelip Siyah insanlara sahip olmaları gereken hakları verdiğinde, halkın önünde hak ettiğiniz gibi utanç içinde yaşayacaksınız."

Yaşlı Peg konuşmasının hararetine kapıldığından, arkasından yanlarına gelen kocasını fark etmedi.

"Margaret," dedi Horace Guester. "Evime gelen hiç kimse içeri davet edilmeden dışarıda bekleyemez."

"Çok istiyorsan konuklarımızı sen ağırlayabilirsin," dedi Yaşlı Peg. Dr. Physicker ve Şerif Pauley'ye arkasını dönüp mutfağa doğru yürüdü. "Ben elimi bu kirden temizliyorum," diye bağırdı omzunun üzerinden.

Ama mutfağa girdiğinde sabah sabah yemekleri hazırlamasına gerek olmadığını, misafirler gelmeden önce üst kattaki yatakları toplaması gerektiğini hatırladı. Biraz kafası karışmış bir halde orada dikilirken, bu ünlü elini yıkama işini ilk yapanın Pontius Pilatus olduğunu düşünmeye başladı. Haksızlığını kendi sözleriyle itiraf etmişti. İsa Efendimizi öldüren birinin söylediklerini taklit etmeye başladıktan sonra Tanrı ona iyi gözlerle bakmazdı. Bu yüzden mutfaktan çıkıp ortak odaya geri döndü ve şöminenin yakınına oturdu. Ağustos ayında olduklarından şöminenin içinde ateş yoktu ve burası, yaz günlerinde şeytanın abdesthanesi gibi sıcak olan mutfaktaki şömineden farklı olarak, oturmak için uygun, serin bir yerdi. Bu iki adam Arthur Stuart'ın kaderine evin en serin noktasında karar verirken, onun mutfakta ter içinde kalması

için hiçbir sebep yoktu.

Kocası ve iki misafir ona baksalar da, bir anda yanlarından ayrılıp yeniden geri dönmesi hakkında bir şey söylemediler. Yaşlı Peg, arkasında neler oldup bittiğinin farkındaydı - Yaşlı Peg ile tartışmaya girip galip çıkmaya çalışmak, bir kasırgaya tuzak kurmaya çalışmakla aynı şeydi- ama Whitley Physicker ve Pauley Wiseman gib adamların kendisinden sakınmalarına aldırış etmezdi. Bir iki saniye daha kadının bulunduğu yere yerleşmesini bekledikten sonra konuşmalarına kaldıkları yerden devam ettiler.

"Dediğim gibi, Horace, teklifinize ciddiyetle göz attık," dedi Physicker, "Yeni öğretmenimiz genellikle olduğu gibi şurada burada değil de sizin hanınızda kalabilseydi, şartlar bizden istediğiniz şeye uygun olurdu. Fakat sizden karşılığında para almadan bunu yapmanızı isteyemeyiz. Okulumuzda, hizmetiniz karşılığında size az da olsa bir ücret vermemize imkân tanıyacak kadar kayıtlı öğrenci, dolayısıyla yeterince para var.

"Peki bir öğretmenin kalma masrafı olarak ne kadar belirlediniz?"diye sordu Horace.

"Henüz tüm detaylar konuşulmadı ama yirmi dolarlık bir miktardan söz edildi."

"Gerçek maliyeti ödediğinizi düşünüyorsanız, bence bu biraz düşük."

"Tam tersine, Horace, size hak ettiğinizden çok daha az ödüyoruz. Ama başlangıçta ücretsiz yapmayı teklif ettiğinizden, bunun ilk teklife nazaran büyük bir gelişme olduğunu düşüneceğinizi ummuştuk."

Horace kabul etmeya hazırdı ama Peg tüm bu yalanlara daha fazla katlanamazdı. "Neden bahsettiğinizi çok iyi biliyorum Dr. Physicker ve belirttiğiniz şartlar bana hiç de iyi-

leştirilmiş gözükmüyor. Biz okul öğretmeninin bedavaya kalmasını teklif etmemiştik. Bu öneriyi sadece Arthur Stuart'ın öğretmeni için yapmıştık. Yirmi doların bu konudaki fikrimi değiştireceğini zannediyorsanız, toplantınıza geri dönüp hesaplarınızı orada sürdürebilirsiniz."

Doktor Physicker'ın yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. "Hadi ama Bayan Guester. Bu konuda aceleci davranıp hataya düşmeyin. Okulun yönetim kurulunda, Arthur Stuart'ın yeni okulda okumasına kişisel itirazda bulunan tek bir kişi bile yoktu."

Physicker bunu söylediğinde Yaşlı Peg, Pauley Wiseman'a sert bir bakış attı. Wiseman oturduğu sandalyede, bir centilmenin elini atamayacağı bir yerde kötü bir kaşıntı oluşmuş gibi kıpırdandı. Evet doğru, Pauley Wiseman. Dr. Physicker istediğini söyleyebilir ama ben seni tanıyorum ve Arthur Stuart konusunda her şeye itiraz eden o tek kişinin kim olduğunu çok iyi biliyorum.

Elbette Whitley Physicker konuşmaya devam etti. Herkes Arthur Stuart'ı gönülen seviyormuş gibi davranması gerektiğinden, Şerif Pauley'nin o sırada ne kadar rahatsız olduğuna fazla dikkat edemezdi.

"Arthur'un, Hatrack River'ın en eski ve en saygın iki vatandaşı tarafından yetiştirildiğini ve tüm kasabanın onu kendisinden dolayı sevdiğini biliyoruz. Fakat okul eğitiminin bu çocuğa bir fayda sağlayabileceğinden kuşkuluyuz."

"Ona, diğer bütün erkek ve kız çocuklarına ne veriyorsa aynı şeyi verecek," dedi Yaşlı Peg.

"Öyle mi dersiniz? Okuma yazmayı bilmesi muhasebe şubesinde bir mevki edinmesini sağlayacak mı? Hukuk okuyup avukat çıksa bile, jüri üyelerinin Siyah bir avukatın yaptığı savunmaya kulak asabileceğini düşünebilir misiniz? Toplum,

Siyah bir çocuğun Siyah bir adam olacağının ve bu Siyah adamın ilk insanlar gibi ekmeğini zihin gücüyle değil, beden gücüyle kazanacağının hükmünü vereli çok oldu."

"Arthur Stuart, o okulda okuyacak bütün çocuklardan daha zeki ve bunu siz de biliyorsunuz."

"Bu, Arthur Stuart'a büyüyene kadar umut verip, sonra büyüttüğü umutlarını yıkmamamız için bir başka neden. Burada kalbimizden geçenler değil, dünyanın yordamlarından söz ediyorum Bayan Guester.

"Peki ya siz okul yönetiminin bilge adamları neden, "dünyanın değer yargılarının canı cehenneme, biz doğru olanı yapacağız!" diyemiyorsunuz! Yapmak istemediğiniz şeyleri size yaptıramam ama bu yaptığınız Arthur'un iyiliği içinmiş gibi davranmanıza göz yumacak değilim!

Horace yüzünü buruşturdu. Yaşlı Peg'in bu sert sözleri hoşuna gitmemişti. Karısının son zamanlardaki lanet okuma alışkanlığı onu çok rahatsız ediyordu. Bunu ilk, "Bayan Miller" olarak çağrılmakta ısrar eden Millicent Mercher'a insanların arasında küfrederek başlamıştı. Karısının, özellikle bir erkek gibi yere ve zamana aldırmadan bu kelimeleri kullanması Horace'ı endişelendiriyordu. Yaşlı Peg ise, "Yalan söyleyen bir ikiyüzlüye küfredemeyeceksem, küfür neden icat edilmiş ki?" diye düşünüyordu.

Pauley Wiseman, kullanmaktan en çok hoşlandığı hakaretleri savurmaya başlamamak için kendini güçlükle tutarak kızardı. Ama Physicker yine gerçek bir centilmen gibi davrandı ve başını sanki dua ediyor gibi bir an için eğdi. Fakat Yaşlı Peg bunun, konuşmasına tebiyeli sözlerle devam edebilmek için sakinleşme çabasının bir parçası olduğunu düşündü. "Sevgili Bayan Guester, haklısınız. Bunun Arthur'un iyiliği için olduğu hikâyesini karar verilene kadar uydurmamıştık."

Physicker'ın açıksözlülüğü Yaşlı Peg'in bir süre tepki verememesine neden oldu. Şerif Pauley bile ancak bir tür ciyaklama sesi çıkarabildi. Whitley Physicke, söyleyecekleri konusunda önceden anlaştıkları sözlere sadık kalmıyordu. Neredeyse gerçeği anlatacak gibiydi. Şerif Pauley, insanlar hakikati bu kadar rahat ve tehlikeli bir şekilde ortaya attıklarında ne yapacağını bilemezdi. Pauley Wiseman'ın aptallaşmasını seyretmek Yaşlı Peg'in çok hoşuna gitti. Zaten Pauley'nin bu konuda özel bir hüneri vardı.

"Görüyorsunuz ya Sevgili Bayan Guester, biz bu okulun düzgün işlemesini istiyoruz, bunu gerçekten istiyoruz," dedi Physicker. "Devlet Okullarının her yerde farklı farklı tuhaf usulleri var. Kraliyet Sömürgelerindeki okullarda sadece parası ve ünvanı olan kişilerin çocukları okuyabiliyor. Bu yüzden fakirlerin öğrenmek ya da toplum içinde yükselmek gibi bir şansları yok. New England'da bütün okullar dini okul, bu yüzden çocuklar parlak bir zeka ile değil, Tanrı tarafından dünyaya hükmetmekle görevlendirilen Püritenlerden biri olarak öne çıkabilir. Ama Flemenk eyaletleri ve Pennsylvania'daki devlet okulları, insanların Amerika'da bazı şeylerin farklı bir şekilde yapılabileceğini görmelerini sağlıyor. Fakir evlerde yaşayan bütün çocuklara okuma yazmayı ve matematiği öğretebilir, oy verebilecek, devlet makamlarında görev yapıp ülkemizi yönetebilecek bir nüfus yaratabiliriz."

"Bu anlattıklarınız çok hoş," dedi Yaşlı Peg, "aynı konuşmayı üç ay önce okul vergisinin çıkarılması leyhine oy vermemizi istemek için evimize geldiğinizde de yapmıştın. Fakat benim anlamadığım, Whitley Physicker, benim oğlumun neden bir istisna olması gerektiği..."

Bunun üzerine Şerif Pauley, konuşmaya burnunu sokma vaktinin geldiğine karar verdi. Gerçekler bu kadar uluorta

kullanıldığı için kontrolünü kaybetti ve kendisi de gerçekçi konuşmaya başladı. Bu durumun onun için yeni bir deneyim olması biraz başına vurdu. "Bayan Peggy, kusura bakmayın ama bu çocuk sizin kanınızın bir damlasını bile taşımıyor, bu yüzden oğlunuz olduğunu söylemeniz biraz tuhaf kaçıyor. Eğer Horace'ın bu çocuğun doğumunda bir katkısı varsa, demek ki onu Beyaz yapmaya yetmemiş."

Horace yavaşça ayağa kalktı, sanki Şerif Pauley'yi dışarıya çağırıp ona bir iki yumrukla ihtarda bulunmaya hazırlanır gibiydi. Pauley Wiseman, Horace'ı belki de bu yarı siyah piçin babası olmakla suçladığı anda başının belada olduğunu anlamış olmalıydı. Pauley, karşısında dikilen adamı görünce, onun rakibi olamayacağından iyice emin oldu. Horace pek küçük bir adam ve Pauley de pek cüsseli bir adam sayılmazdı. Bu yüzden Pauley işler çığrından çıkmaya başladığında, her zaman yaptığı şeye başvurdu. Rozeti doğrudan Horace Guester'a bakacak şekilde yana döndü. Bana bir vur bakalım, diyordu rozet, bir vur da bir kanun savunucusuna saldırmaktan kaç yıl hapis yiyebileceğini gör.

Yine de Yaşlı Peg, kocasının karşısındaki bir adama duyduğu bir söz üzerine vurmayacağını biliyordu. Kendisini, çiftlik hayvanlarıyla ağza alınmaz suçlar işlemekle suçlayan o nehir sıçanını bile yere sermemişti. Horace öfkeye kapılıp kontrolünü kaybedebilecek türden bir adam değildi. Aslına bakılırsa Yaşlı Peg, Horace'ın orada ayakta dikilirken Pauley Wiseman'a duyduğu kızgınlığı çoktan unuttuğunu ve aklına başka bir fikir geldiğini biliyordu.

Beklediği gibi, Horace, sanki Wiseman orada yokmuş gibi Yaşlı Peg'e döndü. "Belki de vazgeçmeliyiz Peg. Arthur küçük sevimli bir bebekken bir sorun yoktu ama..."

Doğrudan Yaşlı Peg'in yüzüne bakan Horace, bu cümleye

hiç başlamasaydı daha iyi olacağını çok iyi biliyordu. Pauley sözü devraldı: "Her gün gittikçe daha da Siyahlaşıyor, Bayan Guester."

Peki insan böyle bir söze nasıl bir karşılık verebilir? En azından şimdi sorunun ne olduğu tam olarak açığa çıkmıştı. Tek dertleri Arthur Stuart'ın ten rengiydi ve Hatrack River'daki yeni okulda okumasına engel olan başka hiçbir şey yoktu.

Whitley Physicker'ın iç çekişi sessizliği doldurdu. Şerif Pauley ile birlikte yaptığı hiçbir şey plana uygun gitmiyordu. "İşte gördün mü?" dedi Physicker. Sesi ılımlı ve makuldü. "Bu kasabada Siyah bir çocuğun kendi çocukları ile aynı eğitimi alması düşüncesine katlanamayan- bu sırada Şerif Pauley'ye buz gibi bir bakış attı- bir sürü cahil ve geri kafalı insan var. Siyahlar, beyaz yurttaşlarla aynı haklara sahip olacaksa eğitimin ne faydası var ki, diye düşünüyorlar. Korktukları, Siyahların bundan sonra oy verme ve devlet makamlarını işgal etme hakkı isteyecekleri... "

Yaşlı Peg bunu hiç düşünmemişti. Bu konu aklına gelmemişti. Mock Berry'nin eyalet valisi olduğunu ve orduya emirler vermeye çalıştığını gözünün önüne getirmeye çalıştı. Hio'da Siyah bir adamdan emir alabilecek tek bir asker yoktu. Bu, nehirden dışarı atlayan bir balıktan bir aygırı öldürmesini beklemek kadar imkansız bir şeydi.

Fakat Yaşlı Peg, sırf Whitley Physicker böyle bir noktaya değindi diye pes edecek değildi. "Arthur Stuart iyi bir çocuk," dedi. "Oy vermek gibi bir isteği olmaz."

"Bunu biliyorum," dedi Physicker. "Yöneyim kurulundaki herkes de biliyor. Ama bunu anlamayacak olan taşrada yaşayan cahil insanlar. Okulda siyah bir çocuğun okuduğunu duyup çocuklarını okutmaktan vazgeçecekler. Sonra biz

de cumhuriyetimizin yurttaşlarını eğitmek görevini yerine getirmeyen bir okul için boş yere para harcıyor olacağız. Biz Arthur'dan ona hiçbir faydası olmayacak bir eğitimden şimdiden vazgeçmesini istiyoruz. Böylece diğerleri, onlara ve ulusumuza büyük bir yarar sağlayacak olan eğitimi alabilirler."

Her şey kulağa ne kadar da mantıklı geliyordu. Hem zaten Whitley Physicker da sözüne güvenilir bir doktordu değil mi? Philadelphia'da üniversite okumuş bir adamın, hayata dair bildikleri, Yaşlı Peggy'nin sığ anlayışından daha fazla olmalıydı. Physicker gibi bir adamın söylediklerine karşı çıkmakla haksızlık ettiğini neden bir an bile düşünmemişti?

Aklına ona itiraz etmesini sağlayacak elle tutulur tek bir fikir gelmese de, onu rahatsız eden suçluluk duygusundan kurtulamıyordu. Whitley Physicker'a evet derse, küçük Arthur'un kalbine bir bıçak saplamış olacağını biliyordu. Zavallı çocuğun ona, "Anne, neden ben de arkadaşlarım gibi okula gidemiyorum?" diye sorduğunu ve Dr. Physicker'ın tüm bu etkileyici sözlerinin sanki hiç duymamış gibi aklından silinip, ona ancak, "Siyah bir çocuk olduğun için Arthur Stuart Guester," cevabını verdiğini şimdiden gözünün önüne getirebiliyordu.

Whitley Physicker, kadının sessizliğini teslimiyet olarak kabul etti, haksız da sayılmazdı. "Göreceksiniz," deid Physicker. "Arthur okula gitmiyor oluşuna aldırış etmeyecek. Onlar sınıflarına hapsolmuşken onu dışarıda güneşin altında oynarken gördüklerinde beyaz çocukların hepsi onu kıskanacak."

Yaşlı Peg Guester, tüm bunda yanlış giden bir şeyler olduğunu, duyduklarının kulağa geldiği kadar mantıklı olmadığını biliyor ama duyduğu şüpheyi anlamlandıramıyordu.

"Ve belki bir gün her şey değişecek," dedi Physicker.

"Gün gelecek yaşadığımız toplum değişecek. Belki Kraliyet Sömürgelerinde ve Appalachee'de siyahlara köle muamelesi yapmayı bırakacaklar. Belki bir gün..." Sesi canlılığını yitirdi. Sonra yeniden kendine geldi. "Bazen tüm bunların ne zaman gerçek olacağını merak ediyorum, hepsi bu..." dedi. "Siyahların Beyazlar gibi yetişmesinin doğalarına aykırı oluğunu düşünüyorlar. Ne kadar da aptalca..."

Yaşlı Peg, bu sözlerin içinde acı bir nefret duygusunu uyandırdığını hissetti. Ama bu, adama bağırmasına neden olacak kadar şiddetli bir öfke değildi. "Belki de ben onların anlayamayacağı tuhaf bir insanım ama Arthur Stuart benim gerçek oğlum ve ona ihanet etmeyeceğim. Hayır, bunu yapmayacağım" diyen çaresiz bir isyandı.

Sessizliğini yine tekliflerine razı olduğu yönünde yorumladılar. Adamların üçü de, oldukça rahatlamış gözükerek ayağa kalktı. Durumdan en çok memnun olan Horace gibiydi. Besbelli Yaşlı Peg'in bu kadar çabuk ikna olacağını hiç düşünmemişlerdi. Misafirlerin bu kadar rahatlaması beklenmedik bir şey değildi, peki ama Horace neden bu kadar mutlu gözüküyordu? Yaşlı Peg, kısa bir şüphe anından sonra Horace Guester, Dr. Physicker ve Şerif Pauley'nin her şeyi önceden aralarında planladıklarına emin oldu. Sohbetlerinin tamamı bir numaradan, sadece Yaşlı Peg Guester'ı mutlu etme amacıyla sahnelenmiş bir gösteriden ibaretti.

Horace, Arthur Stuart'ın okula gitmesini Whitley Physicker'dan ya da Hatrack River'da yaşayan herhangi birinden daha fazla istemiyordu.

Yaşlı Peg'in öfkesi daha da ateşlendi ama şimdi her şey için çok geçti. Physicker ve Pauley kapının önüne çıkmış, Horace onların peşinden gidiyordu. Hiç şüphesiz baş başa kaldıklarında birbirlerinin sırtlarına vurup, Peg'in yakınla-

rında olmamasının rahatlığıyla birbirlerine gülücükler atacaklardı. Ama Yaşlı Peg gülümsemiyordu. Küçük Peggy'nin evden kaçmadan önce kendisinin ve Arthur Stuart'ın geleceğine baktığı zamanı dün gibi hatırlıyordu. Yaşlı Peg, Küçük Peggy'ye Horace'ın Arthur'u sevip sevmeyeceğini sormuş ve kızı bu soruyu cevaplamayı reddetmişti. Aslında bu reddedişin içinde bir cevaptan çok daha fazlası vardı. Horace, Arhur'a kendi oğlu gibi davranmasını sağlayacak duygulara sahip olacak ama aslında onu sadece karısının kendisinden ilgilenmesini beklediği Siyah bir çocuk olarak görecekti. Horace, Arthur Stuart'ın babası olamazdı.

İşte Arthur yine yetim kalmış, babasını kaybetmişti. Daha doğrusu asla bir babaya sahip olmamıştı. Peki öyle olsun bakalım. Ama iki annesi vardı: doğduğunda onun için ölen annesi ve ben... Onu okula yazdıramıyorum. Bunu başaramayacağımı başından beri biliyordum. Başka bir yoldan eğitim almasını da sağlayamam. Bu plan aklına birdenbire gelmişti. Her şey, işe aldıkları kadın öğretmen, şu Philadelphia'lı bayana bağlıydı. Şansı yaver giderse bu kadın Siyahlara nefret duymayan bir Protestan olabilir ve Peg'in planları başarılı olabilirdi. Yaşlı Peg bir yolunu bulacaktı. Arthur Stuart dünyaya bırakacağı tek aile üyesi, sevdiği insanlar arasında kendisine yalan söylemeyecek, onu aldatmayacak ve arkasından iş çevirmeyecek tek kişiydi. Peg, bu çocuğun ona hiçbir iyiliği dokunmayacak bir şey tarafından aldatılmasına izin vermeyecekti.

-XII-
SOĞUTMA EVİ

ALVİN, Horace ve Peg Guester'ın yukarıdaki eski soğutma evinde birbirlerine bağırdıklarını duyduğunda bir sorun olduğunu anlamıştı. Bağırışları o kadar şiddetliydi ki, demir ocağı ve kendi çekiç sesleri arasından ona kadar ulaşıyordu. Kısa süre sonra, biraz daha sakinleşir gibi olsalar da, Alvin o kadar meraklandı ki, ne konuştuklarını daha iyi duyabilmek için çekicini bırakıp dışarı çıktı.

Hayır, hayır, onları dinlemiyordu. Birazını içmek, birazını da fıçıyı soğutmakta kullanmak için kuyudan su almaya gidiyordu. İşini yaparken seslerini duyarsa, sohbetlerine kulak misafiri olmaya çalışmış sayılmazdı değil mi?

"İnsanlar, öğretmeni doğru düzgün misafir etmek yerine soğutma evinde kalmasına göz yumduğum için benim kötü bir hancı olduğumu düşünecek."

"Sadece boş bir yapıdan söz ediyoruz Horace, hem zaten orayı içinde yaşamaya uygun hale getireceğiz. Böylece ödeme yapan müşterilerimizi odalarından etmiş olmayız."

"O öğretmen bayanın bir başına yaşamasına izin veremem. Bu kabul edilebilir bir şey değil!"

"Neden Horace? Yoksa kadına kur yapmayı mı düşünüyorsun?"

Alvin kulaklarına inanmakta güçlük çekti. Evli insanlar birbirlerine böyle şeyler söylemezdi. Alvin, bu sözün üzerine bir tokat sesi duymayı bekledi. Horace ise, anladığı kadarıyla hiçbir tepki vermedi. Kasabada herkes onun kılıbığın teki olduğunu söylerdi. Bu adamın, karısı tarafından zina peşinde koşmakla suçlandıktan sonra, karşılık olarak bir fiske bile

vurmadığını, tek kelime etmediğini gördükten sonra başka bir kanıta ihtiyacı yoktu.

"Zaten fark etmez," dedi Yaşlı Peg. "Sen aklına eseni yapsan da o, teklifini reddedecek. Biz ise boşu boşuna evi tamir edeceğiz."

Horace, Alvin'in duyamadığı bir şeyler geveledi.

"Bu soğutma evini Küçük Peggy için yapmış olmamız umurumda bile değil. Burayı bana tek kelime bile etmeden, kendi isteğiyle terk ettiyse, sırf bir zamanlar küçük bir çocukken burada yaşadığı için, bu soğutma evini anıt niyetine tutacak değilim. Duydun mu beni?"

Alvin Horace'in ne söylediğini yine duyamadı.

Diğer yandan, İhtiyar Peg'i gayet iyi duyabiliyordu. Sesi, gök gürültüsü gibi geliyordu. "Kimin kimi sevdiğini bana mı anlatacaksın? Bak sana ne diyeceğim Horace Guester, Küçük Peggy'ye duyduğun tüm o sevgi onu burada tutmaya yetmedi değil mi? Ama benim Arthur Stuart'a olan sevgim onun iyi bir eğitim almasını sağlayacak, anladın mı? Her şeyin sonunda, Horace Guester, çocuklarını sevmek konusunda kimin daha iyi olduğunu göreceğiz bakalım!"

Bir tokat ya da vurma sesi duyulmadı, Alvin'in kulaklarına sadece, soğutma evinin kapısını menteşelerinden koparacak kadar sert bir çarpma sesi geldi. Alvin kapıyı kimin çarptığını görmek için boynunu uzatmaktan kendini alamadı. Beklediği gibi, evden ağır adımlarla uzaklaşan İhtiyar Peg'di.

Bir dakika kadar sonra kapı yavaşça açıldı. Alvin, kuyu ile soğutma evi arasında yetişen fundalık ve yaprakların arasından ileride ne olup bittiğini güçlükle görebiliyordu. Horace Guester evden çok daha yavaş çıktı. Alvin bu adamı daha önce hiç bu kadar çökmüş görmemişti. Elini kapının tokmağı-

na koyup, bir süre orada ayakta dikildi. Sonra, sanki bir bebeği yatağına yatırırcasına dikkatli hareketlerle kapattı.

Alvin, yıllar önce soğutma evini, o yeni kuyuyu kazıp, suyun oraya akmasını engelledikten sonra neden yıkmadıklarını hep merak etmişti. Burayı en azından başka amaçlarla kullanmaya başlayabilirlerdi. Ama bunun Peggy ile, Alvin'in Hatrack River'a gelişinden hemen önce kasabayı terk eden meşale kız ile bir ilgisi olduğunu artık biliyordu.

Alvin, Horace'ı o kapıya dokunur, kapıyı kapatırken izlerken, bir adamın çocuğuna ne kadar düşkün olabileceğini ilk kez gördü. O kadar ki, kızı gittikten sonra bile, onun sevdiği yerler yaşlı babaya kutsal bir mekân gibi geliyordu. Alvin hayatında ilk kez, kendisinin de çocuğunu bu kadar çok sevip sevmeyeceğini merak etti. Sonra bu çocuğun annesinin kim olabileceğini, bu kadının ona Yaşlı Peg'in Horace'a bağırdığı gibi bağırıp bağırmayacağını ve ikisinin bu yaşlı çift gibi şiddetli kavgalar edip etmeyeceğini düşündü.

"Alvin," dedi Horace.

Alvin, Horace tarafından onu bu şekilde izlerken yakalandığı için utancından ölebilirdi. "Çok özür dilerim efendim," dedi Alvin, "Sizi dinlememeliydim."

Horace belli belirsiz gülümsedi. "Sanırım sohbetimizin son kısmını duymaman için sağır olman gerekirdi."

"Evet, sesler biraz yükseldi," dedi Alvin,"ama yolumu sizi duyabilmek için değiştirmemiştim."

"İyi bir çocuk olduğunu biliyorum. Kimseden senin hakkında kötü bir söz duymadım."

"İyi çocuk," sözleri Alvin'in biraz canını sıktı. Artık on sekiz yaşındaydı, on dokuzuna girmesine bir yıldan daha az bir zaman kalmıştı ve uzun süredir kendi başına ustalık ya-

pabilecek hünerli bir demirciydi. Makepeace Smith'in onun çıraklığını, anlaştıkları zamandan daha önce bitirmemesi, Horace Guester'ın ona çocuk demesini haklı çıkarmazdı. Hâlâ Çırak Alvin olabilirim, belki kanun karşısında reşit bir erkek de değilim. Ama en azından hiçbir kadın bana bağırıp, yaptıklarım yüzünden kendimi mahçup hissetmeme yol açmıyor.

"Alvin," dedi Horace, "ustana soğutma evinin kapıları için yeni menteşe ve başka teçhizata ihtiyacımız olacağını söyleyebilirsin. Bu evi yeni okul öğretmeninin yaşaması için uygun hale getireceğiz."

Demek Horace, Yaşlı Peg ile girdiği savaşı kaybetmişti ve pes ediyordu. Demek evlilik dedikleri böyle bir şeydi. Bir erkek ya iradesini karısına teslim edecek, ya da zavallı Horace Smith gibi karısı tarafından sindirilecekti. Eğer seçenekler buysa, ben hiçbirini almayayım, diye düşündü Alvin. Oh, Alvin kasabadaki kızları dikkatle gözlüyordu: Cadde boyunca tüm endamları üzerlerinde yürürlerken, korselerinin dikleştirdiği memelerini, güçlü ellerini sarıp okşayabileceği dar bellerini görüyordu. Fakat aklına bu kızlara dokunma, taze vücutlarını kavrama düşüncesi geldiği anda bir yandan utanıyor, diğer yandan kapıldığı şehvet duygusuna engel olamıyordu. Bu yüzden kızlarla ne zaman göz göze gelecek olsa, bakışlarını yere indiriyordu.

Alvin bu kızların kendisine baktıklarında ne gördüklerini biliyordu. Üstünde bir ceket olmayan, sadece işi yüzünden leke ve ter dolu bir atlet giyen, hiç kuşkusuz onları bir avukat, hâkim ya da tüccar olan babaları gibi beyaz ahşap bir evde yaşatamayacak olan fakir bir adam, on sekiz yaşını geride bırakmış olmasına rağmen hâlâ çıraklık yapan, düşük tabakadan biri olarak görüyorlardı. Bir mucize olur da bu

kızlardan biriyle evlenirse, eşinin kendisini nasıl küçümseyeceğini, bir hanımefendi olduğu için ondan kendisine boyun eğmesini isteyeceğini biliyordu.

Ve kendisi gibi düşük tabakadan bir kızla evlenirse, o da Gertie Smith ya da Yaşlı Peg Guester gibi iyi bir aşçı, çalışkan ve hamarat bir ev hanımı ama istediklerini elde edemediğinde tam bir zebaniye dönüşen biri olacaktı. Demirci Alvin, hayatına bir kadın sokmak istemediğine şimdiden emindi. Hiçbir kadının kendisini, "Duydun mu beni Alvin?" diye azarlamasına izin vermeyecekti.

"Elbette Bay Horace, Makepeace Smith'i gördüğüm gibi isteklerinizi ona iletirim. Soğutma evi için gerekli bütün malzemeler..."

"... ve iyi bir iş çıkarmasını istiyorum," dedi Horace. "Evi öğretmen hanımın burada yaşaması için yaptırıyoruz." Ama Horace'ın, dudaklarında oluşan kıvrım ve sesindeki müstehcen tondan, karısı tarafından yeterince paylanmadığı anlaşılıyordu. "Böylece bu evde rahat rahat özel ders verebilir."

"Özel ders" deyişi, insana o yerin sanki randevu evi olarak kullanılacağını düşündürebilirdi. Ama Alvin olayları kafasında birleştirince, özel dersleri kimin alacağını anladı. Yaşlı Peg'in, oğlu Arthur Stuart'ın okula kabul edilmesini ne kadar istediğini herkes bilmiyor muydu?

"Pekâlâ, görüşürüz evlat," dedi Horace.

Alvin, hana giden patika boyunca sallana sallana yürüyen Horace'ın arkasından el salladı.

Makepeace Smith o öğleden sonra dükkâna gelmedi. Alvin şimdi ustası kadar cüsseli bir erkek olduğundan, dükkândaki tüm işleri ondan çok daha hızlı ve iyi yapabiliyordu. Kimse bunun hakkında bir şey söylemese de, Alvin geçen yılın başlarında insanların işlerini yaptırmaya, Makesmith demir-

ci ocağının başında değilken geldiğini fark etti. Makesmith'i bekler gibi yapıp, "En fazla birkaç dakikanı alır," dedikleri külfetli işleri Alvin'e yıkıyorlardı. Alvin çok geçmeden bu karşılaşmaların tesadüf eseri olmadığını anladı. İhtiyaç duydukları işleri Alvin'in yapmasını istiyorlardı.

Bu durum, Alvin'in gerekli durumlarda bir iki büyü kullanmak dışında –zaten bunu her demirci yapardı-, demiri işlerken sıra dışı müdahalelerde bulunmasından da kaynaklanmıyordu. Alvin gizli hünerlerini kullanmasının, işinde ustalaşmasına hiçbir katkısı olmayacağını biliyordu. Bu, silahsız bir dövüşte kılıç kullanmaktan farksız olurdu. Zaten, işlediği demiri güçlendirmek için hünerinden yararlansaydı, bu başına bela açabilirdi. Bu yüzden, kendi güçlü kollarını ve keskin gözlerini kullanarak, işini doğal yollardan yapıyordu. Sırt, omuz ve kol bölgesinin her santimi kasla doluydu. İnsanlar onun çalışmasını Makepeace Smith'in işlerinden daha fazla beğeniyorsa bu, hünerinin ona avantaj sağlamasından değil, Alvin'in kendi başına daha iyi bir demirci olmasından kaynaklanıyordu.

Makepeace Smith de duruma uyanmış olacak ki, demir atölyesiyle gittikçe daha az ilgilenmeye başlamıştı. Belki de böylelikle işlerinin açılacağını düşünüyordu. Ayrıca Makepeace, Alvin buna hiçbir zaman tam olarak ikna olmamışsa da, çırağının yeteneğini kabullenecek kadar alçak gönüllü bir insandı. İşten uzak durmasının asıl nedeni, müşterilerin onu, iş başındayken çırağının yanına sokulup, Alvin'in ustasından hangi konuda daha iyi olduğunu anlamaya çalışırken görmesini istememesi olmalıydı. Belki de sadece çırağını kıskanıyor, onu iş başında görmeye katlanamıyordu. Kim bilir, belki de bunun tek açıklaması Makepeace'in tembel bir adam olmasıydı. Çırak çocuk bütün işleri kusursuz bir şekilde hal-

ledebiliyorsa, Makepeace Smith Hatrack Mouth'a inip nehrin kenarında sıçanlarla birlikte kafayı çekmesin de ne yapsındı?

Belki de Makepeace Smith gerçekten, Alvin'in sahip olduğu niteliklerle bir ustabaşı olmaya çoktan hazır olmasına rağmen onun çıraklık sözleşmesini hâlâ devam ettirdiği için kendisinden utanıyordu. Bir ustanın, yeteneklerini bilmesine rağmen, ona adil bir ücret ödemeden işinden yararlanabilmek için bir çırağını elinde tutması alçakça bir şeydi. Alvin'in, Makepeace Smith'in hanesine çok iyi paralar getirirken, kendisinin yoksulluk içinde yaşayıp, tavanarasında uyuduğunu, demir ocağında canını dişine takarak çalışmasına rağmen kesesine iki kuruş girmediğini herkes biliyordu. Alvin, arada sırada kasabadaki çocuklardan birinin evinde yemek yediği için, Gertie Smith'in kendisini çok iyi beslediğinin, kasabadaki en hamarat kadının Gertie olduğunun farkındaydı. Ama iyi yemek iyi maaş ile aynı şey değildi. Yemek, yedikten sonra bitiyordu. İnsan parayı bir şeyler satın almak ya da yapmak, özgürlüğüne sahip olmak için kullanabilirdi. Makepeace Smith'in evinin dolabında sakladığı, Alvin'in babasının da imzaladığı sözleşme, Alvin'i Kraliyet Sömürgelerinde yaşayan siyah kölelerden farksız kılıyordu.

Tek bir farkla... Alvin özgürlüğüne ulaşacağı güne kadar günleri sayabiliyordu. Ağustos ayındaydılar. Bir yıldan daha az kalmıştı. Gelecek bahar özgür olacaktı. Güneydeki hiçbir köle bu duyguyu tatmamıştır, hiçbirinin yüreğine böyle bir umut giremez. Alvin geçen yıllar boyunca, ne zaman özgürlük umudunu kaybetse, aklına bunu getirmişti. Eğer onlar özgürlük umutları olmaksızın yaşamaya ve çalışmaya devam edebiliyorsa, ben de çektiğim bu sıkıntının bir gün sona ereceğini bilerek beş, dört, üç, bir yıl bekleyebilirim, diye düşünüyordu.

İşte Makepeace Smith o öğleden sonra da dükkâna gelmemişti. Alvin, ustasının ona verdiği işi bitirdikten sonra, günlük angarya işleri yapmak, ortalığı temizlemek, yeteneğini geliştirmek için egzersiz yapmak yerine soğutma evine gidip kapıların ve pencerelerin ölçüsünü aldı. Burası, nehrin soğuğunu tutmak üzere yapılmış bir yer olduğu için pencereler açılmıyordu. Ama öğretmen hanım, içeride havasız yaşayamazdı, bu yüzden Alvin oranın ölçülerini de aldı. Her erkeğin öğrendiği tahta işçiliği yetenekleri dışında bir marangoz olduğunu söyleyemeyeceği için, pencere çerçevelerini yapmayı düşünmemişti. Sadece evin ölçülerini alıyordu ve pencerelere geldiğinde de bu işi yapmaya devam etti.

Bir sürü şeyin ölçüsünü aldı. Ev kış mevsiminde soğuk olursa, sobanın nereye kurulması gerekeceğini, sobanın ağırlığını kaldırabilecek bir zemin yapmalarının gerektiğini ve bacanın ağzının nasıl genişletilebileceğini, bu soğutma evini bir hanımefendinin yaşamasına uygun tahta küçük bir kulübeye dönüştürmek için yapılabilecek her şeyi düşündü.

Alvin ölçüleri bir yere yazmadı. Bunu hiçbir zaman yapmazdı.

Parmakları, elleri ve kolları ile her yere dokunduktan sonra artık eve dair her şeyi biliyordu. Unutsa ya da yanlış ölçü alsa bile sıkıştığında hatasını düzeltebileceğini biliyordu. Bu yaptığının bir tür tembellik olduğunu bilse de, bugünlerde hünerinden az da olsa faydalanmak hoşuna gidiyordu. Bu kadar küçük yaramazlıklarda utanılacak bir şey yoktu.

Alvin'in soğutma evindeki işi bitmek üzereyken Arthur Stuart çıkageldi. Ne Alvin ne de Arthur bir şey söyledi. İnsan, yaşadığı yere ait olan birine selam verme gereği duymaz ve o kişinin varlığını güçlükle fark eder. Ama Alvin, çatının öl-

çüsünü alması gerekince, bunu Arthur'a söyledi ve küçük çocuğu yukarıya, Peg Guester'ın tüy minderleri han yataklarına attığı kadar kolay bir şekilde çatıya çıkardı.

Arthur, ne kadar yüksekte bulunduğuna aldırmadan çatının tepesinde bir kedi gibi yürüdü. Çatıyı attığı adımlarla ölçtü ve işi bittiğinde, Alvin'in onu yakalamaya hazır olup olmadığını beklemeden aşağı zıpladı. Bu çocuk uçabildiğine inanıyor gibiydi. Alvin onu güçlü kollarıyla kolayca yakalayıp, göle giren bir yaban ördeği gibi yere bırakabilirdi.

Al ve Arthur ölçme işini bitirdikten sonra demirci dükkânına geri döndü.

Alvin demir yığınından birkaç demir çubuk alıp işe koyuldu. Arthur da körüğü pompalama ve aletleri getirme görevini üstlendi. Bunu o kadar uzun zamandır yapıyorlardı ki, Arthur artık Avlin'in çırağı olmuş gibiydi. Yaptıkları şey ikisine de sıra dışı bir şey gibi gelmiyordu. O kadar uyumlu bir işbirliği içindelerdi ki, onları izleyenler dans ettiklerini zannedebilirdi.

Bir iki saat sonra Alvin bütün malzemeleri hazırlamıştı. Kendisinden istenen tüm işleri daha az sürede bitirebilirdi ama kapı için bir kilit yapmayı kafasına koymuştu. Sonra bunun gerçek bir kilit, kasabadaki birkaç zengin kişinin Philadelphia'dan sipariş ettiği türden, doğru düzgün bir anahtarı, insanın kapıyı kapattıktan sonra kilitleyip kilitlemediğini düşünmesine gerek bırakmayan, kendinden kapanan bir mandalı olan bir kilit olması gerektiğini düşündü.

Üstelik tüm menteşelerin üzerine gizli tılsımlar, evi güvende tutacak, kilidi evde yaşayan kişiye zarar verme niyetiyle çevirecek olan herkesi uzaklaştıracak altıgen semboller koydu. Kilit kapıya takıldıktan sonra kimse bu tılsımları görmeyecekti ama Alvin tılsımın ölçüsünü öyle

ayarlamıştı ki, evin her yönünde geniş bir alanda etkili olacaktı.

Alvin, bir tılsımın nasıl olup da işe yaradığını merak ediyordu. Elbette neden böyle büyülü bir şekle sahip olduğunu merak etmeye başladı. Ama ne yaparsa yapsın, gizli tılsımların bir insanın kötü niyetli eylemlerine nasıl engel olabildiği, tılsımın kendisini nasıl tekrar edebildiği, koruyucu büyüler kusursuzlaştıkça, etki alanlarının da nasıl genişlediği ile ilgili sorularına cevap bulamıyordu.

Kafasını kurcalayan şeylere cevap aramakla geçirdiği bunca yılın sonunda, hâlâ çok az şey biliyordu. Susuzluğunu çektiği bilginin çok uzağındaydı. Soğutma evinin malzemelerini ellerinde tuttuğu o sırada bile, Yaratıcılığın yolunu bulmaktan vazgeçip iyi bir demirci olmakla yetinmesi gerektiğini düşünüyordu.

Alvin, aklındaki bu soru ve düşüncelere rağmen, en basit soruyu kendisine hiç sormamıştı. Bir bayan öğretmenin bu kadar kusursuz tılsımlara sahip, güçlü bir kapı kilidine neden ihtiyacı olsundu ki? Alvin, tahmin etmeye bile çalışmadı. O böyle düşünmüyordu.

Bunun yerine, böyle bir kilidin oldukça gerekli olduğunu ve bu küçük evi elinden geldiğince iyi hale getirmesi gerektiğini bir şekilde biliyordu. Bunu, bu bayan öğretmenin tanışmadan önce bile onun için ne ifade ettiğini daha sonra merak edebilirdi. Belki de, İhtiyar Peg gibi onun da aklının bir köşesinde gizli planları vardı.

Guester'ın istedikleri belliydi. Ama gerçek şu ki, Alvin bu işi neden bu kadar büyük bir hevesle yaptığını kendisi bile bilmiyordu. Kapının parçalarını süslerken, bunu büyük olasılıkla Arthur Stuart için yapıyor gibiydi; belki de bayan

öğretmen için güzel bir ev yaparsa, kadın Arthur'a özel ders vermek konusunda daha istekli olurdu.

O gün için işi bırakma zamanı gelse de, Alvin çalışmaya devam etti. El arabasıyla soğutma evine, ihtiyaç duyabileceğini düşündüğü bir iki aletle birlikte bütün teçhizatları ve evin bacası için biraz artık kalay götürdü. Elinden geldiğince hızlı çalıştı ve işini kolaylaştırmak için farkında olmadan hünerinden yararlandı. Bütün parçalar ilk denemede uydu, pencereler, kapı ve kilit takıldıkları yere sıkıca tutundu. Hiç kimsenin zorlamaya cesaret edemeyeceği türden bir kapı yapmıştı. İçindeki tılsım sayesinde, hiç kimse kapıya balta kaldırmaya cesaret edemez, etse bile vuracak gücü kendisinde bulamazdı. Bu, bir Kızılderilinin bile gülüp geçmeyeceği türden tılsımlardandı.

Al, demirci dükkânının dışındaki kulübeye son bir kez uğrayıp, Makepeace'in içlerindeki demirler için satın aldığı bozulmuş göbekli sobaların en iyilerini ayırdı. Büyük bir sobayı tek başına taşımak güçlü bir demirci için bile zordu ama el arabası bu kadar ağır bir yükü kaldırabilirdi. Böylece Alvin tüm gücünü kullanarak, el arabasını tepeye ulaşana kadar itti. El arabasını dışarıda bırakıp, sobayı kuracağı yerin zeminin altında bir temel oluşturmak için nehir yatağından taş getirmeye gitti. Soğutma evinin zemini, evin içindeki kirişler üzerine kurulmuştu fakat önceden nehrin aktığı yerin üzerine bir zemin çekilmemişti. Soğuk suyun üzerini kapatmış olsalardı, orası soğutma evi olmaktan çıkardı. Zeminin yerin çok üstünde olmadığı bir köşeye taştan temeli koydu ve zemini ateşe dayanıklı hale getirmek için döşeme tahtalarının üzerine demir tabakalarını yerleştirdi. Sonra sobayı oraya yerleştirdi ve bacasını çatıda açtığı deliğe çıkardı. Arthur Stuart'a bir eğe verip, ona iç duvarların üzerindeki ölü yosun-

ları çıkarma işini verdi. Yosunlar kolaylıkla çıksa da, Alvin, kendisi normal bir insan tarafından düzeltilemeyecek bozuk bir sobayı tamir ederken, dikkati dağılıp onu görmeyeceğini düşünmüştü. Şimdi tüm parçaları yerli yerinde olan soba, yeni bir soba kadar iyi durumdaydı.

"Acıktım," dedi Arthur Stuart.

"Gertie'ye gidip, geç saatlere kadar çalışacağımı ve sen de bana yardım ettiğine göre, ondan ikimiz için yiyecek bir şeyler rica ettiğimi söyle."

Arthurt Stuart koşarak yola çıktı. Alvin, gönderdiği mesajı kelimesi kelimesine, hem de onun sesiyle ileteceğini, Gertie'nin kahkahayı basıp onlara bir sepet dolusu lezzetli yiyecek göndereceğini biliyordu. Büyük olasılıkla Arthur Stuart'ın yükü o kadar ağır olacaktı ki, dönüş yolu boyunca üç dört kez mola vermek zorunda kalacaktı.

Tüm bu sırada Makepeace Smith bir kez bile ortalarda gözükmedi.

Arthur Stuart en sonunda geri döndüğünde, Alvin çatıya çıkmış, baca üzerinde son rötuşları yapıyor ve hazır yukarı çıkmışken kiremitlerden bazılarını onarıyordu. Boruyu o kadar sağlam yerleştirdi ki, evin su alması olanaksızdı. Arthur Stuart aşağıda dikilip, Alvin'in ne zaman aşağı ineceğini bile sormadan onu izledi. Alvin işi bittikten sonra, çatının saçağına tutunup kendisini yere bıraktı.

"Yoğun bir çalışma gününden sonra soğuk tavuk iyi gelir," dedi Arthur, çocuksu tonu dışında Gertie Smith'inki ile tıpatıp aynı bir sesle.

Alvin ona sırıtıp sepeti açtı. Yemeğe, yolculuklarının yarısı boyunca aç kalmış denizciler gibi yumuldular. Kısa süre sonra ikisi de sırtüstü yatıp, doymuş karınları ile arada sırada geğirip, gökyüzünde otlanan uysal hayvanlar gibi usulca ha-

reket eden beyaz bulutları seyretmeye koyuldular.

Şimdi güneş batıya doğru alçalmaya başlamıştı. Günün sonuna kadar çalışabilirlerdi ama Alvin bunu yapmak istemedi. "En iyisi sen eve git," dedi. "Koşup, boş sepeti Gertie Smith'e geri götürürsen, belki eve zamanında döner ve annenden fazla azar işitmezsin..."

"Şimdi ne yapacaksın?"

"Pencereleri düzeltip yeniden takmam gerek."

"Benim de duvarlardaki yosunları çıkarmam gerek," dedi Arthur Stuart.

Alvin gülümsedi. Ama o sırada pencereler üzerinde gerçekleştireceği, Arthur Stuart'ın görmesini isteyebileceği türden bir şey değildi. Alışıldık marangoz işleri ile vakit harcamaya niyeti yoktu ve daha önce hiç kimse hünerini açıkça kullanırken onu izlememişti. "Eve gitsen iyi olacak," dedi Alvin. Arthur üzüntüyle iç çekti.

"Bana çok yardımcı oldun ama başını derde sokmak istemem."

Arthur duyduğu sözlere aynı sözlerle, kendi sesiyle cevap vererek Alvin'i şaşırttı. "Bana çok yardımcı oldun ama başını derde sokmak istemem."

"Ciddiyim," dedi Alvin.

Arthur Stuart yerde yuvarlanıp Alvin'in karnının üzerine oturup bacaklarını iki yana açtı. Arthur bunu hep yapardı ama şimdi karnında birbuçuk tavuk varken Alvin'i pek rahat hissettirmiyordu.

"Hadi ama Arthur Stuart," dedi Alvin.

"Kardinal kuşunu kimseye anlatmadım," dedi Arthur Stuart.

Bu sözleri duyduktan sonra Alvin'in tüm bedeni ürperdi. Arthur Stuart'ın, üç yıldan daha fazla zaman önce yaşanan-

ları hatırlayamayacak kadar küçük olduğunu düşünmüştü. Ama Arthur Stuart'ın bir şeyden söz etmemesinin, olanları unuttuğu anlamına gelmediğini bilmesi gerekirdi. Duyduğu ve gördüğü her şeyi hafızasında tutabilecek bir çocuk olduğunu ancak şimdi keşfedebilmişti.

Arthur Stuart kardinal kuşunu hatırlıyorsa, kuşkısız Alvin'in kışın ortasında ellerini kullanarak bir kuyu kazdığını ve toprağın altından büyük bir taşı çıkardığını da hatırlıyor olmalıydı. Bu çocuk, Alvin'in hünerinin farkındaysa, bunu ondan gizlemeye çalışmanın ne anlamı vardı?

"Pekâlâ o zaman," dedi Alvin. "Pencereleri takmama yardım et." Alvin neredeyse ekleyecekti: "Gördüklerini hiç kimseye anlatmaman şartıyla." Fakat Arthur Stuart çoktan anlamıştı bile. Ve bu, Arthur Stuart'ın anlamış olduğu şeylerden yalnızca biriydi.

Karanlık çökmeden önce çalışmayı bitirdiler. Alvin pencere çerçevelerini elleri ile yontup, birbirine çivilenmiş tahta parçalarını, yukarı aşağı sürgülü pencerelere dönüştürdü. Pencere çerçevelerinin kenarlarına küçük delikler açıp içlerine tahtadan tutacaklar yaptı. Böylece pencere, evde kalan kişinin dilediği kadar açık kalabilirdi. Elbette bıçağını normal biri gibi kullanmadı, çünkü her bir bıçak darbesi tahta üzerinde kusursuz kavisler oluşturuyordu. Tutacakların her birini en fazla altı bıçak darbesi ile yapmıştı.

Bu sırada Arthur Stuart duvarlardaki yosunları temizleme işini bitirdi. Sonra birlikte, elbette bir süpürge kullanarak yerleri süpürdüler. Fakat Alvin, testere talaşı, demir tozu, yosun parçaları ve tamir öncesinden kalma tozların tamamını evden atmak için hünerinden yararlandı. Yapmadan bıraktıkları tek şey, bir zamanlar nehrin aktığı yerdeki açıklık alanın üstünü kapatmak oldu. Alvin, bu kadar kısa sürede ne kadar çok şey

yaptıklarına bakıp korkmaya başladığı için bunu yapmaktan vazgeçti. Bu gece birisi eve girip tüm işi birkaç saat içerisinde bitirdiklerini fark etseydi ne olurdu? İnsanların aklında şüpheler uyanırdı. Bu olağanüstü durum karşısında tahminler yürütmeye başlarlardı. "İşi bir günde bitirdiğimizi kimseye anlatma sakın," dedi Alvin.

Arthur Stuart sadece sırıttı. Yakın zamanda ön dişlerinden biri düşmüştü, bu yüzden ağzının içinde damağının pembeliğini gösteren bir nokta vardı. Beyaz birisinin damağı kadar pembe, diye düşündü Alvin. Ağzının içine bakınca, Beyaz bir insandan farksız. Sonra Alvin'in aklına çılgınca bir düşünce geldi: Tanrı dünyadaki tüm ölmüş insanları toplayıp, onları azarlıyor, bedenlerini kasap dükkânlarındaki domuzlar gibi asıyor, kancada sadece etleri ve kemikleri asılı. Damakları ve başları bile yok, sade et... Sonra Tanrı Hatrack River Yönetim Kurulundaki adamları çağırıp, onlara bu insanların hangilerinin Siyah, hangilerinin Kızılderili ve hangilerinin Beyaz olduklarını söylemelerini istiyor. Adamlar cevap veremiyorlar. Ve Tanrı şöyle söylüyor: "Peki bu insanların hangilerinin okuyup, hangilerinin okuyamayacağına hangi kahrolası nedene dayanarak karar verdiniz?" İşte o zaman verecek bir cevapları olabilir miydi? Sonra Tanrı onlara şöyle derdi: "Siz insanlar, hepiniz derilerinizin altında aynı eti taşıyorsunuz. Ama sizin tadınızdan hiç hoşlanmadım. Sizin bifteklerinizi köpeklerin önüne atacağım."

Bu o kadar komik bir fikirdi ki, Alvin dayanamayıp Arthur Stuart'a anlattı ve küçük çocuk da Alvin gibi kahkahalarla güldü. Konuşmaları bitip kahkahaları kesilince, Alvin, annesinin onu okula sokmaya çalıştığını ve okul yönetiminin bunu kabul etmediğini Arthur Stuart'a belki de hiç kimsenin anlatmamış olabileceğini düşündü.

"Bu evin neden yapıldığını biliyor musun?"

Arthur Stuart soruyu anlamadı ya da Alvin'in kendisinden bile daha iyi anladı. Ne olursa olsun, cevabı şöyle oldu: "Annem öğretmen bayanın bu soğutına evinde bana okuma yazma öğreteceğini umuyor."

"Doğru," dedi Alvin. Öyleyse ona okul meselesini anlatmanın bir anlamı yok. Arthur Stuart ya bazı Beyazların siyahlara karşı neler hissettiklerini şimdiden biliyordu, ya da çok geçmeden, Alvin'in ona anlatınasına gerek kalmadan öğrenecekti.

"Hepimiz aynı eşsiz eti taşıyoruz," dedi Arthur Stuart. Alvin'in daha önce hiç duymadığı tuhaf bir sesle konuşmuştu.

"Bu kimin sesiydi?" diye sordu Alvin.

"Elbette, Tanrı'nın" dedi Arthur Stuart.

"Güzel taklit," dedi Alvin. Dalga geçiyordu.

"Elbette," dedi Arthur Stuart. Son derece ciddiydi.

Birkaç gün boyunca soğutına evine hiç kimse gelmedi. Ertesi hafta Pazartesi günü Horace acelesiz adımlarla demirci dükkânına geldi. Özellikle Makepeace'in orada olup, Alvin'in çoktan bildiği şeyleri ona gösterişli bir şekilde "öğrettiğini" düşündüğü sabah vaktini seçmişti.

"Benim başyapıtım bir gemi çapasıydı," dedi Makepeace. "Elbette, batıya gelmeden önce, Newport'taki yıllarımdaydı. Gemi demirlerini dövmek ev malzemeleri ve at arabalarıyla uğraşmaya benzemez. Orada gerçek demircilere ihtiyaç duyarlar. İnsanların gerçek hünerin ne olduğunu bilmedikleri burada yeterince takdir toplayabilrsin ama demircilik yapabilmek için bir erkek olmanın gerektiği orada yaptıklarınla hiç kimsenin dikkatini çekemezsin.

Alvin, Makepeace'in bu sözlerine çoktan alıştığı için bu

anlattıklarını da umursamadan dinledi. Ama Horace'ın içeri gelip Makepeace'ın palavralarını yarıda kesmesine sevindi.

Sabah selamlaşmasından sonra, Horace vakit kaybetmeden sadete geldi. "Soğutma evindeki işe ne zaman başlayabileceğini görmek için geldim."

Makepeace bir kaşını kaldırıp Alvin'e baktı. Alvin, Makepeace Smith'e işten söz etmediğini ancak o zaman fark etti.

"İş yapıldı efendim," dedi Alvin Makesmith'e. Sanki ustasının dile getirilmemiş sorusu, "Bu adam soğutma evindeki hangi işten söz ediyor?" değil, "İşi bitirdin mi?" idi.

"Yapıldı mı?" dedi Horace.

Alvin ona dönüp, "Fark ettiniz zannetmiştim. Aceleniz olduğunu düşünüp, boş zamanımda vakit kaybetmeden bitirdim," dedi.

"Pekala, gidip görelim o zaman," dedi Horace. "Buraya gelirken bakmak aklıma bile gelmedi."

"Evet, ben de görmeyi çok isterim," dedi demirci.

"Ben burada kalıp çalışmaya devam edeyim," dedi Alvin.

"Hayır," dedi Makepeace. "Bizimle birlikte gelip, boş zamanında ortaya çıkardığın işi gururla göstermeni isityorum." Alvin, soğutma evinin son durumunu düşünmekle meşgul olduğundan, ustasının 'boş zaman' kelimesini nasıl vurguladığını fark edemedi. Biraz sonra kendine gelince, yaptığı anahtarları cebine koyup onlara katıldı.

Tepeyi çıkıp soğutma evine ulaştılar. Horace, birisinin yaptığı ustalıklı işi takdir edebilecek ve memnuniyetini dile getirmekten çekinmeyecek türden bir adamdı. Yeni menteşeleri parmaklarıyla yokladı ve anahtarı sokmadan önce kilide hayranlıkla baktı. Kapı kolaylıkla açılınca Alvin kendisiyle gurur duymadan edemedi. Horace, tılsımları fark ettiyse de belli etmedi. Önceden dikkatini çeken başka şeyler vardı.

"Duvarları da temizlemişsiniz," dedi Horace.

"Bunu Arthur yaptı," dedi Alvin, "Yosunları kazıyıp, duvarları tertemiz yaptı."

"Ve bu soba, Makepeace, maddi gücümün yeni bir sobayı kaldıramayacağını söylemeliyim."

"Soba yeni değil efendim," dedi Alvin, "Yani, hurda olarak kullandığımız bozuk bir sobaydı. Görünce, tamir edip buraya koyabileceğimizi düşündüm."

Makepeace, Alvin'e soğuk bir bakış attı ve sonra Horace'a döndü. "Bu, yapılan işin bedava olduğu anlamına gelmez elbette."

"Elbette," dedi Horace, "fakat malı hurdaya çıkardıysanız..."

"Sana çok yüksek bir fiyat çekmeyeceğim. Bundan emin olabilirsin."

Horace, soba bacasının çatıya nasıl bağlandığına bakıp hayran oldu. "Çok iyi iş çıkarmışsınız," dedi. Etrafında döndü. Alvin'e biraz mutsuz, belki de bıkkın gözüktü. "Tabi zeminin geri kalanını da kaplamak gerekecek."

"Bizim işimizin parçası değil," dedi Makepeace Smith.

"Kendi kendime konuşuyorum, bana aldırma." Horace, doğu cephesine bakan pencereye doğru yürüdü, parmaklarını üzerinde gezdirdi, sonra pencereyi kaldırdı. Eşik üzerindeki dübelleri fark etti ve pencereyi aşağı indirip, tutacakların üzerinde açık kalmasını sağladı. Bakışlarını pencereden ayıramıyordu. Alvin, marangozluk eğitimi almamasına rağmen nasıl bu kadar iyi pencereler yaptığını açıklamak zorunda kalmaktan çok korktu. Daha da kötüsü, Horace bunun yeni pencere değil, eskisi olduğunu fark ederse ne olurdu? Bu, ancak Alvin'in hüneri ile açıklanabilirdi; hiçbir marangoz, bunun gibi sürgülü bir pencere yapabilecek kadar kabiliyetli

olamazdı.

Fakat Horace sadece, "Senden istediğimden daha fazla şey yapmışsın," dedi.

"Gerekli olduğunu düşündüm," dedi Alvin. Horace, bunu nasıl yaptığını sormazsa, sırrını memnuniyetle kendisine saklayabilirdi.

"Bu kadar çabuk bitirebileceğin, dahası, bu kadar çok şey yapabileceğin aklımın ucundan geçmezdi," dedi Horace. Kilit çok pahalı gözüküyor, soba da öyle... Umarım işin tamamını tek seferde ödemek zorunda değilimdir."

Alvin neredeyse, 'Hiçbiri için para vermenize gerek yok,' diyecekti. Fakat bunun kendisine bağlı olmadığını biliyordu. Böyle şeylere ancak Makepeace Smith karar verebilirdi.

Fakat Horace sorusuna cevap almak üzere arkasını dönünce Makepeace Smith'e değil, doğrudan Alvin'e baktı. "Makepeace Smith yaptığın iş için tam fiyat istiyor. Bu yüzden sanırım sana da aynı miktarı vermeliyim."

Alvin, işi boş zamanında yaptığını söylemekle hata ettiğinin ancak o zaman farkına vardı. Çünkü bir çırağın boş zamanında yaptığı işin parası ustaya değil, çırağın kendisine ödenirdi. Makepeace Smith Alvin'e asla boş zaman vermezdi; insanlar bir iş yaptırmak istediklerinde, Makepeace Alvin'i görevlendirirdi, ki bu da çıraklık sözleşmesinin şartlarına uygundu. Boş zaman diyerek, Makepeace'in ona kendisi için para kazanabileceği bir zaman verdiğini söylemek istediği zannedilecekti.

"Efendim ben..."

Makepeace, Alvin hatasını açıklamaya fırsat bulamadan araya girdi. "Tam fiyat vermek pek adil olmaz," dedi Makepeace. "Alvin'in sözleşmesinin bitmesine az kaldı. Tek başına çalışmayı ve kendi parası ile geçinmeyi öğrenmesi gerektiği-

ni düşünmüştüm. Fakat iş sana iyi gözükse de, bana kesinlikle ikinci sınıf gözüktü. Bu yüzden yarı fiyat ödemen daha uygun olur. Sanırım tüm işi bitirmesi yirmi dört saatini aldı. Öyle değil mi Alvin?"

Alvin, her şeyi on saatte halletmiş olsa da, başını evet anlamında sallamakla yetindi. Zaten, ustasının bu işle ilgili gerçeği itiraf etmeye pek gönüllü olmadığını anladığı için ne söyleyeceğini bilememişti. Ve yaptığı iş, Alvin'in hünerinden yoksun bir demircinin en az iki gününü alırdı.

"Öyleyse," dedi Makepeace, "Al'in işçiliğine yarı fiyat vereceğini düşünürsek, soba ve demirle birlikte, toplam on beş dolar ediyor."

Horace ıslık çalıp topukları üzerinde sallandı.

"Benim işçiliğim için para vermeseniz de olur. Benim için bir tecrübe oldu," dedi Alvin.

Makepeace, Alvin'e ters ters baktı.

"Böyle bir şey aklımdan bile geçmez," dedi Horace. "İsa Mesih, işçinin verdiği emeğin bedelini alması gerektiğini söyler. Benim kafamı asıl kurcalayan, demirin fiyatının bu kadar yüksek olması."

"Bir sobadan bahsediyoruz," dedi Makepeace Smith.

Ben onarana kadar ona soba denemezdi, dedi Alvin içinden.

"O şeyi hurdalık demir olarak kullanmak için satın almıştın," dedi Horace, "Alvin'in işçiliği gibi, buna tam fiyat biçmek de bana pek akla yatkın gelmiyor."

Makepeace içini çekti. "Eski günlerin hatırına, Horace, on sekiz yıl önce batıya gelip bu kasabaya yerleştiğimde benim için yaptıklarını unutmadığını göstermek için... Dokuz dolar."

Horace gülümsemedi, sadece başını salladı. "Öyle olsun.

Alvin'e günlük dört dolar verdiğini düşünürsek, sanırım yirmi dört saatlik çalışmanın yarı fiyatı dört papel ediyor. Alvin, bugün öğleden sonra hanıma gel de paranı vereyim. Makepeace, senin ödemeni ise ekin zamanında hanım dolduğunda yapacağım."

"Öyle olsun," dedi Makepeace.

"Artık Alvin'e boş zaman verdiğini duyduğuma çok sevindim," dedi Horace. "Kasabadaki herkes iyi bir çırağa bu kadar sert davrandığın için seni eleştiriyor. Ama ben onlara hep 'Makepeace doğru zamanı bekliyor, göreceksiniz,' demişimdir."

"Haklısın," dedi Makepeace, "Doğru zamanı bekliyordum."

"Bu zamanın geldiğini diğer insanlara söylememde bir sakınca yok değil mi?"

"Alvin'in hâlâ benim için yapması gereken işler var," dedi Makepeace.

Horace başını anlayışla salladı. "Sanırım haklısın," dedi, "sabahları senin için, öğleden sonra kendisi için çalışacak, doğru anladım değil mi? Bir çırak ustalık dönemine yaklaştığında, adalet duygusuna sahip bütün ustalar böyle yapar."

Makepeace'in yüzü kızarmaya başladı. Alvin buna hiç şaşırmadı. O sırada ne olduğunu anlayabiliyordu; Horace Guester Alvin'e avukatlık yapıyor ve onu altı yıllık çıraklık dönemi boyunca Alvin'e ilk kez adil davranmaya zorlayarak utandırma fırsatını kaçırmıyordu. Makepeace, Alvin'in gerçekten de boş zamanı olduğu yalanını söyleyerek ilk fireyi vermişti ve Horace bu duvarı yıkmak, Alvin'e en az yarım gün boş zaman vermesini sağlamak için tüm gücünü kullanıyordu! Bu kuşkusuz Makepeace'in sindirebileceğinden çok daha fazlaydı.

Fakat Makepeace bunu da sindirdi. "Yarım gün bana uyar. Bir süredir bunu yapmayı düşünüyordum."

"Yani artık öğleden sonraları sen çalışacaksın, yanlış anlamadım değil mi?"

Alvin, Horace'ı hayranlıkla izliyordu. Makepeace'in tembellik yapmayı sürdürüp, Alvin'i tüm gün demircide çalışmaya zorlamasına izin vereceğe benzemiyordu.

"Ne zaman çalışacağım sadece beni ilgilendirir Horace."

"Sadece kasaba halkına dükkânda ustayı ne zaman, çırağı ne zaman bulabileceklerini söylemek istedim."

"Ben tüm gün burada olacağım."

"Ah, işte buna sevindim," dedi Horace. "Çok iyi bir iş çıkardığını söylemeliyim Alvin. Ustan sana çok iyi eğitim vermiş. Sen de tanıdığım en iyi çırak olduğunu bir kez daha gösterdin. Bu akşam dört dolarını almak için yanıma gelmeyi unutma."

"Evet efendim. Teşekkürler efendim."

"Pekâlâ, sanırım sizi uğurlamamın vakti geldi, sizi işinizden yeterince alıkoydum," dedi Horace, "Evin kapısı için bu ikisi dışında başka anahtar yok değil mi?"

"Evet efendim," dedi Alvin. "Paslanmamaları için yağladım."

"Ben de sık sık yağlarım. Hatırlattığın için teşekkürler."

Horace kapıyı açtı ve Makepeace ve Alvin dışarı çıkana kadar bekledi. Sonra onlar izlerken, kapıyı dikkatle kilitledi. Dönüp Alvin'e sırıttı. "Belki de sana ilk olarak ön kapıma bunun kadar iyi bir kilit yaptırmalıyım." Sonra kahkahalarla gülüp başını salladı. "Hayır, sanırım buna hiç gerek yok. Ben bir han sahibiyim. Benim işim insanları içeride tutmak, dışarıda bırakmak değil. Ama kasabada evine böyle bir kilit

yaptırmak isteyen başka bir sürü insan olduğuna eminim."

"Umarım efendim. Teşekkürler."

Horace yeniden başını salladı, sonra Makepeace'e ona sanki 'Bugün burada verdiğin sözleri sakın unutma' der gibi soğuk bir bakış attı ve hanına giden yola çıkıp onlardan yavaş yavaş uzaklaştı.

Alvin, demirci dükkânına gitmek için tepeden aşağı yürüdü. Makepeace'in onu takip ettiğini duyabiliyordu ama Alvin'in o sırada ustasıyla bir diyaloğa girmek gibi bir niyeti yoktu. Makepeace konuşmadığı sürece günü olaysız kapatabileceğini düşünüyordu.

Aralarındaki sessizlik, ancak ikisi de demirci dükkânına girene kadar sürdü.

"O soba iflah olmaz haldeydi," dedi Makepeace.

Bu, Alvin'in duymayı beklediği en son, aynı zamanda duymaktan en çok korktuğu şeydi. Çalışma zamanı ile ilgili hiçbir şey gevelememiş, söz verdiği boş zamanı geri almak için onu azarlamamıştı. Makepeace Smith, sobayı Alvin'in beklediğinden daha iyi hatırlıyordu.

"Haklısınız, gerçekten kötü durumdaydı," dedi Alvin.

"Yeniden dökmek dışında tamir etmenin bir yolu yoktu," dedi Makepeace Smith, "bunun imkânsız olduğunu bilmeseyim, kendim onarırdım."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Alvin, "ama yeniden bir bakınca..."

Makepeace Smith'in yüzündeki ifade Alvin'i susturdu. Alvin'in aklında hiçbir kuşku kalmamıştı: Ustası, çırağının nasıl bir hünere sahip olduğunu biliyordu. Alvin, keşfedilmenin korkusunu kemiklerine kadar hissetti. Bu neredeyse, çocukken Vigor Church'te kardeşleriyle birlikte saklambaç oynadığı sırada yaşadıkları ile aynı şeydi. En kötüsü de, hâlâ

saklanan ve sobelenmemiş oyuncu olmak, gizlendiğin yerde uzun süre bekledikten sonra, ona doğru yaklaşan adımları hissedip ürpermek, sanki tüm bedeni uyarılmış ve harekete geçmek istiyor gibi hissetmekti. Zamanla o kadar kötü hale gelirdi ki, Alvin ortaya çıkıp 'Buradayım! İşte buradayım!' diye bağırıp ebenin yumduğu ağaca değil herhangi bir yere, nefesi kesilip yere yıkılana kadar koşmak isterdi. Bu çılgınca bir şeydi, böyle bir şeyden hiçbir fayda gelmezdi. Ama Alvin kardeşleriyle birlikte oynarken aynen böyle hissediyordu ve şimdi, ustası tarafından keşfedilmenin eşiğindeyken de duyguları aynıydı.

Alvin, ustasının yüzünde beliren gülümsemeyi görünce şaşırdı. "Şimdi anlıyorum," dedi Makepeace. "Sen sürprizlerle dolu bir çocuksun, bunu görmek güç değil. Doğduğunda baban senin yedinci oğlun yedinci oğlu olduğunu söylemişti. Atlar konusundaki kabiliyetinden de haberdardım. O kuyuyu bir yer altı avcısı gibi kolaylıkla bulduğunda da şaşırmamıştım. Fakat şimdi..." Makepeace sırıttı. "Burada daha önce hiçbir demircinin elinden çıkmamış bir iş becerdin. Sanki demir ve tahta üzerinde bir simyacının hünerlerini kullanıyor gibisin."

"Hayır efendim," dedi Alvin.

"Merak etme, sırrını tutacağım," dedi Makepeace, "Hiç kimseye söylemeyeceğim." Fakat Alvin, ustasının o kendine özgü gülümsemesini görünce, her şeyi açıkça anlatmasa da, yaşadıkları kasabadan Hio'ya yayılacak dedikoduların tek kaynağının o olacağını anladı. Fakat Alvin'in asıl canını sıkan bu değildi.

"Efendim," dedi Alvin, "Size yemin ederim, burada yaptığım her işi, kendi emek gücüm ve yeteneğimle yaptım."

Makesmith, Alvin'in sözlerinde gizli bir anlam yakalamış-

çasına bilgece gülümsedi. "Anlıyorum," dedi. "Sırrın benimle birlikte güvende. Fakat başından beri biliyordum. Gerçekte, göründüğün kadar iyi bir demirci olamayacağını anlamıştım."

Makepeace o sırada ölüme ne kadar yakın olduğunun farkında değildi. Alvin, içinde öldürme isteği taşıyan biri değildi. Yedi yıl önce Sekiz Yüzlü Tepede geçirdiği o gün, kan dökmeye yönelik tüm arzuları ruhundan silinmişti. Fakat çıraklık yaparak geçirdiği yıllar boyunca bu adamdan tek bir övgü işitmemiş, sadece ne kadar tembel olduğu, işinin ne kadar niteliksiz oluğu ile ilgili şikâyetler duymuştu. Alvin'in ne kadar iyi bir demirci olduğunu bilse de, onun demircilik işlerini yapabilmek için gizli hünerinden yararlandığına ikna olana kadar hep yalan söylemiş, çocuğun becerisini kabullenmemekte inat etmişti. Alvin, demircilik konusunda doğal bir yeteneğe sahip olduğunu elbette biliyordu, fakat bunu ustasından hiç işitmemiş olmak, onu tahmin ettiğinden daha fazla üzüyordu. En azından yarım saat önce söyleyebileceği "Bu işte hiç fena değildin evlat," ya da "Marangozluktan da anladığından haberim yoktu," gibi küçük övgü sözcüklerinin bile bir çırak için ne kadar çok şey ifade edebileceğini bilmiyor muydu? Ama Makepeace bunu yapamazdı, Alvin'in gerçek bir demircinin yeteneğine sahip olduğuna inanmaya devam ettiği sürece yalan söylemek ve kendini kandırmak zorundaydı.

Alvin uzanıp, Makepeace Smith'in kafasını örse çarpmak, hakikat kafatasından beynine girene kadar vurmaya devam etmek istedi. Kendi gücüm ve yeteneğimi kullanarak çalışmaya başladığımdan bu yana, sahip olduğum hünerden asla yararlanmadım, bu yüzden bana sanki gerçek bir demirci değil, üçkâğıtçının tekiymişim gibi sırıtmayı kes. Dahası, Yara-

tıcılık hünerimden faydalanmış olsam bile, bunun kolay bir şey olduğunu mu zannediyorsun? Sana göre önceden bunun da bedelini ödemiş olamam değil mi?

Alvin'in yaşamına duyduğu tüm öfke, kölelikle, ustasının insafsızlığı, kendisini gizlemek zorunda kalmakla geçirdiği bunca yıl, hayatını hangi ülkü uğruna devam ettirmesi gerektiğini bilmeye yönelik duyduğu büyük arzu ve tüm evrende bunu sorabilecek kimseye sahip olmaması, içini demir ocağındaki ateşten daha büyük bir şiddetle yakıyordu. Şimdi içini kaplayan sinir ve heyecan dalgası, kaçma arzusuna değil, şiddet arzusuna, Makepeacesmith'in yüzündeki tebessüme son vermek, bu tebessümü örsün ucunda sonsuza dek sonlandırma isteğine dönüşmüştü.

Fakat Alvin, görünmez olmaya çalışan, bulunduğu yerde olmamak için çabalayan vahşi bir hayvan gibi hareketsiz kalmayı, dilini tutmayı bir şekilde başardı. Bu hareketsizlik sırasında yeşil şarkının etrafını sardığını hissetti. Ormanın yaşamının içine girmesine, kalbini doldurup ona huzur vermesine izin verdi. Yeşil şarkı bu kez, Kızılderili adamın onunla birlikte şarkı söylediği zamanlarda olduğu kadar güçlü değildi. Kimi zaman kasaba yaşamının ahneksiz sesleri ya da işlenip ehlileştirilmiş tarlaların tekdüzeliği arasında boğuluyordu. Ama Alvin yine de ihtiyaç duyduğu şarkıyı bulabilmiş, onunla birlikte kendi ruhunun melodilerini fısıldayıp sakinleşmeyi başarabilmişti.

Makepeace Smith o sırada ölümle burun buruna geldiğinin farkına varmış mıydı? Kuşkusuz dövüş konusunda Alvin gibi uzun boylu ve içi amansız bir öfke ile dolu genç bir adamın dengi olamayacağını biliyor olmalıydı. Başına gelebilecekleri tahmin etmiş olsa da olmasa da, Makepeace'in yüzündeki gülümseme soldu ve Makepeace ciddiyetle başını

salladı. "Horace laf ebeliği yapıp beni senin yararında karar almaya zorlamış olsa bile, yukarıda verdiğim sözleri tutacağım. Bunların senin başının altından çıktığını biliyorum ama adalet duygusuna sahip bir adam olduğum için seni affediyorum. Tek bir şartla: Çıraklık sözleşmen bitene kadar dükkânımda bana yardım etmeyi sürdüreceksin."

Makepeace'in, Alvin'in Horace'la işbirliği yaptığı yönündeki suçlamasının Alvin'i daha fazla öfkelendirmesi gerekirdi. Fakat artık tüm ruhunu yeşil şarkıya teslim etmiş gibiydi ve varlığı demirciden uzaklaşmıştı. Şimdi, Ta-Kumsaw'ın Kızılderilileri ile birlikteyken öğrendiği, kim ve nerede olduğunu unuttuğu ve bedeninin ormanda dalgınca koşan bir yaratığa dönüştüğü bir tür trans halindeydi.

Makepeace Alvin'den bir cevap beklese de hiçbir şey duyamadı. Bu yüzden ciddiyetle başını sallayıp dükkândan ayrılmak üzere döndü. "Kasabada işlerim var," dedi, "burası sana emanet. Tam çıkmak üzereyken geri dönüp Alvin'e seslendi. "Hazır ellerin soğumamışken, kulübedeki diğer bozuk sobaları da tamir edebilirsin."

Sonra çıkıp gitti.

Alvin, orada uzun süre hareket etmeden, kımıldatacak bir bedene sahip olduğunun bile bilincinde olmaksızın dikildi. Kendine gelip bir adım attığında nerdeyse akşamüstüydü. Kalbi huzur doluydu, içinde öfkenin zerresi kalmamıştı. Eğer biraz önce yaşadıkları üzerinde düşünmüş olsaydı, öfke dalgasının geri geleceğini, içinin bütünüyle sükûnete kavuşmadığını anlardı. Fakat şimdilik biraz olsun rahatlamış olması yeterliydi. Bu bahar sözleşmesi sona erecek ve o en sonunda buradan ayrılıp özgür bir adam olacaktı.

Fakat bir sorun vardı. Makepeace Smith'in kendisinden diğer bozuk sobaları tamir etmesini istediğini duymamıştı.

Makepeace ise bunu ona daha sonra hiç hatırlatmadı. Alvin'in hüneri onun çıraklığının bir parçasıydı ve Makepeace genç Al'e yaratım esnasında ne yapması gerektiğini söylememesi gerektiğini içten içe biliyor olmalıydı.

Birkaç gün sonra Alvin, soğutma evindeki yeni zeminin döşenmesine yardım eden birkaç adamdan biriydi. Horace onu kenara çekip, dört dolarını almak için neden yanına gelmediğini sordu.

Alvin ona gerçeği, bir Yaratıcı olarak yaptığı işlerin karşılığında asla para almadığını söyleyemezdi.

"O parayı, öğretmene vereceğiniz maaşta benim payım olarak sayın," dedi Alvin.

"Ne vergisini ödemen gereken bir mülkün ne de okula gönderecek çocuğun var."

"Öyleyse, hanın arkasındaki arazide erkek kardeşim için yaptığınız mezarlığa karşılık olarak sayın," dedi Alvin.

Horace ciddiyetle başını salladı. "Böyle bir şey söz konusu olamaz. Bir borçtan söz edilecekse, baban ve erkek kardeşlerin on yedi yıl önce bu kasabada yaptıkları işlerle, bu borcu fazlasıyla ödedi. Yine de kendi payını ödeme isteğini saygıyla karşılıyorum genç adam. Fakat bundan sonra benim için yapacağın her işin parasını eksiksiz olarak alacaksın. Anlaştık mı?"

"Evet efendim," dedi Alvin. "Teşekkürler efendim."

"Bana Horace de evlat. Yetişkin bir adam tarafından 'efendim' diye çağrıldığımda kendimi yaşlı hissediyorum." Sonra, Alvin'in soğutma evinde yaptıkları hakkında başka tek söz etmeden, yeniden işe koyuldular. Fakat alacağı ücretin öğretmenin maaşına katkı olarak sayılmasını istediğinde Horace'ın söyledikleri Alvin'in kafasına takıldı. "Ne vergisini ödemen gereken bir mülkün ne de okula gönderecek çocuk-

ların var." İhtiyar Horace, birkaç sözle Alvin'in yaşamına dair her şeyi özetlemiş gibiydi. Ona göre Alvin bütünüyle yetişkin bir adam olsa da, işte bu yüzden Alvin gerçek bir erkek sayılamazdı. Çünkü bir ailesi ve hiç mülkü yoktu. Bunlara sahip olana dek insanların gözünde bir ihtiyar delikanlı, daha uzun boylu olması ve tıraş olmadığı zaman seyrek sakallarının çıkması dışında Arthur Stuart gibi bir çocuk olarak kalacaktı.

Ve aynı Arthur Stuart gibi, okula gitme hakkı yoktu. Bunun için fazla yaşlıydı. Okul, onun gibiler için kurulmazdı. Peki öğretmen bayanın kasabaya gelmesini neden bu kadar sabırsızlıkla bekliyordu? Onu düşünmek neden tüm varlığını umutla dolduruyordu? Kadın oraya onun için geliyor olmasa da, sanki onu kendisine karşı borçlu hissettirmek ya da belki de ondan istediği şeyler karşılığında önceden teşekkür etmek istercesine soğutma evinde her şeyi onun için yaptığını biliyordu.

Lütfen bana öğret, dedi içinden. Bu dünyada yapmak zorunda olduğum bir İş var ve bunu nasıl yapabileceğimi hiç kimse bilmiyor. Öğret bana. Senden istediğim bu Hanımefendi, kışın soğuğuna dayanmak, dünyayı kaplayacak olan gecenin karanlığına karşı bir ışık yakabilmek için dünyanın ya da kendi varlığının kaynağına ya da Tanrının tahtına ya da Yokedicinin kalbine giden yolu bulmama yardım etmen...

-XIV-
NEHİR SIÇANI

O gün akşamüstü öğretmen kasabaya geldiğinde Alvin Hatrack Mouth'taydı. Makepeace onu, Hio'dan gelmiş olan bir posta yeni demiri getirmesi için at arabası ile birlikte göndermişti. Hatrack Mouth önceleri tek bir liman, gemilerin Hatrack Nehrinden getirdiği yükleri boşaltabilmesi için bir duraktan oluşuyordu. Şimdi ise, nehirdeki gemi trafiği yoğunlaştıkça ve insanlar Hio'nun her iki yakasında batıya doğru göç etmeye başladıkça, çiftçilerin gelip geçen gemilere yiyecek satabilmesi için yeni dükkânlar ve seyahat eden kişilerin konaklaması için hanların yapılması gerekliliği doğmuştu. Hatrack nehri ve kasabası, Hio'nun büyük Wobbish Yolu'na, Alvin'in babası ve erkek kardeşlerinin el değmemiş ormanları ehlileştirerek batıya, Vigor Church'e ulaştırdığı yola yakın son yer olduğu için gittikçe daha fazla önem kazanıyordu. İnsanlar nehire yanaşıp, yük arabalarını ve atlarını gemiden buraya boşaltıyor ve yolculuklarına karadan devam ediyordu.

İnsanların Hatrack River'da tahammül etmekte güçlük çektiği şeyler de vardı: poker ve diğer oyunların oynandığı ve paranın el değiştirdiği kumarhaneler, yasaların nehir sıçanları ve bu gibi başka aşağılık insanların işledikleri suçlara göz yumduğu batakhaneler. Böyle evlerin üst katlarında her zaman bir hanımefendi yaşamı sürmeyen, insanların fısıltıyla söz ettikleri ve Alvin'in yaşında delikanlıların hakkında alçak sesle ve kösnül kahkahalarla konuştukları bir iş yapan bir kadınların yaşadığı söylenirdi.

Alvin'in Hatrack Mouth'a yapacağı yolculukları iple çekmesinin asıl nedeni, eteklerini uyluklarına kadar çeken kadınları görme düşüncesi değildi. Öyle yerlerle işi olmadığını bildiği için, bu binaları fark etmiyordu bile. Onu asıl çeken liman, insanların hıncahınç doldurduğu iskele ve gemi ve salların her iki yönde gidip geldiği nehrin kendisiyi. En sevdiği gemiler ise, nehri olağanüstü hızlarda kateden buharlı gemilerdi. Ağır motorları Irrakwa'da yapılan bu nehir gemileri ne kadar geniş ve uzun olursa olsun, akıntıya karşı salların akıntı yönünde hareket ettiğinden daha hızlı ilerliyordu. O sırada Hio'nun üzerinde Dekane'den Sphinx'e gidip gelen sekiz gemi vardı. Mizzipy yoğun bir sisle kaplı olduğundan ve hiçbir gemi oradan geçmeye cesaret edemediği için, insanlar deniz yoluyla Sphinx'in ötesine geçmiyordu.

Bir gün, diye düşündü Alvin, bir gün gelecek insanlar Pride of the Hio gibi bir gemiye atlayıp, hiçbir şeye aldırmaksızın batıya, vahşi topraklara kadar gidecek ve belki de şimdi Ta-Kumsaw ve Tenskwa-Tawa'nın yaşadığı yeri görme şansı bulacak. Nehir üzerinden Dekane'ye, oradan yeni buharlı trenlerle Irrakwa'ya ve kanala kadar ulaşan birisi, oradan itibaren okyanusu aşıp tüm dünyayı dolaşabilir, ya da o yakada kalıp dünyanın pek çok noktasından gelip oradan geçen insanları görebilirdi.

Ama Alvin tembel biri değildi. Ne kadar isterse istesin, nehrin kenarında zaman harcamadan, kısa süre sonra liman evine girip Makepeace'in gönderdiği notu teslim etti ve rıhtımda dokuz kasaya istiflenmiş demirleri aldı.

"Bu demirleri taşımak için el arabamı kullanmak istemez misin?" diye sordu liman başkanı. Alvin, hayır dercesine başını salladı. Her seferinde böyle olurdu. Diğer herkes gibi liman başkanı da demire çok fazla ihtiyaç duyuyordu ve si-

pariş teslim edilir edilmez demirci dükkânına gelip bir sürü şey istiyordu. Fakat aynı zamanda Alvin'in el arabasını kullanmasına müsaade etmiyor, bu kadar ağır olmasına rağmen yükünü sadece kollarını kullanarak taşımasına göz yumuyordu. Makepeace Smith de Alvin'e taşıma işinde kendisine yardımcı olması için nehir sıçanlarından birini tutacak kadar para vermiyordu. Su üzerindeki gemi trafiğinin çok yoğun olması nedeniyle gizli kapaklı işler çevirmek olanaksız hale geldiği için bölgede haydut ve korsanların saltanatı geçmişte kalmış olsa da, hırsızlık ve kaçakçılık yapan insanlar hâlâ vardı. Alvin'in gözünde, bu gibi yasadışı işler peşinde koşan insanlar aşağılık kimselerdi. Ona göre böyle adamlar insanların güven duygusundan yararlanıp onlara ihanet ediyorlardı. Böyle bir şey yapmanın, artık hiç kimsenin birbirine güvenmemeye başlamasından başka ne gibi bir sonucu olabilirdi ki? Yalancı bir adamla uğraşmaktansa, içinde şiddet duygusu büyüten bir adamla yumruk yumruğa dövüşmeyi tercih ederim.

Aklından bu düşünceleri geçiren Alvin, o gün aynı saat içerisinde hem yeni öğretmenle tanışacağını, hem de bir nehir sıçanıyla dövüşeceğini nereden bilebilirdi?

Dövüştüğü nehir sıçanı, liman evinin saçakları altında aylaklık ederek, büyük olasılıkla kumarhanelerden birinin açılmasını bekleyen çetenin bir üyesiydi. Alvin'in elinde bir sandık demirle liman evinden çıktığı her seferinde, ona laf atıp sataşırlardı. Önceleri 'Neden bu kadar çok gidip geliyorsun evlat? Her bir koltukaltına bir kasa soksana!" gibi iğneli sözler söylüyorlardı. Alvin, bir kasa demirin ne kadar ağır olduğunu bildiklerinin farkında olduğu için, böyle sözlere gülüp geçerdi. Kuşkusuz gemiciler dün yük boşaltırken, bir kasaya iki adam düşmüştü. Bu yüzden, Alvin'in ne kadar tembel ya

da zayıf olduğuna yönelik sataşmaları bir tür itiraf niteliği taşıyordu. Demirin ne kadar ağır, Alvin'in de ne kadar güçlü bir delikanlı olduğunu bildikleri için şaka yapıyorlardı.

Alvin daha sonra Gertie'nin sipariş ettiği baharatları ve ne işe yaradıklarına akıl erdiremediği, Iraakwa ve New England'dan gelen mutfak gereçlerini almak için bakkala gitti.

Her iki kolu da dolu bir halde geri geliğinde, nehir sıçanlarının hâlâ gölgelikte serserilik ettiğini, fakat bu kez sataşacak yeni birini bulduklarını ve eğlenme biçimlerinin biraz çirkinleştiğini fark etti. Orta yaşlı, Alvin'in tahminine göre kırk yaşlarında, saçını sıkıca topuz yapmış ve başına sade bir şapka geçirmiş, cildine değecek güneş ışığının onu öldürmesinden korkar gibi boynuna kadar çıkıp bileklerini saran koyu renk bir kıyafet gitmiş bir kadına laf atıyorlardı. Nehir sıçanları ona mide bulanırıcı sözler sarf ederken kadın kayıtsızca önüne bakıyordu.

"Sizce bu kıyafet el yapımı mıdır çocuklar?"

Öyle düşünüyorlardı.

"Kesin daha önce hiç başka bir erkek için açılmamıştır.."

"Hiç zannetmem. O eteğin altında hiçbir şey yok. Bu, doldurulmuş bir kıyafete dikilmiş bir bebek başı ve ellerinden ibaret. Sizce de öyle değil mi?"

"Bu şey gerçek bir kadın bile sayılmaz."

"Ben gerçek bir kadını ilk bakışta tanırım. Beni gördükleri anda, doğal olarak eteklerini ayırıp bacaklarını açarlar."

"Belki biraz yardımcı olursan, onu da gerçek bir kadına dönüştürebilirsin."

"Bunu mu? Bu pek kolay lokmaya benzemiyor. Onun derin sularında küreğim çatlayabilir."

Alvin daha fazlasını duymaya katlanamayacağını hissetti.

Bir adamın, böyle sözleri davet eden bir kadın, kumarhanelerde takılan, memelerini açıkta bırakan dekolteli kıyafetler giyen ve sokaklarda eteklerini çeke çeke dolaşan kızlar hakkında böyle şeyler düşünmesi bile yeterince kötüydü. Fakat bu kadın her haliyle bir hanımefendiydi ve bu aşağılık adamlardan bu kadar ahlaksızca sözler duymayı hak etmiyordu. Alvin, kadının onu almak için gelecek birisini beklediğini düşündü. Hatrack'e gidecek olan posta arabasının gelmesine daha en az iki saat vardı. Kadın korkmuş gözükmüyordu, bu adamların kendileriyle böbürlenmenin ötesinde ona bir şey yapmayacaklarını, bu yüzden iffetinin zarar görmeyeceğini biliyor olmalıyı. Fakat nehir sıçanlarının hakaretleri Alvin'i o kadar utandırdı ki, duyduklarına aldırmadan at arabasına atlayıp kadını oracıkta tek başına bırakmasının doğru olmayacağını düşündü. Böylece bakkaldan aldığı kolileri yük arabasına bıraktıktan sonra nehir sıçanlarına yaklaşıp, içlerinden en fazla sesi çıkan ve en kaba konuşanına döndü:

"Sanırım hanımefendi ile uygun bir dille konuşsanız, sizin için iyi olacak."

Alvin, bu sözleri söylediği anda adamların gözlerinde oluşan parıltıyı gördüğünde şaşırmadı. Bir hanımefendiyi kızdırmak onlar için bir tür eğlence kaynağıydı. Fakat kolay altedebileceklerini düşündükleri için artık gözlerine Alvin'i kestirmişlerdi. Kasabalı bir çocuğa hak ettiği dersi verme fırsatını hiçbir zaman kaçırmazlardı. Bu, demircilik yaptığı için kaslarından güç taşan Alvin gibi biri olsa bile.

Nehir sıçanlarından biri duruma uyanınadı ve oynadıkları oyunun hâlâ karşılarındaki kadını sözleriyle rahatsız etmek olduğunu zannetti.

"Kıskandı galiba. Kadının çamurlu nehrine kendi girmek istiyor olmalı."

"Daha sözüm bitmedi," dedi Alvin, "Size bir hanımefendi ile nasıl konuşulması gerektiğini öğretene kadar da gidecek değilim."

Kadın, ilk kez o zaman konuştu. "Başkasının korumasına ihtiyacım yok genç adam," dedi. "Lütfen yoluna devam et." Sesi Alvin'e biraz tuhaf geldi. Sözcükler ağzından çıktığında Alvin onun Papaz Thrower gibi, Doğu'da eğitim gören insanlar gibi kültürlü biri olduğunu düşündü.

Belki de konuşmasaydı daha iyi olacaktı, çünkü onun araya girmesi nehir sıçanlarını daha da cesaretlendirdi.

"Oo oğlanı sevdi!"

"Çocuğa asılıyor galiba!"

"Bizim yerimize kürek çekmek istiyor galiba!"

"Hadi şuna gerçek erkeğin kim olduğunu gösterelim!"

"Onun küçük seren direğini istiyorsa, koparıp kendisine verelim."

Adamlar sırasıyla bıçaklarını çekti. Bu kadın neden dilini tutmamıştı sanki? Eğer sadece Alvin'le tartışmış olsalardı, aralarındaki mesele teke tek bir dövüş ile kapanabilirdi. Fakat şimdi kadına gösteriş yapmak istedikleri için, hepsi birden üstüne çullanıp onu fena halde yaralayabilir, belki öldürebilirlerdi. Kulaklarından birini, burnunu kesmeden ya da söyledikleri gibi hadım etmeden Alvin'i bırakmayacaklardı.

Alvin kadına bir an için bakıp, artık konuşmaması gerektiği mesajını verdi. Bu bakışı anladı mı, yapılması gerekeni kendi mi kestirdi, yoksa başka bir şey söyleyemeyecek kadar korktu mu bilinmez ama daha fazla sesini çıkarmadı. Bunun üzerine Alvin biraz sonra boğuşacağı adamları, adil bir dövüşe davet etme işine girişti.

"Bıçak çektiğinize göre, bir demirciyle sadece ellerinizi kullanarak dövüşmekten korkuyorsunuz olmalısınız."

Adamlar güldüler ve bıçaklarını kınlarına sokup bir kenara bıraktılar.

"Nehri kürekle geçerek yaptığımız kasların yanında bir demircinin kaslarının esamesi okunmaz."

"Hadi ama çocuklar, artık kürek çekmediğinizi herkes biliyor. Yaptığınız, keyfinize bakıp, çarkların gemiyi ilerletmesini izleyerek semirmekten ibaret. "

İçlerinden sesi en fazla çıkanı ayağa kalkıp öne çıktı ve pislik içindeki gömleğini çıkardı. Kolları oldukça kaslıydı, göğsü ve kollarındaki birkaç yara, beyaz ve kırmızı izler bırakmıştı. Ayrıca bir kulağı yoktu.

"Görünüşe bakılırsa," dedi Alvin, "bu zamana kadar çok fazla adamla dövüşmüşsün."

"Aferin, doğru bildin," dedi nehir sıçanı.

"Ve vücuduna bakınca, bu adamların çoğunun senden daha iyi olduğunu görmek güç değil."

Adamın esmer teni yüzünden göğsüne kadar kızardı.

"Bana dövüşmeye değer bir adam veremez misiniz? Şöyle dövüşlerinin çoğunu kazanan birisi?"

"Ben dövüşlerimi kazanıyorum!" diye bağırdı adam. Gittikçe daha fazla öfkeleniyordu. Bu panik halinde onu alt etmek daha kolay olacaktı, ki Alvin'in planı da buydu. Fakat diğerleri onu geri çekti.

"Demirci çocuk haklı, birebir dövüşte iyi değilsin."

"Ona istediğini verin."

"Mike, bu delikanlı tam sana göre."

"Çocuk senindir Mike."

"Gerilerden, en gölgeli noktadan bir adam, oturduğu sandalyeden kalkıp öne çıktı."

"Pekala çocuklar, onu ben hallederim," dedi.

Çok konuşan adam hemen kenara çekildi. Bu hiç de

Alvin'in istediği şey değildi. Mike dedikleri bu adam diğer hepsinden daha cüsseli ve güçlü gözüküyordu. Adam gömleğini çıkarırken, Alvin onun bedeninin bir iki küçük yara dışında pürüzsüz ve iki kulağının da yerinde olduğunu fark etti. Bu, girdiği kavgaların hepsini hiçbir yara almadan kazandığının kesin bir işaretiydi.

Bir bufalonun kaslarına sahipti.

"Benim adım Mike Fink!" diye kükredi. "ve ben su üzerinde yürümüş en acımasız, en güçlü orospu çocuğuyum! Timsah yavrularını tek elimle yetim bırakabilirim! Canlı bir bufaloyu bir yük arabasına fırlatıp, ölene kadar baş üstü tokatlayabilirim! Nehrin eğimi hoşuma gitmezse, bir ucundan tutup silkelediğim gibi düzleştirebilirim! Yatağa attığım her kadın üç çocuk doğurdu, tabi eğer bir daha ayağa kalkabildiyse! Seninle işim bittiğinde, evlat, saçların başının iki yanında sallanıyor olacak, çünkü iki kulağını da kaybetmiş olacaksın. İşemek için oturmak zorunda kalacaksın ve artık bir daha traş olmana gerek kalmayacak!"

Mike Fink böbürlenmeye devam ederken, Alvin gömleğini ve bıçak kemerni çıkarıp, yük arabasına bıraktı. Sonra tozlu alanda ayaklarıyla büyük bir çember çizdi. Amacı, karşısındakine gözlerinde cinayet okunan bir adam değil, yedi yaşındaki öfkeli bir çocukmuş gibi sakin ve soğukkanlı gözükmekti.

Mike Fink'in kendisiyle övünmesi sona erdiğinde, çember tamamlanmıştı. Fink çemberin içine girdi ve ayaklarını yerde savurarak toz kaldırdı. Çemberin etrafında yürüyüp çizgileri yok etti. "Sana dövüşmeyi kim öğretti bilmiyorum evlat, ama benimle dövüşürken ne çizgi ne bir sınır ne de kurallar vardır."

Kadın, sesini bir kez daha yükseltti. "Konuşurken de ku-

rallara aldırmadığınız aşikâr. Çünkü kullandığınız o kelime cahillik ve aptallığınızın bir göstergesi."

Fink, kadına dönüp konuşacak oldu. Fakat daha sonra söyleyecek hiçbir şeyi yokmuş gibi vazgeçti. Belki de ne söylerse söylesin onu daha da cahil göstereceğini düşünmüştü. Kadının sesindeki aşağılama öfkesini daha da alevlendirdiyse de aynı zamanda kendisinden şüphelenmesine yol açtı. Alvin ilk başta kadının konuşarak işleri daha da içinden çıkılmaz hale getirdiğini düşündü. Fakat daha sonra Fink'e Alvin'in diğer gevezeye yapmaya çalıştığı şeyi yapmaya çalıştığını, amacının onu öfkelendirip dövüşürken hata yapmaya müsait hale getirmek olduğunu fark etti. Sorun şu ki, Alvin bu denizciyi gözleriyle ölçüp biçtiğinde, onun öfkelendiğinde hata yapacak cinste bir adam olmadığından emin oldu, sanki sinirlenmesi onu sadece daha da acımasız birine dönüştürüyordu. Görünüşe bakılırsa bu, Alvin'in kasabada yaptığı, oyunun amacının rakibi yere yıkmak ya da onu hareketsiz hale getirmek olan kavgalar gibi dostça bir mücadele olmayacaktı.

"Dişe dokunur bir rakip değilsin," dedi Alvin, "ve bunu sen de biliyorsun, yoksa çizmenin altına sakladığın bıçağı çıkarırdın."

Fink şaşırmış gözüktü, sonra sırıtmaya başladı. Pantolonunu kaldırıp çizmesinden uzun bir bıçak çıkardı ve arkasındaki adamlara fırlattı. "Seninle dövüşürken bıçağa ihtiyacım olmayacak," dedi.

"Öyleyse neden diğer çizmendeki bıçağı çıkarmadın?" diye sordu Alvin.

Fink kaşlarını çatıp pantolonunun diğer paçasını kaldırdı. "Burada bıçak yok," dedi.

Elbette Alvin bunu ondan daha iyi biliyordu. Fink'in gizli bıçağının varlığının ortaya çıkacağını düşünüp endişelenme-

sine yol açmasını sağlamak onu memnun etti. Büyük olasılıkla başkalarının göremediklerini görme yeteneğine sahip olan Alvin dışında hiç kimsenin bu bıçaktan haberi yoktu. Fink, böyle bir bıçağa sahip olduğunu başka hiç kimsenin bilmesini istemezdi. Yoksa söylentiler tüm nehirde yayılır ve Mike bıçağından yararlanamazdı.

Alvin yine de Fink'in üzerinde bir bıçakla dövüşmesi tehlikesini göze alamazdı. "Öyleyse çizmelerini çıkar ve çıplak ayakla dövüşelim," dedi Alvin. Bu, bıçak olsa da olmasa da iyi bir fikirdi. Alvin, nehir sıçanlarının dövüşürken, çizmeleriyle katırlar gibi tekme attıklarını biliyordu. Çıplak ayakla dövüşmek, Mike Fink'in özgüvenini biraz olsun azaltabilirdi.

Fakat Fink cesaretini ne kadar yitirmiş olursa olsun belli etmedi. Tozlu yola oturup çizmelerini çıkardı. Alvin de aynı şeyi yaptı ve çoraplarını da çıkardı. Fink'in ayağında çorap yoktu. Şimdi ikisinin de üzerinde pantolonları dışında hiçbir şey yoktu ve güneş ışığının altında, toza bulanan terli vücutlarını kir kaplamıştı.

Alvin, ne yaparsa yapsın, Mike Fink'in tüm bedenini kaplayan koruyucu tılsımı hissedemiyordu. Nasıl böyle bir şey olabilirdi? Yoksa cebinde bir tılsım ya da muska mı gizliyordu? Tılsım Fink'in arka cebinde yoğunlaşıyordu. Fakat Alvin, Fink'in pantolonunun pamuklu kumaşından başka bir şey hissedemiyordu. Koruyucu niyetine kullanıyor olabileceği madeni para da taşımıyordu.

Fink ilk başta bütün gösterişli numaralarını yaptı. Kükredi, Alvin'in üzerine bir bufalo gibi saldırdı, onu bir ayı gibi kollarının arasında sıkıştırmaya, tüm vücudunu yakalayıp silkelemeye çalıştı. Fakat bu hamlelerin hiçbiri Alvin üzerinde etkili olmadı. Kendini kurtarmak için hünerinden yararlanmaya bile gerek duymadı. Fink'ten daha genç ve hızlıydı

ve o kadar çabuk hareket ediyordu ki, zavallı adam ona dokunmakta bile güçlük çekiyordu. Kalabalık ilk başta bağırıp çağırarak Alvin'i korkağın teki olmakla suçladı. Fakat daha sonra her hamlesinden boş ellerle dönüp çok komik gözüken Fink'e gülmeye başladılar.

Alvin bu sırada Fink'in tılsımının kaynağını bulmaya çalışıyordu, çünkü o güçlü ağdan kurtulmazsa bu dövüşü kazanmak için hiçbir umudu yoktu. Çok geçmeden buldu. Fink'in kalçasının derinlerine gömülmüş bir dövme. Fink'in bedeninin yıllar geçtikçe büyümesinin sonucunda artık eskisi kadar kusursuz olmasa da hâlâ onu koruyacak kadar etkiliydi.

Alvin, Fink'ile bir dövüş müsabakasının ortasında olmasaydı, dövmenin üzerinde daha ustaca çalışıp, tılsımını biraz zayıflatabilirdi. Fink'i, onu yıllardır koruyan o tılsımdan yoksun bırakmak istemediği için tam olarak yok etmezdi. Fink, tılsımın korumasına bel bağlayarak hiçbir şeye aldırmadan dövüştüğü bir kavgada yaşamını yitirebilirdi. Bu durumda Alvin'in önünde başka hangi seçenek kalıyordu? Sonunda Fink'in cildi üzerindeki boyanın akıp, kan dolaşımına sızmasını sağlamaya karar verdi. Bunu fazla dikkatini vermeden yapabilir, düşüncelerini bu şeyin gerçekleşmesine yoğunlaştırıp, bu sırada Fink'in hamlelerini savuşturabilirdi.

Alvin çok geçmeden tılsımın zayıfladığını, gücünü yitirip en sonunda bütünüyle yok olduğunu hissetti. Fink bunu fark edemese de Alvin olan biten her şeyden haberdardı. Fink şimdi diğer herkes gibi yediği yumruklardan zarar görebilirdi.

Fink artık şiddetli hamlelerden ve aptalca saldırılardan kaçınıyordu. Yürüyerek bir çember çiziyor, Alvin'i yanıltmak için saldıracak gibi yapıyor, rakibini yere yıkmak için daha güçlü cüssesinden yararlanmaya çalışıyordu. Fakat Alvin'in kolları daha uzun ve kuşkusuz daha güçlüydü. Bu yüzden

Fink onu ne zaman yakalamaya çalışsa, Alvin gemicinin kollarını savuşturuyordu.

Tılsım yok olsa da Alvin onu yumruklarıyla yere sermedi. Bunun yerine, kollarını yakaladığı anda ellerini Fink'in boynuna geçirebilmek için, Fink'in kollarının içine ulaştı.

Alvin ani bir hamleyle Fink'in başını kendi göğsüne kadar aşağı çekti. Bunu yapmak çok zor olmadı, Fink bunu yapmasına müsaade ediyordu ve Alvin bunun nedenini tahmin etmekte güçlük çekmedi. Fink Alvin'i kendine doğru çekti ve kafasının arkasını Alvin'in çenesini yakalama beklentisiyle kaldırdı. O kadar güçlüydü ki, bu hamlesiyle Alvin'in boynunu kırabilirdi. Ne ki, Alvin'in çenesi düşündüğü yerde değildi. Alvin başını çoktan geriye çekmişti ve Fink kontrolsüz bir şekilde saldırıya geçince, Alvin hızla ileri atılıp alnını Fink'in yüzüne geçirdi. Fink'in burnunun yediği darbe ile kırıldığını hissedebiliyordu. Her ikisinin yüzünden kan boşandı.

Böyle bir dövüşte rakiplerden birinin burnunun kırılması şaşırtıcı bir durum değildi. Elbette verdiği şiddetli acı yüzünden arkadaşlar arasındaki bir kavgayı sona erdirebilirdi. Tabi böyle bir dövüşte, kafa atma gibi numaraların kullanıldığı düşünülünce diğer bütün nehir sıçanları başını sallayıp, bir iki kez inledikten sonra dövüşmeye devam ederdi.

Fakat Fink geri çekildi ve yüzünü büyük bir şaşkınlık ifadesi kapladı. Elleriyle burnunu tutuyordu. Sonra kırbaç yemiş bir köpek gibi uludu.

Diğer herkes susmuştu. Mike Fink gibi bir nehir sıçanının sırf burnu kırıldığı için bu kadar yaygara yapmasını görmek hepsine çok komik gelmişti. Hayır, aslına bakılırsa bu komik olmaktan çok garip bir durumdu. Bir nehir sıçanından böyle davranması beklenmezdi.

"Hadi ama Mike," diye mırıldandı birisi.

"Onun icabına bakabilirsin Mike."

Ama bu oldukça gönülsüz bir cesaret verme girişimiydi. Mike'ı daha önce hiç bu kadar acı çekerken ya da korkmuş görmemişlerdi.

Daha da kötüsü, bu halini saklamak konusunda pek becerikli değildi. Mike Fink'in hayatı boyunca hiç bu kadar acı çekmediğini, ilk defa bir dövüşte kan kaybettiğini sadece Alvin biliyordu. Daha önce birçok kez diğer adamların burunlarını kırıp duydukları acıya kahkahalarla gülmüştü. Gülmesi kolaydı, çünkü bunun nasıl hissettirdiğinden haberdar değildi. İşte şimdi biliyordu. Fakat asıl sorun, başkalarının altı yaşında öğrendiği şeyi onun şimdi öğreniyor olmasıydı. Bu yüzden altı yaşındaki bir çocuk gibi davranıyordu. Tek farkla: ağlamıyor, uluyordu.

Alvin bir an için dövüşün sona erdiğini düşündü. Fakat Fink'in korkusu ve acısı çok geçmeden öfkeye dönüştü ve Fink hemen yeniden saldırıya geçti. Belki acıyı öğrenmişti ama yeniden acı çekmemek için önlem almayı öğrenememişti.

Böylece Alvin, Fink'i yere yıkana kadar iki tarafın da birkaç hamlede bulunması yetti. Fink ne kadar korkmuş ve şaşırmış olsa da, Alvin'in hayatı boyunca dövüştüğü en güçlü adamdı. Fink'le girdiği bu dövüşe kadar, ne kadar güçlü olduğunu, sınırlarını ne kadar zorlayabileceğini keşfetme şansını hiç bulamamıştı. Şimdi tüm bunları yapıyordu ve kendisini nefes almakta güçlük çekerek tozun içinde yuvarlanırken buldu. Üstünde hızla nefes alıp veren Fink'in sıcak soluğunun altında dizlerini büküyor, kollarıyla Fink'e vurup hamlelerini engellemeye çalışıyor, avantaj sağlayıp üste çıkmak için mücadele veriyordu.

En sonunda yardımına Fink'in zayıflık konusundaki deneyimsizliği yetişti. Hiç kimsenin kemiğini kıramayacağından emin olduğu için, bacaklarını rakibinin ezemeyeceği bir noktaya gizlemesi gerektiğini öğrenmemişti. Alvin en sonunda serbest kalıp ayağa kalkınca Fink hızla yuvarlandı ve yerde kaldığı o kısacık anda sanki Alvin'i davet eder gibi bir bacağını diğer bacağının üstüne çekti. Alvin düşünmeye bile gerek duymadan havaya zıplayıp her iki ayağını birden tüm gücüyle Fink'in bacağına indirdi. Bunun üzerine Fink'in üst bacağının kemikleri ezildi. O kadar keskin ve şiddetli bir darbe almıştı ki, sadece bacağının üstündeki kemikler değil, dizinin altındaki kemikler de kırıldı. Fink, ateşe düşmüş bir çocuk gibi çığlık attı.

Alvin, ne yaptığının ancak o zaman farkına vardı. Elbette dövüşü sona erdirmişti, hiç kimse iki bacağı kırılmışken dövüşmeye devam edebilecek kadar dayanıklı değildir. Fakat Alvin, doğal gözleri ile bakmadan, ilk bakışta Fink'in bacaklarının kolaylıkla iyileşemeyecek kadar fena durumda olduğunu anladı. Dahası, Fink artık genç bir adam değildi. Kırıklar iyileşse bile onu en iyi ihtimalle sakat, en kötü ihtimalle kötürüm bırakırdı. Adam büyük olasılıkla tüm canlılığını yitirecekti. Kuşkusuz yıllar içinde çok fazla düşman kazanmış olmalıydı. Şimdi onu bu halde görselerdi ne yaparlardı? Ne kadar daha yaşayabilirdi?

Bu yüzden Alvin, Fink'in, daha doğrusu Fink her iki bacağını kımıldatmaya çalışırken bedeninin üst kısmının kıvrandığı yerde diz çöküp adamın bacaklarına dokundu. Gövdesinin altını örten pantolona rağmen, elleri Fink'in bedeni ile temas haline geçmişken, yolunu daha kolay buldu. Birkaç saniye içerisinde kemiklerini birleştirdi. Bundan fazlasını yapmaya çalışmadı. Yaraları, yırtılan kaslarını ve kanamayı

durdurmaya kalkışırsa, Fink ona yeniden saldıracak güce kavuşabilirdi.

Ellerini çekip Fink'in yanından uzaklaştı. Hemen sonra nehir sıçanları düşmüş kahramanlarının etrafında toplandı.

"Bacakları kırılmış mı?" diye sordu içlerinden en geveze olanı.

"Hayır," dedi Alvin.

"Paramparça oldular!" diye inledi Fink.

Daha sonra bir başka adam Fink'in pantolonunu sıyırıp yarayı buldu. Kemiklerini hisseden Fink, keskin bir çığlık atıp bacağını kurtarmaya çalıştı. "Dokunma!"

"Bana kırılmış gibi gelmedi," dedi adam.

"Bacaklarını nasıl hareket ettirdiğine baksanıza! Kırılmamış."

Doğru söylüyorlardı. Şimdi Fink'in gövdesinin yukarısı titremiyor, Fink bacaklarını vücudunun diğer parçaları gibi kımıldatabiliyordu.

Adamlardan biri Fink'in ayağa kalkmasına yardım etti. Fink sendeledi, bir an için düşecek gibi oldu ve geveze adama yaslanarak yeniden dengesini buldu. Kolundan akan kanlar adamın gömleğine bulaştı. Diğerleri yanından uzaklaştı. "Ağlak bir çocuk gibi," diye mırıldandı içlerinden biri."

"Yavru bir köpek gibi inliyor."

"Koca bebek."

"Mike Fink ha... Kimin aklına gelirdi..." Sonra gürültülü bir kahkaha...

Alvin yük arabasının yanında dikilip önce gömleğini giydi sonra çoraplarını ve ayakkabılarını giymek için yük arabasına çıktı. Onu izleyen hanımefendiyi gözleriyle aradı. Yük arabasını yükleme iskelesinin tam karşısına çekmiş olduğundan, birkaç metre bile uzağında değildi. Yüzünde bir tür

tiksinti ifadesi vardı. Alvin, onu bu kadar iğrendiren şeyin, vücudunun kir içerisinde olması olduğunu düşündü. Belki de gömleğini hemen giymemeliydi, fakat bir hanımefendinin karşısına yarı çıplak oturmak da nezaket kurallarına aykırı bir hareket olurdu. Aslına bakılırsa doktorlar ve avukatlar gibi saygın insanlar, üstlerinde düzgün bir ceket, yelek ve kravat olmaksızın toplum içinde dolaşmaya utanıyordu. Fakir insanların genellikle böyle kıyafetleri olmazdı ve bir çırak bu şekilde giyinerek çok iyi fiyaka yapabilirdi. Fakat üstü başı kirli olsa da olmasa da, gömleği olmadan kadının karşısına çıkamazdı.

"Kusura bakmayın hanımefendi," dedi, "Eve gidince yıkanacağım."

"Yıkanmak mı?" diye sordu kadın. "Peki gaddarlığından ne zaman arınacaksın?"

"Bu kelimeyi daha önce hiç duymadığım için, sanırım bilmiyorum."

"Duymadığından eminim," dedi kadın. "Gaddarlık, canilik kelimesinden gelir. Canavar anlamına gelir."

Alvin, öfke ile kızardığını hissetti. "Belki haklısınız. Belki de sizi orada bırakıp, sizinle istedikleri gibi konuşmalarına göz yummlıydım."

"Onları hiç umursamadım. Beni rahatsız etmiyorlardı. Beni, hele de bu şekilde, çırılçıplak soyunup tozun içinde yuvarlanarak korumana gerek yoktu. Her yerin kan içinde kalmış."

Karşısındaki kadın o kadar kibirli ve mankafaydı ki, Alvin ne cevap vereceğini bilemedi. "Çıplak değildim," dedi ve sırıttı, "Hem üstümde gördüğün onun kanı."

"Ve sen bununla gurur duyuyorsun öyle mi?"

Elbette gurur duyuyordu. Ama bunu söylerse, kadının

gözünde daha da küçüleceğini biliyordu. Sanki böyle bir şey olmasından ne çıkacaksa! Hakkında ne düşündüğünü neden umursasındı ki? Yine de bir şey söylemedi.

Aralarında doğan sessizlik sırasında, arkalarında duran nehir sıçanlarının konuşmalarını duydu. Artık acıyla ulumayan ama pek de konuşmayan Fink'e aşağılayıcı kahkahalar atıyorlardı. Fakat asıl düşündükleri Fink değildi.

"Kasabalı çocuk kendini bir şey sanıyor."

"Belki de ona gerçek bir kavga nasıl olur göstermeliyiz."

"O burnu büyük bayan arkadaşına da hadini bildiririz."

Alvin'in geleceği görme yeteneği yoktu, ama az sonra neler olacağını tahmin etmek için meşale olmaya gerek yoktu. Alvin'in çizmeleri ayaklarındaydı, atı yük arabasına koşuluydu ve artık gitme zamanıydı.

Fakat ne kadar kibirli olursa olsun, kadını arkada bırakamazdı. Nehir sıçanlarının şimdiki hedefinin o olacağını biliyordu ve korunmaya ihtiyacı olmadığını ne kadar söylerse söylesin, bu nehir sıçanları, sırf bu kadın yüzünden en iyi adamlarının Alvin tarafından perişan edilişini izlemişlerdi. Bu da demek oluyordu ki, eğer daha kötüsü olmazsa, çok geçmeden çantasını nehre fırlatıp onu yerlerde süründürebilirlerdi.

"Arabaya atlayıp benimle gelseniz iyi olacak," dedi Alvin.

"Bir de kalkmış bana sıradan bir insanmışım gibi emir veriyorsun. Ne yaptığını zannediyorsun?"

Alvin, kadının bavulunu ve çantasını at arabasının arkasına fırlatıyordu. Sorusuna bir cevap vermesinin çok anlamsız kaçacağının farkındaydı.

"Sanırım beni soyuyorsunuz beyefendi!"

"Arabaya atlayıp benimle gelmezseniz evet," dedi Alvin.

Bu sırada nehir sıçanları yük arabasının etrafında toplan-

maya başlamıştı bile. Hatta içlerinden biri atın dizginine yapıştı. Etrafına bakan kadının yüzündeki kızgınlık ifadesi yok oldu. İskeleden yük arabasının arkasına doğru yürüdü. Alvin kadının elini tutup yerleşmesine yardımcı oldu. Şimdi nehir sıçanlarından en gevezesi Alvin'in yanında dikiliyor, dudaklarında habis bir gülümsemeyle yük arabasına yaslanıyordu. "Birimizin icabına baktın, demirci çocuk, peki hepimizin icabına bakabilir misin?"

Alvin ona sadece bakmakla yetindi. O sırada tüm dikkatini atın dizginini tutan adama vermişti. Adamın eli bir anda, sanki yüzlerce toplu iğne batıyormuş gibi acıyla titredi. Çığlığı basıp atı bıraktı. Geveze adam bakışlarını Alvin'den uzaklaştırıp, çığlığın geldiği yöne yöneltti. Alvin bundan yararlanıp çizmesiyle adamın kulaklarına bir tekme attı. Tekmenin pek sağlam olduğu söylenemezdi, adamın kulağının da öyle. Adam en sonunda yere oturup, başını tuttu.

"Yiii-haaa!" diye bağırdı Alvin.

At itaatkâr bir şekilde ileri atıldı ve yük arabası bir iki santim ilerledi. Sonra bir iki santim daha. Demirle dolu bir yük arabasını, en azından bir anda hızla hareket ettirmek kolay değildi. Alvin tekerleklerin kolaylıkla dönmesini sağladı fakat arabanın yükü ve atın gücü konusunda yapabileceği bir şey yoktu. At biraz daha hızlandığında, arkadan asılan, arabayı çeken ve yukarı tırmanmaya çalışan nehir sıçanları yüzünden yükü çok daha fazla artmıştı.

Alvin arkaya dönüp kırbacını onlara salladı. Kırbaç sadece gözlerini korkutmak içindi. Hiçbirini tutturamadı. Yine de sanki kırbaç yemişçesine düştüler ya da duydukları korkuyla yapmaya çalıştıkları şeyden vazgeçtiler. Aslında olan, yük arabasının tahtasının bir anda kayganlaşmasıydı. Tutunmalarının imkânı yoktu. Böylece onlar tozlu yolu dört bir yanına

dağılırken, yük arabası yoluna devam etti.

Fakat henüz pes etmiş değillerdi. Alvin, Hatrack River'a gidebilmek için geri dönüp yeniden önlerinden geçmek zorundaydı. Bir bombardıman topu gibi gürültüyle havayı çınlatan silah sesini duyunca bundan sonra ne yapması gerektiğine karar veremedi. Arabayı döndürdüğünde, iskelenin başında dikilen liman başkanını ve onun arkasında karısını gördü. Adam elinde bir misket tutuyor, karısı ise az önce ateş ettiği tüfeğe kurşun dolduruyordu.

"Bu zamana kadar çoğunlukla iyi geçindik çocuklar," dedi liman başkanı. "Ama bugün rakibiniz tarafından alt edildiğinizde ne yapmanız gerektiğinin pek farkında değil gibisiniz. Bu yüzden hemen şimdi gölgeliklerinize çekilseniz çok iyi olacak. Çünkü o yük arabasına bir adım daha atacak olursanız, attığım kurşunlarla can vermeyenlerin sonu Hatrack River'da yargılanmak olacak. Köylü bir çocuğa ve yeni bir öğretmene saldırma suçunun yanınıza kalacağını düşünüyorsanız, gerçekten göründüğünüz kadar ahmaksınız demektir."

Liman başkanı konuşmasını kısa tutmuş olsa da, bu Alvin'in yaşamı boyunca duyduğu en etkili konuşmaydı. Nehir sıçanlarının hepsi gölgeliğe çekildi ve önlerinden geçen yük arabasını hiçbir şey yapmadan suratlarını asarak izlediler. Liman başkanı, arabanın köşeyi dönüp kasaba yolunu tutmasını beklemeden içeri girdi.

"Liman başkanı, bize yardım ederek kendisini tehlike atmadı değil mi?" diye sordu kadın. Hâlâ çekicin demir üzerinde çınlaması gibi soğuk bir sesle konuşuyor olsa da, sesindeki kibrin yok olduğunu duymak Alvin'i memnun etti.

"Hayır," dedi Alvin, "Liman başkanına bir zarar gelirse bir daha asla nehirde çalışamayacaklarını, çalışsalar bile karada bir gece bile geçiremeyeceklerini hepsi biliyor."

"Ya sen?"

"Oh, benim için böyle bir garanti söz konusu olamaz. Bu yüzden sanırım bir iki hafta kadar Hatrack Mouth'a geri gelmeyeceğim. O zamana kadar bir iş bulup, buradan yüzlerce mil uzakta olurlar." Sonra, liman başkanının sözlerini hatırladı. "Demek yeni öğretmen sizsiniz?" Kadın sorusuna cevap vermese de, Alvin istediği cevabı dolaylı yoldan aldı... "Sanırım Doğu'da da böyle adamlar var. Ama orada şehrin ortasında insanlara bu kadar rahatsızlık vermiyorlar."

"Bana sorarsanız, onlarla kuytu bir yerde karşı karşıya kalmaktansa, şehrin ortasında uğraşmak çok daha iyi," dedi Alvin gülerek.

Kadın gülmedi.

"Dr. Whitley Physicker'in beni karşılamasını bekliyordum. Gemimin akşamüstü geleceğini sanıyor galiba. Şu sırada yoldadır."

"Tek yol bu, madam," dedi Alvin.

"Bayan, dedi kadın, "madam değil. O unvan sadece evli kadınlar için kullanılır."

"Dediğim gibi, tek yol burası. Eğer yoldaysa, onu görmememiz olanaksız, Bayan."

Alvin bu kez kendi şakasına gülmedi. Diğer yandan, göz ucuyla baktığında, kadının gülümsediğini görür gibi oldu. Belki de göründüğü kadar kendini beğenmiş değildir, diye düşündü. Belki de o da neredeyse bizim gibi bir insandır. Belki, yarı siyah bir çocuğa özel ders vermeye razı olur. Belki, soğutma evini onun için yaşanılır hale getirdiğime değmiştir.

At arabasını sürerken yüzü öne dönük olduğundan, başını arkaya dönüp ona istediği gibi bakması çok yakışıksız bir davranış olurdu. Bu yüzden böceğini, başka hiçbir erkek ya da kadının kendi gözleriyle göremediği şeyleri görmesini

sağlayan kıvılcımını gönderdi. İnsanların derisinin altını görmek, Alvin için bir alışkanlığa dönüşmüştü. Fakat bunun doğal gözlerle görmekten oldukça farklı olduğunu unutmamak gerekir. İnsanın kıyafetlerinin altında ne olduğunu görebilse de, onları çıplak göremiyordu. Bunun yerine, neredeyse onların gözeneklerine yerleşmiş gibi bedenlerinin yüzey alanının üzerini kaplama deneyimi yaşıyordu. Bu yüzden bunu insanları gizlice gözetlemeye benzetmesine gerek yoktu. Daha çok, insanlara bakıp onları anlamaya benziyordu. İzlediği bedenin vücut hatlarını ya da rengini değil, o kişinin terleyip terlemediğini, sağlığının yerinde olup olmadığını ya da nasıl bir ruh hali içerisinde olduğunu görüyordu. Vücuttaki incinmiş yerleri ya da eski yaraları, gizlenmiş paraları ve gizli belgeleri bulabiliyordu. Fakat kâğıtları okuması gerekirse, kâğıdın yüzeyindeki mürekkebi hissediyor, sonra zihninde harflerin bir resmini oluşturana kadar tüm yazıyı takip ediyordu. Hayır, bu görmekten çok farklı bir deneyimdi.

İşte bu şekilde, istediği gibi bakamadığı bu sosyetede hanımefendisini "görebilmek" için böceğini gönderdi. Hisettikleri, onu şaşkına uğrattı. Çünkü bu kadının bedeninin her parçası Mike Kink kadar tılsımlıydı.

Hayır, ondan çok daha fazla. Onun sahip olduğu tılsımların, boynuna asılı tılsımlı muska, kıyafetlerine taktığı koruyucu, hatta saçının topuzuna iliştirdiği telin oldukça etkili olduğunu hissetti. Sadece biri koruma işlevine sahipti, o da Mike Fink'in tılsımının yarısı kadar bile güçlü değildi. Peki diğerleri ne içindi? Alvin daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Ancak üzerinde bir süre düşünüp biraz daha araştırdıktan sonra bu tılsım ağlarının ne işe yaradığını anladı. Gözlerini yoldan ayırmadan atını sürmeye devam ederken, bu tılsımların işlevinin, onu olduğundan farklı birisi olarak göstermek

olduğunun farkına vardı.

Doğal olarak aklına ilk gelen, onun sahte kimliğinin altında gerçekte kim olduğunu keşfetmeye çalışmak oldu. Üstündeki kıyafetler gerçekti; tılsım sadece sesini, teninin görünen yüzeyinin rengini ve dokusunu değiştiriyordu. Fakat Alvin, insanın kimliğini değiştiren tılsımlar konusunda çok şey bilmiyordu. Çoğu insan bunu, nasıl gözükmek istedikleri ile ilintili olarak kullandıkları bir kelime ya da el kol hareketi ile yapardı. Başkalarının karşılarındaki kişiyi algılamalarını etkileyen bu tılsımın bir kez farkına varıldığında, bir kez daha aldanmak olanaksızdı. Alvin, bu gibi hileleri her zaman keşfedebildiği için, kılık değiştirme tılsımı onun üzerinde etkili olmazdı.

Fakat bu kadınınki çok farklıydı. Tılsım, ışığın bedenine düşüp sektiği her seferinde değişiyor, böylece bakan kişiye orada olmayan bir şeyi gördüğü yanılsamasını vermiyordu. Bunun yerine ışık insanın gözlerini öyle etkiliyordu ki, baktığı insanı gerçekten farklı görmesini sağlıyordu. Bu, Alvin'in zihni üzerinde gerçekleştirilmiş bir değişiklik olmadığı için, hileyi bilmek gerçeği görmesine yardımcı olmuyordu ve böceğini kullanarak tılsımların ardında, kadının cildinin göründüğü kadar kırışık olmadığı ve o kadar da kemikli olmadığı- bu da onun çok daha genç olduğunu tahmin etmesini sağlıyordu- dışında, neyin gizlendiğini çıkaramıyordu.

Asıl sorulması gereken soru, ancak bu sahte kılığın ardında ne yattığını tahmin etmekten vazgeçtiği anda aklına geldi: Bir kadın istediği kılığa girip gerçek kimliğini gizleyecek güce sahipse, neden böyle gözükmeyi tercih etsindi ki? Soğuk, ciddi, orta yaşlı, sıska, somurtkan, ilgisiz. Bu bayan, bir kadının olmak istemediği her şeyi bedeninde toplamayı seçmiş gibiydi.

Belki de kimliğini değiştirmek zorunda kalan bir kaçaktı. Belki de tılsımın altında gerçekten bir kadın vardı. Alvin kadın kaçakların da olduğunu daha önce hiç duymamıştı. Belki de genç biriydi ve daha yaşlı gözükmezse insanların onu ciddiye almayacağını düşünüyordu. Alvin de bu durumdan muzdaripti. Belki de çok güzel bir kadındı ve erkeklerin ona sürekli güzelliğini öne çıkararak davranmasından rahatsızlık duyuyordu. Alvin, kadın gerçekten güzel gözükseydi nehir sıçanlarının ona neler yapabileceğini düşünmeye çalıştı. Fakat güzel olması durumunda kendilerini ona iyi davranmak zorunda hissedeceklerini tahmin etmek de zor değildi. Büyük olasılıkla onlara annelerini hatırlattıkları için, sadece çirkin kadınlarla alay etmekten çekinmiyorlardı. Bu yüzden kadının sadeliği yalnızca kendisini koruma amaçlı olamazdı. Bir yarayı gizlemeyi de amaçlamıyordu, çünkü Alvin cildinde herhangi bir çiçekbozuğu lekesi ya da yara görememişti.

Bu kadar yalan katmanının arkasına saklanmasının gerçek nedenini bir türlü tahmin edemiyordu. Her şey, herkes olabilirdi. Kimliğini gizlediğinin farkında olduğunu söylemek, sahip olduğu hüneri itiraf etmekle aynı kapıya çıkacağı için ona bunun nedenini soramazdı. Dahası, onun kim olduğunu ve bir yalanın içinde yaşama sebebini bilmezken, ona bu kadar önemli bir sırrı nasıl açabilirdi?

Birisine anlatması gerekip gerekmediğini düşündü. Okul yönetiminin, kasaba çocuklarını böyle bir kadına emanet etmeden önce gerçeği bilmesi gerekmez miydi? Fakat kendi sırrını ele vermeden onları bu gerçeğe ikna edemezdi. Hem kadının sırrı sadece onu ilgilendirirdi ve belki de hiç kimseye zarar vermeyi amaçlamıyordu. Durum böyleyse, gerçeği söylemek hem kendisinin hem de kadının yıkımına yol açardı.

Hayır, en iyisi onu büyük bir dikkatle izleyip, insanların

karşılarındaki kişiyi tanımak için seçtikleri tek yoldan yararlanıp, ne yaptığını gözleyerek kim olduğunu öğrenmeye çalışmaktı. Alvin'in aklına gelen en iyi plan buydu. Gerçek şu ki, böyle bir sırra sahip olduğunu biliyorken, ona özel bir ilgi göstermekten kendini nasıl alıkoyabilirdi? Böceğinden yararlanarak etrafında olan bitenleri incelemeyi o kadar alışkanlık haline getirmişti ki, bu hanımefendi soğutma evinde yaşayacak olursa, onu izlememek için büyük bir çaba harcaması gerekecekti. Orada yaşamamasını diledi, böylece bu gizemle uğraşma zahmetinden kurtulurdu. Orada yaşaması için büyük bir arzu duyuyordu, böylece onu izlemeye devam edip, tahmin ettiği gibi iyi bir insan olduğunu görebilirdi.

Hem belki ondan ders alırsam, onu daha iyi izleyebilirim. Onu kendi gözleri ile izleyebilir, ona sorular sorabilir, verdiği cevapları dinleyebilir ve nasıl bir insan olduğu hakkında hüküm verebilirim. Belki de bana yeterince uzun süre ders verirse, birbirimize güvenmeye başlarız, ona dünyaya bir Yaratıcı olmak üzere geldiğimi söylerim ve o da bana evrenin derin sırlarını anlatır. Birbirimize yardım ederiz ve ben erkek kardeşim Measure'ı arkamda, Vigor Church'te bıraktığım günden bu yana ilk kez gerçek bir dosta sahip olurum.

Demir kasalarının üstündeki bavulu ve çantaları ile birlikte kadının kendisi yük arabasını çok ağırlaştırdığı için, atını fazla zorlamıyordu. Bu yüzden, konuşmalarından, aralarındaki sessizlik sırasında kadının kim olduğunu tahmin etmeye çalışmasından sonra, Hatrack River'ın ancak yarım mil dışına ulaşmışlardı ki, Dr. Physicker'ın lüks at arabasını gördüler. Alvin at arabasını hemen tanıdı ve atları süren Po Doggly'yi selamladı. Öğretmeni ve eşyalarını bir iki dakika içinde diğer arabaya taşıdılar. Tüm taşıma işini Po ve Alvin yaptı- Dr. Physicker, öğretmen bayana yardım edebilmek için

tüm çabasını harcadı. Alvin, doktoru hiç bu kadar nazik davranırken görmemişti.

"Sizi o at arabasında rahatsız bir yolculuk geçirmek zorunda bıraktığım için çok afedersiniz," dedi doktor. "Geç kaldığımı düşünmüyordum."

"Aslında erken bile geldiniz," dedi kadın. Sonra, Alvin'e sevecenlik dolu bir bakış atarak, "ve bu arabada yolculuğum şaşırtıcı derecede keyifli geçti."

Alvin, yolculuk boyunca tek kelime etmediği için, kadının bu sözlerinin ona iyi yol arkadaşlığı ettiği için bir iltifat mı yoksa ağzını kapalı tutup onu rahatsız etmediği için bir şükran ifadesi mi olduğunu anlayamadı. Ne olursa olsun, yüzünün öfkeden çok uzak bir duyguyla kızardığını hisetti.

Dr. Physicker atların başına geçerken, öğretmen ona, "Bu genç adamın adı ne?" diye sordu. Sorusunu doktora yöneltmiş olduğu için Alvin cevap vermedi.

"Alvin," dedi doktor, koltuğuna yerleşirken. "O burada doğdu. Demirciye çıraklık yapıyor."

Kadın, at arabasının penceresinden Alvin'e dönüp, "Alvin, bugün benim için gösterdiğin kahramanlık için teşekkür ederim. Umarım ilk tepkimin nezaketsizliğini bağışlarsın. Nezaketsiz kasaba sakinlerinin habis mizacını hafife almışım."

Ağzından o kadar hoş sözler çıkıyordu ki, Alvin söylediklerini tam olarak anlamasa da, konuşmasını dinlemek eşsiz bir melodiyi dinlemekten farksızdı. O sırada yüzünde oluşan ifadeleri izlerken, kadının davranışlarındaki uzaklık duygusunun yok olduğunu fark etti. Gizlediği gerçek suretinin neye benzediğini merak etti.

"Benim için bir zevkti Madam," dedi, "yani bayan."

Po Doggly, sürücü koltuğundan kısrakları 'deh'ledi ve araba harekete geçti. Hâlâ Hatrack Mouth'a doğru ilerliyor-

lardı ve Po'nun yolda arabayı döndürecek bir yer bulması kolay değildi. Bu yüzden at arabası geri gelip yanından geçtiğinde Alvin köye doğru bayağı yol katetmişti. Po arabayı yavaşlatınca Dr. Physicker uzanıp havaya bir bozuk para fırlattı. Alvin parayı düşünmekten çok refkleksle yakaladı.

"Miss Larner'a yardımların için," dedi Dr. Physicker. Sonra Po atları yeniden 'deh'ledi ve Alvin'i arabanın kaldırdığı tozların arasında geride bırakarak yollarına devam ettiler.

Elinde paranın ağırlığını hissetti ve bir an için yolda uzaklaşan at arabasına doğru fırlatmak istedi. Ama böyle bir şey yapmanın hiçbir faydası yoktu. Hayır, Physicker'a başka bir zaman geri verir ve kimsenin gücenmesine yol açmazdı. Yine de bir hanımefendiye yardım ettiği için bir hizmetçi ya da çocuk gibi bahşiş almak onu derinden yaralamıştı. Canını daha da sıkan, bunun kadının fikri olması ihtimaliydi. Alvin, kir içinde bir gömlek yerine bir ceket ya da kravat giymiş olsaydı, kadının kendisine yapılan yardımı, her Hıristiyan beyefendinin bir hanımefendiye gösterdiği nezaket gösterisi olarak göreceğini ve ona para değil, şükran borcu olduğunu hissedeceğini biliyordu.

Para, sıktığı avuçlarında hâlâ yanıyordu. Birkaç dakika için ondan neredeyse hoşlandığını düşünmüştü. Neredeyse, ona ders vermeyi, dünyanın hangi kurallar dahilinde işlediğini anlamasına, gerçek bir Yaratıcı olup Yok Edicinin korkunç gücünü ortadan kaldırabilmek için neler yapması gerektiğini öğrenmesine yardımcı olmayı kabul edeceğini ümit etmişti. Onu itici bulduğundan emin olduktan sonra ondan böyle bir şeyi nasıl isteyebilirdi? Onun gözünde kir ve kan içindeki akılsız fakirin teki olduğunu bilerek, ondan ders almaya değer biri gibi gözükmeye çalışmanın ne anlamı vardı? Alvin'in iyi niyetli biri olduğunu düşünse de, ilk

başta söylediği gibi gözünde bir caniden ibaretti. Ne yaparsa yapsın, kalbinde gaddarlık taşıyordu.

Bayan Lamer. Doktor ona bu isimle hitap etmişti. Kadının adını, doktorun aksanıyla söylemeye çalıştı. Ağzında toz tadı vardı. Hayvanlar okula gitmeyi hak etmez...

-XV-
ÖĞRETMEN

Miss Larner'ın bu insanlara taviz vermek gibi bir niyeti yoktu. Sınır bölgesindeki okullar hakkında, yönetim üyelerinin mektuplarında verdikleri sözlerin çoğunu tutmamak için ellerinden geleni yapacaklarını bilecek kadar korkunç hikâyeler duymuştu.

"Mektuplarınızda bana, maaşımın bir parçası olarak kalacak bir yer ayarlanacağını söylemiştiniz. Bir hanın, özel bir konut olduğunu da nereden çıkarsınız?

"Kendinize ait, özel bir odanız olacak," dedi Dr. Physicker.

"Ve yemeklerimi herkesle aynı masada yiyeceğim öyle mi? Bu, benim için kabul edilebilir değil. Eğer burada kalacak olursam, tüm günümü bu kasabanın çocukları arasında geçireceğim. Çalışma günü sona erdiğinde yemeklerimi kendime ait bir yerdeyalnız başıma yemek, akşamlarımı başkaları tarafından rahatsız edilmeden kitaplarımla geçirmek isterim. Bir handa bunların hiçbiri mümkün değil beyefendiler. Bundan dolayı, bir yol kenarı işletmesinde bir oda, özel konut sayılmaz.

Tavırlarını ölçüp biçtiklerinin farkındaydı. Bazıları, konuşmasındaki kendine güven halinden rahatsız olmuş gözüküyordu. Avukatların kendi kasabalarında caka satmaktan hoşlandıklarını biliyordu. Ama iyi eğitim almış biri ile aşık atamazlardı. Asıl sıkıntıyı, şerif Pauley Wiseman çıkaracağa benziyordu. Yetişkin bir adamın hâlâ bir çocuk lakabı kullanması ne kadar da saçmaydı.

"Şimdi bakın genç bayan," dedi şerif.

Öğretmen, kaşlarını kaldırdı. Miss Larner, kırkına merdiven dayamış yetişkin bir kadın gibi gözükse de şerif, kendinde ona sırf evli olmadığı için, dik kafalı bir kız çocuğu ile konuşur gibi, "genç bayan" deme hakkı görüyordu.

"Neyi anlayamadım acaba?"

"Aslına bakarsanız, Horace ve Peg Guester size kalacağınız, fakat ücretini kendiniz ödeyeceğiniz bir ev teklif etmeyi düşünüyordu. Ama biz bunu kesin olarak reddettik. Sizin de kabul etmenizi istemiyoruz.

"Pekala. Görebildiğim kadarıyla bana verdiğiniz sözleri tutma niyetinde değilsiniz. Neyse ki, zannettiğiniz gibi kendisine teklif edilen her şeyi büyük bir minnet duygusuyla kabul eden alelade bir öğretmen değilim. Halihazırda, Penn School'da iyi bir pozisyona sahibim. Şartlarınız buysa, buradan en kısa zamanda ayrılabilirim. İyi günler."

Ayağa kalktı. Şerif dışında diğer herkes ona engel olmak için ayağa kalktı. Nezaket sınırlarını aşmamaya çalışıyorlardı.

"Lütfen."

"Lütfen oturun."

"Konuşabiliriz."

"Bu kadar aceleci davranmayın."

Bunun üzerine, kusursuz arabulucu Dr. Physicker, şerife teskin edici bir bakış attıktan sonra söz aldı. Şerif, pek rahatlamış gözükmüyordu.

"Bayan Larner, özel ev konusundaki kararımız geri alınamaz değil elbette. Ama bizi endişelendiren sorunları anlamaya çalışın lütfen. Birincisi, evin size uygun olmayacağından kaygılanıyoruz. Bir ev olduğu bile söylenemez, kullanılmayan bir soğutma evinden bozma tek bir odadan ibaret..."

Eski soğutma evi. "Isıtmalı mı?"

"Evet."

"Pencereleri, kilitli bir kapısı var mı? Bir yatak, masa ve sandalye?"

"Evet, hepsi var."

"Ahşap zemin mi?"

"Aynen düşündüğünüz gibi, kaliteli ahşap."

"Öyleyse önceden bir soğutma evi olarak kullanmasının beni pek rahatsız edeceğini zannetmiyorum. İtiraz etmeniz için başka bir neden var mı?"

"Lanet olsun ki evet!" diye haykırdı Şerif Wiseman. Etrafındaki adamların dehşete kapıldığını fark edip, ekledi: "Hanımefendi, kullandığım kaba dil için beni bağışlasın lütfen."

"İtirazlarınızı dinlemeyi çok isterim," dedi Bayan Larner.

"Bir kadının ormanın ortasında tenha bir evde tek başına yaşaması, hiç uygun değil!"

"Asıl kullandığınız sözler hiç uygun değil, Bay Wiseman," dedi Bayan Larner. "Benim bir evde tek başıma yaşamam meselesine gelince, bunu yıllardır yaptığımdan ve tüm bu süre boyunca hiç kimse tarafından rahatsız edilmediğimden emin olabilirsiniz. Orada yürüme mesafesinde başka bir ev var mı?"

"Bir yanında han, diğer yanında demirci dükkânı var," dedi Dr. Physicker.

"Öyleyse başıma bir şey gelmesi durumunda, orada yaşayan insanlara sesimi duyurabileceğimden şüpheniz olmasın. Umarım yardım etmekten kaçınacak insanlar değillerdir. Yoksa, kendi isteğimle uygunsuz bir davranışta bulunmamdan mı korkuyorsunuz Bay Wiseman?"

Elbette aklından geçen tam olarak buydu, duygularını kızaran yüzü de ele verdi.

"Benim ahlaki karakterimle ilgili yeterince referansa sa-

hip olduğunuzu düşünüyordum, dedi Bayan Lamer. "Ama eğer hâlâ bir şüpheniz varsa, bir an evvel Philadelphia'ya geri dönsem iyi olacak. Çünkü şu yaşımda başkalarının gözetimi altında olmadan yaşamam, aynı kasabayı paylaşacağım insanların aklında kuşkular uyandırıyorsa, çocuklarınızı bana nasıl emanet edebilirsiniz?"

"Bunun uygun olmadığını söylüyorum size!" diye bağırdı şerif yeniden. "Değil!"

"Demek öyle." Bayan Lamer, Pauley Wiseman'a merhametle gülümsedi. "Benim kendi deneyimlerime göre, Bay Wiseman, bir insan başkalarının fırsatını bulur bulmaz uygunsuz hareketler içerisine gireceğini düşünüyorsa, gerçekte sadece kendi mahrem mücadelelerini ifşa ediyordur."

Pauley Wiseman, odadaki avukatlar kendilerini tutmayıp gülmeye başlayana kadar, öğretmenin kendisini suçladığını anlamadı.

"Okul yönetiminin saygıdeğer beyefendileri, gördüğüm kadarıyla önünüzde iki seçenek var. Birincisi, gemi ile Dekane'ye ve oradan kara yoluyla Philadelphia'ya geri dönebilmem için yol paramı, bunun yanı sıra seyahat masraflarına harcadığım aylık maaşımı ödeyebilirsiz."

"Burada eğitim vermeden maaş almak da nereden çıktı?" dedi şerif.

"Keşke sözümü bitirmeme izin verseydiniz Bay Wiseman," dedi Bayan Lamer. "Sanırım burada bulunan avukatlar, yazışmalarımızın sözleşme niteliği taşıdığı, sizin bu sözleşmeyi ihlal ettiğiniz ve eğer istersem sizden sadece bir aylık değil, yıllık maaşımı talep etme hakkına sahip olduğum konusunda sizi bilgilendirecektir."

"Bundan o kadar emin olmayın Bayan Lamer," diye söze karıştı avukatlardan biri.

"Hio artık Birleşik Devletler'e bağlı bir eyalet efendim," cevabını verdi Miss Larner, "ve Birleşik Devletler anayasası diğer eyalet mahkemelerinde, Hio hükümeti buna aykırı özel bir yasa çıkarmadıkça bağlayıcı anayasa durumunda."

"Bu kadın öğretmen mi yoksa avukat mı?" diye sordu bir diğer avukat. Diğer hepsi güldü.

"İkinci seçeneğiniz ise, sözünü ettiğiniz soğutma evini görüp yaşanılabilir olup olmadığına karar vermeme müsaade etmeniz ve eğer hoşuma giderse oraya yerleşmeme izin vermeniz. Beni ahlaki açıdan uygunsuz bir davranış içerisinde yakalarsanız, sözleşmeye göre beni görevden alma hakkını elinizde bulunduruyorsunuz."

"Böyle bir durumda seni hapse atabiliriz, işte bunu yapabiliriz," dedi Wiseman.

"Daha korktuğunuz hiçbir şeyi yapmamışken, böyle konuşarak biraz haddinizi aşmış olmuyor musunuz Bay Wiseman?"

"Kapa çeneni Pauley," dedi avukatlardan biri.

"Hangi seçeneğe razı geliyorsunuz beyler?" diye sordu Bayan Larner.

Dr. Physicker'ın, Pauley Wiseman'a yönetim kurulunun daha zayıf iradeli üyeleri adına konuşma fırsatı vermeye niyeti yoktu. Tartışmanın bir anlamı olmadığının farkındaydı. "Konu üzerinde düşünmek üzere bir toplantı daha yapmamıza gerek yok değil mi beyler? Burada, Hatrack River'da yaşayan insanlar olarak Quacerlar kadar açık görüşlü değiliz, bu doğru. Kendi başlarına yaşayıp işleri ve ibadet biçimleri hakkında kendi kararlarını vermek isteyen hanımefendilere alışık olduğumuz da söylenemez. Fakat ne olursa olsun yeterince ılımlı ve yeni yaşam biçimlerini öğrenmeye hazır bir halkız. Kasabamız için çalışmanızı istiyoruz ve sözleşmenin

şartlarına uyacağız. Herkes onaylıyor mu?"

"Kabul."

"Karşı çıkan var mı? Kabul edenler çoğunlukta."

"Hayır," dedi Wiseman.

"Oylama sona erdi Wiseman."

"Çok hızlı bitirdiniz!"

"Aleyhte oyun kaydedildi, Pauley."

Miss Larner sakinlikle gülümsedi. "Bunu unutmayacağımdan emin olabilirsiniz Şerif Wiseman."

Dr. Physicker tokınağıyla masaya vurdu. "Bu toplantı, bir sonraki Salı günü öğlen üçe kadar sona ermiştir. Size gelince, Bayan Larner, eğer sizin için de uygun bir zamansa, Guester ailesinin soğutma evine kadar size memnuniyetle eşlik edebilirim. Buraya ne zaman varacağınızı bilmediklerinden, anahtarı bana verdiler ve evi sizin için açmamı istediler. Sizi daha onra karşılayacaklar."

Diğer herkes gibi Bayan Larner da, ev sahibinin misafirini bizzat karşılamamasının tuhaf bir durum olduğunun farkındaydı.

"Bayan Larner, evi kabul edip etmeyeceğiniz kesin değildi. Kararınızı evi gördükten sonra ve orada yaşamayı onların önünde reddetmekten utanmayasınız diye tek başınıza vermenizi istediler."

"Öyleyse, büyük bir nezaket göstermişler," dedi Bayan Larner, "onlarla tanıştığımda bunun için teşekkür ederim."

İhtiyar Peg'in, bu Philadelphia'lı burnu havada kadınla görüşmek üzere soğutma evine tek başına gitmek zorunda olması çok aşağılayıcıydı. Horace da onunla gidip, kadınla 'erkek erkeğe' konuşmalıydı. Zaten bu kadın da kendini bir hanımefendiden çok bir beyefendi zannediyordu. Kasaba halkına, Camelot'tan gelmiş bir prenses gibi emirler

yağdırıyordu. Bu tür hareketler Amerika'ya değil Fransa gibi ülkelere özgüydü. İhtiyar Napoleon, Onyedinci Louis'yi kendi yerine geçirmişti. Fakat bu öğretmen Bayan Larner gibi kibirli kadınlar, asla hak ettikleri cezayı bulmuyor, kendileri gibi kusursuz konuşmayan halk tabakasının ciddiye almayı hak etmeyecek kadar değersiz olduğunu düşünerek yaşamlarına devam ediyordu.

Peki Horace öğretmenin yeni evine yerleşmesine yardım etmek yerine ne yapıyordu? Şöminenin başına kurulmuş somurtuyordu. Dört yaşında bir çocuk gibi... Arthur Stuart bile Horace kadar kaprisli değildi.

"Ondan hoşlanmıyorum," dedi Horace.

"Onu sevsen de sevmesen de, Arthur'un eğitim alabileceği tek kişi o," dedi İhtiyar Peg. Her zamanki gibi mantıklı konuşsa da, Horace da ona kulak asacak kadar akıl var mıydı?

"İsterse orada yaşayıp Arthur'a eğitim verebilir. Ne olursa olsun ondan hoşlanmıyorum ve o soğutma evine ait olduğunu düşünmüyorum."

"Nedenmiş peki? Orası kutsal bir mekân mı?" dedi İhtiyar Peg. "Yoksa evin üzerinde bir lanet mi var? Prenses Hazretleri için bir saray mı inşa etmeliydik?" Horace, birisi hakkında kesin bir yargıya vardı mı, onun fikirlerini değiştirmeye çalışmak hiçbir işe yaramaz. İhtiyar Peg neden boşuna çabalıyordu ki?

"Hiçbiri değil," dedi Horace.

"Öyleyse ne? Yoksa artık gerekçelere ihtiyaç duymuyor musun? Kararları sen vereceksin ve diğer insanlar itiraz etmeden yerine getirecek öyle mi?"

"Çünkü orası Küçük Peggy'nin yeri ve o ukala kadının orada yaşayacak olması hoşuma gitmiyor!"

Bunda şaşacak hiçbir şey yoktu. Olmadık yerde Evinden

habersizce ayrılıp, Hatrack River'ı bir meşaleden ve Horace'ı en sevdiği insandan mahrum bıraktıktan sonra ailesine bir kez bile yazmayan kaçak kızından söz etmek tam Horace'a göre bir davranıştı. Evet, Küçük Peggy onun için o kadar değerliydi, neredeyse babasının yaşam kaynağıydı. Eğer kaçan ben olsaydım Horace, diye düşündü İhtiyar Peggy ya da Allah korusun ölecek olsaydım, benim hatırama sahip çıkıp yerime başka bir kadının geçmesine mani olur muydun? Hiç sanmıyorum. Belki de paylaştığımız yataktan kokum silinmeden, oraya başka bir kadını sokardın. Beni hiç düşünmeden gözünden silip atabilirsin. Ama Küçük Peggy'ye gelince, soğutma evini bir tür tapınağa dönüştürüp, o burnu büyük kız kurusuna küçük bir siyah çocuğa eğitim vermesi için yalvarmaya gittiğimde beni yalnız bırakırsın. Belki de çocuğumu benden satın almaya çalışmazsa şükretmeliyim.

Miss Larner kapıyı açmak için acele etmedi. Açtığında ise burnuna, büyük olasılıkla dürüst kasaba sakinlerinin kokusunu almamak için üzerine parfüm sıkılmış bir mendil tutmuştu.

"Eğer sakıncası yoksa sizinle konuşmak istediğim bir iki şey var," dedi İhtiyar Peg.

Miss Larner, sanki uzaklardaki bir ağaca konmuş bir kuşu inceler gibi, İhtiyar Peg'in başının üzerinden dışarı baktı. "Eğer okul hakkındaysa, öğrencilerin kaydı tamamlanıp güz dönemi başlayana kadar bir haftalık hazırlanma süresine sahip olduğum söylendi."

İhtiyar Peg, aşağıda, demircinin dükkânından gelen çınlama seslerini duyabiliyordu. Bu sesten nefret eden kızını düşünmeden edemedi. Belki de Horace tüm aptallığına rağmen haklıydı. Belki de bu soğutma evi, içinde yaşayacak yeni insanlarla değil, ancak Küçük Peg'in anılarıyla

varolabilirdi.

Bayan Larner hâlâ kapı aralığında dikiliyordu. İhtiyar Peg'in sorununu anlatmadan oradan ayrılmaya hiç niyeti yoktu.

"Bayan Lamer, benim adım Margaret Guester. Kocam ve ben bu soğutma evinin sahibiyiz."

"Oh, çok afederiniz. Siz benim ev sahibemsiniz ve size nezaketsizlik ediyorum. Lütfen içeri buyurun."

İhtiyar Peg içeri girdikten sonra kısa bir süre için evin içini inceledi. Dün bomboş ama tertemiz ve vaatlerle dolu olan oda, şimdi neredeyse sıcak bir yuvaya dönüşmüştü. Gardırobun üzerinde dantel örtü ve onlarca kitap vardı. Zeminin üstü dokuma bir halıyla örtülmüştü ve duvardaki askıda iki elbise asılıydı. Odanın bir köşesini bavullar ve çantalar doldurmuştu. Ev bir bütün olarak, orada daha önceden başka birisi yaşamış izlenimi veriyordu. İhtiyar Peg, ne beklemesi gerektiğini bilmiyordu. Elbette Bayan Larner'ın bu siyah seyahat elbisesi dışında bir sürü kıyafeti vardı. İhtiyar Peggy sadece, onun kıyafetlerini değiştirecek kadar sıradan bir şey yapabileceğini düşünmemişti. Nasıl olur da bir giysisini çıkarıp diğerini giyerken diğer herkes gibi iç çamaşırlarıyla kalakalırdı?

"Lütfen oturun Bayan Guester."

"Biz buralarda avukatlar dışında kimseyi 'Bay' ve 'Bayan' diye hitap etmeyiz, Bayan Larner. İnsanlar bana İhtiyar Peg derler.

"İhtiyar Peg. Ne kadar da... ne kadar da ilginç bir isim."

Kadına, ona neden "İhtiyar" Peg dediklerini, evinden kaçan kızının hikâyesini ayrıntılarıyla anlatmayı düşündü. Ama bu öğretmene nasıl Siyah bir oğlu olduğunu anlatmak yeterince güç olacaktı. Ailesini daha da tuhaf göstermenin ne

anlamı vardı ki?

"Bayan Larner, lafı dolandırmadan konuşacağım. Siz, ihtiyacım olan bir şeye sahipsiniz."

"Öyle mi?"

"Yani daha doğrusu benim değil, oğlum Arthur Stuart'ın ihtiyaç duyduğu bir şeye..."

İhtiyar Peg'in oğluna Kralın adını verdiğini fark etmişse bile, renk vermedi. "Peki oğlunuz benim neyime gereksinim duyuyor, Bayan Guester?"

"Sizden okuma yazmayı öğrenmesi gerek."

"Ben de buraya, Hatrack River'daki bütün çocuklara eğitim vermek için geldim Bayan Guester."

"Arthur Stuart'a değil. Okul yönetimindeki dik kafalı korkaklar izin vermediği için..."

"Peki oğlunuzu kabul etmemelerinin nedeni nedir? Yoksa okula başlama yaşını mı aştı?"

"Hayır, uygun yaşta Bayan Larner. Tek sorun, uygun renkte olmaması."

Miss Larner, ifadesiz bir yüzle açıklama bekledi.

"Oğlum siyah, Bayan Larner."

"Elbette yarı siyah olmalı," dedi öğretmen.

Bayan Larner doğal olarak, han sahibinin karısının nasıl oldu da yarı siyah bir çocuğa sahip olduğunu anlamaya çalışıyordu. Öğretmenin içinde uyanan dehşet duygusunu gizleme çabasıyla nazik davranma çabası arasında bocalamasını izlemek İhtiyar Peg'i keyiflendirdi. Fakat kadının, tahmin etmekte güçlük çekmediği şeyleri düşünmeye devam etmesine izin vermemeliydi değil mi? "O evlatlık, Bayan Larner," dedi İhtiyar Peg. "Siyah annesinin utanç verici bir olay yaşayıp yarı Beyaz bir bebeğe sahip olduğunu söylemem yeterli olur sanırım."

"Ve siz de mizacınızdan kaynaklanan bir merhamet duygusuyla..."

Miss Lamer'ın sesinde bir tür ayıplama tonu mu vardı? "Bir erkek çocuğum olsun istedim. Arthur Stuart'a sırf ona acıdığım için bakmadım. O artık benim çocuğum."

"Anlıyorum," dedi Bayan Lamer. "Ve Hatrack River'ın saygın halkı, Bir Siyah çocuğun kulakları sınıfımda Beyaz çocuklarla aynı şeyleri işitirse, çocuklarının eğitim hayatlarının zarar göreceğine karar verdi.

Bayan Lamer'ın sesinden, duyduğu hikâyeyi ayıpladığı anlaşılıyordu. İhtiyar Peg işte o zaman cesaretini topladı ve, "Ona ders verebilir misiniz Bayan Lamer?" dedi.

"Bayan Guester, Quacers şehrinde yeterince uzun süre yaşadığımı size itiraf etmeliyim. Dünyada bu kadar dar kafalı insanlar olduğunu ve böylelerinin küçük bir çocuğu sırf farklı bir renkte doğduğu için cezalandırabilecek kadar alçak olabileceğini unutmuşum. Sizi temin ederim, evlatlık çocuğunuz sınıfımdaki öğrencilerden biri olana kadar okulun açılmasını reddedeceğim."

"Hayır!" diye bağırdı ihtiyar Peg. "Hayır Bayan Lamer, bu çok aşırı bir hareket olur."

"Ben düşüncelerine bağlı bir kölelik karşıtıyım Bayan Guester. Siyah bir çocuğu düşünsel mirastan mahrum kalmasına neden olacak bir anlaşmaya alet olmayı kabul edemem."

İhtiyar Peg, düşünsel miras dediği şeyin ne anlama geldiğinden bihaber olsa da, Miss Lamer'ın fazlasıyla anlayışlı biri olduğunu anlamıştı. Daha yeni yerleştiği kasabada, bu şekilde davranmaya devam ederse her şeyi mahvedebilirdi.

"Beni iyi inleyin Bayan Lamer. Eğer böyle bir şey yaparsanız, sizin yerinize başka bir öğretmen bulacaklar, her şey daha da kötüye gidecek ve Arthur Stuart eğitim alma fırsatını

kaybedecek. Sizden sadece ona haftada birkaç gün akşamları bir saat ayırmanızı istiyorum. Ona öğrettiklerinizi tam olarak öğrenmesini sağlamak için gündüzleri onu çalıştırmasını bilirim. Şimdiden harfleri biliyor. A'dan Z'ye tüm alfabeyi eşim Horace'tan daha iyi sayabilir. Zeki bir çocuk olduğunu siz de göreceksiniz. Bu yüzden sizden sadece haftada birkaç saat ayırmanızı rica ediyorum, tabi eğer mümkünse. Soğutma evini yaşanabilir hale getirmek için tüm çabamızı harcamamızın nedeni de buydu."

Miss Larner oturduğu yataktan kalkıp pencerenin önüne yürüdü. "Hayal ettiğim şey bu değildi. Bir çocuğa, sanki bu bir suç gibi gizlice eğitim vermek."

"Bayan Larner, bazı insanların gözünde..."

"Oh, elbette bundan kuşkum yok."

"Siz Quackerlar'ın da sessiz toplantıları olmaz mı? Sizden tek istediğim bunun gibi bir şey işte..."

"Ben bir Quacer'lı değilim Bayan Guester. Ben sadece, başkalarının doğuştan sahip olduğu insanlık haklarını inkâr etmeyi reddeden bir insanım."

"Yani ona ders vereceksiniz öyle mi?"

"Evet, okuldaki derslerim bittikten sonra, siz ve eşinizin bana büyük bir kibarlıkla sunduğu bu evde... Fakat başkalarından gizlemek mi? Asla! Arthur Stuart'a sadece haftada birkaç gece değil, her gün ders verdiğimi bu kasabada yaşayan herkes bilecek. İstediğim çocuğa ders vermekte özgürüm. Sözleşme bu konuda oldukça açık. Sözleşmeyi ihlal etmediğim sürece bana en az bir yıl katlanmak zorundalar. Bu anlattıklarım yeterli oldu mu?"

İhtiyar Peg, karşısındaki kadına büyük bir hayranlıkla baktı. "Lütfen yanlış anlamayın ama arkasına pıtrak girmiş bir kedi kadar huysuz olduğunuzu söylemek zorundayım."

"Bayan Guester, bir kediyi bu kadar talihsiz bir durumda görme şansına nail olmadığım için, ne yazık ki yüzünüzdeki tebessümün ne anlama geldiğini hiçbir zaman bilemeyeceğim."

İhtiyar Peg, Bayan Larner'ın kullandığı kelimeleri pek anlamasa da, kadının gözlerinin mutlulukla ışıldar gibi olduğunu görünce, her şeyin yolunda olduğundan emin oldu.

"Arthur'u size ne zaman gönderebilirim?" diye sordu.

"Dediğim gibi, daha evime yeni yerleştim. Hazırlanmak için bir hafta kadar zamana ihtiyacım var. Beyaz çocukların okulu açılınca, Arthur Stuart'ın eğitim dönemi de başlamış olacak. Bu konuya da açıklık getirdiysek, ücret meselesini konuşabiliriz."

İhtiyar Peg'in bir an için kafası karıştı. Elbette buraya gelmeden önce aklında öğretmene para teklif etmek de vardı. Fakat onun o nazik konuşmasını dinledikten sonra, verdiği derslerin karşılığında bir bedel istemeyeceğini düşünmüştü. Ne olursa olsun, ders vermek Bayan Larner'ın geçim kaynağıydı, bu yüzden talebinde hiç de haksız sayılmazdı. "Size ayda bir dolar vermeyi düşünmüştük Bayan Larner. Bizim için en uygun fiyat bu, tabi siz daha fazlasını talep ederseniz..."

"Hayır hayır, sizden para istemiyorum Bayan Guester. Pazar akşamları hanınızda haftalık şiir okuma toplantısı düzenlememe izin vermeniz benim için yeterli. Hatrack River'da yaşayan ve İngilizce yazılmış en iyi edebi metinlerle ufkunu genişletmek isteyen herkesi davet etmeyi düşünüyorum."

"Kasabamızda şiire meraklı kişilerin sayısı bir elin parmaklarını geçer mi bilmiyorum ama hanımızı gönlünüzce kullanabilirsiniz."

"Bence, eğitim almak isteyen insanların sayısı sizi çok şaşırtacak Bayan Guester. Kocalarını Pope, Dryden, Done, Milton, Shakespeare ve Gray, Wordsworth ve Coleridge, hatta tuhaf hikâyeleri ile tanınan gezgin mistik Blake'in ölümsüz dizelerini dinlemeye zorlayan Hatrack River'lı kadınlar için oturacak sandalye bulmakta güçlük çekeceğiz."

"İhtiyar Taleswapper'dan söz etmiyorsun değil mi?"

"Sanırım bu onun en bilinen mahlası."

"Onun şiirlerinden bazılarını yazdın mı?"

"Yazmak mı? Sevgili dostumun şiirlerini kâğıda dökmeme pek gerek yok. Onun pek çok dizesini hafızama kayettim."

"O eski kurdun tüm yaşamı gezmekle geçer. Sanırım en çok da Philadelphia'da kalıyor."

"O şehirde pek çok insanı aydınlattı, Bayan Guester. Ne dersiniz, ilk gece matinesini Pazar günü yapsak mı?"

"Gece metinesi de nedir?"

"Gece toplantısı. Belki misafirlerimize meyveli kokteyl de ikram edebiliriz..."

"Oh, konukları ağırlama konusunda bana tavsiyede bulunmanıza hiç gerek yok Bayan Larner. Eğer Arthur'a vereceğiniz derslerin karşılığı olarak istediğiniz buysa, korkarım sizi kazıklıyorum. Çünkü her iki durumda da bize iyilikte bulunuyorsunuz.

"Çok kibarsınız Bayan Guester. Sakıncası yoksa size bir şey sormak istiyorum."

"Sorun bakalım. Cevap verme konusunda pek iyi olduğumu söyleyemeyeceğim ama..."

"Bayan Guester," dedi Bayan Larner, "Kaçak Köle Anlaşmasından haberiniz var mı?"

Bu sözleri duymak bile, İhtiyar Peggy'nin içinin korku ve öfkeyle dolmasına yetti. "Şeytanın ellerinden çıkma bir tasa-

rı!"

"Köleliliğin korkunç bir şey olduğu elbette doğru. Fakat anlaşma, Appalechee'yi diğer Eyaletlerle yakınlaştırmak ve ulusumuzun Kraliyet Sömürgeleriyle savaşa girmesine mani olmak için imzalandı."

"Onların barış dediği şey, o kahrolası iz sürücülerini, yaşadıkları yerlerden kaçan Siyah insanları yeniden köle yapmak üzere geri getirmek için özgür eyaletlere göndermekten ibaret!"

"Belki de haklısınız Bayan Guester. Kuşkusuz sözünü ettiğiniz madde kaldırılmadığı sürece Kaçak Köle Anlaşmasının bir barış anlaşması olduğu söylenemez.

İhtiyar Peg, öğretmenin ne yapmaya çalıştığını ancak o zaman anladı. Durduk yerde Kaçak Köle Anlaşmasından bahsederek, İhtiyar Peg'in Arthur Stuart'ın orada güvende olmadığını, iz sürücülerin Kraliyet Sömürgelerinden gelip, onun Hıristiyan geçinen bir Beyaz ailenin mülkü olduğunu iddia edebileceğini bildiğinden emin olmak mıydı amacı? Bu aynı zamanda, Bayan Larner'ın, Arthur Stuart'ın nereden geldiği ile ilgili hikâyeyi yutmadığı anlamına geliyordu. Kasabaya yeni gelmiş bir kadın bile yalanlarını bu kadar kolay görebiliyorsa, diğer insanların bu hikâyeye inanmasını beklemek aptallık değil de neydi? İhtiyar Peg, Arthur Stuart'ın bir şekilde yurdundan kaçıp kendisine Beyaz bir anne bulan bir köle olduğunu aslında kasabada yaşayan herkesin bildiğini düşündü.

Peki herkes bu yalanın farkındaysa, neden birisi çıkıp, Kraliyet Sömrügelerine haber gönderip, Hatrack River yakınlarında bir handa yaşayan kaçak bir kölenin yakalanmasını sağlamıyordu? Kaçak Köle Anlaşması'na göre, Peggy'nin Arthur Stuart'ı evlat edinmesi bütünüyle yasadışıydı. Çocu-

ğunu ellerinden alıp, onu bir daha görmesine engel olabilirlerdi. Hatta güneye gitmesi durumunda onu tutuklayıp, Kral Arthur'un kaçak köle yasaları uyarınca asabilirlerdi. Camelot'ta tahtına oturmuş, ülkesini yalanlarla uyutan cani kralı düşünmek, olabilecek en kötü şeyi hatırlamasına yol açtı: Arthur Stuart'ı güneye götürecek olurlarsa, onun adını da değiştirirlerdi. Kraliyet Sömürgelerinde, bir köle çocuğa kralın ismini koymak vatana ihanetten bile daha ağır bir suç sayılırdı. Böylece zavallı Arthur bir anda daha önce hiç duymadığı bir isme sahip olacaktı. İnsanlar ona tuhaf bir isimle seslenip, yanlarına gitmediği için onu kırbaçlayınca çocuğun kafasının ne kadar karışabileceğini düşünmeden edemedi.

Aklından geçen tüm bu düşüncelerle yüzünü büyük bir acı ifadesi kaplamış olmalıydı. Çünkü Bayan Larner arkasına yürüyüp, ellerini İhtiyar Peg'in omuzlarına koydu.

"Benden korkmanıza gerek yok Bayan Guester. Ben, insanların anlaşmaya karşı olduklarını çekinmeden dile getirebildikleri Phildelhpia eyaletinden geldim. Thoreau adlı New England'lı genç bir adam, kötü bir yasaya karşı çıkılması, iyi bir yurttaşın böyle bir yasaya uymaktansa hapis yatmaya razı olması gerektiğini söylerek, iktidara rahatsızlık vermeye başladı. Onun konuşmalarını dinleseydiniz, içiniz o kadar rahatlardı ki..."

İhtiyar Peg bundan kuşkuluydu. Anlaşmayı düşünmek bile dehşetle ürpermesine neden oluyordu. Hapse girmek mi? Arthur'un güneyde zincirlere vurulmuş bir halde kırbaç yemeye devam edecekse, bunun ne faydası olurdu ki? Ne olursa olsun, bu Bayan Larner'ın meselesi değildi. "Tüm bunları neden anlattığınızı bilmiyorum Bayan Larner. Arthur Stuart, özgür bir siyah kadının özgür doğmuş oğlu. Annesi onu yanlış bir adamın koynuna girdikten sonra doğurmuş

olsa bile... Kaçak Köle Anlaşması benim için hiçbir şey ifade etmiyor.

"Öyleyse artık bundan söz etmemeliyim Bayan Guester. Şimdi sakıncası yoksa, uzun yolculuğumun ardından yorgun düştüğüm için, hava kararmamış olsa da, erken istirahate çekilmeyi düşünüyorum.

İhtiyar Peg, gitmek üzere ayağa kalktı. Arthur ve Anlaşma hakkında daha fazla konuşmayacak olduğu için rahatlamıştı. "Elbette. Ama yatmadan önce güzel bir duş alınanızı tavsiye ederim. Yolculuğunuz sırasında aldıklarınıza benzemeyen, uzun bir duş..."

"Çok haklısınız Bayan Guester. Fakat ne yazık ki leğenimi de koyabileceğim kadar büyük bir bavulla gelmedim."

"Eve döner dönmez kocamı, yedek leğenimizi size getirmesi için göndereceğim. Sizin için de sakıncası yoksa, suyu Gertie'nin kuyusundan çekip orada ısıtabiliriz.

"Oh Bayan Guester, sanırım akşam olmadan önce kendimi Philadelphia'daymış gibi hissetmemi sağlayacaksınız. Şehir yaşamından kopup kendimi ilkel yaşamın kollarına attıktan sonra neredeyse hayalkırıklığına uğradığım şu anda, bana medeniyetin en büyük zevklerini sunuyorsunuz."

"Sanırım bu söylediklerinizden bana teşekkür ettiğinizi anlamalıyım. Bu yüzden, bir şey değil Bayan Larner. Kısa süre sonra eşim ve leğenle geri geleceğim. En azından bugünlük suyu sizin getirmenize gerek yok. Keyfinize bakın ve uyuya kalmadan önce, bir şeyler okuyun, felsefe yapın ya da eğitimli bir insan boş zamanında ne yapıyorsa onunla uğraşın."

İhtiyar Peg, bunları söyledikten sonra soğutma evinden çıktı. Önündeki yolu hızla katedip, eve hemen ulaşmak istiyordu. Bu öğretmen bayan, göründüğü kadar kötü biri

değilmiş demek. İhtiyar Peg'in yarısını bile anlamadığı bir dil konuşuyor olsa da, en azından sıradan insanlarla konuşmaktan çekinmiyordu ve Arthur'a karşılığında para almadan ders verecek, düzenlediği şiir okuma toplantılarıyla hanın kazancını artıracaktı. Hepsinden iyisi, belki de arada sırada ihtiyar Peg ile sohbet edip, bilgeliğini onunla paylaşacaktı. Çok fazla bilgi İhtiyar Peg gibi bir kadının fazla işine yarayacak olmasa da, insanın sahip olduğu bilgi hazinesinin, bir hanımefendinin parmağına taktığı değerli bir yüzükten farkı var mıydı? Bu eğitimli kız kurusunun etrafında olmak İhtiyar Peggy'nin Hatrack River'ın dışındaki dünya ile ilgili az da olsa bir şeyler öğrenmesini sağlarsa, yaşama düşündüğünden de fazla umutla sarılabilirdi. Bir güvenin kanadında çıkan renkli bir benek gibi. Bu benek onu bir kelebeğe dönüştürmese de, güve umutsuzluğa kapılıp kendini ateşe atmazdı.

Bayan Larner, İhtiyar Peg'i gözden uzaklaşana kadar izledi. Anne, diye fısıldadı. Hayır, fısıldamadı bile. Ağzını bile açmadan, içinden geçirdi.

İnsanları aldatmak onu çok üzüyordu. Yalan söylemeyeceğine dair kendi kendine söz vermişti. Bir anlamda, yalan söylüyor sayılmazdı. Kendine başka bir isim seçmekte tek amacı, kasabaya bir öğretmen olarak gelmekti ve gerçekten bir öğretmen olduğuna göre, onunki de babası ya da kasaba demircisinin adından farklı sayılmazdı. Ve insanlar ona sorular sorduğunda, bilmeleri gerekenden fazlasını söylemesini gerektirecek, ya da onları kuşkuya düşürecek şeyler söylemekten kaçınması dışında onlara asla yalan söylememişti.

Yine de, büyük yalanlar söylememek için büyük bir çaba harcamasına karşın, yaptığının kendisini kandırmaktan iba-

ret oluğunu düşünmeden edemiyordu. Kasabada olduğundan farklı bir kimlikle dolaşması, yalan değil de neydi?

Aslında, köküne inildiğinde, bu aldatmaca gerçeğin ta kendisiydi. Artık, bir zamanlar Hatrack River'a meşalelik eden kızla aynı kişi değildi. Artık bu kasabada yaşayan insanlarla önceki gibi bir ilişkisi olamazdı. Küçük Peggy olduğunu iddia etseydi bu, farklı bir kimlikle karşılarına çıkmaktan daha büyük bir yalan olurdu. Çünkü onun hâlâ bir zamanlar tanıdıkları kız olduğunu zannedip, ona göre davranırlardı. Bu bakımdan, eğitimli, soğuk, bilerek evlenmemiş, erkeklerin cinsel ilgisinden yoksun bir kadın kılığına girmesi, en azından orada ve şimdilik gerçekte olduğu kişinin yansımasıydı.

Bu yüzden kılık değiştirmesi, bir yalan değil, bir sırrı, önceden kim olduğuna dair sırrı tutması için bir yoldu. Sözünü bozmuş sayılmazdı.

Annesi, soğutma evi ile han arasındaki ormanlıkta gözden kaybolalı çok olmuştu. Fakat Peggy hâlâ onun arkasından bakıyordu. Eğer isteseydi onu gözleriyle değil, meşalelik hünerinden yararlanarak görebilir, annesinin kalp ateşini bulup onun bedenine girebilirdi. Anneciğim, kızın Peggy'den hiçbir şey gizleyemeyeceğini bilmiyor musun?

Fakat gerçek şu ki, annesi istediği sırrını gizleyebilirdi. Peggy, onun kalbinde taşıdıklarını görmeye çalışmıyordu. Evine, Hatrack River kasabasına yeniden meşalelik yapmak için geri dönmemişti. Yıllarını verdiği çalışmalarının sonucunda, o kadar fazla kitap okumuştu ki, bir keresinde Amerika sınırlarında öğrenme açlığını doyurabilecek kadar kitap bulamayacağından endişelenmişti. Tüm bu yılların ardından, sahip olduğuna emin olduğu tek bir yeteneği vardı. En sonunda, eğer istemeze başkalarının kalplerinin içini görmeme becerisinde ustalaşmıştı. Sonunda meşalelik hünerini ehlileş-

tirebilmişti.

Gerektiğinde insanların kalp ateşlerine hâlâ bakabiliyorsa da, bunu nadiren yapıyordu. Okul yönetimi ile yaptığı görüşmede bile, hakkında ne düşündüklerini anlayabilmek için insan doğası ile ilgili bildiklerinin ötesinde bir şeyden yararlanmasına gerek kalmamıştı. Kalp ateşlerinde gözüken gelecekleri ise artık fark etmiyordu bile.

Artık geleceklerinizden sorumlu değilim, hiçbirinizin. Hele senin geleceğinden, hiç anne. Senin ve başkalarının hayatına yeterince burnumu soktum. Hatrack River'da yaşayan bütün insanlar, eğer önünüzde uzanan gelecekleri bilirsem, eylemlerimi sizi mümkün olan en mutlu yarınlara ulaştırmak üzere değiştirme yönünde ahlaki bir yükümlülüğün altına girer ve böylece kendi varlığıma son vermiş olurum. Her şeyin sonunda ben geleceğinden umutsuz birine dönüşeceksem, size yardım etmeye çalışmam neden? Gözlerimi olacaklara kapatarak sizin gibi birine dönüşüyor, yaşamımı gelecekte olacaklara yönelik tahminlere göre yaşama fırsatını elde ediyorum. Şimdi size mutlu yaşamlar vaat edemesem de, kendi yaşamımda mutluluğu kovalayabilirim.

Kendisini haklı çıkarmaya çalışırken bile, içinde aynı suçluluk duygusunu hissetmeye devam ediyordu. Hünerini yadsıyarak, ona bu hüneri bahşeden Tanrı'ya karşı günah işliyordu. O büyük yönetici Erasmus da şöyle öğütlemiyor muydu: hünerin kaderindir. İçinde taşıdığın güçten yararlanarak önünde uzanan gelecek yolunu takip etmediğin sürece gerçek mutluluğa ulaşamazsın. Fakat Peggy bu acımasız disipline uymayı reddediyordu. Çocukluğunu elinden almalarına izin vererek yeterince çok şey kaybetmişti. Peki bunun sonucunda eline ne geçti? Annesi ondan hoşlanmadı, Hatrack River halkı korktu, çoğunlukla da nefret etti. Bencilce,

önemsiz sorularının yanıtlarını bulmak üzere her seferinde ona danışıp, hayatlarına en ufak bir kötülük girince onu suçladılar ama onları son derece kötü olaylardan kurtardığı için ona asla teşekkür etmediler. Çünkü Peggy felaketlerin gerçekleşmesine engel olduğu için, asıl kurtarıcının o olduğunu hiçbir zaman öğrenemediler.

Onun istediği insanların minnettarlığı değil, özgürlüktü. Özgürlük, taşımaya çok erken başladığı bir yükü sırtından atmaktı. İnsanlar üstündeki ağırlığın ona ne kadar acı verdiğine aldırmadan hünerinden yararlanmaya çalışmıştı. Onların korkuları, Peggy'nin tasasız bir çocukluk yaşama ihtiyacına ağır basmıştı. Yaşadıklarını bir kişi olsun anlamış mıydı acaba? Doğduğu kasabayı arkasında bırakırken ne kadar mutlu olduğunu bilen biri var mıydı?

İşte şimdi meşale Peggy geri dönmüştü ve onların ruhları bile uymayacaktı. Ne sizin için, ne de çocuklarınıza hizmet etmek için geldim Hatrack River halkı. Burada bulumamın tek sebebi, tek bir öğrenci, şimdi bile demir ocağının başında dikilen adam. Kalp ateşi o kadar aydınlık bir şekilde parlıyor ki, onu uykumda, rüyalarımda bile görüyorum. Dünyayı, başkalarına öğretebilecek kadar öğrendikten sonra doğduğum yere geri geldim. Sadece bu genç adamın, hepimizin yaşamlarından daha önemli bir görevi başarmasına yardımcı olmak için. İşte benim kaderimde bu yazılı, eğer bir kaderim varsa...

Bu sırada elimden geldiğince başka iyilikler de yapacağım. Arthur Stuart'ı eğiteceğim, yaşamını çocuğu için feda eden cesur annesinin gözünün arkada kalmaması için elimden geleni yapacağım. Günün, sözleşmemde belirtilen saatleri boyunca, kasabanın diğer çocuklarını da öğrenmek istedikleri kadar eğiteceğim. Ruhu, güzel bir şiire kulak verebilecek

kadar zengin olan yetişkinleri büyük şairlerle tanıştıracağım.

Belki şiiri, size olası geleceklerinizi anlatmamı sağlayan meşalelik bilgim kadar arzulamayabilirsiniz, ama şiir yaşamınızı bilgiden daha fazla zenginleştirir. Çünkü geleceği bilmek, bunun sonucunda sizi ancak kanaatkâr ve korkak insanlara dönüştürür. Şiir ise ruhunuzu, her türlü geleceği cesaret, bilgelik ve asaletle karşılamanızı sağlayacak kadar güçlendirir. Böylece önünüzde uzanan geleceği bilmeye bile gerek duymazsınız. Çünkü her türlü gelecek, eğer ruhunuzda güzellik barındırıyorsanız, yüceliğe ulaşmak için bir fırsat haline gelir. Size, içinizde Gray'in gördüğü şeyleri görmeyi, insanın mutluluğa ulaşmasının tek yolunun, yaşama uyanmak olduğunu öğretebilir miyim?

Fakat Hatrack River'da yaşayan bu sıradan insanların gerçekte kulakları sağır, yürekleri suskun Miltonlar olduğundan kuşkuluydu. Pauley Wiseman'ın tipik bir Sezar olduğunu görmek güç değildi. Mutlak iktidara kavuşmayı arzulasa da, bunun için gereken zeka ve öz disiplinden yoksundu. Whitley Physicker, başarılı bir iyileştirici ve uzlaştırıcı olmaya çalışsa da asla bir Hipokrat olamayacak, zengin olma tutkusu buna izin vermeyecekti. Diğer pek çok doktor gibi onu mesleğinde iyi olmaya teşfik eden şey, çalışma sevincinin kendisi değil, kazandığı parayla neler satın alabileceğiydi.

Kapının yanında duran su kovasını aldı. Ne kadar yorgun olursa olsun, etrafındaki insanlara yardıma muhtaç gözükmek istemiyordu. Babası ve annesi geldiğinde, Bayan Larner'ın yapılması gereken her şeyi leğen gelmeden kendi başına yaptığını görebilirdi.

Demir çınlamaları hâlâ kesilmemişti. Alvin hiç dinlenmiyor muydu? Güneşin ağaçların arkasında gözden kaybolmadan önce batı göğünü kızıla boyadığının farkında değil miy-

di? Tepeden aşağı, demirci dükkânına doğru yürürken, yıllar önce, Alvin'in doğduğu gün yaptığı gibi, bir anda uçarcasına koşmak istedi. O gün yağmur yağıyordu ve Alvin'in annesi nehrin yakınlarında bir at arabasında mahsur kalmıştı. Her birinin kalp ateşlerini izleyerek, yağmurla ıslanan karanlıkta ve taşan nehrin içinde onları gören Peggy olmuştu. Durumu kasaba halkına haber veren, bebeğin doğumunu izleyip, yaşamı boyunca gördüğü ve görebileceği en parlak kalp ateşinde Alvin'in geleceğini izleyen de Peggy'di. Yüzünü kaplayan cenin zarını alıp yaşamını kurtaran ve o cenin zarının küçük parçalarını kullanarak yıllarca onu kurtarmaya devam eden de... Hatrack River'ın meşalesi olmaktan sonsuza dek vazgeçmiş olabilirdi. Ama Alvin'e asla sırtını dönemezdi.

Yolun yarısına gelmişti ki, kendisini durdurdu. Ne yaptığımı zannediyorum? Ona gidemem, şimdi değil, henüz değil. Onun Alvin'e değil, Alvin'in ona gelmesi gerekiyordu. Alvin'in öğretmeni olmasının, onun gözünde sıradan bir insandan daha fazla şey ifade etmesinin tek yolu buydu.

Dönüp, tepenin doğu yakasından aşağı indi. Alvin'i bu kuyuyu kazarken izlemiş ve Yok Edici ortaya çıktığında ona yardım etmek için elinden hiçbir şey gelmemişti. Alvin, düşmanını kendi öfkesi ve yıkıcı duygularıyla çağırmış olduğu için, cenin zarından yararlanarak onu kurtarmanın bir yolunu bulamamış, Yok Edici onu sinsice takip ederken, içinde uyanan hiçlik ve yenilgi hissini yok etmeyi başaramamıştı. Şimdi kuyu orada Alvin'in hem gücünü hem de zaaflarını gösteren bir anıt gibi dikiliyordu.

Bakır kovayı kuyuya bıraktı ve ipin çözülmesiyle çıkrık tıkırdadı. Belli belirsiz bir su sıçrama sesi. Kısa bir süre kovanın dolmasını bekledikten sonra ipi çekmeye başladı. Kova su ile doluydu. Yanında getirdiği tahta kovaya boşaltmayı dü-

şünse de, bakır kovayı dudaklarına götürüp, kana kana içti. Alvin'in kendisini ehlileştirdiği gece ehlileştirdiği bu suyun tadına bakabilmek için yıllarca beklemişti. Gece boyu korku içinde onu izlemiş, sabah olduğunda, intikam duygusuyla kazdığı ilk çukuru kapatınca rahatlayıp, mutluluk gözyaşları dökmüştü. Su tuzlu değildi ama içtiğinde, gözyaşlarının tadını aldı.

Çekiç sesleri kesildi. Her zamanki gibi Alvin'in kalp ateşini hemen buldu. Dükkânı kapatıp çıkıyordu. Peggy'nin orada olduğunu biliyor muydu? Hayır, işi bittikten sonra her zaman su içmek için kuyunun başına gelirdi. Elbette ayak seslerini duyana kadar arkasını Alvin'e dönüp ona bakamazdı. Alvin konuşana kadar sesini çıkarmamalıydı.

"Suyu nasıl buldunuz? Oldukça lezzetli değil mi?"

Arkasını dönüp onunla karşı karşıya kaldı. O kadar hızlı, o kadar büyük bir şevkle dönmüştü ki, kova elinden kaydı ve içindeki su kuyuya döküldü.

"Ben Alvin. Hatırladınız mı? Sizi korkutmak istememiştim Madam. Bayan Larner."

"Şaşkınlık edip, kovanın bağlı olduğunu unutmuşum," dedi Bayan Larner. "Sanırım tulumba ve musluklara çok alışmışım. Açık kuyular Phildelphia'da pek yaygın değildir."

"Müsaadenizle, ben hallederim," dedi Alvin.

"Hayır hayır, hiç gerek yok. Kendim yapabilirim."

"Size memnuniyetle yardım etmek isterken, neden kendiniz yapasınız ki, Bayan Larner?"

Kenara çekilip, çıkrığı tek eliyle kolaylıkla çevirmesini izledi. Kova, kuyunun en üstüne kadar çıktı. Peggy, Alvin'in kalp ateşine bakıp, ona gösteriş yapmaya çalışıp çalışmadığını anlamaya çalıştı. Öyle bir niyeti yoktu. Ne kadar heybetli omuzlara sahip olduğunun, kollarını hareket ettirirken teni-

nin altında kaslarının nasıl dans ettiğinin farkında değildi. Yüzünde oluşan, korkusuz bir erkek geyiğin dinginliğine benzeyen huzur ifadesini bile görmüyordu. Alvin, ihtiyatlı biri değildi. Bazı insanların, etraflarınaki tehlikeye, kim bilir, belki de yakalamak istedikleri avlara karşı tetikte bekleyen, fıldır fıldır gözleri vardı. Diğer insanlar yaptıkları işe büyük bir dikkatle yoğunlaşırdı. Fakat Alvin, sanki başka birinin ya da kendisinin yaptığı iş arasında bir fark yokmuş gibi, kendisiyle yaptığı şey arasına belli bir mesafe koyuyor, bu sırada dikkatini, başka hiç kimsenin duyamayacağı düşüncelerine veriyordu. Kulağında yine Gray'in Ağıt'ının dizeleri yankılandı.

Çılgın kalabalığın alçakça mücadelelerinden uzakta,
Ayık düşleri yollarını kaybetmeyi öğrenemedi asla
Yaşamın serin, münzevi ırmağı boyunca
Yollarının sessiz akışını takip ettiler.

Zavallı Alvin, seninle işim bittiğinde, yaşamın yalnız bir derenin sükûnetinden çok uzakta olacak. Çıraklık dönemini, yaşamının son huzurlu günleri olarak hatırlayacaksın.

Dolu kovayı tek eliyle kaldırıp, suyu Peggy'nin getirdiği tahta kovaya boşalttı. Tüm bunları, bir kâseden diğerine krem döken bir ev kadınının rahatlığıyla yapıyordu. Bu ellerin yumuşak ve hafif dokunuşları tenimin üzerinde gezinseydi ne olurdu? Sahip olduğu gücün farkında olmadan beni incitir miydi? Karşı konulmaz dokunuşlarıyla bedenimi kavradığında, kendimi kelepçelenmiş gibi hisseder miydim? Ya da beni kalp ateşinin beyaz aleviyle yakıp kül eder miydi?

Kovasını almak üzere eğildi.

"Lütfen, müsaade edin ben taşıyayım Bayan Larner."

"Hiç gerek yok."

"Üstümün başımın kir içinde olduğunu biliyorum Bayan

Larner. Ama kovanızı kapınıza kadar taşıyıp, hiçbir şeyi kirletmeden içeri koyabilirim."

Girdiğim yeni kılık, temizlik kaygısıyla yardımını reddedecek kadar soğuk biri gibi gözükmeme mi neden oluyor? "Sadece, gün boyu çalıştıktan sonra daha fazla yorulmanı istemem. Bana bir gün içinde yeterince yardımın dokundu."

Alvin, doğrudan gözlerinin içine baktı. Yüzündeki o huzur dolu ifade kaybolmuştu. Hatta gözlerinde bir tür öfke bile okunuyordu. "Sizden para isteyeceğimden korkuyorsanız, bu konuda endişlenmenize gerek yok. İşte bugün bana verdiğiniz bir dolar, geri alabiliriniz. Hiç istememiştim." Whitley Physicker'ın at arabasından fırlattığı madeni parayı Peggy'ye uzattı.

"Bunu yaptığında Dr. Physicker'ı sertçe kınadım. Bana sırf centilmence duygularla yardım etmenden sonra, sana bunun karşılığında para vermesi gerektiğini düşünmesinin çok küstahça olduğunu düşündüm."

Bunun üzerine yüzündeki kızgınlık silinir gibi oldu.

Peggy, Bayan Larner sesiyle konuşmayı sürdürdü: "Ama Dr. Physicker'ı bağışlamalısın. Sahip olduğu zenginlikten rahatsızlık duyduğu için, başkalarıyla paylaşmak için fırsat kovalıyor. Bunu nezaket kuralları çerçevesinde yapmayı hâlâ öğrenemedi."

"Oh, hiç sorun değil Bayan Larner. Parayı sizin vermediğinizi bilmek, içimin rahatlamasına yetti." Parayı cebine geri koyup, dolu kovayı eve götürmek üzere yukarı doğru yola koyuldu.

Bir hanımefendi ile birlikte yürümeye alışık olmadığı her halinden anlaşılıyordu. Çok geniş adımlar atıyor ve eşlik edemeyecek kadar hızlı yürüyordu. Peggy, onunla aynı yolda yürüyemiyordu bile. Yokuşun ne kadar eğimli olduğunun

farkında değil gibiydi. Bir yetişkin değil, çocuk gibi hareket ediyor, gereksiz engebelerin üzerinden sıçramak zorunda kalsa bile, eve giden en kısa yolu takip ediyordu.

Fakat ben ondan en fazla beş yaş daha büyüğüm. Nasıl oldu da girdiğim yeni kılığı bu kadar çok benimsedim? Yirmi bir yaşında genç bir kadınken, şimdiden benden iki kat daha yaşlı bir kadın gibi düşünmeye ve davranmaya mı başladım? Bir zamanlar aynı onun gibi, sırf heyecan ve kendimi marifetli biri gibi hissetmek için en engebeli yollarda koşmaya çalışmıyor muydum?

Aklından geçen bu düşüncelere karşın, tepenin etrafından dolanıp, yokuşun daha uzun ve engebesiz olduğu yoldan yürüdü. Alvin çoktan eve varmış, kapının başında bekliyordu.

"Neden kapıyı açıp kovayı içeri koymadın? Kapı kilitli değil," dedi Peg.

"Afedersiniz Bayan Larner, ama bu, kilitli olsa da olmasa da açılmak istemeyen bir kapıdır."

Demek kilitlere taktığı gizli tılsımlardan haberim olduğundan emin olmaya çalışıyor, diye düşündü Peg. Gizli bir tılsımı çok fazla insan göremezdi. Aslında Peggy de bu insanlardan biriydi. Onu kilite tılsımları yerleştirirken izlemeseydi, tılsımlardan hiçbir zaman haberi olmayacaktı. Ama elbette bunu ona anlatamazdı. Bu yüzden, "Oh, kapıda benim göremediğim bir koruyucu mu var?"

"Sadece kilide bir iki tılsım koydum. Fazla bir şey değil ama evi oldukça güvende tutacaktır. Sobanın üstünde de bir tılsım var, bu yüzden sanırım sobadan sızan alevler konusunda endişelenmenize gerek yok."

"Büyücülük yeteneğine çok fazla güveniyor gibisin Alvin."

"Bu işte fena sayılmam. Çoğu insan tılsımlar konusunda

az da olsa bilgilidir Bayan Larner. Ama demirlere muska gibi şeyler takmayı çok az kişi becerebilir."

Elbette Peggy'nin bundan daha fazlasını öğrenmesini istiyordu. Böylece Peggy, ona beklediği soruyu sordu: "Yani bu hünerinden soğutma evinde de yararlandın öyle mi?"

"Penceleri yaparken, Bayan Larner. Evinizin pencerelerini kolaylıkla indirip kaldırabilirsiniz. İstediğiniz yerde durması için mandallar var. Soba, kilitler ve demir çerçeveleri de ben yaptım. Duvarları, yardımcı Arthur Stuart temizledi.

Eğitim almamış genç bir adama göre sohbeti oldukça iyi idare ediyordu. Bir an için onunla oynayıp, sohbeti asıl getirmek istediği noktadan uzaklaştırmaya çalışmayı düşündü. Ama hayır, ona sadece buraya gelme nedenini sormayı tasarlıyordu. Bunu onun için güçleştirmeye gerek yoktu. Öğretmenlik mesleğinin kendisi başlı başına zor bir zanaattı. "Arthur Stuart," dedi, Bayan Guester'ın ders vermemi istediği çocuk olmalı."

"Oh, sizden bunu istedi mi? Bunu sormamda sakınca yok değil mi?"

"Bunu sır olarak saklamak gibi bir niyetim yok Alvin. Evet, Arthur Stuart'a ders vereceğim."

"Buna duyduğuma çok sevindim Bayan Larner. Arthur Stuart, tanıdığım en zeki çocuk. Ve insanların seslerini nasıl taklit ettiğini bir görseniz! Bir kez duyduğu şeyi, sesini bile değiştirmeden, size aynı şekilde aktarabilir. Buna şahit olduğunuzda şaşkına döneceksiniz."

"Umarım ona ders verirken böyle bir oyun oynamaya kalkışmaz."

Alvin kaşlarını çattı. Aslında buna bir oyun denemez Bayan Larner. Bunu özellikle yapmak istediğini sanmıyorum. Demek istediğim, size kendi sesinizle karşılık vermeye baş-

larsa, dalga geçmediğini hemen anlayabilirsiniz. Bana kalırsa, duyduğu şeyleri, söyleyen kişinin sesini taklit etmeden hatırlayamıyor."

"Bunu aklımda tutacağım."

Peggy, uzaklarda bir kapının sertçe kapandığını duydu. Meşale gözleri ile bakıp, annesi ve babasının kalp ateşlerinin ona doğru yaklaştığını hissetti. Elbette yine tartışıyorlardı. Ama Alvin'in aklını kurcalayan bir şey vardı. Vakit kaybetmeden sormak zorundaydı.

"Bana söylemek istediğin bir şey mi vardı Alvin?"

Sözü istediği noktaya getirmek için bundan daha iyi bir zaman olamazdı. Ama şimdi de utangaçlığını yenemiyordu. "Size sormayı düşündüğüm, aklıma takılan bir şey vardı. Ama şunu anlamalısınız ki size, kendinizi bana cevap vermek zorunda hissetmeniz için yardım etmedim. Bunu ne olursa olsun seve seve, herkes için yapardım. Hem bugün yaşanan olaylar sırasında sizin öğretmen olduğunuzu bilmiyordum. Belki tahmin edebilirdim ama düşünemedim işte. Yaptığım şey yüzünden bana borçlu hissetmenize gerek yok."

"Bırak da buna ben karar vereyim Alvin. Bana ne sormak istiyordun?"

"Elbette Arthur Stuart'la yeterince meşgul olacağınızı bildiğim için, sizden bana fazla boş zaman ayrımanızı bekleyemem. Ama belki Cumartesi günleri, sadece bir saatliğine, sizin belirlediğiniz ücret kaşılığında... Ustam artık bana kendi kazancımı çıkarabileceğim kadar boş zaman veriyor ve..."

"Özel hocan olmamı mı istiyorsun Alvin?"

Alvin, bu kelimenin ne anlama geldiğini bilmiyordu.

"Yani, sana özel ders vermemi mi istiyorsun?"

"Evet Bayan Larner."

"Ücret haftada elli sent ve Arthur Stuart'la aynı gün ve sa-

atlerde gelmeni isterim."

"Fakat ikimize aynı anda nasıl öğretebilirsiniz?"

"Ona verdiğim derslerin bazılarından senin de yararlanabileceğini düşünüyorum ve ona yazma ya da okuma ödevi verdiğimde, seninle ilgilenebilirim."

"Onun ders zamanını çalmak istemem."

"Mantıklı düşün Alvin. Benimle yalnız ders almanı hiç kimse uygun bulmaz. Senden daha yaşlı olabilirim ama kasabada genç ve bekâr bir adama özel ders vermem, hakkımda çirkince dedikodular çıkarmaları için yeterli bir sebep olur. Bütün derslerin de Arthur Stuart da bulunacak ve soğutma evinin kapısı daima açık kalacak."

"Bana Bay Horace'ın hanında da ders verebilirsiniz."

"Alvin, sana şartlarımı söyledim. Öğretmenin olmamı istiyor musun?"

"Evet Bayan Larner." Elini cebine sokup madeni parayı çıkardı. "Buyrun, ilk iki haftanın ücreti."

Peggy paraya baktı. "Bu bir doları Dr. Physicker'a geri vereceğini sanıyordum."

"Sahip olduğu bu kadar fazla parayla rahatsızlık duymasını istemem Bayan Larner." Hınzırca sırıttı. Utangaç biri olsa da uzun süre ciddi kalmaya dayanamıyordu. Görünen yüzünün altında taşıdığı muzipliği, böyle zamanlarda dışa vuruyordu.

"Bence de en doğrusu bu olur," dedi Bayan Larner. "Dersler bir sonraki hafta başlayacak. Yardımın için teşekkürler."

Peg'in annesi ve babası o sırada tepeyi çıkmıştı. Babası başının üstünde taşıdığı leğenin ağırlığı altında sendeleyerek yürüyordu. Alvin hemen yardım etmek, leğeni alıp taşımak için koştu.

Peggy, babasını altı yıldan daha fazla süredir ilk kez bu

halde gördü, leğeni taşımaktan yorgun düşmüş, suratı kızarmış ve ter içinde. Aynı zamanda kızgındı da. En azından suratı asıktı. Kuşkusuz anne onu öğretmen bayanın ilk başta göründüğü kadar küstah olmadığı konusunda rahatlatmış olsa da, babası bir zamanlar sevgili kızına ait olan soğutma evinde bir yabancının yaşamasına hâlâ katlanamıyordu.

Peggy, babasına seslenmek, ona şimdi orada kızının yaşadığını, bu eski harabeyi sıcak bir eve dönüştürmek için harcadığı tüm çabalar sonucunda, sevgili kızına eşsiz bir armağan verdiğini söylemek için dayanılmaz bir istek duydu. Babasının onu bu kadar seviyor olması, geçen onca yılın ardından kızını unutmaması Peggy'yi nasıl da rahatlatmıştı! Fakat eğer yapması gereken şeyi başarmak istiyorsa, babasının karşısına gerçek kimliğiyle çıkamayacağı için çok üzülüyordu. Alvin'e ve annesine nasıl davrandıysa, ona da öyle davranmalı, eski duyguları ve hataları su yüzüne çıkarmak yerine, yeni bir iletişim, yeni bir dostluk ve sevgi bağı yaratmalıydı. Evine, gelişini sadece sevinçle karşılayabilecek babasına bile, ailesinin biricik kızı olarak dönemezdi. Kendisini bir yabancı olarak tanıtmaktan başka seçeneği yoktu. Zaten gerçek kimliğini gizlemese bile, Dekane'de aldığı altı yıllık eğitimin sonunda artık sessiz, sivri dilli meşale Küçük Peggy değil, doğduğu kasabada yaşayan herkes için bir yabancıydı. Başka birine dönüşeli çok olmuştu. Bayan Modesty'nin himayesi altında zerafeti, okuduğu kitaplar ve ders aldığı öğretmenlerden daha pek çok şey öğrenmişti. O, artık eski Peggy değildi. Babasına karşısındaki kişinin sevgili kızı Peggy olduğunu söylemek yerine, en doğru olanı yaptı ve: "Bay Guester, ben yeni kiracınız Bayan Larner. Tanıştığıma çok memnun oldum," dedi.

Horace, kadına elini huysuzca uzattı. Tüm kuruntularına, kadın bir saat önce hana geldiğinde onunla tanışmamak için

elinden geleni yapmasına karşın, onu centilmenlik kurallarının yaşadığı kasabaya ulaştığı ölçüde kibarca selamlamayı reddedemeyecek kadar misafirperver biriydi.

"Tanıştığıma memnun oldum Bayan Larner. Umarım yeni eviniz hoşunuza gitmiştir."

Babasının, velinimeti olarak gördüğü müşterilerine nasıl davranıyorsa, onunla da süslü bir dille konuşmaya çalıştığını görmek onu biraz üzdü. Senden uzakta kaldığım yıllar boyunca pek çok şey öğrendim baba. Ama öğrendiğim en önemli şey şu oldu: eğer iyi kalpli biri tarafından işgal ediliyorsa, bu hayatta hiçbir mevki diğerinden daha üstün değildir.

Babasının iyi kalpli biri olup olmadığına gelince, Peggy buna bakmak istemiyordu. Babasının kalp ateşini yıllar öncesinden biliyordu. Şimdi yeniden yakından bakacak olsaydı, bir kız çocuğunun görmemesi gereken şeyler bulabilirdi. Geçmişte babasının kalp ateşini incelerken, kendini kontrol edemeyecek kadar küçüktü. Çocukluğun masumiyetinde, hem masumiyeti, hem de çocukluğu imkânsız hale getiren şeyler öğrenmişti. Şimdi, hünerini ehlileştirdikten sonra, babasının kalbinin derinliklerinin mahremiyetine saygı duyması gerektiğini biliyordu. Bunu ona ve annesine borçluydu.

Anne ve babasının her şey hakında ne düşünüp hissettiğini bilmemeyi ise kendisine borçluydu.

Küveti, küçük eve kurdular. Annesi bir kova ve güğüm daha getirmişti. Babası ve Alvin kuyudan su getirmek üzere evden ayrıldığında, annesi sobanın üzerinde biraz su ısıttı. Banyo hazır olduğunda, erkekleri evden çıkardı. Sonra Peggy annesini, karşı çıkmasına gerek kalmayacak şekilde uğurladı. "İlginiz için teşekkür ederim. Ama tam bir mahremiyet içinde banyo yapmayı alışkanlık edindim. Bana son derece kibar davrandığınız; banyo yaptığım her saniyede sizi şükranla

anacağımdan emin olabilirsiniz."

Bu sonu gelmeyen şatafatlı cümleler, annesine fazla ağır geldi. En sonunda kapılar kapandı ve kilitlendi, perdeler çekildi. Peggy, toza ve tere bulanan yolculuk elbisesini, pelerinini ve sıcaktan bedenine yapışan şalvarını çıkardı. Farklı bir kılığa girmesinin avantajlarından biri de buydu: Korse takmak gibi bir sıkıntıya girmesine gerek yoktu. Hiç kimse, onun yaşındaki bir kız kurusunun, böyle alımlı bir bedene sahip olabileceğini düşünemezdi.

En sonunda boynuna taktığı üç ve saçına doladığı bir tılsımı çıkardı. Tılsımlar, yeni, diğer insanların gördüğü gibi pahalı oldukları için değil, Peggy'nin bunları yapan büyücüyü, gerçekten çirkin bir kadına dönüşmek istediğine ikna edene kadar dört kez ziyaret etmesi gerektiği için zor kazanılmıştı. "Senin gibi güzel bir kızın benim büyülerime ihtiyacı yok," demişti ihtiyar adam defalarca. Peggy ise en sonunda onu omuzlarından tutup, "İşte bu yüzden, güzelliğimden kurtulmak için ihtiyacım var!" diye bağırınca pes etmiş, fakat "Tanrı'nın güzel yarattığı bir şeyi gizlemek günahkârlıktır!" diye homurdanmaya devam etmişti.

Tanrı'nın ya da Bayan Modesty'nin yarattığı güzellik, diye düşündü Peggy. Bayan Modesty'nin evinde güzel bir kadındım. Şimdi, beni benden başka hiç kimse görmüyorken, hayranlık uyandıran cazibemden bir şeyler kaybettim mi?

En sonunda tamamen soyunup, kendi bedenine kavuşunca, küvetin yanında diz çöküp, saçlarını yıkamak için başını suya soktu. Sıcak olmasına rağmen tüm vücudunu suya soktuğunda, uzun zaman önce soğutma evinde hissettiği eski özgürlük duygusunu, hiçbir kalp ateşinin engel olmadığı gerçek yalnızlığı yeniden hisseder gibi oldu. İşte şimdi tam olarak evindeydi ve gerçekte kim olabileceğini bilme fırsatına

sahipti.

Soğutma evinde ayna yoktu. Yanında da getirmemişti. Buna karşın, banyo töreni bittikten sonra havlusuna sarınıp, erken Ağustos ayının başında daha şimdiden sıcaktan pişen buharlı odada sobanın önünde dikilirken, Bayan Modesty'nin sayesinde kazandığı güzelliğinden hiçbir şey kaybetmediğini, Alvin'in onu bu halde görseydi onu sahip olduğu bilgelik yüzünden değil, gördüğü güzellik karşısında tutkuya kapılan her normal erkek gibi arzulayacağını biliyordu. Bu yüzden bir zamanlar onun merhamet duygusuyla karışık sevgisi ile yetinmek istemediği için nasıl gizlendiyse, şimdi de çocukça sevgisinden gizleniyordu. Bu pürüzsüz, gençlik dolu vücudu ondan saklayacak, gerçek kimliği ve zekâsını kullanarak, onu bir sevgili değil, Yaratıcı olarak kusursuz bir erkeğe dönüştürecekti.

Keşke Alvin'in bedenini kendi gözlerinden gizleyebilmenin bir yolu olsaydı. Böylece onun hava kadar hafif dokunuşlarının tenimin üzerinde gezdiğini hayal etmek zorunda kalmazdım.

-XVI-
ŞAHSİ MÜLK

Siyahlar şafak vakti horozlar ötmeden ulumaya başlamıştı. Çiftçi Cavil, hemen uyanmadı; duyduğu sesler gördüğü rüyaya uyuyor gibiydi. Uluyan siyahlar, son günlerde sık sık rüyasına giriyordu. En sonunda gürültüye dayanamayıp uyandı ve yataktan sıçradı. İçerisi aydınlık olmadığından, pantolonlarını bulabilecek kadar ışık almak için perdeyi açtı. Kölelerin yaşadığı alanın yakınlarında hareket eden gölgeleri görür gibi olduysa da, neler olup bittiğini anlayamadı. Elbette aklına en kötü ihtimal geldiği için uzanıp, yatak odasının duvarına astığı çifte namlulu av tüfeğini aldı. Eğer bilmiyorsanız, köle sahipleri silahlarını her zaman aynı yerde, uyudukları odada bulundururlar.

Hole çıktığında, karanlıkta neredeyse birisiyle çarpışıyordu. Bir kadın çığlığı işitti. Cavil hemen sonra, bunun karısı Dolores olduğunu fark etti. Kimi zaman, odasından nadiren çıkan karısının yürümeyi bildiğini unutuyordu. Onu yatağının dışında, kendisine eşlik eden bir iki köle olmadan evin içinde dolaşırken görmeye alışık değildi.

"Sakin ol Dolores, benim, Cavil."

"Oh, bu da nedir Cavil? Dışarıda neler oluyor?" Karısı, konuşurken bir yandan koluna yapıştığı için hareket edemiyordu.

"Bana müsaade etsen de, gidip neler olup bittiğine bir baksam, sence de daha iyi olmaz mı?" Kadın, kocasının koluna daha da sıkı kavradı. "Hayır Cavil! Tek başına çıkma! Seni öldürebilirler!"

"Tanrı aşkına, beni neden öldürmek istesinler ki? Merhametli bir sahip değil miyim? Tanrı beni korumaz mı sanıyorsun?" Bu sözlere rağmen, içini kaplayan korku dalgasına engel olamadı. Bu, bütün sahiplerin korktuğu fakat dile getiremediği bir köle ayaklanması olabilir miydi? Bu düşüncenin, uyandığından bu yana beyninin bir köşesinde yer ettiğinin farkına vardı. İşte şimdi Dolores kelimelere dökmüştü.

"Tüfeğimi yanıma aldım," dedi Cavil. "Endişelenmene gerek yok."

"Korkuyorum," dedi Dolores.

"Peki ben neden korkuyorum biliyor musun? Karanlıkta tökezleyip bir yerini incitmenden. Yatağına geri dön. Dışarıdayken bir de senin için endişelenmeyeyim."

Birisi kapıyı sertçe vurmaya başladı.

"Sahip! Sahip!" diye bağırdı bir köle. "Sana ihtiyacımız var efendim!"

"Görüyorsun ya? Bağıran Şişko Kurt," dedi Cavil. "Bir ayaklanma çıkmış olsa bile, benim uğraşmama gerek kalmadan bastırmış olurlar."

"Bunun yüreğime su serpmesi mi gerekiyor?" diye sordu kadın.

"Sahip! Sahip!"

"Yatağa," dedi Cavil.

Kadının eli bir an için tüfeğin soğuk namlusu üzerinde durdu. Sonra dönüp, holün karanlığında solgun bir hayalet gibi, odasına doğru yürüyüp gözden kayboldu.

Şişko Kurt o kadar telaşlıydı ki, hoplayıp zıplamamak için kendini zor tutuyordu. Cavil ona her zamanki gibi, nefretle baktı. Cavil, hangi kölelerin arkasından küfürlü konuştuğunu öğrenmek için Şişko Kurt'a ihtiyaç duysa da, onunla konuşmaktan hoşlanmıyordu. Kanında sadece Siyah kanı

taşıyan bir insanın ruhunu kurtarmaya çalışmak boşunaydı. Sanki, dünyaya geldikleri an anda ilk günaha kucak açmış ve annelerinin sütünden daha fazla günah almaya çalışmışlar gibi, hepsi büyük bir yozlaşmaya gömülmüştü. İçindeki pislikleri düşününce, annelerinin sütünün de siyah olmaması şaşılacak şeydi doğrusu. Keşke Siyah ırkını, ruhlarının kurtarınayı hak eden Beyazlara dönüştürme süreci bu kadar yavaş olmasaydı.

"Sorun, Salamandi adlı şu kız sahip," dedi Şişko Kurt.

"Erken doğum mu yapıyor?" dedi Cavil.

"Oh, hayır, bebek gelmiyor sahip. Lütfen benimle gelin. İhtiyacınız olan o silah değil, büyük bir bıçak."

"Buna ben karar vereceğim," dedi Cavil. Eğer bir Siyah size silahınızı bırakmanızı söylerse, silahınızı her zamankinden daha sıkı tutmanız gerekir.

Köle kadınların kulübesine doğru yürüdü. Şimdi ortalık, karanlıkta sinsice yürüyüp sahiplerini meraklı gözlerle izleyen Siyahları görebileceği kadar aydınlanmıştı. Bu ucubelerin gözlerini beyaz yapmak yüce Tanrı'nın bir hikmeti olsa gerekti. Aksi takdirde onları gölgede görmek bütünüyle imkânsız hale gelirdi.

Salamany'nin uyuduğu odanın kapısının önünde bir grup kadın toplanmıştı. Doğum yapmasına çok az kaldığı için, son birkaç gündür tarlada çalışmak zorunda değildi ve süslü çarşaflarla örtülü yeni bir yatakta uyuyordu. Hiç kimse çiftçi Cavil'in damızlık hayvanlarına iyi bakmadığını söyleyemezdi.

Karanlıktaki kadınlardan biri – kim olduğunu tam olarak çıkaramasa da, Agnes adıyla vaftiz edilen Coppy olduğunu tahmin etti- bağırdı: "Sahip, bu olay üzerine bir tavuğun kanını akıtmamıza izin vermelisiniz!"

"Çiftliğimde putperestlere özgü hiçbir uygulama istemem!" dedi Cavil sertçe. Ama Salamandy'nin öldüğünü biliyordu. Doğuma bir ay kala ölmüştü. Kalbine derin bir acı saplandı. Bir çocuk daha az. Yavrulayan dişi koyunlardan biri gitti. Oh Tanrım, bana merahamet et! En iyi cariyemi benden alırsan sana nasıl hizmet edebilirim?

Ölümünün ardından iç bağırsakları açılmaya başladığı için odayı hasta at kokusu doldurmuştu. Kendini yatak çarşafıyla asmıştı Cavil, kadına böyle bir şey verme aptallığında bulunduğu için kendine lanet etti. Altıncı yarı Beyaz çocuğuna hamileyken, ona tertemiz yatak örtüleri hediye ederek iyilikte bulunduğunu düşünmüş, kadın da bu iyiliğe böyle bir karşılık vermişti.

Ayakları yerden en fazla birkaç santim yukarıda sallanıyordu. Yatağın üstünde durup atlamış olmalıydı. Şimdi bile, bedeni odaya giren rüzgarla belli belirsiz sallanırken, ayakları karyolaya çarpıyordu. Cavil'in bunun ne anlama geldiğini anlaması için birkaç saniye geçmesi yetti. Boynu kırılmadığı için uzun süre boğularak acı çekmiş, bu sırada yatak birkaç santim uzağındayken kendini öldürmekten bir an için bile vazgeçmemiş olmalıydı. Fikrini değiştirebilir, yaşama geri dönebilirdi. Bu, ölmek, hayır, öldürmek isteyen bir kadındı. Taşıdığı bebeği dünyaya getirmek istemiyordu.

Siyahların kötülük yapmaya kararlı olduklarında ne kadar güçlü olduklarının bir kanıtı daha. Kurtuluş şansı olan yarı beyaz bir çocuğu doğurmaktansa, boğularak ölmeyi tercih etmişti. Bu insanların inatçılığının bir sınırı yok muydu? Dindar bir adamın köleleri nasıl bu kadar korkunç yaratıklar olabilirdi?

"Kendini öldürdü sahip!" diye bağırdı, az önce konuşmuş olan köle kadın. Cavil, dönüp baktığında karşısındakinin

Coppy olduğunu gördü. "Ölümü üzerine bir tavuğun kanını akıtmazsak yarın gece bir kişi daha ölecek!"

"Kızarmış tavuk yemek için bu zavallı kadının ölümünü bahane etmeniz midemi bulandırıyor. Uygun bir şekilde gömülecek ve intihar ettiği için ruhu sonsuza dek cehennemde yanacak olsa da, yaşayan hiç kimseye zarar vermeyecek."

Coppy bu sözler üzerine acı içinde haykırdı. Diğer kadınlar ona katılıp, başladığı ağıta eşlik etti. Cavil, kızın mezarını kazdırmak için bir grup erkek topladı. Ölümünün sebebi intihar olduğundan elbette kutsanmış topraklarda yatamayacağı için kölelerin mezarlığına değil, kendisiyle birlikte bebeğinin de canını alan bir canavara yakışır şekilde, ağaçların arasına gömülecekti.

Akşam karanlığı çökmeden önce gömülmüştü. Cavil, Katolik papazların Baptist vaizini cenaze törenine çağıramayacağını biliyordu. Kızın son duasını kendi yapmayı düşünüyordu fakat tesadüf eseri o gün akşam yemeğine gezici bir rahibi davet etmişti. Vaiz çiftliğe erken geldi ve evde hizmet eden köleler, onu o sırada yapılan defin törenine gönderdi.

"Oh, bunu yapmanıza gerek yok," dedi Cavil.

"Papaz Philadelphia Thrower'ın Hıristiyanlık sevgisini siyah ya da beyaz, erkek ya da kadın, aziz ya da günahkâr, Tanrı'nın bütün çocuklarına yayamadığının söylenmesini istemeyiz değil mi?

Bu sözler üzerine köleler neşelendi. Cavil'in ilk tepkisi ise çok daha farklı oldu. Bunun kölelik karşıtlarına özgü bir konuşma olduğunu bildiği için, içini bir anda, bu Prespiteryen vaizi davet ederek, evine şeytanın ta kendisini getirmiş olabileceğine dair ani bir korku dalgası kapladı. Buna karşın, törenin gerçek bir vaiz tarafından yönetilmesi durumunda, Siyahların batıl inançlarından kaynaklanan korkularını ya-

tıştırmak daha kolay hale gelebilirdi. Beklediği gibi, dualar okunup mezarın üstü kapandıktan sonra, hepsi sakinleşti ve ürkütücü çığlıklar atmayı kesti.

Akşam yemeğinde vaiz Thrower- adı buydu- Cavil'in endişelerini büyük ölçüde dindirdi. "Siyah halkının Amerika'ya zincirler içerisinde getirilmesinin Tanrı'nın yüce planının bir parçası olduğuna inanıyorum. Yıllarca Mısırlıların kölesi olan İsrail'in çocukları gibi, bu Siyah insanlar da, onları kendi amaçları için ehlileştirmek isteyen Tanrı'nın kırbacı altında ezilmeli. Kölelik karşıtlarının anlayışında hakikate yaklaşan tek bir şey var: Tanrı tüm Siyah çocuklarını seviyor. Fakat geri kalan her şeyi yanlış anlıyorlar. İstedikleri şeyi yapıp bütün köleleri aynı anda özgürleştirecek olsalardı, bu Tanrı'nın değil, şeytanın amacına hizmet ederdi. Çünkü böyle bir şey olursa, Siyahlar vahşilikten kurtulmaya yönelik tüm umutlarını kaybederler."

"İşte bu söylediklerinizteolojik yoruma çok uygun," dedi Cavil.

"Kölelik karşıtları, yasal sahibinden Kuzeye kaçan siyahların kendileri ve çocuklarının sonsuz lanete mahkûm olduklarını anlamıyorlar mı? Bu köleler kuzeye gitmek yerine Afrika'da kalabilirlerdi. Kuzey bölgesinde yaşayan beyazlar siyahlardan haklı olarak nefret ediyor. Çünkü bu ırkın en kötü, kibirli ve inatçı üyeleri, sahiplerini terk ederek Tanrı'nın ilahi yasasına karşı geliyorlar. Ama siz, Appalachee eyaletinde ve Kraliyet Sömürgelerinde yaşayan insanlar, siyahları gerçekten seviyorsunuz. Çünkü sizin tek amacınız, Tanrı'nın, medeniyetin gerisinde kalmış bu zavallı çocuklarını eğitip insanlığın aydınlık yoluna çıkarmak."

"Papaz Thrower, bir Presbiteryen olabilirsiniz ama gerçek dinin ne olduğundan kuşkusuz haberdarsınız."

"Ben de, dindar bir adamın evinde misafir olduğumu bilmekten memnunum Bay Cavil."

"Umarım beni din kardeşiniz olarak görüyorsunuzdur Papaz Thrower."

Konuşmaları bu şekilde devam etti ve akşamın sonlarına doğru birbirlerinden gittikçe daha fazla hoşlandılar. Gece olduğunda, serinlemek amacıyla verandaya çıktıklarında , Cavil ilk kez, herkesten gizlediği sırrını anlatabileceği bir adamla tanıştığını düşünüyordu.

Cavil, konuşmak istediği şey aklına yeni gelmiş gibi gözükmeye çalışarak, "Papaz Thrower, sizce hâlâ birtakım insanlarla konuşuyor mudur?"

Thrower'ın sesi bir anda ciddiyet kazandı. "Bunu yaptığını biliyorum."

"Sizce benim gibi sıradan bir adamla bile konuşabilir mi?"

"Böyle bir şeyi umut etmemelisiniz Cavil," dedi Thrower, "Çünkü Tanrı bizim dilediğimiz yere değil, nereye isterse oraya gider. Fakat en basit insana bile bir... ziyaretçi gelmesinin mümkün olduğunu biliyorum."

Cavil, karnında korkunç bir titreme hissetti. Bir an için, Thrower'ın sırrını aslında başından beri bildiği gibi çılgınca bir düşünceye kapıldı. Yine de içini hemen dökmedi. "Ne düşünüyorum biliyor musunuz?" dedi Cavil. "Bana göre Yüce Tanrı insanın karşısına gerçek suretiyle çıkamaz. Çünkü bu normal birini öldürebilir."

"Oh elbette," dedi Thrower. "Musa Tanrı'yı görmek istediğinde, Tanrı eliyle onun gözünü örttü. Sadece geçip giderken onu arkadan görmesine izin verdi.

"Demek istediğim, ya benim gibi bir adam, İsa Hazretlerinin resimlerdekine benzeyen yüzünü değil, bir kâhyaya benzeyen suretini görürse... Sanırım bu adam Tanrı'nın ger-

çek haşmetini değil, Tanrı'nın gücünü anlamasını sağlayacak kadarını görür."

Thrower anlayışla başını salladı. "Olabilir, " dedi, "Akla yatkın bir açıklama. Belki de gördüğün sadece bir melektir."

İşte bu kadar... İşte bu kadar basitti. Thrower, "Benim gibi bir adam" sözünü duyduğu gibi, "Bir melek gördün" karşılığını vermişti. Bu iki adam birbirine çok benziyordu. Böylece Cavil tüm hikâyeyi, yıllar sonra ilk defa olduğu gibi anlattı.

Anlatması bitince, Thrower elini kardeşçe tutup, yüzünde vahşice bir ifadeyle gözlerinin içine baktı. "Tanrı'ya hizmet edebilmek için etini bu Siyah kadınlarınkine katman ne kadar da büyük bir fedakârlık. Kaç çocuk oldu?

"Yirmi beş tanesi canlı doğdu. Yirmi altıncı çocuğu, bu akşam Salimandy'nin karnında toprağa gömmeme yardımcı oldunuz."

"Bu umut vadeden yarı Beyaz yavrular nerede?

"Oh, yaptığım işin yarısını da bu oluşturuyor," dedi Cavil. "Kaçak Köle Anlaşmasına kadar onların hepsini güney bölgesine satıyordum. Böylece orada büyüyüp, Beyaz kanını Kraliyet Sömürgelerine yayacaklardı. Her biri sahip olduğu tohum aracılığıyla misyoner olacak. Elbette son birkaç tanesini burada tuttum. Bu yaptığım güvenli bir şey değil Papaz Thrower. Çocuk yapma yaşına gelmiş köle kadınlarının hepsi safkan Siyah ve insanlar ister istemez bu melez çocukların nereden geldiğini merak ediyor. Fakat şu ana kadar kâhyam Lashman neler döndüğünü fark etse de ağzını kapalı tuttu ve kadınları başka kimse görmedi.

Thrower başını salladı. Kafasını başka bir şeyin kurcaladığını anlamak zor değildi. "Peki sadece yirmi beş çocuk mu var?"

"En fazla bu kadar yapabildim," dedi Cavil. "Siyah bir kadın bile, bir doğumun ardından hemen hamile kalamıyor."

"Demek istediğim, bana da bir ziyaretçi geldi. Buraya gelmemin sebebi de bu. Appalachee'den çıkıp buraya kadar geldim. Benimle aynı deneyimi yaşayan ve dünyaya Tanrı için yirmi beş canlı hediye getiren bir çiftçiyle tanışacağım söylendi.

"Yirmi altı..."

"Canlı..."

"Düşündüğünüz gibi değil. Anlattığım hikâyeye doğan ilk çocuğumu dâhil etmedim. Çünkü annesi, çocuğu satmadan birkaç gün önce çiftlikten kaçıp onu benden çaldı. Satın alan kişinin parasını geri ödemek zorunda kaldım. Kızın izini ne kadar sürsek de işe yaramadı. Köpekler kokusunu alamıyordu. Köleler arasındaki söylentiye bakılırsa siyah bir kuşa dönüşüp uçmuş. Ama onların anlattığı garip hikâyeleri bilirsiniz."

"Peki, öyleyse yirmi altı... Asıl merak ettiğim şu: 'Hagar' isminin sana bir şey ifade etmesini gerektirecek bir neden var mı?

Cavil nefes nefese kaldı. "Çocuğun annesine bu ismi verdiğimi hiç kimse bilmiyordu!"

"Ziyaretime gelen kişi bana, Hagar'ın senin ilk bebeğini çaldığını söyledi."

"O... Onu sen de görmüşsün."

"Bana, bir kâhya olarak görünmüyor. Daha çok bir bilim adamına, tahmin edilmesi güç bir bilgeliğe sahip bir adama benziyor. Çünkü, papazlık mesleğim dışında ben de bir bilim adamıyım. Yüce Efendimizin kendisini görebileceğimi düşünmeye cüret edemediğim için, hep onun bir melek olduğunu düşündüm. Ama senin anlattıklarından sonra... İkimiz

de Efendimizin kendisini görmek şerefine ulaşmış olabilir miyiz? Oh Cavil, senden nasıl şüphelenebilirim. Tanrı başka hangi nedenle bizi bu şekilde bir araya getirmiş olsun ki? Bu da demek oluyor ki, günahlarımdan bağışlandım."

"Bağışlanmak mı?"

"Cavil'in bu sorusu üzerine Thrower'ın yüzü karardı. Cavil, vakit kaybetmeden onu rahatlatmaya çalıştı. "Eğer istemiyorsan anlatmak zorunda değilsin."

"Ben... bunu düşünmek bile bana katlanılmaz bir acı veriyor. Ama artık affedildiğime, ya da en azında bana başka bir fırsat verildiğine göre... Cavil, bir keresinde, seninki kadar güç ve gizli bir misyonu yerine getirmek için görevlendirilmiştim. Senin Tanrı'nın dileklerini yerine getirecek gücün ve cesaretin var. Fakat ben başarısız oldum. Ne kadar çabalasam da başaramadım. Ama şeytanın gücüyle başa çıkabilecek enerji ve zekâya sahiptim. Reddedildiğimi, Tanrı'nın evinden sürgün edildiğimi, kilisede bir kürsüye sahip olmayı hak ettiğimi düşündüğüm için bir gezgin vaiz olmaya karar verdim. Fakat şimdi...

Cavil başını anlayışla sallayıp, gözlerinden yaşlar boşanan adamın elini tuttu.

Thrower en sonunda bakışlarını ona çevirdi. "Dostumuz, sana görevinde nasıl yardım etmemi bekliyor sence?

"Bilemiyorum," dedi Cavil. "Ama aklıma tek bir şey geliyor."

"Cavil, bu korkunç görevi üzerime alabileceğimden emin değilim."

"Benim deneyimlerime göre, Tanrı kullarına güç verip, önlerine çıkan zorluklara katlanmalarını sağlar."

"Ama benim durumum farklı Cavil... Hayatım boyunca tek bir kadına bile el sürmedim. Dudaklarım tek bir kadının

dudaklarına dokundu, o da irademin dışındaydı."

"Öyleyse sana yardım etmek için elimden geleni yapacağım. Birlikte uzun süre dua ettikten sonra, sana bir kereliğine bunun nasıl yapıldığını göstermeme ne dersin?"

Bu, o an için akıllarına gelebilecek en iyi fikirdi ve öyle yaptılar. Papaz Thrower'ın kendisine öğretilenleri çok çabuk öğrendiği ortaya çıktı. Cavil, yaptığı şeye başka birisi eşlik ettiği için büyük bir rahatlama ve başka biri tarafından izlenip sırasını ona verebildiği için mutluluk hissetti. Deyim yerindeyse, tohumlarını aynı kaba aktarmak aralarında güçlü bir kardeşlik duygusu yaratmıştı. Papaz Thrower'ın dediği gibi, "Cavil, bu tarla ürün verdiğinde, topraktan kimin tohumunun çıktığını bilemeyeceğiz. Çünkü Tanrı sadece bu seferliğine, bu tarlayı ikimize birden verdi.

Sonra Papaz Thrower kızın adını sordu. "Onu 'Hepzibah' adıyla vaftiz ettik. Ama 'Roach adını kullanıyor."

"Roach mu!"

"Hepsi hayvan isimleri alıyor. Sanırım kız da kendini insandan saymıyor."

Bunun üzerine Thrower uzanıp Roach'un elini kendi elleri arasına aldı ve sanki karısına dokunuyormuş gibi okşadı. "Hepzibah, artık alçak bir hayvanın adını değil, Hıristiyan adını kullanmalısın."

Döşeğin üzerinde kıvrılmış yatan Roach, ona ifadesiz gözlerle baktı.

"Neden cevap vermiyor Cavil?"

"Bu şeyi yaparken asla konuşmazlar. Bir keresinde neredeyse birisini dövmekten öldürüyordum. Ancak iş bittikten sonra konuşuyorlar. Sanırım kulağıma şeytanın sözlerini fısıldamaktansa susmayı tercih ediyorlar."

Thrower kadına geri döndü. "Şimdi senden benimle ko-

nuşmanı istiyorum Roach. Bana şeytanın sözlerini fısıldamayacaksın değil mi?"

Roach cevap olarak, gözlerini yukarıya, hâlâ kirişlerden birine bağlı duran yatak çarşafına çevirdi.

Thrower'ın yüzünü hastalıklı bir ifade kapladı. "Yani bu oda, akşam gömdüğümüz kızın..."

"En iyi yatak bu odada," dedi Cavil. "Bu şeyi içi saman dolu bir yatakta yapalım istemedim."

Thrower hiçbir şey söylemedi. Vakit kaybetmeden odayı terk edip, karanlığa karıştı. Cavil içini çekti, feneri alıp onu takip etti. Thrower'ı tulumbanın üzerine eğilirken buldu. Roach'un, Salamandy'nin öldüğü odadan aceleyle çıkıp, kendi kulübesine gittiğini duysa da ona aldırmadı. Bir saat önce yaptığı şeyden çok etkilenmiş olacak ki, içme suyunun üzerine kusuyordu!

"Ben iyiyim," diye fısıldadı Thrower. "Sadece... aynı oda olduğunu düşününce... Batıl inançlı biri olmadığımı biliyorsun. Fakat bu şeyi yaparak, ölüye saygısızlık ettiğimizi düşünmeden edemiyorum."

Ahşu Kuzeyliler... Köleliğin normal bir şey olduğunu anlasalar da, Siyahların normal insanlar olduğu düşüncesinden kurtulamıyorlardı. İnsan bir odayı, orada bir fare öldüğü için, ya da duvara ağ yapmış bir örümceği öldürdüğü için kullanmayı bırakır mıydı? Sırf en sevdiğin at öldü diye, ahırı yakmaya değer miydi?

Thrower biraz sonra kendine geldi, pantolonunu çekip düğmeledi ve birlikte eve geri döndüler. Cavil, Thrower'ı misafir odasına aldı. Oda fazla kullanılmadığı için, Cavil yorganı silkelediğinde ortalığı bir toz dumanı kapladı. "Evdeki kölelerin bu odayı ihmal ettiklerini tahmin etmeliydim," dedi Cavil.

"Sorun değil," dedi Thrower. "Böyle sıcak bir gecede, yorgana ihtiyacım olmaz."

Cavil kendi yatak odasına inerken, bir an için durup karısının nefes alıp verişini dinledi. Kimi zaman olduğu gibi yine hafif inlemelerini duyabiliyordu. Çok acı çekiyor olmalıydı. Tanrım, diye düşündü Cavil, merhamet gösterip Dolores'imi iyileştirene kadar sana daha ne kadar yalvarmalıyım? Fakat karısının yanına gitmedi, ona yardım edebilmek için dua etmekten başka yapabileceği hiçbir şey yoktu. Onun da uykuya ihtiyacı vardı. Vakit yeterince geç olmuştu ve yarın bir sürü iş vardı.

Beklediği gibi, Dolores zor bir gece geçirdiği için kahvaltı vaktinde hâlâ uyuyordu. Cavil sofrada Thrower'la baş başa kalmıştı. Thrower'ın iştahı onu şaşkına uğratmıştı. Vaiz, sosis ve yulafla doldurduğu üçüncü tabağını silip süpürdükten sonra, Cavil'e bakıp gülümsedi. "Tanrı'ya hizmet etmek insanın iştahını bayağı açıyor!" Bu söz üzerine ikisi de kahkahalarla güldü.

Kahvaltıdan sonra dışarıda yürüyüşe çıktılar. Farkında olmadan, Salamandy'nin gömüldüğü ormanlığa geldiler. Çamura dönmüş mezarın üzerinde ayakizleri vardı. Kuruyan çamurun üzeri karıncalarla kaplıydı.

"Karıncalar!" dedi Thrower. "Toprağın altındaki cesedin kokusunu alabiliyor olamazlar!"

"Hayır," dedi Thrower. "Buldukları şey henüz taze ve toprağın üzerinde. Şuna bak... kesilmiş iç organlar."

"Yoksa bedenini mezarından çıkarıp..."

"Gördüğün onun bağırsakları değil. Büyük olasılıkla bir karatavuğun ya da başka bir hayvanın... Dün gece şeytani bir kurban töreni gerçekleştirmişler."

Thrower hemen bir dua mırıldanmaya başladı.

"Bu tür şeyleri yasakladığımı biliyorlar," dedi Cavil. "Kuşkusuz akşam olduğunda yaptıkları şeyin kanıtları yok olacak. Arkamdan iş çevirip duruyorlar. Buna daha fazla izin vermeyeceğim."

"Görebildiğim kadarıyla işlerinin büyük kısmını sahip olduğun kölelerle uğraşmak oluşturuyor. Şeytan, ruhlarını kurtarılmaı güç bir şekilde ele geçirmiş."

"Aldırma. Yaptıkları şeyin faturasını bugün ödeyecekler. Demek kızın mezarının üstüne biraz kan dökülmesini istiyorlar. Bay Lashman bunun icabına bakabilir. Bay Lashman! Neredesin?"

Kâhya, o günkü işinden yeni dönmüştü.

"Bu sabahı siyah köleler için kısmi yarı tatil ilan ediyorum Bay Lashman," dedi Cavil.

Lashman bunun nedenini sormadı.

"Kimlerin kırbaçlanmasını istiyorsunuz?"

"Hepsinin. Her birine on kırbaç. Elbette hamile kadınlar dışında. Dur bir dakika, onlara da birer kırbaç at, sadece kalçalarına. Ve herkes izleyecek."

"Bunu izlediklerinde onları idare etmek biraz zorlaşıyor efendim," dedi Lashman.

"Papaz Thrower ve ben de izleyeceğim," dedi Cavil.

Lashman köleleri toplarken, Thrower izlemek istemediği ile ilgili bir şeyler mırıldandı.

"Tanrı'nın istediği de bu," dedi Cavil. "Ne olursa olsun, her türlü doğruluk hareketini izlemeyi midem kaldırır. Son geceye kadar sizin de böyle birisi olduğunuzu düşünüyordum."

Böylece her bir kölenin kırbaçlanmasını izlediler. Kölele-

---

2 İng. Kırbaç adam, kırbaçlayıcı

rin vücudundan akan kan, Salamandry'nin mezarına damlıyordu. Thrower kısa bir süre sonra karşısındaki manzara karşısında ürpermemeye başladı. Cavil bundan çok memnun oldu- adam, İskoçya'da yetişmesine ve Kuzey bölgesinde geçirdiği yıllara rağmen o kadar da zayıf karakterli biri değildi.

Daha sonra Papaz Thrower yola çıkmak için hazırlanırken – güneyde, at üzerinde yarım günlük bir yolculuk mesafesindeki bir kasabada vaaz vereceğine söz vermişti- Cavil'e içini kemiren soruyu sordu.

"Tüm kölelerinin, yaşlı gözükmeseler de, genç de gözükmediklerini fark ettim."

Cavil omuz silkti. "Kaçak Köle Anlaşması yüzünden. Çiftliğim ne kadar zenginleşirse zenginleşsin, köle alıp satınam yasalara aykırı. Artık Birleşik Devletler'in bir parçasıyız. İnsanlar kölelerini çiftleştirmeye devam etse de, ben yakın zamana kadar zenci bebeklerimi güneye gönderiyordum. Son damızlığımı da kaybettikten sonra, elimde sadece beş kadın kaldı. İçlerinde en iyisi Salamandy'di. Diğerlerinin doğurganlık yaşı geçmek üzere."

"Bana öyle geliyor ki..." dedi Thrower. Sonra düşünceye dalıp sözüne ara verdi.

"Sana öyle gelen ne?

"Kuzeyde çok fazla seyahat etme şansı buldum Cavil. Hio ve Suskwany'deki kasabaların neredeyse hepsinde bir iki siyah ailesi yaşıyor. Bu insanların ağaçlarda yetişmediğini ikimiz de biliyoruz."

"Hepsi kaçak."

"Kuşkusuz bazıları yasal olarak özgür vatandaşlar. Ama çoğu kaçak. Şimdi neden bütün köle sahiplerinin kölelerinden bir tutam saç, tırnak ve..."

"Evet, doğdukları ya da onları satın aldığımız gibi bunu

yaparız. İz sürücüler için."

"Kesinlikle."

"Ama iz sürücülerden, tek bir kaçağı bulmaları için kuzey bölgesinin tamamını karış karış aramalarını bekleyemeyiz."

"Galiba son zamanlarda kölelerin fiyatları bayağı artış gösterdi."

"Eğer onları istediğimiz fiyattan satın alamadığımızı kastediyorsan..."

"Evet, tam olarak bunu demek istiyorum Cavil. Peki ya iz sürücüler, sadece şansa bel bağlayarak tüm Kuzey bölgesini körü körüne araştırmak zorunda kalmasaydı? Tüm belgeleri karıştırıp, orada gördükleri her Siyahın adını ve yaşını not etmeleri için Kuzeydeki insanları parayla tutsaydın? Böylece İz sürücüler istediğin bilgilere ulaşabilirdi.

Bu o kadar iyi bir fikirdi ki, Cavil aniden durdu. "Bu fikirde bir yanlışlık olmalı, yoksa başka birisi çoktan yapıyor olurdu."

"Sana bunu neden bu zamana kadar kimsenin yapmadığını anlatayım. Kuzey'de yaşayan insanlar köle sahiplerine hiç iyi duygular beslemiyor. Kuzeyliler Siyah komşularından nefret etse de, yanlış yönlendirilmiş vicdanları, köle avcılığı için işbirliğine girmelerine izin vermiyor. Bu nedenle, kaçak bir köleyi aramak üzere kuzey bölgesine giden bütün güneyliler kısa süre sonra yanlarında İz sürücüler yoksa aramanın boşuna olacağını öğreniyor.

"Haklısın. Yaptıkları, kaçak hayvanını bulmak için diyar diyar dolaşan bir adamın yaptıklarından farksız."

"Peki ya bunu senin yerine yapmaları için kuzeylileri tutsaydın? Kuzeyde bir ajanın, mesela senin için çalışan, güvenilir insanlar bulup başkalarının da yardımını alan bir papazın olsaydı ne olurdu? Böyle bir işe girişmek sana pahalıya

patlayabilir. Ama Appalachee'de yeni köleler satın almanın olanaksızlığını düşünecek olursak, insanların kaçak kölelerinden doğan zararlarını karşılayabilmek için para vermekten çekinmemeleri de gayet mümkün."

"Mümkün mü? Kendilerinden istenen paranın iki katını ödeyeceklerinden eminim. Böyle bir şeyin yapılabileceğine inanırlarsa, para dökmekten çekinmezler."

"Düşün ki kaçak kölelerini -doğum tarihlerini, isimlerini, dış görünüşlerini, ne zaman ve nasıl kaçtıklarını- kaydetmenin karşılığında onlardan yirmi dolar istedim ve kaçakların bulunmasını sağlayacak bilgiye ulaşmam durumunda bin dolarlık masraf çıkardım.

"Kayıt için en az elli dolar istemelisin, yoksa ciddi olduğuna inanmazlar. Sonunda yanlış istihbarat olduğu ortaya çıksa bile, bilgi verdiğin her seferde yirmi dolar ve kölenin sağ salim ele geçirilmesi karşılığında üç bin dolar."

Thrower hafifçe gülümsedi. "Adalet için yapılan bir işin karşılığında haksız kâr elde etmek istemem."

"Kâr mı! Yaptığın iş karşılığında sana para vermeyi kendi isteyecek bir sürü insan var! Sana şu kadarını söyleyeyim Thrower, bir sözleşme yaz, şehirdeki matbaacıya bu sözleşmenin bin adet kopyasını yaptır. Sonra Appalechee'de karşılaştığın her bir köle sahibine yapmayı amaçladığın şeyi anlat. Eminim bir hafta sonra bin sözleşmeye daha ihtiyacın olacak. Burada kârdan değil, değerli bir hizmetten söz ediyoruz. Eminim, kaçak kölesi olmayan insanlardan bile destek göreceksin. Eğer başarabilirsen, Hio Nehri, kölelerin özgürlüklerine kavuşmadan önce karşılaşacakları son engel olmaktan çıkacak. Eski kaçaklar geri dönecek ve diğer köleler tüm umutlarını kaybedip kaçmaktan vazgeçecek!"

Yarım saat kadar sonra Thrower yeniden evin önünde,

atına atlamış, yola çıkmak için bekliyordu. Fakat şimdi çantasında sözleşme için notlar, Cavil'in avukatına ve matbaacıya yazdığı tavsiye mektupları, dahası beş yüz dolarlık kredi mektubu vardı. Thrower, bu kadar paranın çok fazla olduğunu söyleyip karşı çıkınca, Cavil onu dinlemedi bile. "Başlangıç için yanında bulunsun. Kimin için çalıştığımızı ikimiz de biliyoruz ve bunun için para gerekli. Ben de var ve sen de yok. Bu yüzden parayı al ve bir an önce işe koyul."

"İşte bu, gerçek bir Hıristiyana yakışan bir davranış," dedi Thrower. "İlk kiliselerde yaşayan ve birbiriyle her şeyini paylaşan azizler gibi."

Cavil, atın eyeri üzerinde kaskatı oturan- şu kuzeyliler ata doğru düzgün oturmayı bile bilmiyordu- Thrower'ın kalçasına dostça vurdu. "Aramızda yaşayan her erkekten daha fazla ortak nokta var," dedi Cavil. "Aynı vizyonları görüp aynı şeyleri yaptık; bu bile bizi bir elmanın iki yarısı yapmıyorsa, başka ne yapar bilmiyorum."

"Eğer ziyaretçiyi bir kez daha görecek kadar talihliysem, yaptıklarımın onu çok memnun edeceğini biliyorum."

"Amin," dedi Cavil.

Sonra Thrower'ın atına bir şaplak atıp, gözden uzaklaşmasını izledi. Hagar'ım... Hagar'ımı ve onun küçük çocuğunu bulup bana getirecek. Yaptığım ilk çocuğu benden çaldığı günün üzerinden neredeyse yedi yıl geçti. İşte şimdi geri gelecek, bu kez onu zincirlere vuracağım ve doğurganlığı bitene kadar benim çocuklarımı doğuracak. Çocuğa gelince, o da benim İsmail'im olacak. Onu burada tutup yetiştireceğim. Güçlü ve itaatkâr bir evlat, gerçek bir Hıristiyan olacak. Ve ona da bu ismi vereceğim: İsmail. Yeterince büyüdüğünde onu diğer çiftliklere işçi olarak vereceğim, işlerini bitirdiği günlerin gecesinde tüm Appalechee'de seçilmiş tohumu yayacak.

En sonunda aynı İbrahim gibi, denizdeki kum taneleri kadar çok sayıda çocuğum olacak. Kim bilir, belki sonra beklediğim mucize gerçekleşecek ve sevgili karım iyileşip, bana sadece beyaz kanı taşıyan, tüm toprağımı ve işimi miras alacak olan Isaac'ımı doğuracak. Yüce Tanrım, merhametini benden esirgeme.

-XVII-
HECELEME YARIŞMASI

Ocak ayının başına gelindiğinde, dışarıyı kalın bir kar tabakası kaplamıştı ve insanın burnunu kesecek kadar şiddetli bir rüzgâr esiyordu. Elbette bu, Makepeace'in tüm gününü demir tezgâhının başında geçirip, Alvin'i gerekli malzemeleri alıp bitmiş işleri teslim etmek üzere kasabaya göndermeye karar verdiği gündü. Nedense yaz mevsimi geldiğinde iş bölümü hep eski haline dönüyordu.

Ziyanı yok, diye düşündü Alvin. Burada usta olan o. Fakat eğer ben kendi demir atölyemin ustası olsaydım ve yanıma bir çırak alsaydım, ona kendi gördüğüm muameleden daha adil davranacağımdan eminim. Bir usta ve çırak aynı oranda iş yapmalı, çırağın bilmediği bir şey olduğunda ustası ona öğretmeliydi. İşte olması gereken buydu, çırağına köle muamelesi yapıp karakışın ortasında çırağı yük arabasıyla kasabaya göndermek değil.

Aslına bakılırsa Alvin kasabaya yük arabasıyla gitmek zorunda olmadığını biliyordu. Horace'ın kızağı ve iki atı işini görebilirdi. Alvin, kasabaya gittiğinde hanın ihtiyacı olan şeyleri aldığı sürece, Horace atını ve kızağını vermemezlik etmezdi. Alvin giysilerine sıkıca sarınıp rüzgâra karşı yürümeye başladı. Batıdan han yönüne doğru esen rüzgâr yüzünü yırtıyordu. Rüzgârı kesecek kadar fazla ağaç olduğu için, Bayan Larner'ın evinin önünden geçen yoldan gitti. Bayan Larner elbette evde değildi. Ders saatleri olduğundan, kasabadaki okul binasında öğrencileri ile birlikteydi. Ama Alvin'in okul binası eski soğutma eviydi ve Bayan Larner'ın evinin önünden geçmek bile, derslerini düşünmesine yol açtı.

Bayan Larner, ona daha önce aklından bile geçmeyen şeyler öğretiyordu. Derslere başlamadan önce, okuma yazma ve dört işlem öğrenmeyi bekliyordu; bir bakıma ondan bu şeyleri de öğrendi. Ama ona küçük çocuklar, her gece soğutma evinde lamba ışığının önünde derslerine harıl harıl çalışan Arthur gibi asal sayıları okutmuyordu. Alvin'le, hiç aşina olmadığı şeyler hakkında konuşup, yazma ve matematik ödevlerini bu konularla ilgili veriyordu.

Önceki gün şöyle demişti: "En küçücük parçacık atomdur," demişti. "Demosthenes'in kuramına göre, her şey daha küçük parçalardan oluşur ve bu parçacıkların en küçüğü olan atom bölünemez."

"Peki bu şey neye benziyor? "

"Bilmiyorum. Gözle görülemeyecek kadar küçük. Sen biliyor musun?"

"Sanırım hayır. Hiç o kadar küçük bir şey görmedim ama onu ikiye bölmeyi başarabilirdim."

"Ama daha küçük bir şey hayal edemez misin?"

"Elbette. Ama onu da ikiye bölebilirdim."

Bayan Larner sıkıntıyla iç çekmişti. "Pekâlâ Alvin, yeniden düşün. İkiye bölünemeyecek kadar küçük bir şey olsaydı neye benzerdi?"

"Sanırım bayağı küçük bir şey olurdu."

Ama şaka yapıyordu. Bu bir problemdi ve karşısına çıkan bütün uygulamalı problemleri çözmeye çalıştığı zamanlarda olduğu gibi düşünmeye çalışıyordu. Bir tahta zemin, bir zamanlar canlı olan ağaçların kalplerinden oluşan düzensiz bir karışımdı. Bu yüzden Alvin böceğini, içinde tek bir madde taşıyan sobanın demirine gönderdi. Soba sıcak oluğu için, görebildiği en küçük parçalar sürekli hareket halindeydi. İçindeki ateş ise etrafına ışık ve ısıyayarken, en küçük par-

çaları o kadar net bir şekilde gördü ki, bu düşünceyi zihnine kaydedebilirdi. Daha önce ateş zerrelerine bu kadar dikkatle bakmamıştı.

"Işık ve ısı, parçalara ayrılamaz."

"Doğru. Ateş toprak gibi değildir. Bu yüzden parçalara ayrılamaz. Ama değiştirilebilir değil mi? Söndürülebilir. İçinde bulunduğu madde halinden çıkarılabilir. Bu yüzden diğer maddelerden farklı, değiştirilebilir ve bölünebilir atomlara sahip olduğu söylenebilir."

"Eğer bu ateş parçacıklarından daha küçük bir şey yoksa, atom diye bir şey de yok demektir."

"Alvin, olgular hakkında empirik düşünmekten vazgeç artık."

"Bunun anlamını bilseydim kesinlikle yapardım."

"Her neyse. Karşına çıkan her problemi arkana yaslanıp, hünerinden yararlanarak, zihninde taşın ya da tahtanın içine girerek çözemezsin."

Alvin iç çekti. "Bazen sana hünerimden bahsettiğim için pişmanlık duyuyorum."

"Sana bir Yaratıcı olmanın ne anlama geldiğini öğretmemi istiyor musun, istemiyor musun?"

"Tek istediğim bu! Bu yüzden atomlar ve yer çekimi hakkında konuşmak yerine – o ihtiyar şarlatanın ya da başka birinin ne söylediği umurumda değil!- Kristal... Orayı yaratabilmek için ne yapmam gerektiğini öğrenmek istiyorum!" Odanın diğer köşesindeki masanın başında oturan, ses tonlarını bile unutmadan duyduğu her şeyi zihnine kaydeden Arthur Stuart'ın varlığını tam zamanında hatırladı. Arthur'ın kafasını Kristal Şehir'le doldurmaya hiç gerek yoktu.

"Alvin, nasıl olur da anlamazsın? Yaratıcıların zamanı binlerce yıl öncesinde kaldı. İnsanlar, bu gibi adamların yaşadığı

ve olağanüstü yeteneklere sahip olduğu dışında hiçbir şey bilmiyor. Kurşun ya da demiri altına, suyu şaraba dönüştürmek gibi şeyler..."

"Sanırım demiri altına çevirmek o kadar da zor değildir," dedi Alvin. "Bu metaller tek bir maddeden oluşur. Ama şarabın içinde o kadar çok farklı şey var ki, onu ancak bir..."

En fazla güce sahip olan insana yakıştırabileceği en uygun kelimeyi düşünmeye çalıştı.

"... yaratıcı dönüştürebilir."

Evet, en uygun kelime buydu. "Sanırım."

"Alvin, eğer bir zamanlar o Yaratıcıların yaptığı şeyleri nasıl yapabileceğini öğrenmek istiyorsan, varlığın doğasını anlamak zorundasın. Anlamadığın bir şeyi değiştiremezsin."

"Ve göremediğim bir şeyi anlayamam."

"Yanlış! Kesinlikle yanılıyorsun Alvin Smith! Asıl anlaşılmaz kalacak olan, görebildiğin şeylerdir. Gördüğün dünya gerçekte bir suret, özel bir durumdur. Fakat her şeyin temelini oluşturan, her şeyi bir arada tutan prensipler, sonsuza dek görünmez olarak kalacak. Bu gibi şeyler ancak hayalgücü yoluyla keşfedebilir; senin zihninin beslenmediği şey de tam olarak hayal gücü.

Alvin önceki gün Bayan Larner ona, yardımını kabul etmediği sürece daima aptal biri olarak kalacağını söylediğinde o kadar öfkelenmişti ki, tek kelime etmeden hızla dışarı çıkıp, yağan karın yere düşen ilk tanelerini izleyerek uzun süre yürümüştü. Biraz dolaştıktan sonra, Bayan Larner'ın haklı olduğunu anladı. Ona anlatmaya çalıştığı şeyi aslında başından beri biliyordu. Eşyaların içine nüfuz etmek istediği zaman böceğinden yararlanıyor, fakat bir değişiklik yapması gerektiğinde öncelikle o şeyin ne olmasını istediğini düşünmek zorunda kalıyordu. Orada olmayan bir şeyi düşünüp, zih-

ninde onun bir resmini yaratıyor, sonra değiştirmek istediği bir nesneye, doğduğu günden beri anlamadığı bir şekilde, 'Gördün mü? İşte böyle olman gerekiyor!" diyordu. Sonra, o maddenin parçacıkları kimi zaman hızlı, kimi zaman yavaşça Alvin'in istediği düzene giriyordu. Bir kayayı parçalara ayırırken, iki parça tahtayı birleştirirken, demiri güçlendirip biçimlendirirken, ateşi alevlendirirken, yaptığı şey her zaman buydu. Böylece olmayan bir şeyi zihnimde görüyorum ve bunu yapmakla onu yaratmış oluyorum.

Baş döndürücü kısa bir an içinde, belki de tüm dünyanın hayal ettiği şeylerden ibaret olduğunu, hayal kurmayı bıraktığında dünyanın da yok olup gideceğini düşündü. Elbette yeniden mantıklı düşünmeye başlayınca, etrafındaki her şey kendi düşüncelerinden ibaret olsaydı, dünyada onun aklına gelmeyecek bu kadar tuhaf şeyin yaşanamayacağı sonucuna vardı.

Öyleyse belki de dünya Tanrı'nın rüyalarında varoluyordu. Hayır, bu da akla yatkın bir açıklama değildi; çünkü rüyalarında Beyaz Katil Harrison gibi insanları gören bir Tanrı iyi birisi olamazdı. Tanrı'nın yaptığı şey daha çok Alvin'in yaptığına benziyordu: yeryüzündeki kayalara, gökyüzünden dünyaya akan güneşin ateşine ve bu gibi doğal varlıklara nasıl olmaları gerektiğini söylüyor ve doğanın döngüsünü akışına bırakıyordu. Fakat Tanrı insanlara nasıl davranmaları gerektiğini söylediğinde, insanlar ona nanik yapıp gülüyor ya da yaratıcılarına itaat eder gibi yapıp, diğer yandan hatalarına devam edip diledikleri her şeyi yapıyordu. Gezegenler, yıldızlar ve elementler, Tanrı'nın zihninden çıkan düşüncelerin ürünü doğal varlıklar olabilirdi; fakat insanlar o kadar geçimsiz yaratıklardı ki, düştükleri güç durumların sorumlusu bir Yaratıcı değil, sadece kendileriydi.

O gece Alvin'in kar altında aklından geçen düşüncelerin sınırı buydu. Eve yaklaştığında, asla bilemeyeceği şeyleri merak ediyordu: Acaba eğer uyuyorsa Tanrı rüyalarında neler görüyordur? Eğer tüm rüyaları gerçek oluyorsa, her gece insanlarla dolu yeni bir dünya yaratıyor olmalı. Kafasını kurcalayan soruların hiçbiri, onu Yaratıcılığa bir adım olsun yaklaştıracak türden değildi.

Ve bugün, kalın kar tabakasının arasında şiddetli rüzgara karşı yürüyüp Horace'ın hanına doğru giderken, yeniden ilk soruyu düşünmeye başladı: Bir atom neye benziyor olabilirdi? Gözünün önüne, kesemeyeceği kadar küçük bir şey getirmeye çalıştı. Fakat böyle bir şeyi- minik bir kutu, top ya da ona benzer bir şey- hayal ettiği her seferinde, her zamanki gibi ister istemez onu ikiye ayırabileceğini düşünüyordu.

Bir elementin ikiye ayrılamayacak kadar küçük olabilmesinin tek yolu, onun diğer her şeyden daha ince olmasıydı. Bunun kâğıttan bile daha ince, uzam açısından varolmayan bir şey olarak düşündü. Fakat böyle olduğunda bile yine onu kâğıt gibi boydan boya kesebileceğini düşünüyordu.

Peki diğer bütün yönlerden de sıkıştırılmış olsaydı, insanın hayal edebileceği en küçük şeye dönüşmez miydi? Hiçkimse göremese de varolmaya devam eder, kâğıttan farklı olarak düz yüzeyden yoksun, sonsuz bir ip gibi uzardı.

Hayır, bir şeyin atom olabilecek kadar küçük olabilmesinin tek yolu ne uzunluğa, ne genişliğe, ne de derinliğe sahip, boyutsuz bir element olmasıydı. İşte o zaman ona atom denilebilirdi. Fakat böyle bir şey de hiçlikten farksızdı. Alvin'in kafası şimdi daha da karışmıştı.

Hanın verandasında durup, ayağını yere vurarak, ayakkabıları ve giysilerini kaplayan karı temizledi. Böyle yaptığında, insanlara evlerine geldiğini bildirmek için kapıyı çalmasına

gerek kalmıyordu. Arthur Stuart'ın kapıyı açmak için koştuğunu duysa da, o sırada tek düşündüğü atomlardı. Çünkü, atom diye bir şeyin olamayacağına karar vermiş olmasına karşın, atomlar olmasa bile maddelerin sonsuza kadar daha küçük parçalara bölünebileceği gibi daha çılgınca bir fikre kapılıyordu. İkisinden biri doğru olmalıydı; ya da bölünemeyecek kadar küçük parçacığa ulaşılabilirdi – ki bu şeye atom deniyordu- ya da bu bölünme süreci aralıksız olarak devam ediyordu. İkinci seçenek, Alvin'in zihninin kavrayabileceğinden çok öte bir şeydi.

Alvin kendisini hanın mutfağında buldu. Arthur Stuart onun sırtına çıkmış, şapkası ve atkısıyla oynuyordu. Horace Guester ahırda yeni yastık kılıflarını samanla dolduruyordu. Bu yüzden Alvin, kızaklarını kullanmak için ihtiyar Peggy'den izin istedi. Mutfak çok sıcaktı ve görünüşe bakılırsa o gün İhtiyar Peggy'nin keyfi pek yerinde değildi. Kızağı almasına izin verse de, karşılığında ondan bir şey istedi.

"Alvin, bu çocuğun hayatını kurtarmak istiyorsan onu yanında götür," dedi, "yoksa yemin ederim beni sinirlendirecek tek bir şey daha yaparsa, onu bugünkü akşam yemeğine puding yapacağım."

Arthur Stuart'ın bugün etrafındaki herkese sıkıntı vermeye müsait bir ruh hali içerisinde olduğu doğruydu, kendi atkısıyla Alvin'in boynunu sıkıyor ve maskara gibi gülüyordu.

"Hadi biraz ders çalışalım Arthur," dedi Alvin. "Boğularak ölmek fiilini hecele bakalım."

"BO-ĞU-LA-RAK," dedi Arthur, "ÖR-MEK."

İhtiyar Peggy, ne kadar kızgın olursa olsun, kahkahalarını tutamadı. Onu güldüren, Arthur'un tek heceyi yanlış söylemesi değil, hecelerken Miss Larner'ın ses tonunun tıpatıp aynısını kullanmasıydı. "Arthur Stuart, Miss Larner'ın

seni böyle konuşurken duymadığına dua et, yoksa eğitim hayatının o anda sona erebileceğinden emin olabilirsin."

"Ne güzel olurdu! Okuldan nefret ediyorum!"

"Okuldan, her gününü benimle mutfakta geçirmekten daha fazla nefret etmiyorsun," dedi İhtiyar Peggy. "Tüm gün, yaz ve kış, nehirde yüzebileceğin günlerde bile."

"Appalachee'de köle de olabilirdim!" diye bağırdı Arthur Stuart.

İhtiyar Peggy, Arthur'a takılmayı bıraktı. Şimdi kızgın bile değildi. Sesine büyük bir ciddiyet gelmişti. "Bunun şakasını bile yapma Arthur. Başına böyle bir şey gelmesini engellemek için bir insan yaşamını feda etti."

"Biliyorum," dedi Arthur.

"Hayır bilmiyorsun. Ama böyle bir şey söylemeden önce şunu düşün..."

"O annemdi," dedi Arthur.

İhtiyar Peg artık korkmaya başlamıştı. Alvin'e kaçamak bir bakış atıp, "Her neyse, bunu kafana takma."

"Annem siyah bir kuştu," dedi Arthur. "O kadar yükseğe uçtu ki, yer onu yakaladı, zemine çakıldı ve öldü."

Alvin, İhtiyar Peg'in kendisine çok daha endişeli bir şekilde baktığını hissetti. Belki de Arhur'un anlattığı uçma hikâyesinde bir doğruluk payı vardı. Belki de Vigor'un yanına gömülen kızın geçekten de çocuğunu taşıyacak bir siyah kuşu vardı. Ya da belki de bu bir düşten ibaretti. Ne olursa olsun, İhtiyar Peg, Arthur'un anlattıklarının hiçbiri gerçek değilmiş gibi davranmaya karar vermişti. Elbette Alvin'i kandırmak için çok geç olduğunun farkında değildi. "Bu çok hoş bir hikâyeydi Arthur," dedi İhtiyar Peg.

"Bu doğru," dedi Arthur. "Hatırlıyorum."

İhtiyar Peg daha da kaygılı gözüktü. Ama Alvin,

Arthur'la bu siyah kuş ve uçma hikâyesi ile ilgili tartışmanın gereksiz olduğunu biliyordu. Arthur'un bir şey hakkında konuşmasına son vermenin tek yolu, aklına başka bir şey sokmaktı. "Benimle gelsen iyi olacak Arthur," dedi Alvin. "Geçmişte siyah bir kuşla gökyüzüne yükselmiş bir annen olabilir ama içimden bir his, mutfaktaki annenin seni bir hamur gibi yoğurmak üzere olduğunu söylüyor."

"Kasabadan benim için alman gerekenleri unutma," dedi İhtiyar Peg.

"Ah, merak etme listem var," dedi Alvin.

"Sana söylediklerimi yazdığını görmedim!"

"Benim listem Arthur Stuart. Hadi ona göster Arthur."

Arthur Alvin'in kulağına eğildi ve o kadar yüksek sesle bağırdı ki, Alvin'in kulak zarı delinecek gibi oldu. "Bir çuval buğday unu ve iki külah şeker ve yarım kilo karabiber ve bir deste kâğıt ve Arthur Stuart'a gömlek dikmek için bir iki metre kadar kumaş."

Annesinin sesini kullanıyordu.

İhtiyar Pegi Arthur'un kendi sesini taklit etmesinden nefret ediyordu. Bu yüzden bir elinde tahta kaşık, diğer elinde satırla Arthur'un üstüne yürümeye başladı. "Sakın kıpırdama Arthur, kıpırdama ki şu kaşığı ağzına sokup, iki kulağını da kesebileyim!"

"Kurtar beni!" diye bağırdı Arthur Stuart.

Alvin, Arthur'u kucağına alıp koşarak onu arka kapıya kadar kaçırdı. Sonra İhtiyar Peg küçük erkek çocuklarını kesmek için kullandığı aletlerini bir kenara bırakıp, Alvin'in Arthur Stuart'ı ceketler, taytlar ve atkılarla sarmalayıp, en sonunda kahverengi bir kartopuna dönüştürmesine yardımcı oldu. Sonra Alvin onu kapının önüne atıp, tüm vücudu karla kaplanana kadar yuvarladı.

İhtiyar mutfak kapısından ona bağırdı: "Aferin Alvin Junior, onu annesinin gözleri önünde dondurarak öldür, seni sorumsuz çırak çocuk seni!"

Alvin ve Arthur Stuart kahkahalarla gülmeye başladı. İhtiyar Peg dikkatli olmalarını ve karanlık çökmeden önce eve dönmelerini söyledikten sonra kapıyı hızla çarpıp içeri girdi.

Atları kızağa koştuktan sonra kızağın etrafını kaplayan yeni kar tabakasını süpürdüler ve yerlerine geçip diz örtülerini üstlerine çektiler. İlk önce Alvin'in teslim etmesi gereken işi almak üzere demir ocağına gittiler. Kızağa menteşeler ve bağlantı parçaları ile o sırada yılın en yoğun sezonunu yaşayan marangoz ve dericilerin sipariş ettiği aletleri yüklediler. Sonra kasabaya doğru yola koyuldular.

Fazla ilerlememişlerdi ki, kasaba yönüne doğru yürüyen ve böyle bir havaya göre yeterince sıkı giyinmemiş olan bir adama rastgeldiler. Kızağı onun yanında durduklarında Alvin yüzünü gördüğü adamın Mock Berry olduğuna hiç şaşırmadı.

"Hadi atla Mock Berry, bu havada donarak öldüğünü öğrendikten sonra sana yardım etmediğin için vicdan azabı duymak istemem," dedi Alvin.

Mock duyduğu bu sözler üzerine Alvin'e, sanki yolda ilk kez birini fark etmiş gibi baktı. "Teşekkürler Alvin" dedi. Alvin yer açmak için koltuğunda yana kaydı. Mock, elleri buz gibi olduğu için beceriksiz hareketlerle onun yanına çıktı. Arkada oturan Arthur Stuart'ı ancak tam olarak yerleştikten sonra fark etti. Sonra sanki birisinden tokat yemiş gibi, aceleyle kızaktan inmeye başladı.

"Hey, bekle bir dakika!" dedi Alvin. "Bana, kasabada yaşayan diğer bütün beyazlar gibi, melez bir çocukla birlikte yolculuk etmeyi istemeyecek kadar aptal olduğunu söyleme-

yeceksin değil mi! Kendinden utanmalısın!"

Mock, cevap vermeden önce Alvin'e kısa bir süre sabit gözlerle baktı. "Beni dinle Alvin Smith, beni hemen böyle bir fikre kapılmayacak kadar iyi tanıyorsun. Bu melez çocukların nasıl doğduklarını biliyorum ve Beyaz bir adamın annelerine yaptığı haksızlık yüzünden onlara kötü niyet besleyecek değilim. Fakat kasabada bu çocuğun gerçek annesinin kim olduğu ile ilgili söylentiler dolaşıyor. Bu yüzden, kasaba girdiğimizde onunla birlikte görülmek istemem."

Alvin, Mock'un sözünü ettiği hikâyeden haberdardı. İnsanlar, Arthur Stuart'ın Mock'un karısı Anga'nın çocuğu olduğunu düşünüyordu ve Arthur'un babasının beyaz bir adam olduğu kesin olduğundan, Mock bu çocuğu evine sokmayı bile kabul etmemiş ve bu yüzden İhtiyar Peg onu evlatlık edinmişti. Alvin, bütün bu dedikoduların doğru olmadığını çok iyi biliyordu. Ama böyle bir kasabada insanlar gerçeğin ne olduğunu tahmin etmeye çalışmaktansa, böyle bir hikâyeye inanmayı tercih ederdi. Alvin, kasaba sakinlerinden, sırf okullarındaki düzen bozulmasın diye, Arthur Stuart'tan kurtulmak amacıyla onun bir köle olduğunu ve güneye gönderilmesi gerektiğini söylemelerini beklemezdi.

"Bunu dert etme," dedi Alvin, "Böyle bir günde seni kimse görmez, görseler bile, Arthur Stuart bir çocuk gibi değil, giysi yığını gibi gözüküyor. Kasabaya girdiğimiz gibi kızaktan inip uzaklaşabilirsin." Alvin uzanıp Mock'un kolunu tuttu ve onu koltuğa geri çekti. "Şimdi şu örtüyü üzerine çek ve iyice sarın. Böylece seni donarak öldüğün için cenaze levazımatçısına götürmek zorunda kalmayayım."

"Çok teşekkür ederim, seni kendini beğenmiş çırak çocuk." Mock örtüyü o kadar yükseğe çekti ki, Arthur'un tüm vücudu örtünün altında kaldı. Arthur bağırıp, yukarısını gö-

rebilmek için örtüyü yeniden aşağı çekti. Sonra Mock Berry'ye öyle bir bakış attı ki, hava o kadar soğuk ve yağışlı olmasaydı, onu yakıp kül edebilirdi.

Kasabaya girdiklerinde, meydan kızaklarla doluydu ama yılın ilk şiddetli kar yağışının mutlu havasından eser yoktu. İnsanlar işlerini halletmek için dükkânları doldurmuş, atlar soğuk rüzgârda dışarıda bekleşip, ayaklarını yere vurup, burunlarından soluyarak buhar çıkarıyordu. Avukatlar ve kâtipler gibi kasabanın daha tembel sakinleri ise, böyle bir havada tüm günlerini evlerinde geçirmeyi tercih ediyordu. Ama gerçekten işi olan insanların canları burnunda, atölyeleri işle dolu, dükkânları satış yapmak için gün boyu açıktı. Alvin, meydanda dolaşıp, sipariş veren insanların aletlerini dağıttı. Alvin gibi gerçek yaşından en az iki kat daha büyük gözüken bir çırak çocuğa güvenemedikleri için, parayı ancak Makepeace Smith'in teslimat defterine imza attıktan sonra veriyorlardı.

Bu kısa getir götür işleri boyunca, Arthur Stuart kızakta kaldı. Alvin, kızak ile ön kapı arasında gidip gelmelerinin hiçbirinde dükkânlarda ısınacak kadar kalmadı. Pieter Vanderwoort'un marketine gelince, içeri girip biraz ısınmanın iyi olacağını düşündü. Pieter dükkânının ortasındaki sobasını yakmış, müşterileriyle ilgileniyordu ve görünüşe bakılırsa orada ısınmayı aklına getiren ilk kişi Alvin değildi. Kasabadan bir iki çocuk sobanın önünde ayaklarını ısıtıp, içlerini ısıtmak için çay dolu mataralarından arada sırada bir iki yudum alıyordu. Bunlar, Alvin'in vakit geçirmekten hoşlandığı türden delikanlılar değillerdi. Onları bir ya da iki kez yere yıkmış olmalıydı. Alvin bu iki çocuğun- yüzü sivilcelerle dolu olanın adı Martin, bu isim daha çok dişi bir inek yavrusuna yakışsa da diğerinin adı Daisy'di- kedileri ateşe atmak-

tan ve genç kızların arkasından iğrenç şakalar yapmaktan hoşlandıklarını tahmin ediyordu. Onlarla arkadaşlık kurmayı istemese de, çocuklardan özellikle hoşlanmadığı söylenemezdi. Bu yüzden başını sallayıp onları selamladı. Selamına karşılık veren çocuklar, matarayı uzatıp çaylarını onunla paylaşmayı teklif etti. Fakat Alvin teşekkür edip geri çevirdi ve aralarında başka konuşma geçmedi.

Alvin tezgahın önüne yürüyüp atkılarından birkaçını çıkardı. Çok terlemiş olduğu için, şimdi kendini daha iyi hissediyordu. Sonra, üzerindeki giysilerin arasından sadece gözleri gözüken Arthur Stuart'ın atkısını gevşetti. Arthur'un kahkahalarını duyan Bay Vandervoort yanlarına gelip gülmeye başladı.

"Küçükken ne kadar da tatlı oluyorlar değil mi?" dedi Bay Vanderwoort.

"Arthur bugünkü alışveriş listem, öyle değil mi Arthur?"

Arthur, yine annesinin sesini kullanarak alışveriş listesini sıraladı. "Bir çuval buğday unu ve iki külah şeker ve yarım kilo karabiber ve bir deste kâğıt ve Arthur'a gömlek dikebilmek için bir iki metre kadar kumaş."

Mr. Vanderwoort, şimdi katıla katıla gülüyordu. "Bu çocuk annesi gibi konuşmaya başladığında nasıl da keyifleniyorum."

Sobanın başında dikilen çocuklardan biri imalı bir şekilde öksürdü.

"Yani, onu evlat edinen annesinden söz ediyorum," dedi Vanderwoort.

"Pek tabii onun gerçek annesi olabilir!" dedi Dasiy. "Duyduğuma göre Mock Berry, Horace'ın hanında çok vakit geçiriyormuş!"

Alvin, duyduğu bu söze öfkeli bir cevap vermek yerine,

Daisy'nin elindeki matarayı ısıttı. Şaşkına uğrayan Daisy, matarayı telaşla elinden bıraktı.

"Gel bakalım Arthur Stuart," dedi Vanderwoort.

"Neredeyse elimi yakacaktı," diye homurdandı Daisy.

"Şimdi bana listeyi yeniden, bu kez tane tane tekrarla, ben de sana istediklerini vereyim," dedi Vanderwoort. Alvin, Arthur'u tezgâhın üstüne kaldırdı, Vanderwoort'da onu tezgâhın diğer tarafına indirdi.

"Sobanın üzerinde bırakmış olmalısın seni aptal," dedi Martin Daisy'ye. "Yoksa kaynamamış viskinin içini ısıtmayacağını mı sanıyorsun?"

Vanderwoort, Arthur'u arka odaya götürdü. Alvin, tezgâhın önündeki çuvaldan bir iki tuzlu bisküvi alıp, sobanın yanına bir tabure çekti.

"Sobaya yaklaştırmadım bile," dedi Daisy.

"N'aber Alvin," dedi Martin.

"Merhaba, Alvin, Dasiy," dedi Alvin. "Sobanın başında ısınmak için güzel bir gün."

"Hiçbir şey için güzel bir değil," diye homurdandı. "Bilmiş bir zenci velet hakkında çene çalarken ellerimi yaktım."

"Alvin, hangi rüzgar attı seni buraya?" diye sordu Martin. "Nasıl oldu da yanında bu ufaklığı da getirdin? Yoksa onu İhtiyar Peg Guester'dan satın mı aldın?"

Alvin, hiçbir tepki vermeden ağzındaki bisküviyi çiğnemeye devam etti. Daisy'yi biraz önce söylediği şey yüzünden cezalandırması bir hataydı ve böyle bir şeyi bir kez daha yapmak istemiyordu. Geçen yaz Yokedicinin ortaya çıkmasına neden olan şey, içinde oluşan intikam duygusu değil miydi? Alvin o günden sonra bu gibi durumlarda sinirlerine hakim olmaya çalıştığı için, bir şey söylemedi.

"Çocuk satılık değil," dedi Daisy. "Bunu herkes biliyor.

Hatta duyduğum kadarıyla annesi, çocuğun eğitim alması için uğraşıyor."

"Ben de köpeğimi eğitiyorum," dedi Martin. "Sence o velet, mama için yalvarmak, fırlatılan bir kemiği koşup almak dışında faydalı bir şey öğrenmiş midir?"

"Ama senin köpeğin için durum farklı Marty," dedi Daisy. "Bir köpek, köpek olduğunu bilecek zekâya sahip olduğu için okuma yazma öğrenmeye çalışmaz. Ama bu tüysüz maymunlardan birine çiftliğinin kapılarını açarsan, kendilerini diğerleri gibi insan zannetmeye başlıyorlar. Ne demek istediğim anlıyorsun ya?"

Alvin kalkıp tezgâha yürüdü. Vanderwoort şimdi kolları bir sürü şeyle dolu bir halde geri geliyordu. Arthur da arkasından geliyordu.

"Tezgâhın arkasına gel Alvin" dedi Vanderwoot. "Arthur'un gömleği için hangi kumaştan keseceğime en iyisi sen karar ver."

"Ben kumaşlardan hiç anlamam ki," dedi Alvin.

"Ben anlarım ama İhtiyar Peg Guester'ın hangi kumaştan hoşlandığını bilmiyorum. Bu yüzden eve götürdüğün kumaşı beğenmezse, mesuliyetin bana kalmasını istemem."

Alvin, elleri ile vücudunu yukarı çekip, bacaklarını diğer yana attı. Vandervoort onu arkaya götürdü ve birlikte, gömlek yapmak için yeterince uygun, aynı zamanda eski pantolonlara yama yapmak için de kullanılabilecek ekoseli pazen kumaşlardan seçmek için birkaç dakika harcadılar. Geri döndüklerinde, Arthur Stuart sobanın başında Daisy ve Martin'le birlikte oturuyordu.

"Sassafras kelimesini hecele bakalım," dedi Daisy.

"Sassafras," dedi Arhur Stuart. Bayan Larner'ın sesini hiç olmadığı kadar iyi taklit ediyordu. "S-A-S-S-A-F-R-A-S"

"Doğru muydu?" diye sordu Martin.

"Kulaklarıma inanamıyorum."

"Bir çocuğun yanında böyle kelimeler kullanmanızı istemiyorum," dedi Vanderwoort.

"Oh, aldırma," dedi Martin, "O bizim evcil zenci çocuğumuz. Ona zarar vermek gibi bir niyetimiz yok."

"Ben zenci değilim," dedi Arthur Stuart, "Ben melez bir çocuğum!"

"Doğru söze ne denir!" Dasiy o kadar çok bağırdı ki, sesi çatallı çıktı.

Alvin'in sabrı taşmaya başlıyordu. Sadece Vanderwoort'un duyabileceği kadar alçak bir sesle, "Bir kere daha bağırırsa, kulaklarının içini karla dolduracağım."

"Sinirlenme evlat," dedi Vanderwoort, "Onlar zararsız çocuklardır."

"Onu işte bu yüzden öldürmeyeceğim." Alvin ve Vanderwoort gülümsüyordu. Daisy ve Martin sadece oyun oynuyordu. Bu Arthur Stuart'ın da hoşuna gittiğine göre, aralarına girmeye ne gerek vardı?

Martin raftan bir şey alıp, Vanderwoort'a götürdü. "Nedir bu?" diye sordu.

"Okaliptus," dedi Vanderwoort.

"Okaliptus kelimesini hecele, melez çocuk."

"Okaliptus," dedi Arthur Stuart, "O-K-A-L-İ-P-T-U-S."

"Şuna bak sen!" diye bağırdı Daisy. "O öğretmen bayan bize hiç zaman ayımıyor ama şimdi onun kendi sesinden heceleme dersi alıyor gibiyiz!"

"Şimdi de 'göğüsler' kelimesini hecele," dedi Martin.

"Çok ileri gidiyorsunuz," dedi Vanderwoort. "Küçük bir çocukla konuştuğunuzu unutmayın."

"Bunu sadece öğretmen hanımın sesinden işitmek iste-

miştim," dedi Martin.

"Ne istediğini biliyorum, ama bu sohbetleri benim dükkânımda yapmak yerine, kasabadaki batakhanelerden birine gitseniz daha iyi edersiniz."

Kapı açıldı ve içeri rüzgârla birlikte, yorgun olduğu her halinden anlaşılan Mock Berry girdi.

"Orada bir soba yok," dedi Daisy.

"Öyleyse ağzından çıkanı kulağın duysun," dedi Vanderwoort.

Alvin, Mock Berry'nin soğuktan donacak halde olmasına rağmen, sobanın etrafında yürüyüp, önüne gelmekten çekindiğini fark etti. Aklı yerinde olan hiçbir adam, böyle bir günde sobanın önünde durup ısınmamazlık etmezdi. Ama Mock Berry, hayatta üşümekten daha kötü şeyler olduğunu çok iyi biliyordu.

Vanderwoort, Mock Berry'nin içeri girdiğinin farkında olsa da, bir süre ona aldırış etmeden, Arthurt Stuart'la heceleme oyunu oynayan Martin ve Daisy'yi izlemeye devam etti.

"Suskwahenny," dedi Daisy.

"S-U-S-K-W-A-H-E-N-N-Y," dedi Arthur.

"Bahse girerim bu çocuk girdiği bütün heceleme yarışmalarını kazanabilir," dedi Vanderwoort.

"Bir müşterin var," dedi Alvin.

Vanderwoort yavaşça dönüp, Mock Berry'ye ifadesiz gözlerle baktı. Sonra, yine yavaş hareketlerle, ona doğru yürüyüp, tek kelime etmeden önünde dikildi.

"Bir kilo un ve yarım santim kalılığında beş metrelik ip istiyorum," dedi Mock.

"Duydun mu?" dedi Daisy. "Eminim önce yüzüne pudra sürüp, sonra kendini asmayı planlıyordur."

"İntihar kelimesini hecele ufaklık," dedi Martin.

"İ-N-T-İ-H-A-R," dedi Arthur Stuart.

"Veresiye yok," dedi Varnderwoort.

Mock, tezgâhın üzerine birkaç madeni para bıraktı. Vanderwoort bir dakika kadar paralara baktıktan sonra, "Dört metre ip," dedi.

İkisi de hiçbir şey söylemeden ayakta durdu.

Alvin, Mock'un verdiği paranın istediği şeylerin bedelinden daha fazla olduğunu biliyordu. Vanderwoort'un, fakir fakat kasabadaki diğer herkes kadar çalışkan birine daha yüksek fiyatla satış yapıyor olmasına inanmakta güçlük çekti. Aslında Mock'un neden bu kadar fakir kaldığını anlamaya başlıyordu. Alvin, bu konuda elinden gelen bir şey olmadığını biliyordu. Ama en azından bir keresinde Horace Guester'ın ustası Makepeace Smith'e karşı kendisi için yaptığı yardımın aynısını yapabileceğini düşündü. Vanderwoort'un kartlarını açık oynayıp, müşterisini kazıkladığını gizlemekten vazgeçmesini sağlayabilirdi. Bu yüzden, Vanderwoort'un kendisi için çıkardığı toplam fiyat listesini eline alıp, "Veresiye olmadığını duyduğuma çok üzüldüm, hana geri dönüp Bayan Guester'dan para alıp geliyorum," dedi.

Vanderwoort Alvin'e baktı. Şimdi önünde iki seçenek vardı: Ya da Alvin'i parayı almaya gönderebilir, ya da Mock Berry için olmasa da Guester ailesi için veresiye mal verebileceğini söyleyebilirdi.

Mock ipini alıp dükkândan çıkmaya hazırlanıyordu ki, Vanderwoort, "Paranın üstünü almayı unutma," dedi.

Mock arkasını döndü. Yüzünde gizleyemediği bir şaşkınlık ifadesi vardı. Geri dönüp, tezgâhın üzerine bir sent üç kuruş sayan Vanderwoort'u izledi. Sonra, bir an için tereddüt etse de, paraları tezgâhtan alıp cebine koydu. "Teşekkürler," efendim diyip, çıktı.

Vanderwoort, Alvin'e döndü. Kızmış ya da gücenmiş gözüküyordu. "Herkese veresiye mal veremem."

Alvin, en azından mallarını siyahlara beyazlarla aynı fiyattan satabileceğini söyleyebilirdi. Ama ne olursa olsun iyi bir adam olduğunu düşündüğü Bay Vanderwoort'un düşmanlığını kazanmak istemedi. Bu yüzden ona dostça gülümseyip, "Elbette haklısınız. Berry ailesi neredeyse benim kadar fakir."

Vanderwoort, Alvin'in sözlerini onaylamasını çok istemiş olacak ki, rahatlamış gözüktü. "Umarım beni anlıyorsundur Alvin. Dükkânıma sürekli gelmeleri, işlerim açısından hiç iyi olmaz. Senin melez çocuğu kimse sorun etmez- küçükken çok tatlı oluyorlar- ama insanlar, buraya her geldiklerinde bir siyahla karşılaşacaklarını düşünürse, dükkânımdan uzaklaşmaya başlayabilir."

"Mock Berry'nin sözüne sadık biri olduğunu biliyorum," dedi Alvin. Kimseden hırsızlık yapıp, işinde tembellik ettiğini de duymadım."

"Hayır, kimse onun hakkında böyle şeyler düşünmüyor."

"İkimizi de müşterileriniz arasında saydığınızı bilmekten memnunum," dedi Alvin.

"Vaay, şuna bak," dedi Martin. "Galiba çırak Alvin başımıza vaiz kesiliyor. 'Papaz' kelimesini hecele ufaklık."

"P-A-P-A-Z."

Vanderwoort sohbetin rahatsız edici bir noktaya ulaşmasından endişelenmiş olacak ki, hemen konuyu değiştirmeye çalıştı. "Alvin, dediğim gibi, bu çocuk tüm ülkedeki en iyi heceleyici olabilir. Sence de öyle değil mi? Neden onu gelecek hafta düzenlenecek olan heceleme yarışmasına sokmuyorsunuz? Hatrack River şampiyonu olacağından adım gibi eminim. Bana sorarsan, eyalet şampiyonu bile olabilir."

"Şampiyonluk kelimesini hecele," dedi Daisy.

"Bayan Larner bana o kelimeyi öğretmedi," dedi Arthur Stuart.

"Olsun, yine de dene," dedi Alvin.

"Ş-A-M-P-İ," dedi Arthur, "O-N-L-U-K."

"Bana doğru söyledi gibi geldi," dedi Daisy.

"Bu da cahilin teki olduğunu gösterir," dedi Martin.

"Ondan daha iyisini yapabilir misin?" diye sordu Vanderwoort.

"Eyalet heceleme yarışmasına katılacak olan ben değilim," dedi Martin.

"Heceleme yarışması nedir?" diye sordu Arthur Stuart.

"Gitme zamanı," dedi Alvin. Arthur Stuart'ın, Hatrack River Dil Bilgisi Okulu'nun kayıtlı öğrencisi olmadığını bildiği için, çocuğun heceleme yarışmasına katılmasına izin vermeyeceklerine emindi. "Oh, Bay Vanrderwoort. Yediğim iki bisküvinin parasını vermedim."

"Dostlarıma bir iki bisküvinin lafını etmem," dedi Vanderwoort.

"Beni dostlarınızdan biri olarak görerek onurlandırdınız," dedi Alvin.

Bunu gerçekten hissederek söylemişti. Arthur Stuart'ı yeniden atkılara sarıp, kendisi de sıkıca giyindi. Yeniden karın içine çıktıklarında, bu kez Vanderwoort'tan satın aldıkları şeyleri koydukları bir çuvalı taşıyorlardı. Üstü karla kaplanmasın diye çuvalı kızağın oturacak kısmının altına yerleştirdi. Sonra Arthur Stuart'ı kızağa çıkarıp kendi yerine geçti. Atlar, yeniden yola çıkacak olmaktan memnun gözüküyordu. Karın altında bekledikçe daha fazla üşümüşlerdi.

Hana geri dönerken, yolda yine Mock Berry ile karşılaştılar ve onu evine bıraktılar. Mock Berry yolculuk boyunca Vanderwoort'un dükkânında olanlarla ilgili tek kelime et-

medi. Ama Alvin, bunun kızgınlığından kaynaklandığını düşünmüyordu. Mock Berry, Vanderwoort'un marketinde siyah ve beyazlara aynı muameleyi yapmasını sağlayanın on sekiz yaşında bir çırak, hem de beyaz biri olduğunu hatırladıkça utanıyor olmalıydı. Bu, bir erkeğin bahsetmekten hoşlanacağı türden bir şey değildi.

"Bayan Berry'ye selamlarımı iletin," dedi Alvin, Mock kızaktan atlayıp, evine giden patikaya doğru yürürken.

"İletirim," dedi Mock, "ve yardımın için teşekkürler." Birkaç adım sonra yoğun kar yağışından görünmez olmuştu. Fırtına gittikçe daha da şiddetleniyordu.

Aldıkları her şey hana bırakıldıktan sonra, Alvin ve Arthur'un, Bayan Laner'ın evinde yapacakları derslerine çok az kalmıştı Bu yüzden handan çıkıp, yol boyunca birbirlerine kartopu fırlatarak oraya indiler. Alvin, Makepeace'e teslimat defterini vermek üzere demirci dükkânına uğradı. Makepeace, orada olmadığı için işi erken bırakmış olmalıydı. Alvin bu yüzden defteri kapının yanındaki, Makepeace'in görebileceğini tahmin ettiği bir rafa bıraktı. Sonra o ve Arthur, Bayan Larner geri gelene kadar vakir geçirmek için yeniden kartopu savaşına başladı.

Dr. Physicker, Bayan Larner'ı üstü örtülü kızağıyla getirip, kapısına kadar ona eşlik etti. Alvin ve Arthur'un evin yakınlarında beklediklerini görünce, biraz canı sıkılmış gözüktü. "Siz çocuklar, Bayan Larner'ın böyle bir günde daha fazla ders vermek zorunda olmadığını düşünemiyor musunuz?"

Miss Larner bir elini Dr. Physicker'ın koluna koyup. "Beni eve kadar getirdiğiniz için teşekkür ederim Dr. Physicker," dedi.

"Keşke bana Whitley deseydiniz."

"Çok naziksiniz Dr. Physicker. Ama sanırım benim için en

uygunu, size saygın unvanınızla seslenmek. Öğrencilerime gelince, ders vermek için bundan iyi bir gün olamaz. Çünkü böyle havalarda derslere daha iyi odaklandıklarını gözlemledim."

"Ben değil!" diye bağırdı Arthur Stuart. "Şampiyonluk kelimesini nasıl hecelersin?"

"Ş-A-M-P-İ-Y-O-N-L-U-K," dei Bayan Larner. "Nerden duydun bu kelimeyi?"

"Ş-A-M-P-İ-Y-O-N-L-U-K," dedi Arthur Stuart, Bayan Larner'in sesiyle.

"Bu çocuk gerçekten sıra dışı bir yeteneğe sahip," dedi Physicker. "Bir alaycı kuştan farksız olduğunu söyleyebilirim."

"Alaycı kuş duyduğu şarkıları taklit eder," dedi Bayan Larner, "ama sözlerinden hiçbir şey anlamaz. Arthur Stuart hecelediğim kelimeleri aynen tekrar ediyor olabilir ama bu kelimeyi anlayarak istediği zaman okuyup yazabilir."

"Ben bir alaycı kuş değilim," dedi Arthur Stuart. "Ben bir heceleme yarışması şampiyonuyum."

Dr. Physicker ve Bayan Larner birbirlerine, anlamını Alvin'in bile çözemediği bir bakış attı.

"Çok güzel," dedi Dr. Physicker. "Israrınız üzerine onu okula özel nitelikli öğrenci olarak kayıt ettirdiğim için, eyalet heceleme yarışmasında yarışabilir. Ama lütfen daha fazlasını beklemeyin Bayan Larner!"

"Bunun için birinci sınıf gerekçeleriniz var Dr. Physicker. Bu yüzden size katılmak durumundayım. Fakat benim gerekçelerime gelince..."

"Sizin gerekçeleriniz de son derece akla yatkın, Bayan Larner. Ve şimdiden bu çocuğun okula kabul edilmemesi için ellerinden geleni yapan insanların, onun yaşının iki katı ço-

cuklardan daha başarılı olduğunu görünce ne kadar afallayacaklarını düşünerek keyifleniyorum.

"Arthur, afallamak..." dedi Bayan Larner.

"Afallamak," dedi Arthur. "A-F-A-L-L-A-M-A-K."

"İyi akşamlar Dy. Physicker. Hadi içeri gelin çocuklar, ders zamanı."

-XVIII-
KELEPÇELER

Bahar mevsiminin ilk günlerinde, Alvin'in on dokuzuncu yaş gününe iki ay kala, Makepeace Smith ona gelip, "Sanırım artık ustalık eserini yapmanın zamanı geldi. Ne dersin Alvin?" dedi.

Bu sözler Alvin'in kulaklarında kardinal kuşunun şarkısı gibi çınladı. Bu yüzden başını sallamak dışında bir tepki veremedi.

"Ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu usta.

"Saban yapmayı düşünüyordum," dedi Alvin.

"Bunun için çok fazla demir, kusursuz bir kalıp gerekir. Hem saban yapmak düşündüğün kadar kolay değildir. Benden çok fazla demiri tehlikeye atmamı istiyorsun evlat."

"Başaramazsam, demiri her zaman eritebilirsiniz," dedi Alvin.

Alvin'in başarısız olma olasılığı, uçma ihtimali ile aynı olması nedeniyle, bu konuşmayı boşuna yaptıklarını ikisi de biliyordu. Bunlar, Makepeace'in Alvin'in demircilik konusunda yetenekli olmadığı ile ilgili kendini son kandırmalarıydı.

"Sanırım öyle, ama sen elinden gelenin en iyisini yapmaya çalış. Sert olsa da kolayca kırılabilecek bir saban olmamalı. Toprağa girecek kadar ağır, aynı zamanda çekebilecek kadar hafif, toprağı kesebilecek kadar keskin, içindeki taşları atabilecek kadar güçlü olmalı."

"Evet efendim." Alvin, aletlerin nasıl olması gerektiği ile ilgili kuralları daha on iki yaşındayken ezberlemişti.

Alvin'in uyması gereken başka kurallar da vardı. Sadece

deneyimsiz bir Yaratıcı değil, iyi bir demirci de olduğunu kendine kanıtlamak istiyordu. Bu da, hünerinden asla yararlanmayacağı, sadece bütün iyi demircilerin sahip olduğu yetenekleri- keskin gözler, siyah metaller hakkında bilgi, kollarının gücü ve ellerinin becerisi- kullanabileceği anlamına geliyordu.

Ayrıca ustalık eseri üzerinde çalışırken, demir atölyesinde başka hiçbir işle uğraşması gerekmiyordu. Her iyi usta gibi o da işe en baştan başladı. Kalıp için sıradan bir kil kullanmayacaktı. Kalıbın yüzeyinin saf ve pürüzsüz olması, sabanın şeklini alabilmesi için, en iyi beyaz kili bulmak üzere Hatrack Nehrinin kaynağına kadar yürüdü. Bir kalıp yapmak, nesnelerin içini dışını iyi görmeyi gerektiriyordu. Ama Alvin her türlü maddeye şekil vermek konusunda çok iyiydi. Kili avucunda sıkıp tahta çerçeveye koyarken, kalıbın farklı parçalarının soğuyan demire ne kadar farklı şekiller verebileceğini düşündü. Sonra kalıbı pişirip, demir için hazır hale getirdi.

Metal için, bir yığın hurdalık demir alıp, dikkatle tüm kir ve pastan arındırdı. Maden eritme kabını da ovarak temizledi. Eritme ve kalıp dökme işlemine ancak o zaman girişti. İlk çırak olduğunda yaptığı gibi körüğün kulpunu kendisi indirip kaldırarak kömür ateşini körükledi. Sonunda demir eritme kabında bembeyaz olmuştu ve ateş o kadar sıcaktı ki, Alvin yanına yaklaşmakta güçlük çekiyordu. En sonunda elinde bir maşa ile yaklaşıp, maden eritme kabını ateşin üzerinden kaldırdı ve kalıbın yanına götürüp, içindeki erimiş demiri döktü. Demir kıvılcım saçıp parlasa da, kalıp yüksek sıcaklıktan etkilenmedi.

Maden eritme kabını yeniden ateşin üzerine koydu. Kalıbın diğer parçalarını yerleştirdi. Sıvı demir miktarını tam gerektiği ölçüde ayarlamıştı. Demir, kalıbın son parçalarını

da doldurduğunda Alvin'in ustalık eseri neredeyse tamamlanmıştı. Şimdi demirin soğuyup sertleşmesini beklemekten başka yapması gereken bir şey yoktu. Nasıl bir saban yaptığını yarın görecekti.

Makepeace yarın atölyeye geldiğinde, Alvin'in yaptığı sabanı görüp ona artık gerçek bir erkek, kendi çıraklarına sahip olabilmesi için henüz erken olsa da, herhangi bir demirci dükkânında çalışabilecek bir usta olduğunu söyleyecekti. Alvin'in Makepeace'in dükkânındaki yedi yıllık hizmet süresinin dolmasına birkaç hafta kalmıştı. Alvin, sabanın kalıptan çıkmasından çok, bu zamanın gelmesini iple çekiyordu.

Hayır, Alvin'in asıl yaratmak istediği ustalık eseri bu değildi. Makepeace, sabanın yeterince iyi olduğunu söyledikten sonra, Alvin'in yapacağı bir iş daha vardı.

"Onu altına dönüştüreceğim," dedi Alvin.

Miss Larner kaşlarını kaldırdı. "Peki sonra? İnsanlara altın bir saban hakkında ne söyleyeceksin? Onu bir yerde bulduğunu mu? Ya da bir yerlerde altın gizlediğini ve bunun bir saban yapacak kadar çok olduğunu mu?"

"Bana Yaratıcının demiri altına dönüştürebilen kişi olduğunu söyleyen sendin."

"Evet, ama bunu yapmanın akıllıca bir iş olduğunu söylememiştim." Bayan Larner sıcak demir atölyesinden, akşam saatlerinin durgun havasına çıktı. Hava biraz soğuk olsa da, serinlemesine yetmedi. O gün baharın ilk sıcak gecesiydi.

"Altından daha fazlasına çevirmek istiyorum. En azından normal altına değil."

"Normal altın neyine yetmiyor?"

"Altın cansız. Aynı demir gibi..."

"Cansız değil. Sadece içinde ateş taşımayan toprak o. Hiçbir zaman canlı olmadığına göre, cansız da olamaz."

"Bana eğer hayal edersem, bunu gerçekleştirebileceğimi söylemiştin."

"Yani canlı altını hayal edebiliyorsun öyle mi?"

"Ümitsizliğe kapılıp pes ettiğini zannediyordum."

"Hayır efendim. Daha küçük parçalara bölünemeyecek olan şeyin ne olduğunu sürekli düşünüp durdum. Sonra düşündüm ki, bu şeyin bir boyutu varsa, kesilebilir. Bu yüzden bir atomun, bir yerden, genişliği olmayan bir yerden ibaret olduğu sonucuna vardım."

"Öklid'in geometrik noktası."

"Evet ama tek farkla: siz geometrinin soyut düşüncelerden ibaret olduğunu söylemiştiniz. Bu ise gerçek."

"Fakat Alvin, bu şeyin eğer bir boyutu yoksa..."

"Evet, ben de öyle düşündüm, eğer bir boyutu yoksa, o hiçliktir. Ama benim bahsettiğim şey hiçlik değil, bir yer... Sonra onun bir yer olmadığını, bir yere sahip olduğunu düşündüm. Aradaki farkı anlayabiliyorsunuz değil mi? Bir atom, aynı sizin bahsettiğiniz gibi mutlak bir geometrik noktada olabilir ve hareket edebilir. Başka bir yerde olabilir. Yani, sadece bir yere değil, aynı zamanda bir geçmişe ve geleceğe de sahiptir. Dün oradaydı, bugün burada ve yarın başka bir yerde olacak."

"Ama bu bir 'şey' değil Alvin."

"Hayır, bunu biliyorum. Bir 'şey' değil. Ama hiçlik de değil."

"Hiçlik de değil."

"Dilbilgisi kurallarından haberim var Bayan Larner. Ama şu anda düşündüğüm bu değil."

"Hakkında düşünmediğinde bile uymazsan, dilbilgisi kurallarını bilmiyorsun demektir. Ama her neyse, boşver..."

"İşte dediğim gibi, düşünmeye başlıyorum. Eğer bir ato-

mun boyutu yoksa, insanlar onun nerede oluğunu nasıl bilebilir? İçinde yayabileceği bir ateş olmadığı için, etrafına ışık da saçamaz. Sonra aklıma şu geldi: Düşünün ki, atomun bir boyutu yok ama bir tür zihni var. Nerede olduğunu bilmesini sağlayacak kadar küçük bir zeka. Ve sahip olduğu tek güç, başka bir yere hareket edip, vardığı yerin neresi olduğunu bilmek."

"Böyle bir şey nasıl olabilir? Gerçekte var olmayan bir şeyin bir hafızaya sahip olması mümkün mü?"

"Sadece farzedin! Diyelim ki, bu atomların binlercesi bir arada, herhangi bir yöne doğru hareket ediyor. Nerede olduklarını kim söyleyebilir? Diğer hepsi herhangi bir farklı yöne doğru hareket ettiğine göre, etraflarındaki hiçbir şey aynı kalmaz. Varsayalım- birisi ortaya çıkıp – sanırım burada Tanrı düşüncesi devreye giriyor- onlara bir hareket düzeni ya da hareketsiz kalmanın yolunu gösteriyor. Sanki şöyle diyor: 'Sen, oradaki, sen merkezsin ve diğer hepiniz onunla sürekli aynı mesafede duracaksınız.' Bu aklınıza neyi getiriyor?"

Miss Larner kısa bir süre düşünüp, "Yine hiçlikten oluşan boş bir küreyi Alvin."

"Ama anlamıyor musunuz? Bunun gerçek olduğundan emin olmamın nedeni de bu işte. Yani, şeylerin içine nüfuz etme hünerimden öğrendiğim bir şey varsa, o da her şeyin çoğunlukla boş olduğudur. Şu örs gözünüze katı gözüküyor değil mi? Ama onun çoğunlukla boş olduğundan emin olabilirsiniz. Demir maddesinin en küçük parçaları birbirlerinden belirli uzaklıklarda durarak bir düzen oluşturuyor. Ama örsün büyük çoğunluğunu, bu tanelerin aralarındaki boşluk oluşturuyor. Anladınız değil mi? Bu tanecikler, sözünü ettiğim atomlar gibi davranıyor. Örsün bir dağ olduğunu varsayalım. Onun taştan oluştuğunu ancak yaklaştığınız zaman

anlayabilirsiniz değil mi? Sonra taşı elinize alırsınız ve elinizde ufalanan taşın aslında tozdan oluştuğunu görürsünüz. Bir avuç tozu incelemeye başladığınızdaysa, onun da aynı dağ gibi, hep daha da küçük zerrelere bölünen, daha da küçük parçacıklardan oluştuğunu anlayabilirsiniz.

"Yani diyorsun ki, gördüğümüz katı maddelerin hepsi sadece bir yanılsama. Biraraya gelip tanecikleri oluşturan minik kürecikler, taneciklerden oluşan taneler ve tanelerden oluşan örs..."

"Sadece tüm sürecin arasında çok daha fazla aşama olduğunu zannediyorum. Bunun her şeyi açıkladığını anlamıyor musunuz? Tek yapmam gerekenin, yeni bir şekil ya da düzen hayal edip, bunu zihnime yansıtmam ve yeterince açık ve güçlü bir şekilde düşünebilirsem, parçacıklara hareket etmelerini emretmem olmasının başka hangi sebebi olabilir ki? Peki nasıl oluyor da bu isteğimi yerine getiriyorlar? Çünkü hepsi canlı... Çok küçük ve ışıktan yoksun olabilirler, ama onlara yeterince açık bir şekilde gösterebilirsem, onları yönlendirebilirim."

"Her şeyin gerçekte hiçlikten ibaret olduğunu düşünmek bana çok tuhaf geliyor Alvin."

"Hayır Bayan Larner, esas noktayı gözden kaçırıyorsunuz. Gerçekte her şey canlıdır. Aslında her şey, Tanrı'nın onlara verdiği emirleri yerine getiren canlı atomlardan oluşur. Ve bu emirlere uyarak, bazıları ışığa ve ısıya, bazıları demire, bazıları suya, bazıları havaya ve bazıları da bizim deri ve kemiklerimize dönüşüyor. Tüm bu şeyler gerçek, atomlar da öyle..."

"Sana atomları ilginç bir teori oldukları için anlattım. Zamanımızın en büyük düşünürleri bu tür şeylerin varolmadığını düşünüyor."

"Afedersiniz Bayan Larner, ama en büyük düşünürler benim gördüğüm şeylerin hiçbirini görmedi, bu yüzden fikirleri beş para etmez. Size, bunun her şeyi açıklayan, aklıma gelen tek düşünce olduğunu söylüyorum... Gördüklerim ve yaptıklarım, düşündüklerimle aynı."

"Peki bu atomlar nereden geliyor?"

"Hiçbir yerden gelmiyorlar. Daha doğrusu, her yerden geliyorlar. Belki de bu atomlar hep vardı ve hep olacak. Onları küçük parçalara ayıramaz, öldüremezsiniz. Onları başka bir şey yapamaz ve bozamazsınız. Varlıklarını sonsuza dek sürdürecekler."

"Öyleyse Tanrı dünyayı yaratmadı."

"Elbette yarattı. Atomlar hiçlik, nerede olduklarını bilmeyen yerlerden ibaretti. Onları, nerede olduklarını hem kendisinin hem de onların bilebileceği bir yere yerleştiren Tanrı'ydı ve tüm evrendeki her şey bu atomlardan oluşuyor.

Miss Larner bu dinlediklerini hiç olmadığı kadar uzun bir süre düşündü. Alvin orada dikilip, onu izleyerek bekledi. Aklından geçen şeylerin doğruluğuna, en azından duyduğu ya da düşündüğü diğer her şeyden doğru olduğuna neredeyse emindi. Miss Larner'ın onayını aldığında hiçbir kuşkusu kalmayacaktı. Bu sene çoğu kez, Alvin'in unuttuğu şeyleri hatırlatmış, düşüncelerinin neden yanlış olduğunu açıklamıştı. Alvin şimdi de, akıl yürütüşünün yanlış olduğunu ortaya çıkaracak bir gerekçe söylemesini bekliyordu.

Belki de o sırada itiraz etmeye hazırlanıyordu. Demir atölyesinin önünde düşünerek ayakta dikilirken, kasaba yolundan hızla oraya doğru gelen atların nal seslerini işittiler. Elbette bu kadar aceleyle geleninin kim olduğunu görmek için bakındılar.

Gelenler, Şerif Pauley Wiseman ve Alvin'in daha önce hiç

görmediği iki adamdı. Arkalarında, Po Doggly'nin sürdüğü Dr. Physicker'ın at arabası vardı. Yollarına devam edip geçip gitmediler, tam demirci dükkânının yanındaki kıvrımda durdular.

"Bayan Larner," dedi Pauley Wiseman. "Arthur Stuart buralarda mı?"

"Neden soruyorsunuz?" dedi Bayan Larner. "Bu adamlar da kim?

"O burada," dedi adamlardan biri, beyaz saçlı olan. Başparmağı ile işaret parmağı arasında tuttuğu küçük bir kâğıdı kaldırdı. Yabancılardan ikisi de önce kağıda, sonra soğutma evine çıkan tepeye doğru baktı. "Orada," dedi beyaz saçlı adam.

"Bundan başka kanıta ihtiyacınız var mı?" dedi Pauley Wiseman. Seslendiği kişi o sırada at arabasından inmiş, çok kızgın, öfkeli, çaresiz ve bitkin gözüken Dr. Physicker'dı.

"İz sürücüler," diye fısıldadı Bayan Larner.

"Doğru tahmin ettiniz," dedi beyaz saçlı olan. "Orada kaçak bir köleyi saklıyorsunuz, bayan."

"O bir köle değil," dedi Bayan Larner.

"O benim öğrencim. Horace ve Margaret Guester tarafından yasal olarak evlat edinildi."

"Yanımızda sahibinin çocuğun doğum tarihini yazdığı damgalı bir mektup var. Çocuğun o olduğundan şüphemiz yok. Bunu yapma yetkisine sahibiz hanımefendi. Aradığımız kişiyi bulduk ve yasaları yerine getireceğiz. Müdahele ederseniz, buna engel olmuş olursunuz." Adam alçak sesle ve oldukça kibar konuşuyordu.

"Endişelenmeyin Bayan Larner," dedi Dr. Physicker. "Elimde belediye başkanının kaleminden çıkmış bir buyruk var. Yargıç yarın dönene kadar hiçbir şey yapamazlar."

"Elbette onu kasaba hapishanesinde tutabiliriz," dedi Pauley Wiseman. "Kimsenin onu kaçırmasını istemeyiz değil mi?"

"Böyle bir şeye kalkışmaları, onların hiç iyiliğine olmaz," dedi beyaz saçlı iz sürücü. "Onları takip edip, çalıntı şahsi mülk ile kaçan hırsızlar oldukları için vurup öldürebiliriz."

"Daha Guester'lara bile söylemediniz değil mi!" dedi Bayan Larner.

"Nasıl söyleyebilirdim?" dedi Dr. Physicker. "Arthur'u götürmediklerinden emin olabilmek için onlarla kalmak zorundaydım."

"Biz yasayı uyguluyoruz," dedi beyaz saçlı iz sürücü.

"İşte orada," dedi siyah saçlı iz sürücü.

Arthur Stuart soğutma evinin açık kapısının önünde dikilmiş, onlara bakıyordu.

"Olduğun yerde kal evlat!" diye bağırdı Pauley Wiseman. "Kımıldayacak olursan, seni kırbacımın altında pelteye çeviririm."

"Onu tehdit etmenize gerek yok," dedi Bayan Larner. Fakat hepsi tepeye doğru koştuğu için, onu duyan olmadı.

"Canını acıtmayın!" diye bağırdı

"Kaçmazsa bir şey yapmayız," dedi beyaz saçlı iz sürücü.

"Alvin," dedi Bayan Larner. "Sakın bunu yapma."

"Arthur Stuart'ı götürmelerine izin veremem."

"Gücünü bu şekilde, insanlara zarar vermek için kullanma."

"Ama yaptıkları şey..."

"Düşün Alvin. Yarına kadar zamanımız var. Belki yargıç..."

"Onu hapise atacaklar!"

"İz sürücülerin başına bir şey gelirse, olaya diğer insanlar

da dahil olur ve Kaçak Köle Anlaşması'nın uygulanmasını ister. Anlıyor musun beni? Bu, cinayet gibi yerel bir suç değil. Seni yargılamak üzere Appalachee'ye götürürler."

"Burada elim kolum bağlı bekleyemem."

"Koş ve Guesterlara haber ver."

Alvin bir an için bekledi. Şimdi her şey onun kararına bağlıydı. Arthur'u ele geçirmelerine izin vermeden, oracıkta ellerini yakabilirdi. Ama çocuk şimdiden onların arasındaydı, parmaklarını Arthur'un kollarına geçirmişlerdi. Miss Larner haklıydı. O sırada ihtiyaçları olan şey, işleri daha da kötüye götürecek aptalca bir hata değil, Arthur'un özgürlüğünü geri kazanmaktı.

Alvin aceleyle Guesterların evine koştu. Olanları bu kadar sakinlikle karşılamaları onu çok şaşırttı. Sanki son yedi yıldır her an bu şeyin gerçekleşmesini bekliyorlardı. İhtiyar Peg ve Horace sadece birbirine baktı ve İhtiyar Peg tek kelime etmeden kendi giysilerini ve Arthur Stuart'ın giysilerini bir çantaya doldurmaya başladı.

"Neden kendi giysilerini de koyuyor?" diye sordu Alvin.

Horace'ın dudaklarında gergin bir gülümseme belirdi. "Arthur'un geceyi hapishanede tek başına geçirmesine izin vermeyecek. Bu yüzden Arthur'la birlikte kendisini de tutuklattıracak."

Bu gayet anlaşılabilir bir karardı. Fakar Arthur ve İhtiyar Peg Guester gibi insanları hapishanede düşünmek yine de biraz tuhaftı.

"Peki sen ne yapacaksın?" diye sordu Alvin.

"Silahlarımı dolduracağım," dedi Horace, "ve gittiklerinde, onları takip edeceğim.

Alvin ona Bayan Larner'ın, eğer birisi bir iz sürücünün kılına dokunursa diğer herkesin işe karışabileceği ile ilgili an-

lattıkların aktardı.

"Bana daha kötü ne yapabilirler ki? En fazla asarlar. Onlar Arthur Stuart'ı kaçırdıktan sonra onları durdurmak için hiçbir şey yapmayıp oturmaktansa asılmayı tercih ederim. Ve bunu yapabilirim evlat. Zamanında elli kaçak kölenin hayatını kurtardığımı sana anlatmamıştım değil mi? Po Doggly ve ben, onları nehrin bu yakasından alıp, Kanada'ya gönderirdik. Bunu sürekli yapardık."

Alvin, Horace Guester'ın bir kölelik karşıtı olduğunu duyunca hiç şaşırmadı. Hem de fikirlerini, diğerleri gibi lafta bırakmıyordu.

"Alvin, sana bunları anlatıyorum, çünkü yardımına ihtiyacım var. Ben tek başınayım ve onlar iki kişi. Güvenebileceğim hiç kimse yok. Po Doggly ile en son köleyi kurtardığımız günden bu yana yıllar geçti. Bu yüzden artık hangi cephede saf tuttuğunu bilmiyorum. Ama sen... Senin sır tutabilecek biri olduğunu ve Arthur Stuart'ı karım kadar çok sevdiğini biliyorum."

Duyduğu son cümle, Alvin'in bir dakika durup düşünmesine yol açtı.

"Peki siz sevmiyor musunuz efendim?"

Horace, Alvin'e çıldırmış gibi baktı. "Evimde yaşayan bir melez çocuğu alıp götürmelerine izin vermeyeceğim, Al."

O sırada Peggy Guester, kollarının altında iki çantayla alt kata iniyordu. "Beni kasabaya götür Horace Guester."

Dışarıda, yoldan geçen atların seslerini duydular.

"Büyük ihtimalle onlar," dedi Alvin.

"Endişelenme Peg," dedi Horace.

"Endişelenmeyeyim mi?" İhtiyar Peg büyük bir öfkeyle Horace'a döndü. "Bu olay ancak iki şekilde sonuçlanabilir Horace. Ya oğlum güneye götürülüp köle yapılacak, ya da

benim aptal kocam onu kurtarmaya çalışırken öldürülecek. Korkmam için bir sebep yok değil mi?" Sonra, bir anda ağlamaya başladı ve Horace'a sıkıca sarıldı.

Peg Guester'ı kasabaya hanın at arabasıyla Alvin götürdü. İhtiyar Peg en sonunda Pauley Wiseman'ı, geceyi hücrede geçirmesi için izin vermeye ikna ettiğinde, arabanın önünde ayakta dikiliyordu. Pauley Wiseman'ın tek bir şartı vardı: Arthur'u hapishaneden gizlice kaçırmaya çalışmayacaktı.

Pauley Wiseman, onu hapishane hücresine götürürken, "Üzülmenize hiç gerek yok Bayan Guester. Sahibinin çok iyi bir adam olduğuna emin olabilirsiniz. Bana göre bu bölgede yaşayan insanlar köleliği çok kötü bir şey sanıyor," dedi.

Peg Guester hızla ona dönüp, "Madem kölelik düşündüğümüz gibi değil, öyleyse oğlum yerine oraya gitmeye ne dersin Pauley?"

"Ben mi?" Bu fikir, onu eğlendirmekten öteye geçemedi. "Ben beyazım Bayan Guester. Kölelik benim doğama uygun değil."

Alvin, anahtarların Pauley'nin elinden kayıp düşmesini sağladı.

"Çok sakarlaşmaya başladım," dedi Pauley Wiseman.

Goody Guester bir anda ayağını anahtarlığın üzerine koydu. "Lütfen ayağını hemen kaldır Bayan Guester," dedi şerif, "yoksa seni, suça yardım ve yataklık etmek suçuyla tutuklamak zorunda kalacağım."

Ayağını çekti. Şerif kapıyı açtı. İhtiyar Peg içeri girip Arthur Stuart'ı kollarına aldı. Alvin Pauley Wiseman'ın parmaklıklı kapıyı kapatıp kilitlemesini izledikten sonra eve gitti.

Alvin kalıbı kırıp, hâlâ sabanın yüzeyine yapışan killeri temizledi. Demir sert ve sağlamdı ve Alvin'in o zamana kadar gördüğü en iyi sabana dönüşmüştü. İçini araştırdığında

hiçbir kusurla karşılaşmadı. Sabanın kesici kısmını, sanki onu bir tarlada değil, kasap dükkânında kullanmak istiyormuş gibi, keskinleştirdi. Sonra tezgaha bırakıp, güneş doğana ve dünyanın geri kalanı uyanana kadar orada bekledi.

Makepeace evden tam zamanında gelip sabana baktı. Ama Alvin uyuyakaldığı için onu görmedi. Makepeace, onu uyandırıp eve gitmesini söyledi.

"Zavallı çocuk," dedi Gertie. "Eminim dün gece hiç uyumadan, o kahrolası sabanla uğraşmıştır."

"Saban gayet iyi gözüküyor."

"Alvin'in ne kadar yetenekli olduğunu bildiğim için, bundan kuşkum yok."

Makepeace yüzünü ekşitti. "Sen demicilikten ne anlarsın ki?"

"Alvin'i tanıyorum, seni de..."

"Tuhaf çocuk. Ama şu da bir gerçek ki, en iyi işlerini gece çalıştığı zaman yapıyor." Makepeace, bunu söylerken sesinde bir tür şefkat duygusu bile vardı. Ama Alvin o sırada yatağında uyuduğu için konuşulanları işitmedi.

"O melez çocuğa çok değer veriyordu," dedi Gertie. "Uyuyamadığına şaşmamalı."

"Şimdi uyuyor ama," dedi Makepeace.

"Arthur Stuart'ın bu yaşta kölelik yapmaya gönderildiğini düşünsene."

"Yasa yasadır," dedi Makepeace Smith. "Hoşuma gittiğini söyleyemem. Ama bir insan yasalara göre yaşamalıdır. Yoksa dünyada düzen mi kalır?"

"Sen ve senin yasaların..." dedi Gertie. "Hio'nun diğer yakasında yaşamadığımıza çok memnunum, Makepeace, yoksa eminim kendine çırak yerine köle isterdin. Tabi eğer senin için bu ikisi arasında bir fark varsa.""

Bu bir savaş ilanı demekti. Her zamanki kavgalarından biri başlamak üzereydi ki, Alvin'in üst kattan gelen horultularını duyup, birbirlerine bağırmaktan vazgeçtiler. Bütün tartışmalar, aynı şeylerden, acımasız sözler, yıldırıcı hakaretler yüzünden çıktığı için, bu gecelik birbirlerine sadece bakışlarıyla saldırmayı tercih ettiler.

Alvin çok uyumadı ve zor bir gece geçirdi. Tüm bedeni korku, öfke ve arzuyla dolu olduğu için, kendini düşüncelerinin akışına bırakıp huzurlu rüyalara dalmak şöyle dursun, bir türlü yerinde duramadı. Siyah bir sabanın altına dönüştüğünü görüp uyandı, Arthur Stuart'ın kırbaçlandığını görüp uyandı. Yeniden uyandığında, iz sürücülerin birine silah doğrultup tetiği çektiğini, bir başka seferde yine aynı şeyi düşünüp bunu yapmaya cesaret edemediğini, iz sürücülerin Arthur'u alıp götürdüğünü gördü. Tüm bu sırada Arthur, "Alvin, neredesin! Beni götürmelerine izin verme!" diye bağırıyordu.

"Ya uyan ya da sesini kes!" diye bağırdı Gertie." Çocukları korkutuyorsun. "Alvin gözlerini açıp, yattığı tavanarası odasının kapısına baktı. "Çocukların burada değil ki."

"Öyleyse beni korkutuyorsun. Evlat, rüyanda ne gördüğünü bilmiyorum ama, umarım gördüğün şeyler düşmanımın bile başına gelmez. Eğer düşmanının kim olduğunu bilmek istersen, o kişi bu sabah bizzat kocam oluyor."

Gertie'nin Makepeace Smith'ten söz etmesi, Alvin'i harekete geçirdi. Hemen pantolonunu giydi. Bu esnada tavanarasına ne zaman ve nasıl geldiğini, pantolonunu ve çizmelerini kimin çıkardığını merak ediyordu. Bu kısa süre içerisinde Gertie kahvaltı masasını mısır ekmeği, peynir ve şeker şerbetiyle donatmıştı. "Yemek yiyecek vaktim yok efendim," dedi Alvin. "Üzgünüm ama gitmem gerek..."

"Hâlâ zamanın var."

"Hayır efendim, üzgünüm..."

"Ekmeği al o zaman, seni şaşkın. Tüm gün aç karnına çalışmayı mı düşünüyorsun? Hem de bir iki saat bile uyumadan. Daha öğlen bile olmadı.

Böylece Alvin demir ötelyesine çıkan tepeyi tırmanırken, ağzında ekmek lokmaları vardı. Dr. Physicker'ın at arabası ve iz sürücülerin atları hâlâ oradaydı. Alvin bir an için, adamların oraya Arthur Stuart bir şekilde kaçtığı ve iz sürücüler onun izini yitirdiği için geldiklerini düşündü. Hayır, Arthur Stuart hâlâ ellerindeydi.

"Günaydın Alvin," dedi Makepeace. Sonra yanındaki adama döndü. "Çırağımın öğlen vaktine kadar uyumasına izin verdiği için, tüm bölgedeki en yumuşak başlı usta olmalıyım."

Alvin, Makepeace'in onu eleştirdiğini ve ustalık eserinin birmiş bir halde tezgâhta olduğuna aldırmadan ona hâlâ çırak dediğini fark etmedi. Arthur Stuart'ın önünde çömelip, çocuğun gözlerinin içine baktı.

"Geri çekil evlat," dedi beyaz saçlı iz sürücü.

Alvin ona dikkat etmedi bile. O sırada Arthur Stuart'ı gözleriyle inceliyordu. Tüm bedenini araştırıp ona bir zarar verip vermediklerini anlamaya çalışıyordu. Neyse ki henüz bir şey yapmamışlardı. Çocuk sadece korku içindeydi.

"Bize hâlâ cevap vermedin," dedi Pauley Wiseman. "İstediğimiz şeyi yapacak mısın, yapmayacak mısın?"

Makepeace öksürdü. "Beyler, bir keresinde, New England'dayken bir çift kelepçe yapmıştım. Vatana ihanet suçundan yakalanıp, zincirler içinde İngiltere'ye gönderilen bir adam için. Bu zamana kadar hiç kimseye zarar vermemiş, dükkânımın etrafında neşeyle oynayan yedi yaşında bir ço-

cuk için bir kelepçe yapabileceğimi zannetmiyorum..."

"Makepeace," dedi Pauley Wiseman. "Onlara, eğer kelepçeyi yaparsan, bu şeyi kullanmalarına gerek kalmayacağını söyledim."

Wiseman, yerde bacağına yasladığı demir ve tahtadan yapılmış ağır tasmayı gösterdi.

"Yasa böyle diyor," dedi beyaz saçlı iz sürücü. "İnsanlara kölelerin kaçtıkları zaman başlarına ne geldiğini göstermek için, onları evlerine bu şekilde götürmemiz gerekiyor. Ama bu sadece küçük bir çocuk olduğu için ve kaçan kişinin o değil annesi olduğunu bildiğimizden, kelepçelerin yeterli olacağında karar kıldık. Zaten bizim için fark etmez. Her iki durumda da ücretimizi alacağız."

"Siz ve sizin kahrolası Kaçak Köle Anlaşmanız! diye bağırdı Makepeace. "Yasayı, bizleri de köleniz yapmak için kullanıyorsunuz."

"Ben yaparım," dedi Alvin.

Makepeace ona dehşet içinde baktı. "Sen mi!"

"Tasmadan iyidir," dedi Alvin. Aklından geçen ve onlara dile getirmediği şey ise, Arhur Stuart'ın o kelepçeleri bir geceden daha fazla takmasına göz yummayacağıydı. Arthur Stuart'a baktı. "Sana canını hiç acıtmayacak bir kelepçe yapacağım Arthur Stuart."

"Çok akıllıca," dedi Pauley Wiseman.

"Burada sağlıklı düşünen birisini görmek güzel," dedi beyaz saçlı iz sürücü.

Alvin ona bakıp, içindeki tüm nefreti bastırmaya çalıştı. Bunda pek başarılı olamadı ve iz sürücünün ayakkabısına tükürdü.

Siyah saçlı iz sürücü, yaptığı şeyden dolayı suratına bir yumruk geçirmeye hazırlandı. Alvin'in de onunla kapışıp,

kafasını bir iki dakika kadar yere sürtmeye pek isteksiz olduğu söylenemezdi. Ama Pauley Wiseman hemen aralarında girdi. Böyle bir durumda Alvin'le değil, siyah saçlı iz sürücüyle konuşacak kadar mantıklıydı. "Bir demirciyle dövüşmeye cüret ettiğine göre, tam bir ahmak olmalısın. Kollarına baksana."

"Onun icabına bakabilirdim," dedi iz sürücü.

"Anlamanız gerek," dedi beyaz saçlı iz sürücü, "Bu bizim hünerimiz. Kölelerin izini sürüp sürmemek bizim karar verebileceğimiz bir şey değil..."

"Bazı hünerler vardır ki, insan büyüyüp bu hünerden yararlanmaya başlamasındansa, doğduğu gün ölmelidir" diyerek araya girdi. Sonra Alvin'e döndü. "Alvin, o şeyi yapmak için dükkânımı kullanmanı istemiyorum."

"Baş belası olmaktan vazgeç artık Makepeace," dedi Pauley Wiseman.

"Lütfen," dedi Dr. Physicker, "Çocuğa iyilikten çok kötülük ediyorsun."

Makepeace, geri çekildi. Amacının karşısındakilere kibarlık yapmak olduğu söylenemezdi.

"Ellerini bana uzat Arthur Stuart," dedi Alvin.

Alvin, bir iple Arthur'un bileklerini ölçer gibi yaptı. Aslında, tüm işi zihninde gerçekleştiriyor, bu sırada, yapacağı kelepçeyi gözünün önünde canlandırıyordu. Uçları sivri olmayan, mümkün olduğunca hafif, Arhur'un canını hiç acıtmayacak bir kelepçe yapacaktı.

Hepsi ayakta dikilip, Alvin'i çalışırken izledi. Bu gördükleri en rahat, en kusursuz çalışma şekliydi. Alvin bu kez hünerini, onlara belli etmeyecek şekilde kullandı. Demir çemberi çekiç darbeleri altında şekillendirdi ve tam istediği şekle soktu. Her bir kelepçenin iki yarısı birbirine uydu. Böylece

kayıp, takan kişinin cildine zarar vermeyeceklerdi. Tüm bu sırada Arthur'un onun için demir ocağının körüğünü nasıl çalıştırdığını, çalıştığı sırada yanında dikilip onunla konuştuğu günleri hatırladı. Şimdi o günler sonsuza dek geride kalmıştı. Onu bu gece kurtarsalardı bile, iz sürücüler tarafından yakalanmasını engellemek için Kanada'ya götürmek zorunda kalacaklardı.

"Çok iyi iş çıkardı," dedi beyaz saçlı iz sürücü. "Daha önce senin kadar iyi bir demirci görmemiştim."

Makepeace, demir atölyesinin karanlık köşesinden seslendi. "Kendinle bu kadar gurur duyma Alvin. Ne dersin, istersen ustalık eserin bu kelepçeler olsun?

Alvin, bulunduğu yere doğru bakıp karşılık verdi. "Ustalık eserim, tezgâhta duran o saban Makepeace."

Alvin ustasına ilk kez adıyla sesleniyordu. Makepeace'ın ona acımasızca davrandığı günlerin sona ermesine çok az kaldığını belli etmek ister gibiydi.

Makepeace onu anlamamazlıktan geldi. "Benimle nasıl konuştuğuna dikkat et evlat! Ustalık eserin, ben ne dersem o olacak ve..."

"Hadi ufaklık, şu kelepçeleri bir deneyelim bakalım." Görünüşe bakılırsa beyaz saçlı adam Makepeace'ın söyledikleriyle pek ilgilenmiyordu.

"Henüz değil," dedi Alvin.

"Öyleyse soğumaları için suya sok."

"Bunu yaparsam, şekilleri biraz değişir ve çocuğun kollarını kesip kanatabilir."

Siyah saçlı iz sürücü gözlerini devirdi. Melez bir çocuğun kolunun biraz kanaması neden umurunda olsundu ki?

Ama siyah saçlı iz sürücü o beklemezse, bu duruma kimsenin katlanmayacağını bildiğinden, "Acelemiz yok," dedi.

"Fazla vakit alacağını sanmıyorum."

Demir atölyesinin farklı köşelerinde oturup, tek kelime etmeden beklediler. Sonra Pauley, havadan sudan konuşmaya başladı ve iz sürücüler, hatta Dr. Physicker bile, iz sürücüler sanki kasabalarını olağan bir sebepten dolayı ziyaret etmiş gibi çene çalmaya başladı. Belki de, böyle davranarak iz sürücüleri yumuşatacaklarını, çocuğu nehrin diğer yakasına götürdüklerinde ona acımasızca davranmalarına engel olacaklarını zannediyorlardı. Alvin, onlardan nefret etmemek için böyle düşünmek zorundaydı.

Ayrıca aklında bir fikir şekilleniyordu. Arthur'u bu gece kaçırması yeterli değildi. Alvin, iz sürücülerin Arthur'u bulamayacakları bir çözüm geliştirebilir miydi?

"İz sürücülerin yanında taşıdığı o kutularda ne var?" diye sordu.

"Çok fazla şey merak ediyorsun," dedi siyah saçlı iz sürücü.

"Bunda gizlenecek bir şey yok," dedi beyaz saçlı iz sürücü. "Her köle sahibi, doğdukları ya da satın alındıkları gün, köleleri için bir kutu yapar ve bu kutulara onların derilerinden küçük bir parça, saç tellerini, bir damla kanlarını koyar. Hatta kölesinin bedeninden bir parça et koparıp koyan köle sahipleri bile vardır.

"Size de bu şeylerden kölelerin kokusunu mu alıyorsunuz?"

"Oh hayır, kokusu değil. Biz kan kokusunun izini süren tazılar değiliz Bay Demirci."

Alvin, 'Bay Demirci' diyerek onun gurunu okşamaya çalıştıklarının farkındaydı. Bunun kendisini memnun ettiğini zannetmeleri için biraz gülümsedi.

"Öyleyse ne işe yarıyorlar?"

"Bizim hünerimiz de bu işte," dedi beyaz saçlı iz sürücü. "Bunun nasıl işe yaradığını kim bilebilir? O şeylere bakınca, zihnimizde aradığımız kişinin resmi canlanıyor,"

"Hiç de öyle değil," dedi siyah saçlı iz sürücü.

"Bilemiyorum. Bana böyle.oluyor."

"Ben nerede olduğunu anlayabilirim. Ruhunun derinliklerini görür gibi. Tabi eğer yeterince yakınlarındaysam. Aradığım kölenin ruhu, ateş gibi ışıldar." Siyah saçlı iz sürücü sırıttı. "Çok uzak mesafeleri görebilirim."

"Bana da göstereblir misin?" diye sordu Alvin.

"Görecek bir şey yok," dedi beyaz saçlı ukala.

"Sana göstereceğim evlat," dedi siyah saçlı iz sürücü. "Ben arkamı döneceğim ve siz çocuğu dükkânın içinde istediğiniz yere götüreceksiniz. Omzumun üzerinden işaret edip, nerede olduğunu söyleyeceğim.

"Bu da nereden çıktı şimdi?" dedi beyaz saçlı iz sürücü.

"Demir soğuyana kadar yapacak bir şeyimiz yok. Kutuyu bana ver."

Siyah saçlı iz sürücü atıp tuttuğu şeyi yaptı. Eliyle işaret ettiği her seferde, Arthur Stuart'ın nerede olduğunu bildi. Ama Alvin iz sürücünün içini okuyup, ne yaptığını, ne gördüğünü ve bunun kutudaki şeyler ile ne ilgisi olduğunu anlamaya çalıştığı için, ne kadar başarılı olduğuna dikkat etmedi. Arthur Stuart'ın bedeninin yedi yıllık kurumuş parçalarının nasıl oluyor da onu görmelerine yardımcı olduğunu çözemedi.

Sora, iz sürücünün ilk başta Arthur Stuart'ı hemen işaret etmediğini fark etti. Parmağını insanlar arasında dolaştırıyor, ancak bir süre sonra Arthur Stuart'ı seçebiliyordu. Sanki demirci dükkânında arkasındaki kişilerden hangisinin Arthur Stuart olduğunu çıkarmaya çalışıyor gibiydi. Kutu bulmak için değil, tanımak içindi. İz sürücüler herkesi görebiliyor,

fakat kutudaki şeyler olmadan kimin kim olduğunu söyleyemiyordu.

Dolayısıyla, gördükleri şey Arthur'un ne zihni, ne de ruhuydu. Aradıkları bedeni, diğer herkesin bedeni gibi görüyor, onu diğerlerinin arasından seçiyorlardı. Alvin, seçtikleri şeyin ne olduğunu gayet iyi biliyordu. Yaşamı boyunca o kadar insanı iyileştirdikten sonra, insanların hepsinin, bedenlerinden koptuktan sonra yaşamaya devam eden parçaları dışında aynı olduğunu öğrenmişti. Bu parçalar her kişi için farklı, ama insanın bedeninin her parçasında aynıydı. Tanrı'nın imzası, ya da İncil'de bahsedildiği gibi şeytanın varlığının işareti... Önemi yoktu. Alvin, o kutudaki şeyin, Arthur yaşasa da ölse de, onun dünyadaki varlığını devam ettirecek şey olduğunu biliyordu.

Bu parçaları değiştirebilirim, bedeninin her noktasındaki parçaları değiştirebilirim, diye düşündü Alvin. Demiri altına, suyu şaraba dönüştürmek gibi... Bunu yaparsa, kutudaki şeyler iz sürücülerin hiçbir işine yaramazdı. Arthur'ı istedikleri kadar arasınlar; onun yüzünü görüp kim olduğunu çıkarmadıkları sürece, Alvin'in küçük dostunu bulmaları olanaksızdı.

Hepsinden iyisi, neler olup bittiğini ruhları bile duymayacaktı. Kutunun içindeki şeyler hiç değişmeyecekti. Tüm dünyayı araştırsalar da, o kutudaki saçın ya da tırnak parçasının eşleştiği çocuğu asla bulamayacak ve bunun nedenini hiçbir zaman anlayamayacaklardı.

Bunu yapacağım, diye düşündü Alvin. Ne yapıp edip, onu değiştirmenin yolunu bulacağım. Tüm vücudunda bu işaretlerin milyonlarcası olsa da, her birini değiştirmeyi başaracağım. Bunu bu gece yapacağım ve Arthur sonsuza dek güvende olacak.

Demir soğumuştu. Alvin Arthur'un önünde diz çöküp, kelepçeyi dikkatli hareketlerle taktı. Kelepçeler bileklerine o kadar iyi uydu ki, sanki yapmadan önce onun bedeninin kalıbını çıkarmıştı. Kelepçeleri birbirine hafif bir zincir bağlıyordu. Alvin Arthur'un gözlerinin içine bakıp, "Korkmana gerek yok," dedi.

Arthur Stuart bi şey söylemedi.

"Seni unutmayacağım," dedi Alvin.

"Elbette," dedi siyah saçlı iz sürücü. "Ama şayet bu ufaklık buradan sahibinin evine doğru giderken, aklına tehlikeli düşünceler gelecek olursa, seni şimdiden uyarayım: ben ve arkadaşım asla aynı anda uyumayız. Bir iz sürücü olmanın bir parçası da, yaklaşmakta olan insanları hissedebilmektir. Seni on mil öteden bile görebilirim demirci çocuk."

Alvin ona sadece baktı. İz sürücü en sonunda, dudaklarında alaycı bir gülümseme ile uzaklaştı. Arthur Stuart'ı, beyaz saçlı iz sürücünün atına yerleştirdiler. Ama Alvin, Hio'nun diğer yakasına geçtikleri gibi Arthur Stuart'ı yürüteceklerini düşündü. Acımasız insanlar olduklarından değil, ama iz sürücülerin bir kaçağa iyi davranmaya çalıştıklarının düşünülmesini istemezlerdi. Dahası, yaptıkları şeyin diğer kölelere ibret olması gerekirdi değil mi? Yedi yaşında bir çocuğu başı öne eğik, ayaklarından kanlar akar bir halde yürürken görünce, çocukları ile beraber kaçmadan önce iki kez düşünecek, iz sürücülerinin insaflarının olmadığını anlayacaklardı.

Pauley ve Dr. Physicker de onlarla birlikte gitti. Arthur Stuart'a özgür topraklarda şiddet uygulamadıklarından emin olabilmek için, onları Hio Nehrine kadar geçirecek, nehrin diğer yakasına geçişlerini izleyeceklerdi. Ellerinden gelen en iyi şey buydu.

Makepeace'in söyleyecek fazla sözü yoktu, bu yüzden

kısa kesti: "Gerçek bir erkek asla kendi arkadaşını kelepçelemez," dedi Makepeace Smith. "Eve gidip ustalık belgelerini imzalayacağım. Yarın gece seni dükkânımda ve evimde görmek istemiyorum."

Alvin'i demir ocağının başında bırakıp gitti.

Onun gidişinin üzerinden beş dakika geçmemişti ki, Horace Guester geldi.

"Hadi, gidiyoruz," dedi.

"Hayır," dedi Alvin. "Geldiğimizi görebilirler. Takip edildiklerini anlarlarsa, şerife söyleyebilirler."

"Başka seçeneğimiz yok. İzlerini kaybedemeyiz."

"Benim ne olduğum ve neler yapabildiğimle ilgili biraz olsun fikrin var sanıyordum," dedi Alvin. "Şimdi bile avucumun içinde gibiler. Uyumak için yolculuklarına ara verdiklerinde Hio'ya bir mil bile yaklaşmış olmayacaklar."

"Bunu gerçekten yapabilir misin?"

"İnsanların, uykularının nasıl geldiğini biliyorum. Appalachee'ye vardıkları anda uykularını getirebilirim."

"Hazır bunu yapmışken, neden onları öldürmüyorsun?"

"Yapamam."

"Onlar insan değil! Onları öldürmek cinayet sayılmaz!"

"Elbette insanlar," dedi Alvin. "Dahası, eğer onları öldürürsem, Kaçak Köle Anlaşmasını ihlal etmiş oluruz."

"Şimdi de başıma avukat mı kesildin?"

"Bayan Larner bana açıkladı. Yani, ben oradayken Arthur Stuart'a anlattı. Arthur, geçen sonbahar ondan her şeyi öğrenmek istedi. ' İz sürücüler beni götürmeye gelirse babam onları öldürmez mi?' diyince, Bayan Larner ona böyle bir şey olursa kasabaya daha fazla iz sürücü geleceğini ve bu kez seni ve Arthur Stuart'ı asacaklarını söyledi."

Horace'ın yüzü kızardı. Alvin, Horace açıklayana kadar

bunun nedenini anlayamadı: "Bana baba dememeli. Onu hiçbir zaman evimde istemedim." Yutkundu. "Ama yine de haklı. Bir işe yarayacağını bilseydim, o iz sürücülerin hepsini öldürürdüm."

"Öldürmek yok," dedi Alvin. "Her şeyi öyle iyi ayarlayacağız ki, Arthur'u bir daha asla bulamayacaklar."

"Biliyorum. Onu atımla Kanada'ya götüreceğim. Göle kadar gidip, oraya gemiyle ulaşacağız."

"Hayır efendim," dedi Alvin. "Onu hiçbir yerde bulamamalarını sağlayabilirim. Onu sadece iz sürücüler gidene kadar saklamalıyız."

"Nereye?"

"Soğutma evine, eğer Bayan Larner izin verirse..."

"Neden orası?"

" Çünkü evin her yerini tılsımlarla doldurdum. Bunu öğretmen bayan için yaptığımı zannediyorum. Ama gerçekte sanırım aslında hepsini Arthur Stuart için yapmışım."

Horace sırıttı. "Sen gerçekten mûcizevi bir çocuksun Alvin. Bunu biliyor muydun?"

"Belki de. Keşke bilseydim..."

"Gidip Bayan Larner'a evini kullanıp kullanamayacağımızı soracağım."

"Eğer Bayan Larner'ı tanıyorsam, lafını bitirmeden önce sana evet diyecektir."

"Öyleyse ne zaman başlıyoruz?" Yetişkin bir adamın, ne zaman başlayacaklarını ona sorması Alvin'i çok şaşırttı.

"Sanırım karanlık çöktüğü gibi. Şu iki iz sürücü uyuyakalır kalmaz."

"Bunu gerçekten yapabilir misin Alvin?"

"Evet, onları sürekli izlersem... Aslında buna tam olarak izlemek denemez. Daha çok, nerede olduklarının izini sürü-

yorum. Bu yüzden, yanlış insanları uyutmam olanaksız."

"Peki şu anda onları izliyor musun?"

"Nerede olduklarını biliyorum."

"Öyleyse izlemeye devam et." Horace biraz korkmuş gözüküyordu. Hissettikleri neredeyse, Alvin yedi yıl önce, mezarlıkta gömülen kızın yerini bildiğinde hissetikleri ile aynıydı. Alvin'in, Horace'ın bildiği tılsımların çok ötesinde, olukça tuhaf şeyler yapabildiğini bildiği için korkuyordu.

Beni tanımıyor musun Horace? Benim hâlâ Alvin, sevdiğin, güvendiğin ve defalarca yardım ettiğin çocuk olduğumu bilmiyor musun? Düşündüğünden daha güçlü, algılamakta güçlük çektiğin hünerlere sahip olduğumu keşfetmen, tehlikeli biri olduğum anlamına gelmez. Korkman için hiçbir sebep yok. Horace'ın yüzündeki korku ifadesi, sanki Alvin'in sözlerini duymuş gibi yok oldu. "Alvin, karım ve ben sana güveniyoruz. Sana bu kadar ihtiyaç duyduğumuz şu anda, bizimle birlikte oluğun için Tanrı'ya şükürler olsun. Yüce Tanrı'nın bizi gözettiğinden şüphem yok." Horace gülümsedi, sonra arkasını dönüp dükkândan ayrıldı. Horace'ın sözleri Alvin'in mutlulukla dolmasını, kendinden daha da emin olmasını sağladı. Belki de Horace'ın hüneri, insanların kendilerini ihtiyaç duydukları şekilde görmelerini sağlamak...

Alvin düşüncelerini hemen iz sürücülere yoğunlaştırdı. Böceğini bulundukları yere gönderip orada kalmasını sağlayarak onları takip etti. Vücutları, etraflarındaki yeşil şarkının içinden kara fırtınalar gibi hareket ediyordu ve Arthur Stuart'ın küçük şarkısı, ikisinin arasında ışıldıyordu. Sanırım siyah ve beyazın, parlak ve özünde karanlık ile bir ilgisi yok, diye düşündü Alvin. Elleri, tezgâhta yaptığı işle meşgul olsa da, ne yaparsa yapsın dikkatini veremiyordu. Sekiz Yüzlü Tepede, anlamadığı güçlerin yardımını alması dışında, daha

önce hiç bu kadar uzak bir mesafede bulunan birini izlememişti.

En kötüsü de bu adamların, sırf Alvin yeterince dikkatini vermediği için Arthur Stuart'la birlikte kaçıp gitmesi, Alvin'in çocuğu Appalachee ve ötesinde, tüm Beyaz adamların diğer Arthur Stuart'ın İngiltere Kralının kölesi olduğu, dolayısıyla Siyahların kölelerin kölesi olduğu Güney bölgesinde kaybetmesi olurdu. Arthur Stuart'ı bu kadar kötü bir yerde kaybedemem. Ona, sanki bizi birbirimize bağlayan bir ip varmış gibi sıkı tutunmalıyım.

Neredeyse bunu düşündüğü, kendisini o melez çocuğa bağlayan bir ip hayal ettiği anda, aklından geçenler gerçek oldu. Havada, Alvin'in bir atomun ne olabileceğini düşündüğü sırada gözünün önünde canlandırdığı kadar ince bir ip belirdi. Tek bir yöne, Alvin'i Arthur Stuart'a götürecek yöne doğru ilerliyor, onları yürek yüreğe birleştiriyordu. Alvin, sanki ip canlıymış gibi, 'Onunla kal,' dedi. İp, sanki bu söze cevap olarak daha da parlayıp kalınlaştı. Alvin, bu şeyi, bakan herkesin görebileceğini düşündü.

Fakat gözleri ile baktığında ipi göremiyor, ip, ancak gözleri ile bakmadığında ortaya çıkıyordu. Böyle bir şeyin hiçlikten değil, Alvin'in zihni dışında başka hiçbir modele uymaksızın yaratılması, Alvin'i şaşkına uğrattı. Bu bir Yaratı, diye düşündü Alvin. Benim ilk, görünmez yaratım. Ama bu şey gerçek ve beni bu gece Arthur Stuart'a götürüp, küçük dostumu özgürlüğüne kavuşturmama yardım edecek.

Peggy küçük evinde hem Alvin'i, hem Arthur'u izledi; bir ona bir diğerine bakarak, Arthur'u, Alvin'in ölmesi ya da esir alınmasına malolmayacak bir kurtuluşa kavuştucak bir yol bulmaya çalıştı. İz sürücüler korkunç hünerlerini kullanmakta çok becerikliydi. Bazı yollarda Alvin ve Horace'ın Arthur'u

kaçırdıklarını, fakat sonradan yeniden yakalandıklarını görüyordu.

Bu yüzden, Alvin neredeyse varolmayan ipliğini örerken onu umutsuzca izedi. Fakat Arthur Stuart'ın kalp ateşinde bir özgürlük olasılığı olduğunu ilk defa o zaman gördü. Bu, ipin Alvin'i çocuğa götürmesinden kaynaklanmıyordu. - Alvin'in iz sürücüleri bulup onları uyuttuğunu, Alvin ipi dokumadan önce izlediği pek çok yolda görmüştü-. Bu o kadar küçük bir olasılıktı ki, onu gösteren hiçbir yol yoktu. Ya da belki de –bu daha önce hiç aklına gelmemişti- yaratım eylemi doğal düzeni öyle ihlal ediyordu ki, Peggy kendi hüneriyle, buna bağlı olan yolları her şey bitene kadar göremiyordu.

Ama Alvin'in doğum anında bile onun görkemli geleceğini görmemiş miydi? Onun en saf cam ya da buzdan yapılma bir şehir kuracağını görmemiş miydi? Alvin'in şehrinin meleklerin dilleri ile konuşup, Tanrı'nın gözleriyle gören insanlarla dolu olduğunu görmemiş miydi? Alvin'in Yaratıcılığa giden yola ulaşması, yaşadığı sürece daima mümkündü. Fakat bir meşale –Peggy gibi sıra dışı bir meşale bile- özel bir yaratım eylemini görebilecek hünere asla sahip olamazdı.

Karanlık çöktükten ve iz sürücüler Hio'nun uzak yakasında bir dinlenme yeri bulduktan sonra, Alvin'in onları uyutuşunu izledi.

Alvin ve Horace'ın demirci dükkânında buluşup, Hatrack Mouth'tan geri dönen Şerif ve Dr. Physicker ile karşılaşmaktan kaçınarak Hio'ya orman yolundan gitme planları yaptığını gördü. Ama onlara fazla aldırış etmedi. Şimdi yeni bir umut doğduğu için tüm dikkatini Arthur'un geleceğine verip, Arthur'un özgürlüğüne çıkan yeni yolların o sırada olup biten olayların hangileriyle ilişkili olduğunu anlamaya çalıştı.

Seçim ve değişimin belirgin anını bulamadı. Peggy'ye

göre bu da demek oluyordu ki, her şey Alvin'in o gece gerçek bir Yaratıcı'ya dönüşmesine bağlıydı.

"Oh Tanrım," diye fısıldadı, "eğer bu çocuğa böyle bir yetenek bahşettiysen, bunu ona şimdi, bu gece öğretmen için sana dua ediyorum."

Alvin, nehir kenarındaki gölgelerin yüzünü gizlediği, iyi ışıklandırılmış bir nehir teknesinin geçmesini bekleyen Horace'ın yanında ayakta dikiliyordu. Teknede, müzisyenler neşeli şarkılar çalıyor, insanlar güvertelerde çiftler halinde dans ediyordu. Gerçek bir çocuk bu gece köle olmak üzere başka bir yere götürülürken, bu insanların çocuklar gibi eğlenmeleri Alvin'i öfkelendirdi. Yine de gördüğü insanların kötülük peşinde olmadıklarını ve tanımadıkları biri acı çekerken mutlu oldukları için başkalarını suçlamanın adil olmadığını biliyordu. İnsanların davranışları buna göre ölçülseydi, dünya da mutluluk adına hiçbir şey kalmazdı, diye düşündü Alvin. Hayat bu şekilde sürüp gittikçe, binlerce insanın farklı farklı dertlerden muzdarip olmadığı bir an bile olmayacak.

Gemi bir dönemeçten geçip gözden kaybolduğu anda, arkalarındaki ormanda şiddetli bir çarpışma sesi duydular. Aslında bunu duyan sadece Alvin'di ve duyduğu şeyin ona çarpma sesi gibi gelmesinin tek sebebi, o sırada tüm duyularını ormanın yeşil şarkısına teslim etmiş olmasıydı. Horace her şeyi ancak birkaç dakika sonra duydu. Onları takip eden her kimse, bir Beyaz adama göre oldukça sinsice hareket ediyordu.

"İşte şimdi yanıma bir silah almadığım için pişmanım," diye fısıldadı Horace.

Alvin başını salladı. "Bekle ve izle," diye fısıldadı.

Beklediler. Kısa süre sonra bir adamın ormandan çıkıp, kendini bayırdan başağı bırakarak, suyun bir teknenin ka-

raya vurduğu çamurlu kenarına indiğini gördüler. Ortalıkta kimse olmadığını görünce, etrafına bakındı, iç geçirdi ve teknenin içine atladı. Arkasını dönüp teknenin kıç kısmına oturdu ve çenesini ellerine yaslayarak asık bir suratla bekledi.

Horace bir anda kahkaha atmaya başladı. "Öldüğümde kemiklerimi köpeklere atsınlar ki, bu bizim ihtiyar Po Doggly'den başkası değil."

Teknedeki adam başını arkaya yaslayınca, Alvin sonunda onu ay ışığının altında görebildi. Onun Dr. Physicker'ın sürücüsü olduğuna kuşku yoktu. Ama Horace bu durumdan hiç rahatsız gözükmüyordu. Çoktan nehrin kenarına inip etrafına su sıçratarak tekneye girmişti. Po Doggly'ye o kadar şiddetli sarılıyordu ki, teknenin dengesini kaybedip ters dönmek üzere olduğunu ikisi de fark etmeseydi, duracağı yoktu. Bunun ardından tek kelime etmeden, ağırlığı dengelemek için teknenin iki yanına geçtiler ve yine tek kelime etmeden Po Doggly küreklerin başına geçerken, Horace oturduğu yerin altından küçük bir kova çıkarıp tekneye dolan suyu boşaltmaya başladı.

Alvin bir an için bu iki adamın birlikte ne kadar uyumlu gözüktüklerine bakıp hayret etti. Sormasına bile gerek yoktu- bu şeyi daha önce defalarca yaptıkları her hallerinden anlaşılıyordu. Her biri diğerinin ne yapacağını bildiği için, fazla düşünmeden hareket ediyorlardı. İkisi de kendi görevini yerine getiriyor, diğerinin eksik ya da yanlış bir şey yapıp yapmadığını kontrol etmeye gerek duymuyordu.

Dünyadaki her şeyi oluşturan tane ve tanecikler gibi; Alvin'in zihninde hayalini kurduğu atomların dansı gibi... Bunu daha önce hiç fark etmemişti ama insanlar da atomlar gibi olabilirdi. İnsanlar neredeyse her zaman düzensiz bir halde hareket ediyor, hiç kimse başkalarına güvenecek ya da

diğerlerinin güvenini kazanacak kadar uzun süre hareketsiz kalmıyordu. Aynı, Alvin'in düşüncesine göre, atomların Tanrı onlara kim olduklarını öğretip, onları yapmaları gereken işle görevlendirmeden önce içinde bulundukları hâl gibi. Fakat, Hatrack River'da yaşayan herkesin diğer herkesi az da olsa tanıdığı gerçeği hesaba katılmayacak olursa, birbirlerini tanıdıklarını hiç kimsenin söylemeyeceği bu iki adam, bir zamanlar çiftçi olan, fakat daha sonra kendini Dr. Physicker'ın sürücülüğünü yapacak kadar küçülten Po Doggly ile bu kasabanın ilk sakini olan ve işleri çok iyi giden Horace Guester farklıydı. Birlikte ayrılmaz bir ikili gibi çalıştıkları kimin aklına gelirdi? Ama bunun nedeni, birinin diğerini tam olarak, bir atomun Tanrı'nın ona verdiği ismi bildiği kadar tanıması; her birinin yerini ve yapması gereken görevi bilmesiydi.

Tüm bu düşünceler Alvin'in aklından o kadar hızlı geçti ki, Alvin ne düşündüğünün farkında bile değil gibiydi. Fakat aradan yıllar geçtikten sonra, o gün anladığı şu şeyi dün gibi hatırlıyor olacaktı: Bu iki adam kurdukları dostlukla, Alvin'in ayaklarının altındaki toprak, yaslandığı ağaç kadar gerçek ve sağlam bir şey yaratmıştı. Bunu çoğu insan göremez, onlara yaşamın onları getirdiği tesadüflerin bir eseri olarak bir teknede birlikte oturan iki adam gözüyle bakabilirdi ancak. Belki de diğer atomlar da, bir demir taneciğini oluşturan atomları, tesadüf eseri yan yana gelmiş olan iki atomdan ibaret görüyordu. Belki de, bir araya gelip kusursuz bir uyum içine giren iki atomun ne kadar değerli bir şey yarattığını anlayabilmek için, onlardan Tanrı kadar uzak ya da büyük olmak gerekiyordu. Fakat bir atomun, içinde bulunduğu muhteşem sistem içindeki rolünü bilmemesi, onun gerçek ya da demirin sağlam olmadığı anlamına gelmiyordu.

Peki eğer ben bu atomlara hiçlikten çıkıp bir birlik

oluşturarak, demiri altına dönüştürmeyi, hatta Arthur'un vücudundaki gizli ve görünmez kişisel işaretleri değiştirmeyi öğretebilirsem, Yaratıcı, atomlara yaptığı şeyi insanlara da yaparak, onlara da yeni bir düzen öğretemez, güvenebileceği yeterince insan bulduktan sonra onları bir araya getirip yeni, güçlü ve demir kadar gerçek bir şeye dönüştüremez mi?

"Alvin, gelecek misin, yoksa sonsuza kadar orada dikilmeyi mi düşünüyorsun?"

Alvin neler düşündüğünün farkında değil gibiydi. Ama etkisinde kaldığı bu düşünceleri unutmadı. Bayırdan aşağı çamura doğru kayarken bile, her şeyi anlaması için çok fazla yıl, yol ve gözyaşı geçmesi gerekecek olsa da o sırada aklından geçen şeyleri asla unutmayacağını biliyordu.

"Seni gördüğüme sevindim Po," dedi Alvin. "İlk başta, senden bile gizlediğimiz bir şey yaptığımızı düşünüyordum."

Po kürekleri çekerek tekneyi kıyıya yaklaştırdı ve Alvin'in ayakları ıslatmadan tekneye çıkabilmesi için ipi gevşetti. Alvin buna aldırmadı.Yok Edici'nin onu öldürmek için suyu kullandığını bildiği için doğal olarak sudan çok çekiniyordu. Ama o gece su ona tehlikesiz gözükmüştü. Yok Edici ya kendini göstermiyordu, ya da bulundukları yerden çok uzaktaydı. Belki de bu, Alvin'i hâlâ Arthur'a ulaştıran ince ipin etkisiydi- belki de bu o kadar güçlü bir Yaratıydı ki, Yok Edici ona zarar vermek için suyu kullanacak gücü kendisinde bulamıyordu.

"Oh, elbette gizli bir şey yapmıyoruz Alvin," dedi. "Sen bizi bilmezsin. Sen Hatrack River'a gelmeden- daha doğru geri dönmeden- önce, ben ve Po, olabildiğince çok kaçak köleyi buradan alıp, onların Kanada'ya kaçmalarına yardım ederik.

"İz sürücüler hiç farkınıza vardı mı?" diye sordu Alvin.

"Eğer bir köle buraya kadar gelebilmişse, iz sürücüler onun izini kaybetmiş demektir," dedi Po. "Buraya ulaşabilen kölelerin çoğu, sahiplerinin sakladığı kişisel eşya kutusunu çalanlardır."

"Dahası, tüm bunlar Kaçak Köle Anlaşmasından önceydi," dedi Horace. "İz sürücüler bizi orada öldürmedikleri sürece, yasalara göre kılımıza dokunamazlardı."

"Hem o zamanlar kasabamızın bir meşalesi vardı," dedi Po.

Horace hiçbir şey söylemedi, sadece tekneye bağlı ipi çözüp kıyıya fırlattı. İpin çözüldüğü anda Po kürek çekmeye başladı ve Horace kendisini teknenin ilk sarsıntılarına çoktan hazırlamıştı. Yaptıkları her harekette birbirlerini bu kadar iyi tanımaları bir mucizeydi. Alvin, böyle bir şeyin mümkün olduğunu görmenin mutluluğuyla kahkaha attı ve binlerce insanın böyle bir uyuma kavuşarak birlikte hareket edeceği günün hayalini kurdu. Böyle bir halkın karşısında kim durabilirdi?

"Horace'ın kızı gidince, kasabaya gelen köleleri önceden bilmek için hiçbir yolumuz kalmadı." Po başını salladı. "Her şey bitmişti. Ama Arthur, kollarında kelepçelerle güneye götürülünce, benim tanıdığım Horace'ın nehrin karşısına geçip çocuğu geri getirmek için yapmayacağı şey olmadığını biliyordum. Bu yüzden iz sürücüleri bıraktığım gibi, Hio'dan uzaklaştım ve at arabasını bırakıp doğrudan buraya geldim."

"Bahse girerim Dr. Physicker fark etmiştir," dedi Alvin.

"Elbette fark etti, seni aptal!" dedi Po. "Oh, galiba benimle dalga geçiyorsun. Her neyse, buraya geldiğimi fark edince, 'Dikkatli ol, o adamlar gerçekten tehlikeli,' dedi. Ben de 'Merak etme, dikkat edeceğim' dedim. O da bunun üzerinde, 'Her şey o kahrolası şerif Pauley Wiseman'ın suçu. Çocuğu

bu kadar çabuk almalarına izin vermeyebilirdi. Bölge hakimi gelene kadar Arthur Stuart'ı tutabilseydik, belki de karara karşı çıkabilirdik. Ama Pauley her şeyi yasal hale getirdi ve o kadar hızlı hareket etti ki, o çocuğun gitmesini, Hatrack River'dan ayrılıp bir daha geri gelmemesini istediğine yemin edebilirim,' dedi. Ona inanıyorum Horace. Pauley Wiseman, İhtiyar Peg okul meselesinde onun fiyakasını bozduktan sonra, Arthur'u asla sevmedi."

Horace homurdandı ve dümeni çok az döndürdü; tam bu sırada Po, teknenin karşı kıyıya düzgün bir şekilde yanaşması için kürekleri gevşetti. "Ne düşünüyorum biliyor musun?" dedi Horace. "Bence yaptığın iş senin için yeterli değil Po."

"İşimden memnunum," dedi Po Doggly.

"Düşündüm de, bu sonbahar vilayet seçimleri yapılacak ve yeniden seçilecekler arasında şerif de var. Bence artık Pauley Wiseman'ı yerinden etme zamanı geldi.

"Sonra da ben şerif olacağım öyle mi? Böyle bir şey, benim gibi kasabada adı çıkmış bir sarhoşun böyle bir göreve gelmesi mümkün mü zannediyorsun?

"Doktor için çalıştığın süre boyunca ağzına bir damla alkol koymadın, bu yolculuktan canlı çıkıp Arthur'u kasabaya sağsalim götürebilirsek herkesin gözünde bir kahraman olacağına eminim."

"Kahraman ha? Saçmalık! Çıldırdın mı Horace? Bu yaptığımızı başkalarına anlatırsak, beyinlerimizi çavdar ekmeğine sürebilmek için başımıza ödül koyarlar ve Hio'dan Camelot'a kadar herkes peşimize düşmeye başlar."

"Eğer demek istediğin buysa, yaşadığımız hikâyeyi cümle âleme anlatacak değiliz. Ama söylentiler nasıl yayılır bilirsin. İyi insanlar, senin ve benim yaptığımız şeyi eninde sonunda öğrenecektir."

"Öyleyse sen şerif ol Horace."

"Ben mi?" Horace sırıttı. "Benim bir adamı kodese attığımı gözünün önüne getirebilir misin?"

Po hafifçe gülümsedi. "Sanırım hayır."

Kıyıya vardıklarında, hareketleri yine hızlandı ve kusursuz bir uyum içine girdi. Birlikte çalıştıkları son seferin üzerinden bu kadar yıl geçmiş olmasına inanmak güçtü. Sanki ne yapması gerektiğine bedenleri karar veriyor gibiydi. Po, ayak bileğine kadar gelen suya atladı ve çok fazla su sıçratmamak için tekneye yaslandı. Bunun üzerine tekne biraz sarsıldı, fakat Horace hiç vakit kaybetmeden sarsılan tarafa abandı ve teknenin hareketini kesti. Bir dakika içerisinde pruva kıyıya çekilmiş – nehrin bu yakası çamurlu değil, kumdu– ve bir ağaça bağlanmıştı. İp, Alvin'e eski ve çürümüş gözüktü – ama böceğini içine gönderince, tekneyi nehrin akıntısına karşı tutacak kadar güçlü olduğundan emin oldu.

Aşina oldukları bütün işleri tamamlamalarından sonra, Horace kasaba meydanına dik omuzlar ve kararlı gözlerle, bir milis gibi çıktı. Alvin'e dönüp, "Pekala Alvin, sanırım bizi oraya götürme işi sana düşüyor," dedi.

"Onların izini sürmemiz gerekmiyor mu?" diye sordu Po.

"Alvin nerede olduklarını biliyor," dedi Horace.

"Ne kadar hoş," dedi Po. "Peki silahlarını kafamıza doğrultup doğrultmadıklarını da biliyor mu?"

"Evet," dedi Alvin. Ses tonuyla, daha fazla soru duymak istemediğini anlatmak ister gibiydi. Po, pek anlamış gözükmedi. "Yani bana bu çocuğun da bir meşale olduğunu mu söylüyorsunuz? Onunla ilgili tek bildiğim, atlara nal takmak konusunda çok hünerli olduğu."

İşte şimdi Alvin'in canını en çok sıkan kısma gelmişlerdi. Po Doggly'ye gerçek hünerinden bahsetmek istemiyordu.

Ama adamın içinde ona karşı bir güvensizlik oluşmasını da istemiyordu.

Onu kurtaran Horace oldu. "Po, bu geceki hikâyenin başrol oyuncusunun Alvin olmadığını söylememe gerek yok sanırım."

"Bana hiç öyle gelmiyor."

"Dinle Po, bu gece yaşadıklarımızı anlatırken, iz sürücüleri uykularında yakalayanın sen ve ben olduğunu söyleyeceğiz, anladın mı?"

Po yüzünü ekşitti, sonra başını salladı. "Bana sadece şunu söyle evlat. Hünerin ne olursa olsun, Hıristiyan mısın? Bir Metodist olduğunu sormama bile gerek yok."

"Evet efendim," dedi Alvin, "Sanırım yaşamım boyunca İncil'in ilkelerine sadık kaldım."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Po. "Kendimi içine şeytanın karıştığı bir hikâyede bulmak istemem ."

"Ben varken değil," dedi Alvin.

"Pekâla o zaman. Öyleyse neler yapabildiğini bilmesem de olur. Sadece anlamadığım bir şey yüzünden ölmeme izin verme, olur mu evlat?"

Alvin ona elini uzattı. Po da elini alıp sıktıktan sonra, sırıtarak, "Siz demirciler bir ayı kadar güçlü olmalısınız."

"Ben mi?" dedi Alvin. "Eğer bir ayı yoluma çıkacak olursa, onu bir porsuğa dönüşene kadar pataklayabilirim."

"Kendine olan güvenin hoşuma gitti evlat."

Alvin, kısa süre sonra, kendisini Arthur Stuart'a bağlayan ipi takip ederek onlara öncülük etti.

Aralarında uzun bir mesafe yoktu. Bir saat sonra karanlık ormanı kat ediyorlardı. Ağaçların yaprakları o kadar sıktı ki, ay ışığı onlara kadar ulaşamıyordu. Alvin, orman duyularından yararlanmasaydı, hızlı ilerlemeleri olanaksızdı.

İz sürücüleri aralarındaki kamp ateşinin sönmeye yüz tuttuğu bir açıklık alanda uyur bir halde buldular. Beyaz saçlı iz sürücü uyku tulumunun üzerinde kıvrılmış yatıyordu. Siyah saçlı iz sürücü ise nöbet tutarken uyuyakalmış olmalıydı, bir ağaca yaslanmış horulduyordu. Atları da, onların yakınlarında bir yerde uyuyordu. Alvin, hayvanların seslerden etkilenip rahatsız olmamaları için Horace ve Po'yu durdurdu.

Gece boyunca gözüne uyku girmediği anlaşılan Arthur Stuart, kamp ateşine dalmış, orada oturuyordu.

Alvin, ne yapması gerektiğini düşünerek, bir dakika kadar orada oturdu. İz sürücülerin ne kadar zeki olduklarından emin değildi. Kurumuş deri parçaları, dökülmüş saçlar ve buna benzer şeyler bulup, bunları Arthur'u yeniden bulmak için kullanabilir miydiler? Eğer böyle bir şey olursa, Arthur'un bulunduğu yeri değiştirmenin hiçbir faydası olmazdı.

Bu yüzden Alvin uzakta kalıp, Arthur'un bileklerini saran kelepçelerin demirinin içine ulaştı ve kelepçeleri dört yerinden çatlatarak bir anda yere düşmelerini sağladı. Yerde çınlayan demirin sesi atların kıpırdanmalarına deden olduysa da, iz sürücüler hâlâ ölü gibi uyuyordu. Fakat Arthur neler olup bittiğini anlamıştı. Hemen ayağa kalkıp, etrafına bakınarak, Alvin'i açıklık alanın bittiği yerde görmeye çalıştı.

Alvin, kardinal kuşunun ötüşünü taklit etmeye çalışarak ıslık çaldı. Bu çok başarısız bir taklit olsa da, bunun Alvin'in onu çağırma biçimi olduğunu anladı. Bir an bile beklemeden, yakalanacağına dair en ufak endişe duymadan ormana doğru koştu ve birkaç kötü kuş taklidinin de yardımıyla beş dakika geçmeden Alvin'i karşısında buldu.

Arthur Stuart duyduğu sevinçe Alvin'e sıkıca sarılmak

istese de, Alvin onu durdurdu. "Hiç bir şeye, hiç kimseye dokunma," diye fısıladı. "Seni yeniden yakalamalarına engel olmak için, bedeninin içinde bazı değişiklikler yapacağım Arthur."

"Sorun değil," dedi Arthur.

"Eski bedeninin en ufak parçasının izinin kalmasını istemiyorum. Giysilerine teninin ya da saçının kokusu sinmiş olabilir, bu yüzden, üstündeki her şeyi çıkarmalısın."

Arthur hiç tereddüt etmeden, birkaç saniye içinde bütün giysilerini çıkardı.

"Yaptığın şey hakkında en ufak bir fikre sahip olmadığım için kusura bakma," dedi Po, "ama o giysileri yerde bırakırsak, iz sürücüler nereye doğru gittiğimizi anlamaz mı?"

"Sanırım haklısın," dedi Alvin.

"Öyleyse Arthur Stuart'a giysilerini alıp nehre fırlatmasını söyle," dedi Horace.

"Arthur'a dokunmayın yeter," dedi Alvin, "Sen de Po..."

"Bunu çok isterdim ama iz sürücülerin sonsuza dek uyuyacağını zannetmiyorum. Acele etmeliyiz."

"Bana bir dakika verin," dedi Alvin. Sonra böceğini yeniden kelepçelere gönderip, demiri eski haline getirdi. Şimdi kelepçeler sanki hiç kırılmamış gibi yerde duruyor, çocuğun nasıl kaçtığı ile ilgili hiçbir ipucu vermiyordu.

"Belki de gitmeden önce heriflerin bacaklarını kırsan iyi olur Alvin," dedi Horace.

"Bunu uzaktan yapabilir mi?" diye sordu Po şaşkınlıkla.

"Böyle bir şey yapmayacağım," dedi Alvin. "İstediğimiz, iz sürücülerin Arthur'un artık yaşamadığını düşünüp, onu bulmaktan ümidi kesmelerini sağlamak."

"Bu çok mantıklı. Ama onları bacakları kırılmış bir halde düşünmek çok hoşuma gidiyor," dedi Horace.

Alvin gülümsedi ve onlara işaret ettikten sonra hızla ormana doğru koştu. Bilerek ses çıkarıyor ve diğerlerinin onu karanlıkta takip edebilmeleri için yavaş hareket ediyordu. Eğer isteseydi ağaçların arasında bir Kızılderili gibi hareket edebilir, ardında hiçbir iz bırakmazdı.

Nehre ulaşıp durdular. Alvin Arthur'un tekneye o sırada sahip oluğu tenle girip, her yere kendi izini bırakmasını istemedi. Eğer onu değiştirecekse, burada yapmak zorundaydı.

"Giysilerini mümkün olduğunca uzağa fırlat evlat," dedi Horace.

Arthur suya doğru bir iki adım attı. Alvin, sanki Arthur ışık, toprak ve havadan oluşan bir varlıkmış ve bedeninin bir kısmı suyun karanlığında yok olmuş gibi hissederek korkuya kapıdı. Yine de su, yolculuk boyunca onlara hiç zarar vermemişti ve Alvin'e öyle geldi ki, onlara faydası bile dokunacaktı.

Arthur Stuart giysilerini nehre fırlattı. Akıntı çok güçlü değildi; giysilerin ırmağın aşağısına doğru ağır ağır uzaklaşmasını izlediler. Arthur ise yüzünde ciddi bir ifade ile kuzey yakasına bakıyordu.

"Buraya daha önce gelmiştim," dedi. "Bu tekneyi daha önce de gördüm."

"Olabilir," dedi Horace. "Ama o zaman bunu hatırlayamayacak kadar küçüktün. Po ve ben, sen ve annene bu teknede yardım ettik. Kıyıya vardığımızda seni kızım Peggy tutuyordu."

"Kız kardeşim Peggy," dedi Arthur. Dönüp Horace'a baktı. Sanki Horace'a bir soru sormuştu.

"Evet, sanırım öyle," oldu Horace'ın cevabı.

"Orada dur Arthur Stuart," dedi Alvin. "Seni değiştireceksem, bunu tüm bedeninde gerçekleştirmeliyim. Suyun içinde kalman daha iyi. Belki böylece eski cildin suya karışıp

yok olabilir."

"Beni beyaz mı yapacaksın?" diye sordu Arthur Stuart.

"Bunu yapabilir misin?" diye sordu Po Doggly.

"Bu işlemin sonunda ne olacağını bilmiyorum," dedi Alvin. "Ama seni beyaz yapmayı istemezdim. Bu, annenin sana verdiği bir şeyi çalmak gibi bir şey olurdu.

"Beyaz çocukları köle yapmıyorlar," dedi Arthur Stuart.

"Senin gibi özel bir çocuğu da köle yapamayacaklar," dedi Alvin. "Tabi bunu başarabilirsem... Şimdi orada kıpırdamadan dur Arthur. Ne yapmam gerektiğine karar vermeliyim."

Alvin, Arthur Stuart'ın içini inceler, bedeninin yaşayan her parçasına onun kişiliğini veren mührü bulmaya çalışırken hepsi ayakta dikilip bekledi.

Alvin, bu mührün varolma sebebini tam olarak anlayamadığı için, kendi iradesiyle değiştiremeyeceğini biliyordu. Bunun, Arthur'un kendi yarattığı bir şey olduğunu, ikinci bir kişinin yaptıklarının kötü sonuçlar doğurabileceğini tahmin ediyordu. Belki de yanlış bir şeyi değiştirmek, onu kör edebilir, kanının yağmur suyuna dönüşmesine ya da daha kötü şeylere neden olabilirdi.

İpin onları hâlâ kalp kalbe bağladığını görmek Alvin'e bir fikir verdi. Kardinal kuşunun, Arthur'un sesinden duyduğu sözlerini hatırladı: "Yaratıcı, yarattığı şeyin bir parçası olan kişidir." Alvin gömleğini çıkarıp suya doğru atıldı ve soğuk suyun belinin etrafında anafor yaparak döndüğü Arthur'un önünde diz çöktü. Sonra ellerini uzatıp Arthur'u kendine çekti. Şimdi, ellerini birbirlerinin omuzlarına koymuş, göğüs göğüse ayakta dikiliyorlardı.

"Çocuğa dokunmamamız gerektiğini zannediyordum?" dedi.

"Kapa çeneni seni aptal," dedi Horace Guester. "Alvin ne

yaptığının farkında."

Keşke bu doğru olsaydı, diye düşündü Alvin. Ama en azından ne yapması gerektiğinin farkındaydı, bu da hiç yoktan iyiydi. Şimdi bedenleri birbirine değdiğine göre, Alvin Arthur'un gizli mührüne bakıp bunu kendisininkiyle karşılaştırabilirdi. Neredeyse her şey aynıydı ve Alvin, bunun bizi inek ya da kurbağa, domuz ya da tavuk değil, insan olmamızı sağlayan ortak nitelik olduğunu düşündü. İşte bu, değiştirmeye kalkmamam gereken kısım, dedi kendi kendine.

Geri kalanını ise değiştirebilirim. Peki nasıl? Onu parlak sarı bir şeye ya da aptal birine dönüştürürsem ne olacak?

Böylece Alvin, aklına yatan tek şeyi yaptı Arthur'un mührünü yavaş yavaş kendi mührüne dönüştürdü. Bu, ne tam olarak aynı, ne de bütünüyle farklıydı. Ona kendi kişiliğinin çok azını aktarmıştı. Fakat bu bile Arthur'un artık bütünüyle kendisi olmadığı, kısmen Alvin'e dönüştüğü anlamına geliyordu. Bu yaptığı şey Alvin'e aynı anda hem korkunç hem de mucizevi geliyordu.

Peki ne kadar, iz sürücülerin çocuğu tanımaması için ne kadar değiştirmesi gerekiyordu? Kuşkusuz tamamına gerek yoktu. Bu kadarı, bu değişiklikler yeterliydi. Elbette bu daha başlangıçtı. Şimdi elinden geldiğince hızlı bir şekilde, Arthur'un yeni kişiliğiyle çatışacak parçaları tek tek değiştirmeye başladı. Onlarcası, yüzlercesi vardı; her bir yeni mührü bulup, onları yeni düzenle uyumlu hale getirdi.

Yaptığı her hamlede yüzlercesi ortaya çıkıyordu. Daha Arthur'un göğsünün üzerindeki derinin küçük bir kısmını değiştirebilmişti. Bu kadar yavaş hareket ettiği sürece, çocuğun tüm bedenini değiştirmeyi nasıl umabilirdi?

"Canım yanıyor," dedi Arthur.

Alvin çocuktan geri çekildi. "Canını acıtacak hiçbir şey

yapmıyorum Arthur Stuart."

Arthur göğsüne bakıp, "Tam burası," dedi, Alvin'in üzerinde çalıştığı noktaya dokunarak.

Alvin ay ışığında bakınca o noktanın gerçekten de şişmiş, değişmiş ve kararmış gözüktüğünü fark etti. Bu kez gözleriyle değil, sezgileriye bakınca, Arthur'un bedeninin geri kalanının Alvin'in değiştirdiği yere saldırdığını, mümkün olduğunca hızlı bir şekilde o noktayı öldürdüğünü gördü.

Elbette... Başka ne olabilirdi? Mühür, bedenin kendisini tanımasının tek yoluydu. İşte bu yüzden bedenin hiçbir parçası o mührü kybetmek istemiyordu. Mühür orada olmasaydı, beden onu bir hastalık zannedip öldürmeye çalışırdı. Arthur'u değiştirmenin bu kadar fazla zaman alması yeterince kötü değil miydi? Alvin şimdi çocuğu değiştirmesinin hiçbir işe yaramayacağını anlamıştı. Onu değiştirdikçe daha da hasta edecek ve Arthur Stuart'ın kendi bedeni çocuk ölene ya da değişmiş kısmı yok edene kadar kendisini yok etmeye çalışacaktı.

Bu aynı Talesapper'ın anlattığı hikâyeye benziyordu. O kadar uzun bir duvar örmeye çalışıyordu ki, daha yarısını bitirmişken, eski parçalar çoktan toza dönüşmüş oluyordu. Yaptığından daha hızlı bozulan bir duvar örmek mümkün müydü?

"Yapamıyorum, dedi Alvin. "İmkânsızı başarmaya çalışıyorum."

"Eğer bunu yapamıyorsan, umarım uçabiliyorsundur evlat. Çünkü çocuğu iz sürücüler bize yetişmeden önce Kanada'ya götürebilmemin tek yolu bu."

"Bunu da yapamam," dedi Alvin."

"Sadece çok yoruldun evlat," dedi Horace. "Belki çenemizi kaparsak, bir çözüm bulabilirsin."

"Bu olanaksız," dedi Alvin.

"Annem uçabiliyordu," dedi Arthur Stuart.

Alvin, Arthur'un yine aynı saçma hikâyeyi tekrarlayacağını düşünüp sıkıntıyla iç geçirdi.

"Bu doğru," dedi Horace. "Küçük Peggy bana anlatmıştı. O küçük siyah köle kız, kül, kuş tüyü ve şimdi hatırlamadığım bir şeyleri karıştırıp buraya kadar uçmuş. Ölmesine neden olan da buymuş. Çocuğun bu şeyi hatırladığını ilk duyduğumda inanamamıştım. Zamanla unutacağını düşünüp sesimizi çıkarmamıştık. Ama sana söylemeliyim Alvin, o kız çocuğunun yıllar önce çocuğunun yaşamını kurtarmak için can verdiği bu nehir kenarında, her şeyden vazgeçecek olursan, bu çok utanç verici olur."

Alvin gözlerini kapadı. "Öyleyse çenenizi kapayıp düşünmeme müsaade edin," dedi.

"Ben de aynı şeyi söylemiştim," dedi Horace.

"Öyleyse yap," dedi Po Doggly.

Alvin onları duymadı bile. Yeniden Arthur'un bedenine, değiştirdiği o küçük noktanın içine bakıyordu. Yeni mühür çok da kötü sayılmazdı. Ne ki, teninin üzerinde eski mühüre bitişik duruyordu ve Arthur'un teninin hastalanan ve ölen tek noktası buydu. Alvin, onu yavaş yavaş değil, tek seferde değiştirebilseydi, çocuk yeniden iyi olabilirdi.

Aynı o ipin Alvin'in düşündüğü anda varolması, içindeki tüm atomların aynı anda onun istediği yere doğru hareket etmesi gibi. Po Doggly ve Horace'ın birbirlerinin ne yapıp ettiğine dikkat etmeden kendi işlerini yapıp, kusursuz bir uyum sergilemesi gibi...

Ama ipin oluşması çok kolay olmuştu. Bu ise çok zordu, Bayan Larner'a anlattığı gibi demiri altına dönüştürmek yerine, suyu şaraba dönüştürmeye benziyordu.

Hayır, böyle düşünmemeliyim. İpi yaratmak için yaptığım şey, her biri canlı ve hepsi emirlerime uyacak nitelikte olduğu için atomlara ne ve nerede olmaları gerektiğini öğretmekti. Fakat Arthur'un bedeninin içinde atomlarla değil, her biri hayatta olan canlı parçacıklarla uğraşıyorum. Belki de onları canlı tutan şey mührün kendisiydi. Belki de, onların her birini tek tek hareket ettirmeye çalışmak yerine, ne olmaları gerektiğini bir kerede öğretebilirim.

Bu şeyi düşündüğü anda gerçekleştirmeye girişti. Zihninde, Arthur'un göğsündeki tüm mühürlerle tek seferde konuşmayı, düşündü. Onlara zihninde yarattığı, kendi bedenine ait olduğunu bilmesi dışında kendisinin bile anlayamadığı kadar karmaşık bir düzeni gösterdi. Bu şeyi onlara gösterir göstermez, ne yapmaları gerektikleri emrini verir vermez, değiştiler. Arthur'un göğsündeki derinin tamamı, tek seferde değişmişti!

Arthur nefes nefese kaldı, sonra acı ile inledi. Derisinde sadece bir noktada hissettiği ağrı, şimdi tüm göğsüne yayılmıştı.

"Güven bana," dedi Alvin. "Seni bütünüyle değiştireceğim ve artık acı hissetmeyeceksin. Ama bunu, eski derinin bedeninden bir seferde kopup gideceği suda yapmak zorundayım. Burnunu tıka! Nefesini tut!"

Arthur Stuart duyduğu acı yüzünen hızla soluyordu. Ama Alvin'in dediğini yaptı. Sağ eliyle burnunu sıkıp, derin bir nefes aldıktan sonra ağzını kapadı. Hemen ardından Alvin, Arthur'un bileğini sol eline alıp sağ elini çocuğun arkasına koydu ve çocuğu suya batırdı. Bu kısacık an içerisinde çocuğun tüm bedenini zihninde canlandırdı ve tüm mühürleri aynı anda görüp, onlara düzeni, yeni mührü gösterdi. Bu kez o kadar güçlü bir şekilde düşünüyordu ki, sözcükler dudak-

larından çıktı. "İşte böyle! Böyle olun!"

Neler olup bittiğini elleriyle hissedemedi. Doğal duyularıyla hissedebildiği kadarıyla, Arthur'un bedeni azıcık bile değişmemişti. Fakat yine de çocuğun bedeni, organları, kasları, kanı ve beynindeki her bir mührün değiştiğini hissedebiliyordu; saçı bile, ona bağlı olan her şey değişmişti ve bedenine bağlı olmayan, değişmeyen her şey suyla aşınıp yok oluyordu.

Alvin, Arthur'un bedenine hâlâ yapışan eski parçaları temizlemek için suyun altına daldı. Sonra tek harekette yükselip Arthur Stuart'ı suyun yukarısına çekti. Çocuk sudan çıktığında, bedenindeki su damlaları ay ışığında soğuk inci taneleri gibi gözüküyordu.

"Lütfen bana artık acımadığını söyle," dedi Alvin.

"Artık," dedi Arthur, onu aynı Bayan Larner gibi düzelterek. "İyiyim. Sadece biraz üşüyorum."

Alvin onu kucağına alıp nehrin kenarına taşıdı. "Onu gömleğimle sarmalayın. Artık gidebiliriz.

Dediğini yaptılar. Arthur'un Bayan Larner'ı taklit ederken, onun sesini kullanmadığını hiçbiri fark etmedi.

O sırada Arthur Stuart'ın kalp ateşine bakınakla meşgul olduğundan, bunu ilk başta Peggy de fark edemedi. Alvin'in yaptıkları sonucunda nasıl da değişmişti!! Bu, o kadar ustaca bir değişiklikti ki, Alvin'in bu şeyi nasıl yapabildiğini Peggy bile anlayamamıştı- fakat Arthur Stuart sudan çıktığı anda, geçmişinden hiçbir yol, onu güneye gidip köle olmaya zorlayacak hiçbir yol kalmamıştı. Dönüşümün ona getirdiği tüm yeni yollar, yeni gelecekler, muhteşem olasılıklar taşıyordu.

Horace, Po ve Alvin'in Arthur Stuart'ı Hio'nun diğer yakasına, ormanlık yoldan demir atölyesine getirdiği zaman

boyunca Peggy, Arthur Stuart'ın kalp ateşine bakmak, daha önce dünyada varolmamış olasılıkları incelemekten başka hiçbir şey yapmamıştı. Artık dünyada bir yaratıcı daha vardı, Arthur bu yaratıcının dokunduğu ilk insandı ve artık her şey farklıydı. Dahası, Arthur'un geleceklerinin birçoğu, Alvin'e kaçınılmaz bir şekilde bağlıydı. Peggy inanılmaz yolculuk olasılıklarını gördü. Yollardan birinde Arthur ve Alvin bir Avrupa yolculuğuna çıkıyor, Kutsal Roma İmparatorluğunun yeni kralı Napoleon onu saygıyla selamlarken Arthur Alvin'in yanıbaşında duruyordu. Bir diğerinde, Kızılderililerin yaşamlarının tamamını suyun üzerinde yüzen deniz yosunlarının üzerinde geçirdiği, güneyin uzak diyarlarında bulunan tuhaf bir adaya gidiyorlardı. Bir başkasında Alvin muzaffer bir lider olarak batı topraklarına gidiyordu. Kızılderililer onu tüm ırkları birleştiren büyük bir lider olarak selamlıyordu. Ona duydukları güvenle, bir beyaz olmasına karşın ülkelerine sığınmasına izin veriyorlardı. Tüm bunlar olurken Arthur Stuart, o melek çocuk, hep Alvin'le birlikteydi. Bedeninde Yaratıcı'nın kişiliğini ve gücünü taşıdığı için o da güvenilir ve güçlü birine dönüşmüştü.

"Bayan Larner," diye seslendi Alvin alçak bir sesle.

Tüm dikkati dağıldı; gerçek dünya, Arthur Stuart'ın kalp ateşinde açığa çıkan gelecekler kadar ilgi çekici değildi. Kapıyı açtı. Karşısında Alvin, Po Doggly, Horace ve Alvin'in gömleğine sarınmış Arthur vardı.

"Onu geri getirdik," dedi Horace.

"Bunu görebiliyorum," dedi Peggy. Gördükleri karşısında ne kadar memnun olsa da, bunu sesine yansıtmadı. Bunun yerine meşgul, işi yarıda kesilmiş ve sinirli gözüktü. Her zamanki gibi... Anlamaya çalışın, demek istedi. Aramızda geçen bu sözleri Arthur Stuart'ın kulaklarından duydum, an-

lamaya çalışın ve bu çocuğun geleğinin ne olacağını görmek için odama geri dönmeme izin verin. Ama elbette- eğer Bayan Larner kimliğini kaybetmek istemiyorsa- bunların hiçbirini onlara söyleyemezdi.

"Onu gözleriyle görmedikleri sürece bulamayacaklar," dedi Alvin. "Çocuğu arama hünerleri artık işe yaramıyor."

"Daha," diye düzeltti Peggy.

"Buraya gelme sebebimiz... buraya... onu size bırakabilir miyiz? Madam, evinizi o kadar iyi tılsımlarla doldurdum ki, kapınızı kilitli tuttuğunuz sürece, içeri girmek akıllarına bile gelmeyecek."

"Çocuğa giydirecek başka giysi bulamadınız mı? Sırılsıklam olmuş. Onu üşütmek mi istiyorsunuz?"

"Sıcak bir gece," dedi Horace, "ve iz sürücüler geri gelip, çocuğu bulmaktan vazgeçip kasabadan ayrılana kadar evden kıyafet getirme riskine giremeyiz."

"İyi akıl etmişsiniz," dedi Peggy.

"İşimize baksak iyi olacak," dedi Po Doggly. "Dr. Physicker'ın yanına dönmeliyim."

"Ben de İhtiyar Peg'e kasabada olacağımı söylediğim için, oraya gitsem iyi olacak," dedi Horace.

Alvin doğrudan Peggy'le konuştu. "Ben atölyede olacağım Bayan Larner. Ters giden bir şey olursa bağırın. On saniye içerisinde buraya gelmiş olurum."

"Teşekkürler. Şimdi lütfen gidin ve işlerinizi halledin."

Kapıyı kapattı. Bu kadar kaba davranmak istemezdi. Ama onu bekleyen, görmek istediği yepyeni bir gelecek vardı. Alvin'in yaratacağı eserde, daha önce hiç kimse Peggy kadar önemli olmamıştı. Arthur'a kadar... Belki de bu, Alvin'in dokunduğu ve değiştirdiği herkes için geçerli olacaktı. Belki de Yaratıcı, sevdiği herkesi dönüştürecek, en sonunda herkes

bu görkemli anlarda onun yanında yer alacak, hepsi dünyaya Kristal Şehrin berrak duvarlarından bakacak, her şeyi Tanrı'nın onları gördüğü gibi görecekti.

Birisi kapıya vuruyordu. Gidip açtı.

"Birincisi," dedi Alvin, "gelenin kim olduğunu anlamadan kapıyı asla açmyın."

"Sen olduğunu biliyordum," dedi. Aslında bilmiyordu. Düşünmemişti bile.

"İkincisi, kapıyı kilitlemenizi bekliyordum ve siz bunu yapmadınız."

"Üzgünüm, unutmuşum."

"Bu gece bu çocuğu kurtarmak için çok uğraştık Bayan Larner. İz sürücüler gidene kadar size güvenmekten başka şansımız yok."

"Evet, biliyorum. " Gerçekten üzgündü ve bunu sesine yansıtmaktan çekinmedi.

"Öyleyse iyi geceler.

Hâlâ kapının önünde bekliyordu. Peki ne için?

Ah, evet. Kapıyı kapamasını bekliyordu.

Kapıyı kapayıp kilitledi ve geri dönüp Arthur Stuart'a, çocuk ondan kurtulmaya çalışana kadar sarıldı.

"Artık güvendesin," dedi.

"Elbette," dedi Arthur Stuart. "Bu çocuğu kurtarmak için çok uğraştık Bayan Larner."

Onu dinledi ve bir sorun olduğunu anladı. Peki neydi? Arthur Stuart insanların sesini hep taklit ederdi. Ama bu kez Alvin'in sözlerini onun sesiyle değil, kendi sesiyle tekrarlamıştı. Daha önce böyle bir şey yaptığını duymamıştı. Bunun Arthur Stuart'ın hüneri, yaparken farkında olmadığı doğal bir taklit olduğunu düşünüyordu.

"Ağustos böceği kelimesini hecele," dedi.

"A-Ğ-U-S-T-O-S B-Ö-C-E-Ğ-İ," dedi Arthur, Bayan Larner'ın sesiyle değil, kendi sesiyle.

"Arthur Stuart," diye fısıldadı Peggy. "Neyin var?"

"Bir şeyim yok Bayan Larner, eve geldim."

Bilmiyordu, farkında değildi. Ne kadar iyi bir taklitçi olduğunu hiçbir zaman anlamadığı için, şimdi bu hüneri kaybettiğini de anlamamıştı. Hâlâ kusursuz bir hafızaya sahipti, söylenen her şeyi hatırlıyordu. Ama sesler gitmiş, sadece onun yedi yaşındaki kendi sesi kalmıştı.

Ona bu kez daha kısa sarıldı. Şimdi anlamaya başlıyordu. Arthur Stuart kendisi olarak kaldığı sürece, iz sürücüler onu bulup, güneye götürüp köle yapabilirlerdi. Onu kurtarabilmenin tek yolu, tamamen kendisi olmaktan çıkarmaktı. Elbette Alvin Arthur'u kurtararak çocuğun hünerini ya da en azından hünerinin bir kısmını elinden aldığını bilmiyordu. Arthur'un özgürlüğünün bedeli, kişiliğinin bir parçasını kaybetmesi olmuştu. Alvin bunu anlamış mıydı?

"Çok yoruldum Bayan Larner," dedi Arthur Stuart.

"Evet, elbette," dedi Peggy. "Burada benim yatağımda uyuyabilirsin. O kirli gömleği çıkar ve üzerine yorganları çek, böylece tüm gece üşümez ve güvende olabilirsin."

Arthur tereddüt etti. Peggy onun kalp ateşine bakıp bunun nedenini anladı; gülümseyerek arkasını döndü. Bir kumaş hışırtısı, ardından küçük bir bedenin üzerindeki örtülerle yatağın üzerinde sürtünme sesini duydu. Arkasını döndüğünde, Arthur Stuart başını yastığa koymuştu bile. Üzerine eğilip, yanağına hafif bir öpücük kondurdu.

"İyi geceler Arthur," dedi

"İyi geceler," diye mırıldandı Arthur.

Birkaç saniye içinde uyuyakalmıştı. Peggy, yazı sehpasının başına oturup lambasının fitilini çekti. İz sürücülerin geri

dönmesini beklerken, kafasını sakinleştirecek bir şeyler okuyacaktı.

Hayır, yapamıyordu. Sayfaların üzerindeki sözcükler ona hiçbir anlam ifade etmiyordu. Descartes'i mı okuyor, yoksa Eski Ahit'i mi, bir önemi yoktu. Zihnini Arthur Stuart'ın yeni kalp ateşinden uzaklaştıramıyordu. Elbette yaşamının tüm yolları değişmişti. Artık aynı insan değildi. Hayır, bu tam olarak doğru değildi. Hâlâ Arthur'du. Çoğunlukla Arthur.

Neredeyse Arthur. Neredeyse önceden olduğu kişi... Ama o kadar...

Peki buna değer miydi? Özgür yaşayabilmek için kişiliğinin bir kısmını feda etmeye değer miydi? Belki de bu yeni kişilik eskisinden daha iyiydi. Ama o eski Arthur artık yoktu; bu, güneye gidip yaşamının sonuna kadar köle olarak yaşamasından, Hio'a geçirdiği günlerin bir hatıraya, sonra bir rüyaya, en sonunda da ölmeden önce zenci çocuklara anlattığı mitiolojik bir hikâyeye dönüşmesinden daha farklı bir gidişti.

Seni aptal, diye söylendi kendi kendine. Hiçkimse bugün dün olduğu kişiyle aynı değil. Hiçkimsenin bedeni geçmişte olduğu kadar genç, kalbi çocukluğunda olduğu kadar masum ve kafası yıllar öncesinde olduğu kadar boş değil. Alvin'in yumuşak dokunuşları olmasaydı, zincirlere bağlı olarak geçirdiği yaşamı onu daha farklı, hatta daha kötü bir kişiye dönüştürebilirdi. Arthur Stuart kuşkusuz şimdi, Appalache'ye gitseydi olacağından çok daha fazla kendisiydi. Dahası, önceden çocuğun kalp ateşinde bulunan bütün karanlık yolları, vücuduna inen kırbaç darbelerini, tarlada çalışırken üzerine düşen yakıcı güneş ışığını ya da katıldığı köle ayaklanmalarının sonunda onu bekleyen darağacını görmüştü. Arthur Stuart, yaşadığı değişikliği anlayamayacak kadar küçüktü. Ama bunu anlayacak yaşta olup, hangi geleceği seçeceğine kendi

karar verebilseydi bile, Alvin'in mümkün kıldığı geleceği tercih ederdi.

Bir bakıma, kişiliğinin ve hünerinin bir kısmını, yaşamı boyunca seçeceği yollardan bazılarını kaybetmişti. Ama bunları kaybederek çok daha fazla özgürlük, çok daha fazla güç kazanmıştı. Bu anlaşmanın kazanan tarafı oydu.

Peggy yine de, söylediği sözcükleri onun sesiyle heceledi-ğinde yüzünde oluşan mutluluğu hatırladıkça, gözlerinden akan yaşlara engel olamadı.

-XIX-
SABAN

İz sürücüler, Arthur'un kurtarıcıları onu nehrin diğer yakasına götürmesinden kısa süre sonra uyanmıştı.

"Şuna bak. Kelepçeler hâlâ sağlam."

"Bu önemli değil. Bizi uyutmak ve kelepçeleri açmak için kuvvetli bir tılsım kullanmışlar. Ama biz iz sürücülerin bir kez kokusunu aldığımız herkesi bulabildiğimizi anlamamışlar galiba." Onları görseydiniz, Arthur Stuart'ın kaçtığına memnun olduklarını düşünebilirdiniz. Aslında bu adamlar kaçakları kovalamaktan, insanlara iz sürücülerin elinden kimsenin kurtulamayacağını göstermekten hoşlanıyorlardı. Kurtulma şansı olanları ise av sona ermeden önce silahlarından çıkan kurşunlarla durduruyorlardı. Yaralı bir geyiğin izini süren köpeklerden farkları yoktu.

Ormana girip, Arthur Stuart'ın izlediği yolu takip ettiler. Suyun kenarına geldiklerinde, o zamana kadar neşeyle dolu olan yüzlerini bir tür hoşnutsuzluk ifadesi kaplamıştı. Bakışlarını kaldırıp suyun karşısına bakarak, tüm namuslu insanların yataklarında uykuda olduğu gecenin bu saatinde, kalp ateşi aradılar. Beyaz saçlı olan uzağı çok iyi göremiyordu ama siyh saçlı olan, "Hareket eden ve kımıldamayan birkaç kişi görüyorum. Hatrack River'a ulaştığımızda çocuğun kokusunu almaya başlarız."

Alvin sabanı ellerinin arasında tuttu. Bu şeyi altına dönüştürebileceğini biliyordu. Yaşamında, altının atom yapısını bilecek kadar çok altın görmüştü, bu yüzden demirin taneciklerine ne olmaları gerektiğini söyleyebilirdi. Ama aynı za-

manda istediği şeyin sıradan bir altın olmadığını biliyordu. Böyle bir şey çok yumuşak ve diğer bütün taşlar gibi soğuk olurdu. Hayır, o yeni bir şey, simyacıların hayalini kurduğundan farklı olarak, demirden altına dönüşmüş bir değerli taş değil, canlı bir altın, gücünü ve şeklini demirden, en iyi çelikten bile daha iyi koruyan bir altın yapmak istiyordu. Görebilen, etrafındaki dünyanın farkında olan, süreceği toprağı tanıyan bir saban...

Po Doggly ve Horace'ın birbirini tanıyıp birbirlerine güvenmesi gibi, güvenebileceği adamı tanıyan, toprağı sürmek için öküzlere ya da başka birinin gücüne ihtiyaç duymayan, hangi toprağın bereketli, hangisinin verimsiz oluğunu bilen bir saban. Alvin'in kendisi ve Arthur Stuart arasında ördüğü görünmez ip gibi, dünyanın daha önce hiç görmediği türden bir altın.

Böylece, altının şeklini aklında tutarak diz çöktü. "İşte böyle ol," diye fısıldadı demire.

Atomların sabanın etrafında toplanıp, demir olan parçacıklarla birleşerek, demirden daha ağır tanecikler oluşturduğunu, farklı yollarla biraraya gelip, en sonunda zihninde onlar için yarattığı düzene uyduğunu hissedebiliyordu.

Şimdi ellerinde altın bir saban vardı. Sabanı parmaklarıyla okşadı. Altın, evet, demirocağının ateşinden gelen ışıklarla sapsarı parlayan ama hâlâ soğuk, hâlâ ölü olan bir altın. Ona canlı olmayı nasıl öğretebilirdi? Kendi etinin atom yapısını göstererek değil, onun ihtiyaç duyduğu yaşam bu değildi. İçlerindeki yaşam ateşini uyandırmak, oldukları ile olabilecekleri şey arasında ne kadar büyük bir fark olduğunu göstermek istediği, canlı atomlardı.

Yaşam ateşi... Alvin, şimdi çok daha ağır olan altın sabanı kaldırıp, ateşi durgun olmasına rağmen, demir ocağının için-

deki mangal kömürlerinin arasına koydu.

İz sürücüler yeniden atlarına binmiş, Hatrack River'a giden yol boyunca yavaş yavaş ilerliyor, gördükleri her evi ve kulübeyi araştırıyor, taşıdıkları kutudan yararlanarak içlerindeki kalp ateşlerinin kime ait olduğunu anlamaya çalışıyordu. Fakat hiç kimsenin kalp ateşi kutudaki saç tellerine ya da tırnak parçalarına uymuyordu. Demir atölyesine ulaştıklarında içeride bir kalp ateşinin yandığını gördüler. Fakat bu, melez çocuğa ait değildi. Kısa süre sonra kalp ateşinin, kelepçeleri yapmış olan demirci çocuğa ait olduğunu anladılar.

"Onu öldürmek istiyorum," diye fısıldadı siyah saçlı iz sürücü. "Çocuğun kolaylıkla kaçabilmesi için kelepçelere tılsım yerleştirenin o olduğunu biliyorum."

"O zenci veleti bulduktan sonra, bunun için yeterince zamanımız olacak," dedi beyaz saçlı iz sürücü.

Eski soğutma evinde yanan iki kalp ateşi gördüler, ama ikisi de kutudaki kişisel mühürlere uymuyordu. Bu yüzden, kolaylıkla tanıyabileceklerini düşündükleri çocuğu aramaya devam ettiler.

Şimdi ateş altına iyice nüfus etmişti, fakat tek yaptığı onu eritmekti. Bu yaptığı hiçbir işe yaramayacaktı. Sabanın ihtiyaç duyduğu, metalin ateşin içinde ölmesi değil, yaşamdı. Sabanın şeklini zihnine yerleştirip, sessiz çığlıklarla her bir atoma ne olması gerektiğini söyledi. 'Küçük altın tanecikleri olarak sıraya girmeniz yeterli değil- sizi sıkıştırmaya, şeklinizi değiştirmeye ya da erimeye zorlayan her türlü güce rağmen durumunuzu değiştirmemelisiniz.'

Söylediği şeylerin duyulduğunu hissedebiliyordu- altında, eriyerek akmasını engelleyen bir hareketlenme oldu. Ama bu yeterli bir güç değildi. Alvin, bir an için bile tereddüt et-

meden ellerini ateşe sokup altını sıkıca tutarak, 'İşte böyle! Böyle ol! Sen busun!' diye bağırdı ve ona zihnindeki sabanın şeklini gösterdi. Korkunç bir acı duymasına rağmen, Yaratıcının yarattığı şeyin bir parçası olduğunu ve ellerini çekmemesi gerektiğini biliyordu. Atomlar onu duymuş, Alvin'in daha önce aklına hiç gelmemiş yollarla birleşmeye başlamıştı; bunun sonucunda altın ateşin sıcaklığını soğurmaya erimeyi kesip şeklini korumaya başlamıştı. Başarmıştı, altın istediği gibi canlı değildi ama demir ocağının ateşine dayanıp, erimiyordu. Şimdi altın, altın olmaktan çok daha fazlası, bir saban olduğunu ve öyle kalacağını bilen bir altındı.

Alvin ellerini sabandan çekti. Alevler hâlâ, kömür haline gelip kemiklerinden ayrılmaya başlayan derisi üzerinde dans ediyordu. Bir ölüm sessizliği içide, ellerini su fıçısına soktu ve etinde sönen ateşin cızırtısını duydu. Acının etkisini iyice hissettirmesine izin vermeden, ölü deriyi koparıp yenisinin büyümesini sağlayarak kendisini iyileştirmeye başladı.

Bedeninin, ellerini iyileştirmek için harcadığı enerjinin verdiği yorgunlukla orada ayakta dikilip, altın sabanın içindeki alevlere baktı. Orada durup, hangi şekle sahip olması gerektiğini biliyor ve bu şekli koruyordu. Ama bu, sabana hayat vermek için yeterli değildi. Saban, varolma amacını yerine getirebilmek için, neden yaşadığını ve ne işe yaradığını bilmek zorundaydı. Alvin, işte asıl Yaratının bu olduğunu, kardinal kuşunun onu ziyaret edip ona bir Yaratıcı olmanın sırlarını anlatmasının nedenini biliyordu artık. Yaratmak, marangozluk, demircilik ya da bunun gibi işlere, şeylere şekil vermek için onları kesmeye ya da eritmeye benzemiyordu. Yaratmak daha büyük bir ustalık ve güç, nesnelere başka bir şey olmayı, yeni bir şekil almayı öğretmek demekti. Alvin'in yıllardır ne yaptığını bilmeden yaptığı şeydi. Taşın içerisinde

doğal çatlaklar bulmaktan başka bir şey yapmadığını düşünürken, aslında bu çatlakların nerede olmaları gerektiğini hayal ederek ve bunu, kayanın parçacıklarının içindeki taneciklerin içindeki atomlara göstererek, onlara almaları gereken şekli öğretiyor ve yaratmak denen şeyin ta kendisini gerçekleştiriyordu.

Şimdi, tesadüf eseri değil kendi iradesiyle yarattığı bu sabanla, altına daha güçlü olmayı, şeklini daha önce yaratılmış diğer her şeyden daha iyi korumayı öğretmişti. Ama ona daha fazlasını, bir insan gibi davranmayı, altının daha önce hiç öğrenmediği şeyleri nasıl öğretebilirdi?

Zihninin bir köşesinde, asıl sorunun bu altın saban olmadığını biliyordu. Onun kafasını kurcalayan asıl sorun, Kristal şehir ve metal bir sabandaki basit atomlardan oluşmayacak olan binaları inşa etmekti. Bir şehrin atomları, erkekler ve kadınlardır. İnsanlar, kendilerine gösterilen şekle, atomların sahip olduğu basit inançla inanmaz, anlatılanları mutlak bir anlayışla kavrayamaz ve eylemleri saflık taşıyamazdı. Ama eğer bu altına bir saban olmayı ve canlı olmayı öğretebilirsem, belki erkekler ve kadınlardan bir Kristal Şehir yaratabilirim; belki de Kristal Şehrin şeklini anlayan ve onu, Tenskw-Tawa ile birlikte girdiğim bir kasırga hortumunun içinde gördüğüm anda sevdiğim gibi seven, bu altını oluşturan atomlar kadar saf insanlar bulabilirim. Böylece yalnızca bu şekli korumakla kalmaz, öğrendikleri şeyin bir insan gibi davranmasını sağlayabilir; Kristal Şehri, onun atomlarını oluşturan her birimizden daha büyük ve yüce, canlı bir şeye dönüştürebilirler.

Yaratıcı, yarattığı şeyin bir parçası olan kişidir.

Alvin, körüklere koşup ateşi, kömürler, sıradan bir demirciyi alevler durgunlaşana kadar serin gece havasına çıkıp beklemeye zorlayacak kadar yanana kadar körükledi. Demir

ocağına çıkıp, alevlerin ortasına atladı. Vücudunu saran giysilerin yanmaya başladığını hissetse de buna aldırmadı. Tüm bedeniyle sabana sarılıp, kendisini parça parça değil tüm bedenine tek seferde, 'Hayatta kal! Seni yakan ateşi sabana aktar!" diyerek iyileştirmeye başladı.

Aynı anda sabana, 'Bedenimin yaptığı şeyi yap! Yaşa! Bedenimin her noktasından, her bir parçanın amacının ne olduğunu ve nasıl bu amaca göre hareket ettiğini öğren. Sana hangi şekle sahip olman gerektiğini ya da bunu nasıl yapabileceğini öğretemem, çünkü ben de bilmiyorum. Ama sana canlı olmanın nasıl bir şey olduğunu, bedenimin hissettiği acıyla, bedenimin iyileşmesiyle, yaşamda kalma mücadelesiyle öğretebilirim. Böyle ol! Nasıl bir bedel ödemen gerekirse gereksin, öğrenmen ne kadar zor olursa olsun, bu sensin, benim gibi ol!

Bedeni sıcakla mücadele edip, duyduğu acıyı ve yaşama arzusunu bir zamanlar altın rengi ateşlerden oluşan bir nehir gibi sabana aktarırken titredi.

Ve sabanın içinde, atomlar nasıl olduğunu bilmeden Alvin'e itaat ederek onun istediklerini yapabilmek için mücadele etti. Ama onlara yaptığı çağrı, duyulabilecek ve duymayı gerektiren bir çağrı değildi. Sanki, onlardan istediği şeyin iyi olduğunu bir şekilde anlıyor gibiydiler. Ona güveniyor, hayalini kurduğu yaşayan saban olmak istiyor ve bir saniyenin onlara sonsuzluk gibi geldiği kısa bir süre içinde kendilerinden istenen şey olmaya çalışıyorlardı. En sonunda altın sabanın içinde bir yerde, Alvin'in istediği gibi tam olarak canlı bir atom düzeni oluştu, kısacık bir an içinde sabanın tamamına yayılıp ona can verdi.

Yaşıyor... Alvin, saban yanan kömürlerin arasına girip, kömürleri toprak gibi sürmeye başladığında, bu yeni yaşa-

mı bedeninin her noktasında hissetti. Sürmeye çalıştığı toprak verimsiz olduğu için, saban onun içinden hemen çıkıp, ateşten uzaklaşarak demir ocağının kenarına kaydı. Farklı bir yerde olmaya karar vererek, demir ocağının kenarına geldikten sonra atölyenin zeminine düştü.

Alvin de acı içinde ateşten uzaklaşıp yere düştü ve zeminin soğuk kiri içinde kıvrılmış bir halde uzandı. Alevler artık etrafını sarmadığı için, bedeni derisinin ölümüne karşı güç kazandı ve onu Alvin'in öğrettiği şekilde, ne yapması gerektiğini söylemesine gerek kalmadan iyileştirmeye başladı. 'Kendin ol' emrini vermişti Alvin, ve varlığının her bir parçacığında bulunan yaşam mührü, tüm bedeni kusursuz hale gelene, derisi yenilenene, üstündeki yara ve yanıklardan kurtulana kadar eski düzenine kavuşmuştu.

Bedeninden silemediği tek şey acının hatırası ya da bedenin harcadığı enerjiyle güç kaybetmesiydi. Ama buna aldırmadı. Kendisini ne kadar zayıf hissederse hissetsin, onunla birlikte yerde yatan saban, kendisi yarattığı için değil, ona kendisini yaratmayı öğrettiği için canlı olduğundan, kalbi neşe ile doluydu.

İz sürücüler kasabada nereye giderlerse gitsinler, hiçbir şey bulamadılar. Fakat siyah saçlı iz sürücü, herhangi bir insanın görebileceği ya da atın katedebileceği mesafe içerisinde kaçan birisini de görmemişti. Melez çocuk o zamana kadar hiç kimsenin yapamadığı şeyi yapmış, onlardan saklanmayı başarmıştı.

Bakmaları gereken yer, çocuğun yıllardır yaşadığı yerlerdi. İnsanların geç saatlere kadar uyumadıkları han, soğutma evi ve demirci dükkanı... Atlarıyla hana yaklaşıp, atlarını yolun hemen kenarındaki bir ağaca bağladılar. Çiftelerini ve tabancalarını kurşunla doldurduktan sonra yollarına yürüye-

rek devam ettiler.

"Öğretmen bayanın yaşadığı şu kulübe," dedi beyaz Salı iz sürücü. " Çocuk, onu ilk bulduğumuzda oradaydı."

Siyah saçlı iz sürücü o yöne doğru baktı. Elbette ağaçların arasından soğutma evini göremiyordu ama ağaçlar olsa da olmasa da onun aradığı şey, gözle görülebilecek bir şey değildi. "İçeride iki kişi var," dedi.

"Onlardan biri melez çocuk olabilir öyleyse," dedi beyaz saçlı iz sürücü.

"Kutu öyle demiyor." Siyah saçlı iz sürücü sonra pis pis sırıttı. "Tek başına yaşayan yalnız bir öğretmen bayan, gecenin bu saatinde misafir kabul ediyor ha? Ona evinde eşlik edenin melez bir çocuk değil de, başka biri olduğuna eminim."

"Ne olursa olsun, gidip bir bakalım," dedi beyaz saçlı iz sürücü. "Eğer haklıysan, onu içeride gördüklerimizi başkalarına anlatmakla tehdit edersek, evine zorla girdiğimiz için bizi şikâyet edemez."

Bu sözler üzerine bir süre güldükten sonra, Bayan Larner'ın evine giden, ay ışığının aydınlattığı yolu takip ettiler. Elbette akıllarında kapıyı tekmeyle açıp, öğretmen bayanı utandırarak onu tehdit etmek vardı.

Ama işin garibi, evin yakınlarına geldiklerinde, bu plan akıllarından tamamen çıkmış, yapmayı düşündükleri her şeyi unutmuşlardı. Yeniden içerideki kalp ateşlerine bakıp, kutudaki kişisel mühürlerle karşılaştırdılar.

"Burada ne halt ediyoruz?" diye sordu beyaz saçlı iz sürücü. "Çocuğun handa olması gerekiyor. Burada olmasının imkânsız oluğunu bilmiyor muyduk?"

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" dedi siyah saçlı olan. "Belki de onu öldürdüler."

" Saçmalama! Çocuğu öldürmek isteseler, niye kurtarsınlar?

"Onu göremememizin başka bir sebebi olabilir mi?"

"Handa olduğuna eminim. Bahse girerim, hanın etrafına onu gizleyen tılsımlar koymuşlardır. Kapıyı açtığımız gibi onu görürüz."

Siyah saçlı iz sürücü kısa bir an için kuşkuya kapıldı. Eğer böyle bir tılsımları varsa, peki neden öğretmen bayanın evine girmiyoruz? Neden bu kapıyı açmıyoruz?

Fakat adam bu fikri aklına geldiği gibi unuttu ve düşündüğünü bile hatırlayamadı. Adımlarını hızlandırıp, beyaz saçlı iz sürücüyü takip etti. Elbette, melez çocuk handan başka bir yerde olamaz.

Peggy, eve doğru yaklaşan iz sürücülerin kalp ateşlerini görse de, korkuya kapılmadı. Bunlar olurken Arthur Stuart'ın kalp ateşini incelemiş ve bu iz sürücüler tarafından esir alınmasına çıkan bir yol görmemişti. Arthur'un geleceğinde yeterince tehlike vardı – Peggy bunları da görebiliyordu- ama bu gece ona kimse zarar vermeyecekti. Bu yüzden onları umursamadı. Gitmeye ne zaman karar vereceklerini, siyah saçlı iz sürücünün içeri girmeyi ne zaman aklına koyacağını, tılsımların ne zaman önüne çıkıp onu uzaklaştıracağını biliyordu. Ama o sırada izlediği Arthur Stuart ve yıllar sonra onun karşısına çıkacak yollardı.

Sonra bir anda, içinde taşıdığı bütün bu sırları daha fazla taşıyamayacağını anladı. Alvin'e, yaptığı şeyin getireceği mutluluk ve acıları anlatmalıydı. Ama bunu nasıl yapabilirdi? Ona Bayan Larner'ın aslında bir meşale olduğunu ve Arthur Stuart'ın kalbinde doğan milyonlarca yeni geleceği görebildiğini nasıl söyleyebilirdi? Tüm bunları içinde tutmak, ona dayanılmaz bir ağırlık veriyordu. Yıllar önce Bayan Modesty

ile birlikte yaşarken ona her şeyi anlatıyor, hiçbir sırrını gizlemek zorunda kalmıyordu.

Tek arzusunun, gerçekte kim olduğunu itiraf etmeden anlatamayacağı şeyleri anlatmak olduğunu bilerek demir atölyesine gitmek büyük bir çılgınlık olurdu. Ama paylaşamadığı tüm bu bilgilerle dört duvar arasında tek başına kalmak da aklını yitirmesine yol açabilirdi.

Bu yüzden ayağa kalkıp, kapının kilidini açtı ve dışarı çıktı. Etrafta kimseler yoktu. Kapıyı kapatıp kilitledi; sonra Arthur'un kalp ateşine yeniden baktı ve çocuğun başına bir şey gelmeyeceğinden emin oldu. Alvin'i görmeye kararlıydı.

İşte o zaman Alvin'in kalp ateşine bakıp, dakikalar önce duyduğu korkunç acıyı gördü. Neden fark etmemişti? Neden görememişti? Alvin, biraz önce yaşamının en büyük eşiğinden geçmişti; büyük bir Yaratı ortaya çıkarmış, dünyaya yeni bir şey getirmişti ve Peggy bunu görmemişti. Yıllar önce ondan o kadar uzakta, Dekane'de yaşıyorken, Alvin'in Yok Ediciyle girdiği mücadeleyi görmüşken, birkaç metre uzağında yaşadıklarını nasıl olur da göremezdi? Ateşin içinde kıvranırken hissettiği acıyı neden hissetmemişti?

Belki de bu soğutma evi ile ilgili bir şeydi. On dokuz yıl önce, Alvin'in doğduğu gün de, soğutma evi onun yeteneğinin gücünü azaltıp, Alvin'i kurtarması için neredeyse çok geç olana kadar uyumasına neden olmuştu. Hayır hayır, her şey bundan kaynaklanıyor olamazdı. Artık soğutma evinin altından su akmıyordu ve demir ocağındaki ateş bundan çok daha güçlüydü.

Belki de bunu yapan, hünerini kullanmasına engel olan, Yok Edicinin ta kendisiydi. Ama meşale gözlerini kullanarak araştırdığında, etrafındaki dünyanın renkleri arasında alışılmadık bir karanlık göremedi.

Hayır, görmesine engel olan, Alvin'in yaptığı şeyin doğası olmalıydı. Yıllar önce Yok Ediciyle girdiği mücadeleden kendisini nasıl kurtardığını, bu gece küçük Arthur'u Hio'da nasıl değiştirdiğini göremediği gibi, demir ocağında yaptıklarını da görememişti. Bu gece gerçekleştirdiği yaratma eylemi, onun hünerinin görebileceği şeylerin çok ötesindeydi.

Peki hep böyle mi olacaktı? Alvin, yaşamının amacını oluşturan şeyi yaparken, Peggy'nin meşale gözleri hep kör mü kalacaktı?

Bu düşünce onu kızdırdı ve korkuya kapılmasına yol açtı; Ona en çok ihtiyaç duyduğum anda beni terk edecekse, sahip olduğum hünerin bana ne faydası var ki!

Hayır, aslında o sırada hünerimi kullanmama gerek yoktu. Alvin, alevlerin içine atladığında benim meşaleliğime ihtiyaç duymuyordu. Hünerim, ihtiyaç duyduğumda beni asla terk etmedi. Böyle hissetmeme neden olan, ona duyduğum sevgi ve arzu.

Şimdi bana ihtiyacı var, diye düşündü. Tepeyi dikkatle indi. Ay gökyüzünde iyice alçalmış, gölgeler uzamaya başlamış, bu yüzden yol aldatıcı hale gelmişti. Demir atölyesine çıkan köşeyi döndüğünde, demir ocağından çimenlere yansıyan ışık nerdeyse kör ediciydi; o kadar kırmızıyı ki, çimenleri yeşil değil parlak siyah gösteriyordu.

Alvin, demir atölyesinin içinde, yerde kıvrılmış yatıyordu. Hızla, gürültülü bir şekilde nefes alıp veriyordu. Uyuyor muydu? Hayır. Çırılçıplaktı. Hemen sonra, giysilerinin demir ocağının içinde yanmış olabileceğini fark etti. Duyduğu acıyı fark etmediği için hatırlamıyor olmalıydı. Bu yüzden Peggy, kalp ateşindeki hatırları araştırmaya başlayınca, yaşadıklarına dair hiçbir şey göremedi.

Teni şaşırtıcı derecede solgun ve pürüzsüzdü. O gün er-

ken saatlerde teninin güneşin ve demir ocağının sıcaklığının etkisiyle koyu kahverengiye dönüştüğünü görmüştü. O gün erken saatlerde, vücudunda ateşin dışındaki normal kazalar sonucunda oluşmuş bir iki yara yada yanık lekesi görmüştü. Şimdi ise teni bir bebeğinki kadar pürüzsüzdü. Kendine engel olamayıp, ona doğru yürüyüp yanında diz çöktü ve sırtının omzundan kalçasının üstündeki kıvrıma kadar usulca okşadı. Teni o kadar yumuşaktı ki, kendi elleri ona kaba geldi, sanki ona dokunarak bedeninin kusursuzluğunu azaltıyor gibi hissetti.

Uzun bir nefes verdi. Peggy, elini Alvin'in sırtından çekti.

"Alvin, iyi misin?"

Kolunu kımıldattı; tüm bedeniyle sarıldığı bir şeyi okşuyordu. Peggy, Alvin'in bedeninin gölgeleri arasında belli belirsiz görülen soukl sarı renkte bir şey olduğunu fark etti. Altın bir saban...

"Yaşıyor," diye mırıldandı Alvin. Peggy, sabanın sanki cevap vermek ister gibi Alvin'in kolları arasında kımıldadığını gördü.

Elbette kapıyı çalmayacaklardı. Gecenin bu saatinde kapıyı çalan kişinin, geceyi orada geçirmek isteyen bir gezgin değil, ancak iz sürücüler olabileceğini hemen anlarlardı. Kapıyı çalmak onları uyarır, iz sürücüler içeri girmeden önce çocuğu uzaklaştırmaları için onlara bir fırsat verirdi.

Ama beyaz saçlı iz sürücü kapının kilidini zorlamaya bile zahmet etmedi. Kapıyı attığı tek bir tekme darbesiyle yere indirdi. Sonra, elinde çiftesiyle hızla içeri girdi ve gözleriyle salonu taradı. Şöminedeki ateş sönmek üzere olduğu için ışık yetersizdi. Ama odada kimse olmadığını anlamışlardı.

"Ben merdivenlerde nöbet tutacağım," dedi beyaz saçlı iz sürücü. "Sen de arkaya gidip, kimsenin oradan kaçmaya ça-

lışıp çalışmadığına bak."

Siyah saçlı iz sürücü vakit kaybetmeden mutfağı geçip, arka kapıya ulaştı. Kapıyı arkasından kapattığında, beyaz saçlı iz sürücü daha merdivenlerin yarısını çıkmıştı.

Mutfakta, İhtiyar Peg saklandığı masanın altından sürünerek çıktı. İkisi de mutfak kapısının önünde fazla durmadığı için, onu fark edememişti. Bu adamların kim olduğunu bilmiyordu ama Arthur Stuart onlardan bir mucize eseri kaçtığı için, onu bulmak üzere gizlice hana sızmaya çalışan iz sürücüler olmalarını ümit etti. Ayaklarını sürüyerek mümkün olduğunca sessiz bir şekilde mutfaktan çıkıp, Horace'ın şöminenin üzerine astığı dolu silahı almak üzere salona geçti. Uzanıp silahı indirdi ama o sırada birisinin akşam üstü ısınması için şöminenin üstüne koyduğu çaydanlığı düşürdü. Çaydanlık gürültüyle devrildi ve içindeki sıcak su İhtiyar Peg'in çıplak ayaklarına döküldü. İhtiyar Peg, duyduğu acıya rağmen çığlık atmamayı başardı.

Hemen sonra merdivenlerde ayak sesleri işitti. Duyduğu acıya aldırmayıp, merdivenlerin başına koştu ve aşağı inen beyaz saçlı iz sürücüyle tam zamanında karşılaştı. Adam silahını ona doğrultmuştu. İhtiyar Peg, hayatı boyunca daha önce hiç kimseye ateş etmemiş olmasına rağmen, bir an bile tereddüt etmeden tetiği çekti. Silah göbeğine çarpıp nefesini keserek onu mutfak kapısının yanındaki duvara çarptı. Bunu hiç fark etmedi. Tek gördüğü kurşun bedenine girene kadar orada yüzünde aptalca bir gülümsemeyle dikilen beyaz saçlı iz sürücüydü. Kısa süre sonra gömleği kana bulanan adam, tepetaklak yere yuvarlandı.

Bu çocuğun annesinden bir evlat daha çalamayacaksınız, diye düşündü İhtiyar Peg. Bir siyahı daha kırbaçların altında kölelik yaşamına sürükleyemeyeceksiniz. Seni öldürdüm iz

sürücü, ve Yüce Tanrı'nın buna sevindiğine eminim. İşlediğim cinayetten dolayı cehenneme gideceksem bile, pişman değilim.

Adamı izlemeye o kadar dalmıştı ki, dışarıdaki kapının açıldığını, siyah saçlı iz sürücünün içeri girip silahını ona doğrulttuğunu fark etmedi.

Alvin, yaptığı şeyi Peggy'ye anlatmaya o kadar dalmıştı ki, çıplak olduğunu fark edemedi. Peggy ona duvardaki bir çiviye asılı duran deri gömleği verdi. Alvin önlüğü hiç düşünmeden giydi. Peggy, Alvin'in ağzından çıkan sözlere kulak vermiyordu bile; ona anlattığı her şeyi, kalp ateşine bakarak görebiliyordu. Bunun yerine Alvin'e bakıp dünüşüyordu. O artık, kısmen ona öğrettiklerim sayesinde, bir Yaratıcı. Belki de artık onunla işim bitti, yaşamım bundan sonra kendime ait olacak. Belki de her şey daha yeni başlıyor. Belki de şimdi ona bir öğrenci ya da gözetimim altındaki bir çocuk gibi değil, gerçek bir erkek gibi davranabilirim. İçinde yanan ateşle tüm bedeni parlıyor gibiydi. Attığı her adımda altın saban onu takip ederek ya da ayağına takılarak değil, sanki Alvin onun yörüngesiymiş gibi, onunla birlikte hareket ederek, hareketlerine karşılık veriyordu.

"Biliyorum," dedi ona Peggy, "Anlıyorum. Artık bir Yaratıcısın."

"Bundan çok daha fazlası!" diye bağırdı Alvin. "Kristal Şehir! Artık orayı nasıl kurabileceğimi biliyorum Bayan Larner. Şehir, gördüğüm kristal kulelerden ibaret değil; şehri oluşturan, içindeki insanlar. Eğer o yeri yaratacaksam, orada olması gereken, bu saban kadar saf ve sadık olan, hayalimdeki o şehri kurabilecek ve ben olmadığımda bile şehrin yaratılması için çalışmaya devam edebilecek insanları bulmalıyım. Bayan Larner, demek istediklerimi anlıyorsunun değil mi?

Kristal Şehir, tek bir Yaratıcının yaratabileceği bir yer değil, yaratıcılardan oluşan bir şehir. Her türlü insanı bulup, onları Yaratıcılara dönüştürmeliyim."

Anlattığı şeyin aynı zamanda dünyaya gelme nedeni olduğunu biliyordu. "Evet," dedi, "Söylediklerinin gerçekliğine inanıyorum." Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, Bayan Larner gibi sakin ve soğuk konuşamıyordu. Duyguları sesine gittikçe daha fazla yansıtıyor, gittikçe Küçük Peggy'ye dönüşüyordu. Alvin'in içinde yaktığı ateş, tüm bedenini sarmıştı.

"Benimle gelin Bayan Larner," dedi Alvin. "Siz çok fazla şey biliyorsunuz ve çok iyi bir öğretmensiniz... Yardımınıza ihtiyacım var."

Hayır Alvin, duymak istediğim sözcükler bunlar değil. Bu sözlerin, seninle gelmem için yeterli, ama başka bir şey söyle. Yıllardır duymayı arzuladığım kelimeleri söyle bana... "Sana yapmayı zaten bildiğin bir şeyi nasıl öğretebilirim?" diye sordu, mümkün olduğunca alçak, sakin bir sesle.

"Ama sizden istediğim sadece bana öğretmeniz değil... Bu şeyi tek başıma yapamam. Bu gece yaptığım şey çok zordu. Benimle birlikte olmanıza ihtiyacım var." Ona doğru bir adım daha atmıştı. Altın saban, yerde Peggy'nin etrafında sürünüyordu. Saban, Alvin'in kişiliğinin dış sınırını oluşturuyorsa, şimdi Peggy de bu cömert çemberin bir parçasıydı.

"Bana ne için ihtiyacın olabilir ki?" diye sordu Peggy. Alvin'in kalp ateşine bakmaya, orada Alvin'in onu gerçekten... Hayır, Alvin'in kalbinde görmek istediği duyguya isim vermeye bile cesaret edemedi. Çünkü böyle bir şeyin olanaksız olduğunu, bu gece böyle bir şeye dair bütün yolların bir daha açılmamak üzere kapandığını görmekten korkuyordu. Arthur'un yeni geleceklerini bu kadar büyük bir ilgiyle araştırmasının bir nedeninin de bu olduğunu fark etti; Arthur ya-

şamı boyunca Alvin'in o kadar yakınında olacaktı ki, Alvin'in yüce ve korkunç geleceğini, onun kalp ateşine bakmasına gerek kalmadan Arthur'un gözlerinden okuyabilirdi: Alvin'in kalp ateşi ona, sahip olduğu birçok gelecekte onun için sevgi besleyip beslemediğini, onunla evlenip evlenmediğini ve o eşsiz bedenini kollarına bırakıp, ondan sadece büyük aşıkların paylaştığı hediyeyi alıp almayacağını gösterecekti.

"Benimle gelin," dedi. "Yoluma siz olmadan devam etmeyi hayal bile edemem, Bayan Larner. Ben..." Kendi kendine güldü. "Daha adınızı bile bilmiyorum Bayan Larner."

"Margaret," dedi Peggy."

"Size bu isimle seslenebilir miyim? Margaret... benimle birlikte gelir misin? Göründüğün kişi olmadığını biliyorum, ama o tılsımın altında nasıl biri olduğu umrumda bile değil. Beni, olduğum gibi tanıyan tek kişi olduğunu biliyorum ve seni..."

Orada dikilip, hissettiği duygu için en doğru kelimeyi aradı. Ve Peggy, o kelimeyi duymak için bekledi.

"Seni seviyorum," dedi. "Benim bir çocuk olduğumu düşünsen bile.."

Belki ona cevap verebilirdi. Belki Alvin'e onu gerçek bir erkek olarak gördüğünü, dünyada onu ilahlaştırmadan sevecek, ona gerçek bir aşk duyup hayat arkadaşlığı edebilecek tek kadın olduğunu söyleyebilirdi. Fakat Alvin'in sözlerini takip eden sessizliği, Peggy cevap verme şansı bulamadan, bir silah sesi bozdu.

İlk aklına gelen Arthur Stuart oldu; ama onun kalp ateşine baktığı anda güvende olduğunu, evde huzurlu bir uyku uyuduğunu gördü. Hayır, ses daha uzaktan gelmişti. Meşale gözlerini hana yöneltip, bir adamın ölmeden önce son anındaki kalp ateşini ve onun merdivenlerin başında ayakta du-

ran bir kadına baktığını gördü. Kadın annesiydi ve elinde bir tüfek tutuyordu.

Adamın kalp ateşi söndü. Peggy annesinin kalp ateşine baktı ve onun düşünceleri ve duygularının, hepsi birbirine karışan, gözlerinin önünde değişen milyonlarca gelecek yolunun tek bir yere çıktığını gördü. Yakıcı bir acı anı ve sonra hiçlik...

"Anne" diye haykırdı. "Anne!"

Sonra gelecek şimdiki zamana dönüştü; İhtiyar Peggy'nin kalp ateşi, demir atölyesine kadar ulaşan silah sesiyle birlikte sönmüştü.

Alvin, Bayan Larner'a söylediklerine inanamıyordu. O ana kadar, Bayan Larner'a karşı içinde ne gibi duygular beslediğini bilmiyordu. Bayan Larner'ın ona gülmesinden, daha çok küçük olduğunu, zamanla bu duygulardan kurtulacağını söylemesinden korkuyordu.

Ama Bayan Larner ona cevap vermek yerine kısa bir süre duraksamış ve o duraklama anında bir silah sesi duyulmuştu. Alvin bu sesin handan geldiğini hemen anladı; böceği ile sesi takip edip nereden geldiğini, iyileştirilmesi imkânsız bir halde yatan bir adamın ölü bedenini gördü. Kısa süre sonra bir kurşun sesi daha... Başka birisinin daha öldüğünü, bir kadının yere yıkılıp can verdiğini gördü. O bedeni tanıyordu, bir yabancıya ait değildi. Bunun İhtiyar Peg olması gerekiyordu.

"Anne!" diye haykırdı Bayan Larner. "Anne!"

"O İhtiyar Peg Guester!" diye bağırdı Alvin.

Bayan Larner'ın giysisinin yakasını yırtıp açtığını ve boynunun altında asılı olan tılsımları çıkardığını gördü. Tılsımları boynundan koparıp atıyor, kopan zincirler etini kesiyordu. Alvin gördüğü şeye inanmakta güçlük çekiyordu. Kendisinden en fazla birkaç yıl daha yaşlı olan, yüzü acı ve dehşetle

dolu olmasına rağmen büyüleyici güzellikte bir genç kadın.

"O benim annem!" diye haykırdı yeniden. "Alvin, kurtar onu!"

Bir saniye bile beklemeden demir atölyesinden çıktı ve taşların ayağına nasıl battığına aldırmadan çimenlikte ve yolda çıplak ayaklarla koştu. Deri önlük dizlerinin arasına girip tökezlemesine neden oldu. İhtiyar Peg'i kurtarmanın artık olanaksız olduğunu bilmesine rağmen, bunun için hiçbir neden olmasa da, denemek zorunda olduğunu hissederek koşmaya devam etti. İhtiyar Peg öldü ve o koşmayı sürdürdü. Çünkü o iyi kadının, iyi kalpli dostunun ölü bedeninin yattığı yere tüm gücüyle koşmama düşüncesine katlanamıyordu.

Onun dostu ve Bayan Larner'ın annesi... Bunun tek yolu, Bayan Larner'ın yedi yıl önce kasabadan kaçan meşale kız olmasıydı. Peki o, kasabada yaşayan herkesin söylediği gibi bir meşaleyse, olacakları neden göremedi? Kendi annesinin kalp ateşine bakıp onun ölümünü öngörememesi nasıl açıklanabilirdi? Alvin, bütün bunlardan hiçbir şey anlamamıştı.

Yolda onun önünde bir adam vardı. Adam, handan, yolun yakınlarındaki bir ağaca bağlı duran atına doğru koşuyordu. Alvin bunun İtiyar Peg'i öldürmüş olan adam olduğunu anladı ve daha fazlasını bilmeye gerek görmeden hızını artırıp, etrafındaki ormanın gücünü almadan önce hayatında hiç koşmadığı kadar hızlı koştu. Adam, aralarında otuz metre kala onu duydu ve durup arkasını döndü.

"Sen, demirci!" diye haykırdı siyah saçlı iz sürücü. "Seni öldürmek de çok hoşuma gidecek!"

Elinde bir tabanca vardı; ateş etti.

Alvin kurşunu karnına yedi ama bunu umursamadı. Bedeni kurşunun yırttığı yeri şimdiden iyileştirmeye başlamıştı. Ne ki, ölümcül bir kanama geçiriyor olsaydı dahi buna al-

dırmazdı. Hızını yavaşlatmadan adamın üstüne çullanıp onu yere serdi. Tekıneleriyle yüz metre kadar sürüklediği adam acı ve korku içinde haykırdı. Bu çığlık onun çıkardığı son ses oldu. Öfkeye kapılan Alvin, kafasını öyle bir yakaladı ki, diğer eliyle çenesine indirdiği tek bir yumruk, boyun kemiğinin kırılıp ikiye ayrılmasına yetti. Adam çoktan ölmüştü ama Alvin, kolları, karnı ve deri önlüğü siyah saçlı iz sürücünün kanlarıyla kaplanana, adamın kafatası başının içerisinde yere düşmüş bir çömleğin kırıklarına dönüşene kadar yumruklarını indirmeye devam etti.

Sonra Alvin, yorgunluğu ve boşalttığı öfkesiyle aptallaşmış bir halde diz çöktü. Bir iki dakika kadar sonra, İhtiyar Peg'in hâlâ han salonunun zemininde yattığını hatırladı. Öldüğünü biliyordu, ama gitmek zorunda olduğu başka yer var mıydı? Yavaşça ayağa kalktı.

Kasabadan han yoluna doğru gelen atların sesini duydu. Hatrack River'da gecenin bu saattinde silah seslerinin duyulması, ancak büyük bir sorun olduğu anlamına gelirdi. İnsanlar oraya gelecek, adamın ölü bedenini görüp, hana doğru koşmaya başlayacaktı. Alvin'in onları karşılamak üzere beklemesine hiç gerek yoktu.

Handa, Peggy çoktan annesinin ölü bedeninin önünde diz çökmüş hıçkırarak ağlıyor, oraya koşmasının etkisiyle hızla soluyordu. Alvin onu giysisinden tanıdı, onun gerçek yüzünü sadece bir kere, demir atölyesindeki o kısacık anda görmüştü. Alvin'in içeri girdiğini görünce ona döndü. "Neredeydin! Onu neden kurtarmadın! Onu kurtarabilirdin!"

"Bunu yapamazdım," dedi Alvin. Alvin'e böyle bir şey söylemesi çok yanlıştı. "Çok geçti."

"Gidip bakmalıydın! Olacakları önceden görebilirdin!"

Alvin onu anlamadı. "Ben olacakları göremem," dedi. "Bu

senin hünerin."

Peggy ağlamaya başladı. Bu kez, Alvin'in içeri ilk girdiğinde duyduğu hıçkırıklardan farklı olarak, insanın yüreğini burkan ızdırap çığlıkları atıyordu. Alvin ne yapacağını bilemedi.

Arkalarındaki kapı açıldı.

"Peggy," diye fısıldadı Horace Guester. "Küçük Peggy."

Peggy başını kaldırıp babasına baktı. Gözünden akan yaşlarla sırılsıklam yüzü kıpkırmızı olmuş, acı kırışıklıklarıyla kaplanmıştı. Horace'ın onu gördüğü anda tanıması bir mucize gibiydi. "Onu ben öldürdüm!" diye haykırdı Peggy. "Asla gitmemeliydim baba! Onu ben öldürdüm!"

Horace, yerde yatanın bedenin karısına ait olduğunu ancak o zaman anladı. Alvin onun titreyip inlemeye başlamasını, sonra yaralı bir köpek gibi ağlamasını izledi. Alvin, yaşamı boyunca böyle bir ızdırap görmemişti. Kardeşim Vigor öldüğünde babam da böyle mi ağladı? Babam da, ben ve Measure'ın Kızılderili adamlar tarafından işkenceye uğradığımızı düşününce bunun gibi bir ses mi çıkardı?

Alvin kollarını Horace'a uzatıp, onu omuzlarından sıkıca tuttu. Sonra onu Peggy'ye doğru yöneltip, orada kızının yanında diz çökmesine yardımcı oldu. İkisi de ağlıyor, sanki ikisi de birbirini görmüyordu. Tek gördükleri, İhtiyar Peg'in yere serilmiş ölü bedeniydi. Alvin'in ikisinin de İhtiyar Peg'in ölümünden kendilerini sorumlu tuttuklarını biliyordu.

Bir süre sonra içeri şerif girdi. Siyah iz sürücünün cesedini dışarıda bulalı çok olmuş ve neler olup bittiğini kısa sürede anlamıştı. Alvin'i kenara çekti ve, "Yaptığın şeyi görmüş olsaydım, bunun meşru müdafaa olduğunu söyler ve kodeste bir gün bile geçirmene izin vermezdim. Ama Appalachee yasaları bir iz sürücünün ölümüne kolay kolay göz yum-

maz ve anlaşma onların buraya gelip seni yargılamak üzere Appaleche'ye götürmelerine izin veriyor. Demek istediğim, evlat, en iyisi bir iki gün içerisinde pılını pırtını toplayıp kaç. Aksi takdirde, başının belaya girmeyeceğinin sözünü veremem," dedi.

"Zaten gidecektim," dedi Alvin.

"Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum," dedi Pauley Wiseman, "ama sanırım o yarı siyah çocuğu bu gece iz sürücülerden kaçırıp buralarda bir yere sakladın. Beni iyi dinle Alvin, en iyisi giderken bu çocuğu da yanında götür. Onu Kanada'ya götür. Eğer onun yüzünü bir kez aha görecek olursam, bu kez onu güneye kendi ellerimle götürürüm. Her şey onun yüzünden oldu. İyi yürekli, beyaz bir kadının melez bir zenci yüzünden öldüğünü düşünmek beni hasta ediyor."

Bir daha benim önümde böyle bir şey söylemezsen iyi edersin, Pauley Wiseman."

Şerif başını sallayarak uzaklaştı, " Tanrım, siz insanların bir maymuna insan muamelesi yapması bana hiç normal gelmiyor." Yeniden arkasını dönüp Alvin'e baktı. "Hakkımda ne düşündüğün umrumda değil Alvin Smith, ama sana ve o melez çocuğa hayatta kalmanız için tek bir şans veriyorum. Umarım bunu değerlendirecek kadar zekânız vardır. Bu arada, vücudundaki kanları yıkayıp, üzerine temiz bir kıyafet geçirsen iyi olacak."

Alvin handan ayrılıp yola çıktı. Şimdi diğer insanlar da hana doğru koşuyordu- hiçbirine aldırış etmeden yürümeye devam etti. Neler olup bittiğini sadece Mock Berry anlamış gözüküyordu. Alvin'i evine kadar götürdü. Anga onu kendi elleriyle temizledi ve Mock giymesi için ona kendi kıyafetlerini verdi. Alvin demir atölyesine geri döndüğünde neredeyse sabah olacaktı.

Makepeace, atölye kapısının önünde bir tabureye oturmuş, şaşkın gözlerle altın sabana bakıyordu. Saban hâlâ bıraktığı yerde, demir ocağının tam önünde duruyordu.

"Bu gerçek bir ustalık eseri," dedi Makepeace.

"Sanırım," dedi Alvin. Sabanın önüne kadar yürüp eğildi. Saban Alvin'in ellerine sıçradı. Makepeace, bunu fark etse de belli etmedi.

"Çok fazla hurdalık demirim var," dedi Makepeace. "Senden masrafı benimle paylaşınanı bile istemiyorum. Sadece altına dönüştürdüğün birkaç parçayı bana bırak."

"Artık daha fazla demiri altına dönüştürecek değilim," dedi Alvin.

Bu sözler Makepeace'i çok öfkelendirdi. "Bu altın, seni aptal! Yaptığın o saban, bundan sonra aç kalmamak, çalışmak zorunda olmamak, oradaki döküntü evde yaşamak yerine güzel bir yaşam demek! Gertie için yeni giysiler ve belki de benim için bi takım elbise demek! Kasaba sakinlerinin beni görünce 'Günaydın' demeleri ve sanki bir beyefendiymişim gibi şapkalarını çıkararak selamlamaları demek. Dr. Physicker gibi bir at arabası kullanmak ve bana ne kadara patlayacağına aldırmadan istediğim zaman Dekane ya da Carthage'a gidebilmem demek. Ve şimdi sen kalkmış bana daha fazla altın yapmak istemediğini söylüyorsun öyle mi?"

Alvin, ona açıklamanın faydasız olduğunu bilse de, yine de anlatmaya çalıştı. "Bu normal bir altın değil efendim. Bu canlı bir saban... Kimsenin onu madeni paralara dönüştürmek için eritmesine izin veremem. Tahmin edebildiğim kadarıyla, zaten bunu istese de kimse yapamaz. Bu yüzden geri çekilin ve bırakın gideyim."

"Onunla ne yapacaksın, toprağı mı süreceksin? Seni aptal,

birlikte krallar gibi yaşayabilirdik!" Ama Alvin onu önünden çekip, demir atölyesinden çıkmaya yeltendiğinde, Makepeace onu durdurdu ve çirkinleşmeye başladı. "O altın sabanı yapmak için benim demirimi kullandın! O altın bana ait! Ustalık eseri usta çırağına vermediği sürece ustaya aittir ve ben o şeyi sana vermiyorum! Hırsız! Onu benden çalıyorsun!"

"Sen de benden, ustalığı hak edecek kadar iyi bir demirci olmamdan sonra, yaşamımın dört yılını çaldın," dedi Alvin, "ve bu altını senin bana öğrettiklerin sayesinde yapmadım. Bu şey canlı, Makepeace Smith, ve ne sana ne de bana ait. Sadece kendine ait. Onu ikimize aynı mesafede bir yere bırakmama izin ver ve kime gitmek istediğini birlikte görelim."

Alvin sabanı ikisinin arasına, çimenliğin üstüne koyup, birkaç adım geri yürüdü. Makepeace, sabana doğru bir adım attı. Saban, toprağın altına, çimenin içine battıktan sonra, toprağı sürerek Alvin'e ulaştı. Eline aldığında sıcaktı. Bununla ona ne anlatmak istediğini biliyordu. "Verimli toprak," dedi Alvin. Saban ellerinde titredi.

Makepeace orada dikilip, şaşkına uğramış gözlerle Alvin'e baktı. "Ulu Tanrım, saban hareket etti evlat."

"Nesin sen evlat, şeytan mı?"

"Sanmıyorum," dedi Alvin, "Yine de onunla bir iki kez karşılaşmışlığım var."

"Defol buradan! O şeyi al ve dükkânımdan çık! Seni bir daha burada görmek istemiyorum!"

"Ustalık belgem sende," dedi Alvin, "onu istiyorum."

Makepeace cebini karıştırıp, katlanmış bir kâğıt çıkardı ve kâğıtı dükkânın önündeki çimenliğin üzerine fırlattı. Sonra kış mevsiminde bile hiç yapmadığı bir şeyi yapıp, dükkânının kapılarını kapadı. Kapıları sıkıca kapayıp içeriden kilitledi. Zavallı aptal, sanki Alvin içeri girmek istese o duvarları bir

saniye içinde yıkamayacaktı. Alvin yürüyüp, kâğıdı yerden aldı. Kâğıdı açıp tüm imzaların atıldığından, her şeyin yasal olduğundan emin oldu. Alvin artık bir ustaydı.

Alvin, soğutma evinin kapısına vardığında gün doğmak üzereydi. Kapı elbette kilitliydi, ama kilitler ve tılsımlar, hele de Alvin tarafından yapılmışken, onu dışarıda tutamazlardı. Kapıyı açıp içeri girdi. Arthur uykusunda kıpırdanıyordu. Alvin omzuna dokunup çocuğu uyandırdı. Yatağın başında diz çöküp, çocuğa o gece yaşananların büyük kısmını anlattı. Ona altın sabanı, nasıl hareket ettiğini gösterdi. Arthur neşeyle güldü. Sonra Alvin ona, yaşamı boyunca anne dediği kadının öldüğünü, iz sürücüler tarafından öldürüldüğünü anlattı. Arthur ağlamaya başladı.

Ama uzun süre değil. Daha uzun süre ağlayamayacak kadar küçük bir çocuktu. "Ölmeden önce onlardan birini öldürdü öyle mi?"

"Evet, babanın tüfeğiyle..."

"Aferin ona!" dedi Arthur. Sesi, yaşına göre o kadar öfkeliydi ki, Alvin neredeyse gülecekti.

"Diğerini de ben öldürdüm. Onu vuran adamı."

Arthur uzanıp Alvin'in sağ elini tuttu ve küçük parmaklarıyla açtı. "Onu bu elinle mi öldürdün?"

"Alvin, başını evet anlamında salladı.

Arthur, Alvin'in açık avcunu öptü.

"Elimden gelseydi onu iyileştiririm," dedi Alvin. "Ama çok hızlı öldü. Vurulduktan sonraki saniye orada olsaydım bile, onu kurtaramazdım.

Arthur yataktan çıkıp, kollarını Alvin'in boynuna doladı ve bir süre daha ağladı.

İhtiyar Peg'i ancak bir gün sonra tepenin yukarısındaki mezarlıkta, kendi kızları, Alvin'in erkek kardeşi Vigor ve

Arthur'un genç yaşta ölen annesinin yanına gömdüler. "Cesaretin sembolü olan insanlar için bir yer," dedi Physicker. Siyah köle kızdan haberi olmasa bile, hiç de haksız sayılmaz, diye düşündü Alvin.

Alvin, hanın merdivenlerine ve zeminine bulaşan, küllü su ve kumun temizleyemeyeceği kanları, hünerinden yararlanarak çıkardı. Bu, Horace'a ya da Peggy'ye yapabileceği son iyilikti. Margaret'a... Bayan Larner'a...

"Artık gitmeliyim," dedi onlara. Gün boyunca taziyeye gelen ziyaretçileri ağırladıkları han salonunda, sandalyelerine oturmuş, yorgunluklarını atmaya çalışıyorlardı. "Arthur'u ailemin yaşadığı köye, Vigor Church'e götüreceğim. Orada güvende olacak. Sonra yoluma devam edeceğim."

"Her şey için teşekkürler," dedi Horace. "Bizim için her zaman iyi bir dost oldun. İhtiyar Peg seni çok severdi." Sonra yeniden ağlamaya başladı.

Alvin, Horace'ın omzuna bir iki kez dostça vurduktan sonra, Peggy'nin yanına gidip karşısında dikildi. "Sahip olduğum her şeyi size borçluyum Bayan Larner."

Peggy sadece başını salladı.

"Size söylediğim her şeyde ciddiydim. Hâlâ ciddiyim."

Peggy yine başını salladı. Bu, Alvin'i hiç şaşırtmadı. Annesinin, kızının evine döndüğünü bile öğrenemeden ölmesinin üzüntüsü geçmeden, çantasını toplayıp onunla birlikte gelmesini bekleyemezdi. Horace'ın hanı işletmesine birisinin yardım etmesi gerekiyordu. Bunların hepsi akla yatkındı. Fakat, yanında Peggy olmadan gideceği gerçeği, kalbine bir bıçak gibi saplanıyordu. Çünkü artık emin olduğu bir şey vardı: Onu seviyordu. Fakat Peggy ona göre biri değildi. Bu çok açıktı. Asla ona göre biri değildi. Bu kadar eğitimli, kibar ve güzel bir kadın, onun öğretmeni olabilirdi, fakat Alvin'i asla

onun kendisini sevdiği kadar sevemezdi.

"Pekala, sanırım artık elveda demenin vakti geldi," dedi Alvin. Bir ölünün ardından yas tutan biri ile el sıkışmaya kalkışmanın ne kadar aptalca olduğunu bilse de elini uzattı. Fakat aslında onu kollarına sarıp, aynı acı çeken Arthur Stuart'a sarıldığı gibi sarılmayı öyle istiyordu ki...

Peggy onun elini gördü ve sıkmak için değil, kendi elleri arasına alıp, sıkıca tutmak için kendi elini uzattı. Bu Alvin'i çok şaşırttı. Aradan aylar, yıllar geçtikten sonra, Peggy'nin elini nasıl tuttuğunu hâlâ hatırlıyor olacaktı. Belki de bu yaptığı şeyle ona olan sevgisini göstermek istiyordu. Belki de tek niyeti, onu öğrencilerinden biri olarak gördüğünü anlatmak, ve annesinin ölümünün intikamını aldığı için teşekkür etmekti. Alvin, böyle bir şeyin ne anlama gelmesi gerektiğini nasıl bilebilirdi? Ama, bunun onu sevdiği anlamına geldiği ihtimaline karşı, bu an hafızasından asla silinmeyecekti.

Sonra Peggy'nin elini bırakmadan ona, tutmasını istediğinden emin olamadığı bir söz verdi: "Geri döneceğim," dedi. "Ve dün gece size söylediğim sözler, daima geçerli olacak. Tüm cesaretini toplayarak ona, geçen gece kullanmasına izin verdiği adıyla seslendi. "Tanrı seninle olsun Margaret."

"Tanrı seninle olsun Alvin," diye fısıldadı Peggy. Sonra, o sırada Horace'la vedalaşan Arthur Stuart'ı alıp dışarı çıkardı. Birlikte, Alvin'in altın sabanı bir fasülye varilinin diplerine sakladığı ahıra yürüdüler. Alvin, kapağı açıp elini uzattı ve saban karanlık ahırı kendi ışığıyla aydınlatana kadar yukarı çıktı. Alvin onu eline alıp bir çuvala sardı ve sırtındaki çantaya attı.

Alvin diz çöküp elini, Arthur Stuart'ın sırtına çıkmasını istediği her zaman yaptığı gibi uzattı. Arthur, bunun bir oyun olduğunu zannedip –bu yaşta, arada sırada bir iki saat ağla-

maktan daha fazla yas tutamazdı- Alvin'in sırtına atladı ve neşeli kahkahalar atıp zıplamaya başladı.

"Bu sefer oldukça uzun bir yolculuk yapacağız Arthur Stuart," dedi. "Vigor Church'e ailemin evine gidiyoruz."

"Tüm yolu yürüyecek miyiz?"

"Ben yürüyeceğim. Sense atın Alvin Smith'e bineceksin."

Arthur Stuart, "Giiii-haa!" diye bağırdı.

Alvin hemen koşmaya başladı ve kısa sürede inanılmaz bir hıza ulaştı. Yola adımını bile atmadan, arazilerden ve ormanlık alandan gitti. Ormanın yeşil şarkısı, Hio ve Wobbish ile kendi evi arasındaki mesafede doğanın Kızılderililerin etkisi altında olduğu günlerdekinden çok daha zayıf olsa da, hâlâ Alvin Smith'in duyabileceği kadar güçlüydü. Tüm benliğini yeşil şarkının ritmine bırakıp, Kızılderililer gibi koştu. Arhut Stuart da yeşil şarkının bir kısmını duyabiliyor olacak ki, Alvin'in sırtında derin bir uykuya dalmıştı. Dünya yok olmuştu. Sadece o, Arthur Stuart, altın saban ve onları saran yeşil şarkı vardı. Ben artık bir ustayım. Ve bu benim ilk yolculuğum.

-XX-
CAVİL'İN SÖZLEŞMESİ

Cavil Planter'ın kasabada işleri vardı. O serin ilkbahar sabahında, karısını ve kölelerini, evini ve toprağını arkasında bırakıp, hepsinin kontrolü altında, hâlâ ona ait olduğunu bilmenin verdiği güvenle atına bindi.

Öğlene doğru, kasabadaki dostlarını ziyaret edip, yapması gereken işleri tamamladıktan sonra, posta müdürlüğüne gitti. Onun için üç mektup bırakılmıştı. İkisi eski dostlarından, biri de o sırada Wobbish'in başkenti Carthage'da bulunan Papaz Philadelphia Thrower'dandı.

Eski dostlar bekleyebilirdi. Elinde tuttuğu mektup, parayla tuttuğu iz sürücülerle ilgili olmalıydı. Fakat Cavil, mektubun neden iz sürücülerin kendisinden değil, Thrower'dan geldiğini tahmin edemedi. Belki de bir sorun vardı. Belki de her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için kuzeye gitmesi gerekecekti. Aynı İsa'nın dediği gibi, yolunu kaybetmiş tek bir koyunumu bulabilmek için, doksan dokuz koyunumu memnuniyetle arkamda bırakırım, diye düşündü Cavil.

Mektup, acı haberler taşıyordu. İki iz sürücü ve Cavil'in ilk doğan çocuğunu evlatlık edinmiş olan, han sahibinin karısı ölmüştü. O kadından kurtulduğumuz iyi olmuş, diye düşündü Cavil. İz sürücüler için de bir an için bile üzülmedi. Cavil, onlara, kendisine ait olmadıkları için kölelerinden bile daha az değer verdiği para ile tutulmuş uşaklar gözüyle bakıyordu. Hayır, Cavil'in ellerinin titremesine, nefesinin kesilmesine yol açan asıl şey okuduğu son haberdi. İz sürücülerinden

birini öldüren, Alvin adındaki çırak çocuk, yargılanmak üzere Appalache'ye götürülmeden kasabadan kaçmış ve kendisiyle birlikte Cavil'in oğlunu da götürmüştü. Oğlumu aldı... Ve Thrower'ın kaleminden çıkan en kötü sözcükler de şunlardı: "Alvin'i küçüklüğünden beri tanırım. Daha küçük bir çocukken şeytanın hizmetine girmişti. O, ortak arkadaşımın en büyük düşmanı ve şimdi senin en değerli mülkünü çaldı. Keşke sana daha iyi haberler verebilseydim. Oğlunun şeytanın yolundan ayrılıp, Arkadaşımızın gazabına uğramaması için dua edeceğim."

Cavil, böyle bir haber aldıktan sonra, işlerinin geri kalanını nasıl halledebilirdi? Posta müdürüne ya da başka birilerine tek kelime etmeden, mektuplarını cebine yerleştirdi, dışarı çıktı ve atına atlayıp eve doğru sürdü. Yol boyunca kalbi, öfke ve korku arasında sıkışmıştı. O kuzeyli kölelik karşıtları, onun kölesinin, oğlunun, ellerinden kaçıp, Kâhya'nın en büyük düşmanıyla gitmesine nasıl izin verirdi? Kuzeye gidip bunu onlara ödeteceğim. Eğer çocuğu bulursam... Sonra düşünceleri bir anda Kâhya'nın, yeniden görünmesi durumunda, ona ne söyleyeceğine kaydı. Ya beni küçümseyip, bir daha gelmezse? Ya da daha da kötüsü, gelip beni miskin bir hizmetçi olmakla suçlarsa? Ya da bana verdiği görevi hak etmediğime karar verip, bunan sonra siyah kadınlarla birlikte olmamı yasaklarsa? Beni ona hizmet etmekten men ederse nasıl yaşayabilirim? Yaşamak için başka bir sebebim var mı?

Sonra yeniden korkunç bir öfkeye kapılıp, tüm ruhuyla haykırdı: Oh Efendim! Neden böyle bir şeyin olmasına izin verdiniz. Gerçek bir efendi olsaydınız, her şeye ağzınızdan çıkan tek bir kelimeyle engel olabilirdiniz!

Ve dehşet: Efendimizin gücünden nasıl şüphe ederim! Affedin beni efendim, ben sizin gerçek hizmetçinizim. Efendim!

Affedin beni, her şeyimi kaybettim, beni bağışlayın!

Zavallı Cavil. Her şeyi kaybetmenin ne demek olduğunu kısa süre sonra öğrenecekti.

Evine ulaştıktan sonra, atını verandaya bakan yola sürdü ve yakıcı öğlen güneşinden sakınmak için meşe ağaçlarının gölgesinde durdu. Belki de atını yolun ortasına sürseydi, onu daha erken görebilirlerdi. Belki de o zaman ağaçların altından çıktığı sırada evin içinden bir kadın çığlığı duymak zorunda kalmazdı.

"Dolores!" diye seslendi. "Bir sorun mu var?"

Cevap yok.

İşte bu onu korkutmuştu. Gözünün önünde, o yokken evine yağmacıların ya da hırsızların girdiğine dair resimler canlandı. Belki de kâhyasını çoktan öldürmüşlerdi ve şimdi de karısını öldürüyorlardı. Atını mahmuzlayıp, hızla evin arkasına gitti.

Tam zamanında, iriyarı siyah bir adamın evin arka kapısından kölelerin yaşadığı kulübelere doğru koştuğunu gördü. Pantolonu yüzünden, adamın yüzünü göremedi. Adamın üzerinde ne pantolonu, ne de başka bir şey vardı. Kulübeye doğru aceleyle koşarken pantolonunu bir bayrak gibi tutup, yüzünü gizliyordu.

Üzerinde pantolonu olmayan bir adam, içeride bir kadının çığlık attığı evimden koşarak çıkıyor. Cavil kısa bir süre için tereddütte kaldı: Siyah adamı kovalayıp onu kendi elleriyle öldürmeli miydi, yoksa eve girip Dolores'in iyi olduğuna mı bakmalıydı? Çok geç kalmamıştı değil mi? Karısının namusu lekelenmemişti değil mi?

Cavil merdivenleri hızla çıkıp, karısının odasının kapısını açdı. Dolores çenesinin altına çektiği çarlaflara sarınmış, ona korku dolu gözlerle bakıyordu.

"Neler oldu?" diye bağırdı Cavil. "İyi misin?"

"Elbette iyiyim!" diye sertçe cevap verdi kadın. "Bu saatte evde ne işin var?"

Bu, korku içinde çığlık atan bir kadından beklenebilecek bir yanıt değildi. "Seslendiğini duydum," Cavil. "Sana bağırdığımı duymadın mı?"

"Ben bu evde konuşulan her şeyi duyarım, dedi Dolores. "Hayatım boyunca, burada yatıp dinlemekten başka yapak bir işim olmadı. Bu evde konuşulan ve yapılan her şeyi duyuyorum. Evet, seslendiğini duydum. Ama bana cevap vermiyordun.

Cavil şaşırdı. Karısının sesi kızgın çıkıyordu. Onu daha önce hiç kızgın görmemişti. Son günlerde onunla tek kelime bile konuşmuyordu. Cavil, kahvaltı yaparken hep uyuyor oluyor ve birlikte yedikleri akşam yemekleri sessizlik içinde geçiyordu. Peki bu öfkenin nedeni neydi? Neden şimdi?

"Evimizden koşarak çıkan siyah bir adam gördüm," dei Cavil. "Düşündüm ki, belki o..."

"Belki ne?" dedi Dolores. Cavil'le alay ediyor, onu deniyor gibiydi.

"Senin canını acıtmıştır diye düşündüm."

"Hayır, bana kötü bir şey yapmadı."

Şimdi Cavil'in aklına, kabullenmekte güçlük çektiği bir düşünce yerleşiyordu. "Peki ne yaptı?

"Ne yapsın, senin yıllardır yaptığın şeyi... kutsal bir görevi yerine getirdi Cavil."

Cavil ne cevap vereceğini bilemedi. Biliyordu. Dolores her şeyi biliyordu.

"Geçen yaz, arkadaşın Papaz Thrower ziyaretine geldiğinde, burada yatıp, ikinizin konuşmalarını dinledim."

"Uyuyordun... Kapın..."

"Her şeyi duydum. Her sözcüğü, her fısıltıyı... Dışarı çıktığını duydum. Kahvaltıda konuştuklarınızı duydum. Seni öldürmek istediğimi biliyor musun? Yıllar boyu senin iyilik dolu, dindar bir adam olduğunu düşündüm. Sense siyah kadınların üzerinde tutkunu söndürüyordun. Sonra kendi çocuklarını köle olarak sattın. Bir canavar olduğunu düşündüm Cavil. Senden o kadar tiksindim ki, seninle birlikte bir dakika daha geçirmek düşüncesi bile midemi bulandırmaya başladı. Ama ellerim bir bıçak tutamaz ya da silahın tetiğini çekemezdi. Bu yüzden yatağımda yatıp düşündüm. Neler düşündüğümü tahmin edebiliyor musun?

Cavil hiçbir şey söylemedi. Yaptıklarını Dolores'ten dinlemek, kendinden çok utanmasına neden oldu. "Düşündüğün gibi değil, yaptığım kutsal bir şeydi."

"Zinadan başka bir şey değildi!

"Bir vizyon gördüm!"

"Evet, senin vizyonun. Pekala, çok güzel Bay Cavil Planter. Sen, yarı beyaz bebekler yapmanın iyi bir şey olduğuna dair bir vizyon gördün. Sana bir haberim var. Ben de yarı beyaz çocuklar yapabiliyorum!"

Cavil, şimdi her şeyi anlıyordu. "Sana tecavüz etti!"

"Bana tecavüz etmedi Cavil. Onu buraya ben çağırdım. Ona ne yapması gerektiğini söyledim. Yaptığımız şeyin, aynı senin görevin gibi kutsal olması için, ona koynuma girmeden önce ve yatağımdan çıktıktan sonra dualar okuttum. Senin o kahrolası kâhyana da dua ettik, ama her nedense hiç ortaya çıkmadı."

"Böyle bir şey olmadı."

"Sen öyle san. Tüm kış, tüm bahar boyunca, çiftlikten her ayrılışında bana sahip oldu."

"Buna inanmıyorum. Beni öfkelendirmek için yalan söy-

lüyorsun. Böyle bir şey yapamazsın, bedeninin buna müsait olmadığını doktor söyledi."

"Cavil, senin o siyah kadınlarla ne işler pişirdiğini keşfetmeden önce, acının ne olduğunu, ızdırabın ne olduğunu bildiğimi zannediyordum. Ama o günden sonra, o acıyı her gün yaşasam da vız gelmeye başladı. Hamileyim Cavil."

"Sana tecavüz etti. İnsanlara böyle anlatacağız. Diğer kölelere ibret olsun diye onu asacağız ve..."

"Onu asmak mı? Bu çiftlikte sadece bir tecavüzcü var Cavil. Ve bunu insanlara anlatmaktan bir an bile tereddüt etmeyeceğimden emin ol. Bebeğimin babasına el sürecek olursan, yaptığın kötülükleri ülkedeki herkese anlatırım. Pazar günü uyanıp kilisedeki rahiplere söylerim."

"Bunu sadece Tanrı'ya hizmet etmek için..."

"Buna inanırlar mı sanıyorsun? Benden daha fazla inanmayacaklarına eminim. Yaptığın şey için en uygun kelime kutsallık değil. Bu şehvet. Zina. Kösnüllük. Söylentiler yayıldığında ve çocuğum siyah doğduğunda, herkes, kasabadaki bütün insanlar senin aleyhine dönecek. Seni dışlayacaklar."

Cavil karısının haklı olduğunu biliyordu. Kimse ona inanmazdı. Mahvolmuştu. Tek bir şey, çok basit bir şey yapmazsa...

Odadan çıktı. Karısı hâlâ orada yatıyor, kahkahâlâr atarak onunla alay ediyordu. Kendi yatak odasına gitti, odadan silahını aldı, namlusunu kurşunla doldurdu.

Geri geldiğinde, Dolores gülmüyor, yüzünü duvara dönmüş ağlıyordu. Gözyaşı dökmek için çok geç, diye düşündü Cavil. Yatağa yürüyüp, üzerindeki çarşafları kaldırınca, yüzünü ona dönmedi. Tüyleri yolunmuş bir tavuk kadar çıplaktı.

"Üstümü ört!" diye inledi kadın. "Çok hızlı kaçtı, bu yüz-

den beni giydirmedi. Çok üşüyorum Cavil, üstümü ört..."

Sonra Cavil'in elindeki silahı gördü.

Bükülü elleri havayı dövdü. Tüm bedeni kıvrandı. Kurtulabilmek için deblenmesinin verdiği acıyla çığlık attı. Cavil, tetiği çekti ve Dolores'in bedeni yatağa yığıldı.

Cavil odasına geri dönüp silahını yeniden doldurdu.

Fat Fox'u tamamen giyinik halde, at arabasını silerken buldu. Cavil Planter'ı kandırabileceğini düşünebilecek kadar cesur bir yalancıydı. Ama Cavil onun yalanlarını dinleme zahmetine girmedi. "Dişi tilkin seni üst katta bekliyor," dedi.

Fat Fox, odaya girip, Dolores'i yatakta görene kadar yaptıklarını inkâr etmeye devam etti. Sonra ağız değiştirdi. "Beni zorladı? Ne yapabilirdim Sahip? Aynı sen ve kadınlarda olduğu gibiydi sahip! Siyah bir kölenin seçim şansı var mı? Emirlerine itaat etmek zorundayım. Kadınlar ve sizde olduğu gibi!"

Cavil, şeytanın konuşmasını duyduğu anda anlardı. Bu yüzden sözlerine kulak asmadı. "Giysilerini çıkar ve yeniden yap," dedi. Fat Fox, inledi, uludu ama Cavil silahının namlusuyla kaburgalarını dürtünce, kendisine söyleneni yaptı. Cavil'in silahının Dolores'i ne hale getirdiğini görmemek için gözlerini kapadı. Verilen emri yerine getirmeye başladığı anda, Cavil silahını yeniden ateşledi.

Kısa süre sonra Lashman, çalıştığı tarladan aceleyle gelmişti. Silah seslerinin etkisiyle eli ayağına dolaşmıştı. Cavil onu alt katta karşıladı. "Lashman, kölelerin kapısını kilitle ve gidip şerifi buraya getir."

Şerif geldiğinde, Cavil onu üst kata çıkardı ve gösterdi. Şerifin yüzü bembeyaz kesildi. "Yüce Tanrım," diye fısıldadı.

"Bu cinayet sayılır mı şerif? Onları ben öldürdüm. Beni

hapse atacak mısın?"

"Hayır efendim," dedi şerif. "Hiç kimse bunun bir cinayet olduğunu söyleyemez." Sonra yüzünde buruk bir ifadeyle, Cavil'e baktı. "Ne tür bir adamsın sen Cavil?"

Cavil, kendisine sorulan soruyu kısa bir süre için anlayamadı.

"Bana böyle bir şey göstermeye utanmıyor musun? Karımın başkaları tarafından bu halde görülmesine izin vermektense, ölmeyi tercih ederdim."

Şerif çiftlikten ayrıldı. Lashman odayı kölelere temizlettirdi. İkisi için de cenaze töreni yapılmadı. İkisi de Salamandy'nin yattığı yere gömüldü. Cavil, mezarların üzerine birkaç tavuğun kanını akıttıklarına emindi ama o an için böyle bir şeyi umursayamazdı. O sırada onuncu burbon kadehini yudumluyor, böyle zamanlarda son derece ilgisiz gözüken Kâhyaya onbininci duasını okuyordu.

Bir hafta kadar sonra şerif, bu kez papaz ve Baptist vaiziyle birlikte yeniden çiftliğe geldi. Üçü, Cavil'i sarhoş uykusundan uyandırıp, ona yirmi beş bin dolarlık bir çek uzattı. "Komşuların topladı," dedi papaz.

"Paraya ihtiyacım yok," dedi Cavil.

"Çiftliğini satın almak istiyorlar," dedi papaz.

Şerif başını salladı. "Yanlış anladın Cavil. Burada olanlar, çok kötüydü. Ama başkalarının karını o halde görmesine müsaade ederek..."

"Sadece sana gösterdim."

"Bir beyefendiye yakışır hareket etmedin Cavil."

"Bir de köle çocuklar meselesi var," dedi Baptist vaizi. "Çiftliğinde hiç hayvanın kalmadığı düşünülürse, çocukların neden bu kadar zayıf olduğunu anlamak için başka bir sebebe gerek yok."

"Bu Tanrı'nın bir mucizesi," dedi Cavil. "Tanrı, Siyah ırkı zayıflatıyor.

Şerif, Cavil'e bir belge uzattı. "Bu belge, sahip olduğun tüm mülkün –köleler, evler ve topraklar- komşularından oluşan bir holdinge taşındığını gösteriyor."

Cavil kâğıdı okudu. "Bu tapu, bu topraklar üzerinde yaşayan tüm köleler için geçerli," dedi. "Kuzeydeki kaçak köle çocuğun mülkiyet hakları hâlâ bana ait."

"Bu umrumuzda değil. Eğer onu bulabilirsen senin olsun. Umarım belgedeki şartların, yaşamının sonuna kadar bir daha bu topraklara ya da buraya komşu hiçbir kasabaya gelemeyeceğini kapsadığının farkındasındır."

"Evet, fark ettim," dedi Cavil.

"Bu sözleşmenin şartlarını ihlal edersen, yaşamının hiç de güvende olmayacağına emin olabilirsin. Benim gibi vicdan sahibi, çalışkan bir şerif bile seni olacaklardan koruyamaz."

"Onu tehdit etmeyeceğimizi söylemiştin," diye mırıldadı papaz.

"Cavil'in, yapacaklarının sonuçlarından haberdar olması gerekiyor," dedi şerif.

"Geri gelmeyeceğim," dedi Cavil.

"Bağışlanmak için Tanrı'ya dua et," dedi papaz.

"Edeceğim." Cavil belgeyi imzaladı.

O gece atına atlayıp, cebinde yirmi beş bin dolarlık çek ve bindiği atın arkasındaki yük beygirinin sırtına yerleştirdiği çantaya koyduğu yedek giysileri ve bir haftalık erzakla yola çıktı. Cavil'in aklında tek bir düşünce vardı. Kâhya benden nefret ediyor, yoksa bunların hiçbiri olmazdı. Onun sevgisini geri kazanmamın tek yolu var. O da Alvin Smith'i bulmak, onu öldürmek ve çocuğumu, hâlâ bana ait olan tek kölemi geri almak. İşte o zaman, beni affedecek misin, ruhuma indirdiğin kırbacı çekecek misin Efendim?

-XXI-
USTA ALVİN

Alvin yaz boyunca Vigor Church'teki evinde kalıp, ailesini yeniden tanıdı. İnsanlar çok değişmişti. Cally kocaman bir adam olmuştu, Measure'ın bir karısı ve çocukları vardı ve ikizler Wastenot ve Wantnot Detroit'li Fransız kız kardeşlerle evlenmişti. Annesi ve babasının saçları ağarmıştı, artık Alvin'in görmek istediğinden daha yavaş hareket ediyorlardı. Ama değişmeyen şeyler de vardı- hepsi, bütün aile üyeleri neşeli gözüküyordu. Tippy-Canoe katliamından sonra Vigor Church kasabasının üzerini kaplayan karanlık, tamamen ortadan kalkmamışsa da, her şeyin arkasında kendini gösterip, kasabanın renkli yaşamıyla tezat oluşturan bir tür gölgeye dönüşmüştü.

Kasabaya girdikleri gibi hepsi Arthur Stuart'ın yanına gitti. Daha küçük bir çocuk olduğu için Tippy-Canoe öyküsünü herkesten dinleyebilirdi. Bunun karşılığında onun yapmak istediği tek şeyse, onlara kendi hikâyesini, Alvin'in hikâyesini, iz sürücülerin ve annesinin ölmeden önce onlardan birini nasıl öldürdüğünün hikâyesini anlatmaktı.

Alvin, Arthur Stuart'ın öyküsünü hiç düzeltmeden dinledi. Bunun iki nedeni vardı. Birincisi, durmadan araya girerek, hikâyeler anlatmaktan bu kadar hoşlanan Arthur'un cesaretini kırmak istemiyordu. İkincisi, Arthur Stuart'ın artık yavaş yavaş başkalarının sesiyle değil, kendi sesiyle konuşması onu çok üzüyordu. İnsanlar, Arthur Stuart'ın nasıl bir taklit yeteneğine sahip olduğunu asla bilemeyecekti. Böyleyken bile, insanların ağzından çıkan her sözcüğü hatırladığı için, onu

dinlemek çok hoşlarına gidiyordu. Alvin, Arthur Stuart'ın hünerinin bu son kalıntılarının neden tadını kaçırsındı?

Alvin ayrıca, yaşadığı kötü olayları anlatmadığı sürece, insanların bunları tekrarlamayacağına inanıyordu. Örneğin, içinde ne olduğunu hiç kimsenin görmediği bir çuval vardı. Vigor Church kasabasında bir altın nesnenin görüldüğü söylentisinin yayılması, hiç kimse için olumlu sonuçlar doğurmazdı. Tippy-Canoe'daki katliamdan bu yana fazla ziyaretçisi olmayan kasaba, istediklerinden daha fazla ve bu kez altın peşinde olan, altına ulaşana kadar kimin zarar göreceğine aldırmayan kötü niyetli ziyaretçilerle dolabilirdi. Bu yüzden altın sabanı kimseye anlatmadı. İnsanlardan bir sır sakladığını bilen tek kişi, sıkı ağızlı kız kardeşi Eleanor'du.

Alvin, kız kardeşini görmek için, o ve eşi Armor-of-God'ın, kasabanın bir meydanı bile olmadığı zamanlardan bu yana işlettiği, kasaba meydanındaki dükkânlarına gitti. Bir zamanlar, Mizzipy'den Dekane'ye kadar neredeyse tüm toprakların ormanlık olduğu zamanlarda orası, Kızılderili ve Beyaz ziyaretçilerin harita ve gazete almak için uğradığı bir yerdi. Şimdi ise her türlü insanın bir şeyler satın almak, birkaç dedikodu duymak ve dış dünyadan haber almak için sık sık geldiği yoğun bir dükkâna dönüşmüştü. Armor-of-God o gün, cam ve porselen siparişlerini almak üzere Mishky-Waka kasabasına gitmiş olmalıydı. Alvin, Eleanor ve en büyük oğlu Hector'u dükkânla ilgilenirken buldu.

Ailenin geçmiş günlerdeki adetleri de değişinişe benziyordu. Neredeyse Alvin kadar iyi bir tılsım yapıcı olan Eleanor, artık mutfağının duvarlarına astığı çiçek sepetleri ve bitki kavanozlarındaki tılsımlarını kocasından ve başkalarından saklamak zorunda değildi. Şimdi, açıkça tezgâhın üstünde duran tılsımlardan bazıları etkilerini daha güçlü bir şekilde

hissettiriyordu. Armor-of-God artık büyü ve gizli güçlerden nefret etmiyor olmalıydı. Bu gerçekten çok iyi bir şeydi. Geçmişte kardeşi Eleanor'un, sahip olduğu hünerleri inkâr etmek zorunda kaldığını bilmek çok can sıkıcıydı.

"Yanımda bir şey getirdim," dedi Alvin.

"Bunu anlamıştım," dedi Eleanor. "Çuvala sardığın o şey, taş gibi hareketsiz duruyor. Ama bana öyle geliyor ki, içinde yaşayan bir şeyler var."

"Buna aldırma," dedi Alvin. "O şeyi benim dışımda hiç kimsenin görmemesi gerekiyor."

Eleanor başka soru sormadı. Bu sözlerden, Alvin'in o gizemli çuvalı oraya neden getirdiğini anlamış gibiydi. Hector'a, gelen müşterilerle ilgilenmesini söyleyip, Alvin'i, fıçılarda on çeşit kadar fasülye, varillerde tuzlanmış et, kâğıt hunilerde şeker, su geçirmeyen çömleklerde tuz ve kavanozlarda her çeşit baharatı sakladıkları yeni depoya götürdü. İçeri girdiği gibi, Alvin'in daha önce hiç görmediği küçük yeşil taneli bir tür fasülyeyle dolu bir fıçının yanına yürüdü.

"Bu fasülyeye fazla talep yok," dedi. "Sanırım bu fıçının dibini hiçbir zaman göremeyeceğiz."

Alvin, hâlâ çuvala sarılı sabanı, fasülyelerin üzerine koydu. Sonra fasülyeleri kenara itip, sabanı fıçının dibine kadar soktu. Eleanor erkek kardeşinin çocukluğundan beri bu güce sahip olduğunu bildiği için, Alvin'in kız kardeşinin bakışlarını uzaklaştırmasına gerek kalmadı.

"Orada yaşayan her ne ise," dedi Eleanor, "O fıçının dibinde kuruyup ölmez değil mi?"

"Ne olursa olsun, asla ölmeyecek," dedi Alvin, "en azından insanların yaşlanıp ölmesine benzer bir ölüm tatmayacak."

Eleanor sonunda merakına yenik düşüp, "Keşke bana

eğer o fıçının içinde ne olduğunu birisi öğrenirse, benim de öğreneceğimin sözünü verebilseydin," dedi.

Alvin ona başını salladı. Bu, tutabileceği bir sırdı. O zamanlar, sabanı başkalarına nasıl ve ne zaman göstereceğini bilmiyordu. Ama bu sırrı tutabilecek birisi varsa, o da sessiz Eleanor'du.

İşte böyle, anne ve babasının evinde, eski yatak odasında uyuduğu Vigor Church'te haftalarca, Temmuz ayına kadar yaşadı. Tüm bu sırada başka bir kasabada çıraklık yaparak geçirdiği yedi yıl boyunca yaşadıklarının çoğunu kendine sakladı. Aslına bakılırsa, konuşması gerekmediği sürece ağzını bile açmadı. Günlerini, annesi ve babasıyla birlikte kasabada bir oraya bir buraya giderek, insanların ağrıyan dişlerini, kırılmış kemiklerini, iltihap kapmış yaralarını ve ağır hastalıklarını, hiç şikâyet etmeden iyileştirerek geçirdi. Değirmendeki işlere yardımcı oldu, diğer çiftçilerin tarlalarında ve ahırlarında çalıştı. Kendine küçük bir demir ocağı yapıp, bir demircinin büyük bir örse ihtiyaç duymadan halledebileceği basit tamir işleriyle ilgilendi. Bu işleri yaparken, insanların sohbet etme girişimlerine karşılık vermedi.

Fakat asık suratlı birine de dönüşmemişti. Yapılan şakalara gülüyor, hatta arada sırada kendisi de birkaç şaka yapıyordu. Ağırbaşlı biri de değildi. Kimi zaman işleri bittikten sonra akşamüstü şehir meydanına gidip, Vigor Church'teki en güçlü çiftçilere, bir dövüş müsabakasında bir demircinin kolları ve omuzlarına denk olamayacaklarını kanıtlıyordu. Karşısındaki kişi sohbeti sürdürmüyorsa, doğan sessizliğe aldırmadan çalışmasına devam ediyor ya da orada kimse yokmuş gibi boşluğa bakıyordu.

Bazı insanlar Alvin'in ne kadar az konuştuğunu fark etti.

Fakat kasabadan son ayrılışının üzerinden uzun bir zaman geçtiği için, bir delikanlıya küçük bir çocuk muamelesi yapılamayacağını biliyor. Alvin'in büyüyüp sessiz bir adama dönüştüğünü düşünüyorlardı.

Fakat birkaç kişi, Alvin'in bu halinin asıl sebebine biraz daha yaklaşmış gibiydi. Annesi ve babası kimi zaman kendi aralarında onun hakkında konuşuyordu: "Başına kötü şeyler gelmiş olmalı," diyordu annesi. Ama babası duruma başka bir açıdan bakıyordu: "Sanırım orada herkes gibi hem iyi hem kötü şeyler yaşamış. Bizden yedi yıl uzakta kaldıktan sonra, kendisini ailesine yakın hissedemiyor olmalı. Ona biraz daha zaman tanımalıyız. Bu kasabada küçük bir oğlan çocuğu değil, yetişkin bir erkek olarak yaşamaya alıştıktan sonra dili açılacaktır."

Alvin'in neredeyse hiç konuşmadığını Eleanor da fark etmişti. Fakat kardeşinin, fasülye fıçısının içinde muhteşem bir sır sakladığını bildiği için, kardeşinin bir sorunu olduğundan endişelenmiyordu. Alvin'in hiç kimseye edecek iki çift sözü olmadığından şikâyet eden kocası Armor-of-God'a şöyle demişti: "Sadece derin düşüncelere dalıyor. Hiçbirimizin ona yardım edebilecek kadar anlamadığı sorunları çözmeye çalışıyor. Göreceksin, aklındaki tüm bu sorunları çözüme kavuşturduğu zaman daha fazla konuşacak.

Alvin'le birlikte Kızılderililer tarafından esir alınan, Ta-Kumsaw ve Tenskwa-Tawa'yı neredeyse Alvin kadar tanıyan Measure da Alvin'in onlara çıraklık yıllarını anlatmadığını fark etmişti. Ama birlikte yaşadıkları maceralar ve kardeşinin ona duyduğu güven dolayısıyla, zamanla Alvin'in konuşmaktan hoşlandığı sayılı insanlardan biri olacağından emindi. Fakat Alvin ilk başta Measure'ın yanında bile çekingen davranıyordu. Karısı Delphi, Measure'ın gözünde o

kadar değerliydi ki, Measure ona o kadar nazik ve ilgili davranıyordu ki Alvin, Measure'ın kalbinde hâlâ bir yere sahip olduğundan nasıl emin olabilirdi? Hayır, Alvin'in başından geçenleri anlatmasını Measure bile sağlayamazdı.

Alvin, yaz ortasında bir gün, artık yetişkin bir erkek kadar cüsseli olan, sırtı ve omuzları Alvin kadar kaslı olmasa da, boyu Alvin'e yetişmiş küçük kardeşi Cally ile birlikte bir tarlanın etrafını çitlerle çeviriyordu. Alvin tahtaları ikiye bölme görevini üstlenmişti. Aslında tüm tahtaları tek bir sözüyle bölebilirse de, hünerinden hiç yararlanmadı.

Tarlanın çeyrek mil kadarını çitle döşemişlerdi ki, Alvin, Cally'nin hiç arkada kalmadığını fark edip garipsedi. Alvin tahtaları ikiye bölüyor, Cally ise direkleri yerleştiriyordu. Direkleri sert, yumuşak, taşlı ya da çamurlu toprağa sokmak için hiç yardım istemiyordu.

Böylece Alvin gözünü ondan ayırmadı – daha doğrusu kendi işiyle ilgilenirken, bir taraftan, hünerinden yararlanarak onu izledi- Yıllar önce kendisinin, sahip olduğu hünerden yararlandığından farkında olmadan çalışmasına benzer bir şeyin bu çocukta da olduğunu anladı. Cally, bir direk için en uygun noktayı buluyor, sonra zemini, toprağı sokabileceği kadar yumuşak hale getiriyordu. Alvin, Cally'nin bu yaptıklarını tam olarak tasarlamadığını düşündü. Büyük olasılıkla, direk için en uygun noktayı kendiliğinden bulduğunu zannediyordu.

İşte yapmam gereken şey burada, tam karşımda beni bekliyor: Yaratıcı olmayı diğer insanlara öğretmeliyim. Öğretmem gereken birisi varsa, o da sahip olduğum hünerin bir kısmını taşıdığını gördüğüm Cally. Vigor ben doğduğumda hayatta, Cally geldiğinde ise çoktan ölmüş olduğu için, o da benim gibi yedinci oğlun yedinci oğlu. Böylece Alvin aklında

bu düşüncelerle çalışırlarken Cally'ye atomları, atomların bir insanın istediği düzene girebileceklerini anlatmaya başladı. Alvin, Bayan Larner'le yaptığı son konuşma dışında, bu şeyi ilk defa birisine anlatmaya çalışıyordu ve ağzından çıkan sözcükler ona gittikçe daha lezzetli geliyordu. Ben dünyaya bu iş için geldim, diye düşündü Alvin. Kardeşime dünyanın düzenini öğretmek, bu düzeni anlayıp kontrol edebilmesini sağlamak için...

Cally, direklerden birini başının üstüne kaldırıp, kardeşinin ayaklarının önüne fırlatınca, Alvin şaşkına uğradı. Çocuk, Alvin'in nedenini anlayamadığı bir öfkeyle doluydu.

"Ne dedim şimdi?" diye sordu Alvin.

"Benim adım Cal," dedi Cally. "On yaşımdan beri Cally ismini kullanmıyorum."

"Bilmiyordum," dedi Alvin, "Özür dilerim. Sana bundan sonra Cal diyeceğim."

"Bana hiçbir şey demeni istemiyorum," dedi Cal. "Keşke defolup gitseydin!"

Alvin tam o anda, Cal'in onu bu işi birlikte yapmaya davet etmediğini, gelmesini isteyenin Martin Hill olduğunu ve bundan önce işin sadece Cavil'e ait olduğunu hatırladı.

"İşine burnumu sokmak istemezdim," dedi Alvin. "Yardımımı istemeyeceğin aklıma bile gelmedi. Tek bildiğim, seninle birlikte çalışmanın hoşuma gittiği."

Sanki Alvin'in ağzından çıkan her söz, Cavil'in öfkeyle dolup taşmasına neden oluyordu. En sonunda kıpkırmızı olmuş bir yüz ve bir yılanı boğacak kadar sert sıktığı yumruklarını ona göstererek, "Burada bir yerim vardı," dedi. "Sonra sen geri geldin. Okulda öğrendiğin ağdalı sözlerle bana bilmişlik etmeye, insanları dokunmadan iyileştirmeye, evlerine girip büyü yapmaya başladın.

Alvin, insanların yaptığı şeyden haberdar olduğunu bilmiyordu bile. Hiçkimse bununla ilgili bir şey söylemediği için, bunun doğal bir iyileşme olduğunu düşündüklerini sanıyordu. "Bunun seni neden öfkelendirdiğini anlayamıyorum Cal. İnsanları iyileştirmek iyi bir şeydir."

Bir anda Cal'in yanaklarından yaşlar boşanmaya başladı. "Ben onlara dokunduğumda bile, hiçbir şeyi iyileştiremiyorum," dedi Cal. "İnsanlar artık bunu benden istemiyor bile."

Cal'in de iyileştirme gücüne sahip olduğu, Alvin'in aklına hiç gelmemişti. Şimdi her şey açığa çıkmaya başlıyordu. Alvin gittiğinden beri, Cal, Alvin'in yerini almış, onun yaptığı işleri yapmıştı. Sahip oldukları hünerler benzer olduğu için, Alvin'in eksikliğini hissettirmemişti. Sonra, insanları elinden geldiğince iyileştirmek gibi, Alvin'in küçükken asla yapamadığı şeyleri yapar olmuştu. Alvin, kasabaya geri dönerek, eski yerini ondan almakla kalmamış, aynı zamanda sadece Cal'in yapabildiği şeylerde onu geride bırakmıştı. Hal böyleyken Cal, Vigor Church sakinlerinin gözünden düştüğünü hissetmeye başlamıştı.

"Üzgünüm," dedi Al. "Ama sana öğretebilirim. Aslında az önce yapmaya çalıştığım şey de buydu."

"Sözünü ettiğin tanecikleri hiç görmedim," dedi Cal. "Neden bahsettiğinden hiçbir şey anlamadım. Senin kadar hünerli olmadığımı, ya da seni anlayamayacak kadar aptal olduğumu göremiyor musun? Neler yapabileceğime kendim karar verebilirim. İstediğin niteliklere sahip olmadığımı kanıtlamana ihtiyacım yok. Martin Hill'in seni çağırmasının tek nedeni, benden daha iyi çit yapabildiğini biliyor olması. İşte şimdi sen de kalkmış, sırf hünerin olmadan bile benden daha iyi olduğunu göstermek için, istesen bunu yapabileceğini bilsem de, tahtaları ikiye ayırmak için hünerinden yararlanmı-

yorsun."

"Amacım bu değildi," dedi Alvin. "Sadece gerekmediği sürece hünerimi insanların önünde kullanmıyorum."

"Benim gibi aptal insanların önünde değil mi?" dedi Cal.

"Kendimi yanlış ifade ettim. Ama bana izin verirsen Cal, sana demiri..."

"Altına dönüştürmeyi öğretirsin değil mi?" dedi Cal, aşağılama dolu bir sesle. "Beni ne sanıyorsun ha? Simyacı hikâyeleriyle kandırabileceğin bir çocuk mu? Bunun nasıl yapıldığını bilseydin, eve fakir gelmezdin. Bir zamanlar senin dünyanın başı ve sonu olduğunu düşünürdüm. Yalnız kaldığım zamanlarda kendi kendime, 'Alvin geri gelince, her şey eskisi gibi olacak, birlikte oynayıp, birlikte çalışacağız,' derdim. Fakat şimdi görüyorum ki, beni hâlâ küçük bir çocuk olarak görüyorsun. 'Bir direk daha,' ya da 'çivileri uzat lütfen,' gibi şeyler söylemek dışında, benimle hiç konuşmuyorsun. İnsanların önceden benim yapmamı istediği işleri, çit yapmak gibi basit bir işi bile elimden aldın."

"İş senindir," dedi Alvin, çekicini omzuna atarken. Cal'e bir şey öğretmeye çalışmanın hiçbir anlamı yoktu. Bir şeyler öğrenebilecekse bile, bunları Alvin'den öğrenemezdi. "Yapacak başka işlerim var, artık sana mani olmayacağım."

"Bana mani olmak mı?" dedi Cal. "Bu kelimeyi bir kitaptan ya da o çirkin melez çocuğun sözünü ettiği, Hatrack River'daki çirkin, yaşlı kadından mı öğrendin?

Bayan Larner ve Arthur Stuart'dan bu kadar aşağılayıcı bir dille söz etmesi, hele de "sana mani olmayayım" gibi ifadeleri gerçekten de Bayan Larner'dan öğrendiği için, Alvin'in çok öfkelenmesine neden olsa da, Alvin bunu sözlerine yansıtmamaya çalıştı. Arkasını dönüp, bitmiş çitleri takip ederek uzaklaştı. Cal, hünerini kullanarak çitin geri kalanını yapa-

bilirdi; Alvin, gün boyu çalışmasının karşılığında kazandığı ücreti almayı bile umursamadı. Aklında başka şeyler- bir bakıma Bayan Larner'a dair hatıralar- vardı, ama canını en çok sıkan, Cal'in ondan bir şeyler öğrenmeyi reddetmesiydi. Cal, bu onun hüneri olduğu için, Alvin'in anlattıklarını, annesinden süt emmeyi öğrenen bir çocuk kadar kolayca anlayabilecek tek kişiydi. O ise bunu ondan öğrenmek istemiyordu. Alvin, sırf öğretmen sevmediği biri olduğu için, öğrenmeyi reddetmenin olanaksız bir şey olduğunu düşünüyordu. Fakat Thrower onu kötü, şeytansı ya da aptal biri olarak gördüğü için, Papaz Thrower'dan eğitim almaktan nefret ettiğini unutuyordu. Cal de ondan, onun Papaz Thrower'dan nefret ettiği gibi mi nefret ediyordu? Cal'in neden bu kadar öfkeli olduğunu anlayamıyordu. Dünyada yaşayan insanlar arasında, Alvin'i kıskanmak için bir sebebi olacak son kişiydi; çünkü Alvin'in yapabildiklerine en fazla o yaklaşmıştı. Fakat tam da bu yüzden, her şeyi kendi içinde çözmeden önce hiçbir şey öğrenemeyeceğini düşündüğü için, Alvin'e imreniyordu.

Böyle giderse, Kristal Şehri asla kuramayacağım, çünkü Yaratmayı başka hiç kimseye öğretemeyeceğim.

Alvin birkaç hafta sonra, Yaratmayı gerçekten öğretip öğretemediğini görmek için yeniden birisiyle konuşmaya çalıştı. Bir Pazar günü, Arthur Stuart'la birlikte Measure'ın evine akşam yemeğine gitmişlerdi. Hava çok sıcak olduğu için, Delphi, ekmek, peynir, domuz salamura ve hindi füme gibi soğuk yemeklerden oluşan bir sofra hazırlamıştı. Hep birlikte Measure'ın kuzeye bakan mutfak verandasının gölgesine çıktılar.

"Alvin, seni ve Arthur Stuart'ı bugün buraya çağırmamızın bir sebebi var," dedi Measure. "Delphi ve ben bunu önceden aramızda konuştuk ve annemle babama da biraz

anlattık."

"Bu kadar konuşmanız gerektiğine göre, korkunç bir şey olmalı," dedi Alvin.

"Sanmıyorum," dedi Measure. "Sana söylemek istediğim... Dinle, Arthur çok iyi bir çocuk, çalışkan bir işçi ve iyi bir arkadaş."

Arthur Stuart sırıttı. "Bir de çok uyurum," dedi.

"Evet, bir de çok uykucudur, " dedi Measure. "Ama annem ve babam artık eskisi kadar dinç değil. Annem önceden mutfağı tek başına çekip çevirebilirdi."

"Şimdi de öyle sayılır," dedi Delphi. Sanki Bayan Miller'ı övmek için başka sebepleri varmış gibi.

"Ve babam da artık kolaylıkla yorgun düşüyor. Değirmenden dönünce, hemen yatıp uzanmak istiyor, evde en ufak bir gürültüye katlanamıyor.

Alvin, sohbetin nereye doğru gittiğini biliyor gibiydi. Belki de onun ailesi, İhtiyar Peg Guester ya da Gertie Smith gibi değildi. Belki de melez bir çocuğu ne evlerine, ne de kalplerine kabul edemiyorlardı. Ailesi hakkında böyle bir şey düşünmek onu çok üzdü. Ama şikayet etmeye hakkı olmadığını biliyordu. O ve Arthur Stuart çantalarını toplayıp yola koyulabilir ve... Peki nereye gidebilirlerdi? Belki Kanada'ya. Melez bir çocuğun düşmanlıkla karşılanmayacağı bir yere...

"Onların böyle bir şey söylediğini sakın düşünme," dedi Measure. "Aslında onlara her şeyi ben söyledim. Delphi ve benim, ihtiyaç duyduğumuzdan daha büyük bir evimiz var. Delphi, üç tane küçük çocukla uğraşırken, Arthur Stuart yaşında bir çocuğun ona günlük mutfak işlerinde yardım etmesi onu çok memnun eder."

"Ben ekmeği kendim yapabilirim," dedi Arthur Stuart. "Annemin yemek tariflerini ezbere biliyorum. O öldü."

"Gördün mü?" dedi Delphi. "Bazen ekmeği o yaparsa, ya a en azından hamuru yoğurmama yardımcı olursa, hafta sonu geldiğinde eskisi kadar yorgun olmam."

"Hem, kısa süre sonra bana tarladaki işlerimde de yardım edebilir," dedi Mesure.

"Ama onu bir hizmetçi gibi çalıştırmak istediğimizi düşünmenizi istemeyiz," dedi Delphi.

"Hayır, hayır!" dedi Measure.

"Hayır, onu çocuklarımızdan biri olarak görüyoruz. Tek farkı, daha üç buçuk yaşında ve hiçbir işe yaramayan en büyük çocuğum Jeremiah'tan daha büyük olması. Jeremiah, en azından kızkardeşi Shiprah, ya da senin küçükken yaptığın gibi, kendisini nehre atıp boğmaya çalışmadığı için şükretmeliyiz tabi.

Arthur Stuart bu söze kahkahalarla güldü. " Bir keresinde Alvin de neredeyse beni boğacaktı. Beni Hio'nun sularına soktu."

Alvin çok utandı. Utandığı pek çok şey vardı: Measure'a Arthur Stuart›ı iz sürücülerden nasıl kurtardığını anlatmadığı için, kısa süreliğine de olsa Measure, annesi ve babasının Arthur Stuart'tan kurtulmaya çalıştığını düşündü için utandı.

"Davet edildikten sonra, nerede yaşayacağına karar vermek, Arthur Stuart'a kalmış bir şey. "Buraya benimle birlikte geldi, ama onun adına karar veremem."

"Burada yaşayabilir miyim?" diye soru Arthur Stuart. "Cal benden pek hoşlanmıyor."

"Cal'ın kendi sorunları var," dedi Measure. "ama seni seviyor."

"Alvin eve neden, at gibi faydalı bir şey getirmedi?" dedi Arthur Stuart. "Bir at gibi tıkınıyorsun, ama bahse girerim bir buğday çuvalını bile taşıyamazsın."

Measure ve Delphi güldü. Arthur Stuart'ın, Cal'in söylediği bir şeyi kelimesi kelimesine tekrar ettiğini biliyorlardı. İnsanlar artık buna alışmışlardı. Arthur Stuart'ın kusursuz hafızası çok hoşlarına gidiyordu. Fakat Alvin, birkaç ay önce olsaydı, Arthur Stuart'ın bu sözleri Cal'in sesiyle söyleyeceğini bildiği için, üzülüyordu.

"Alvin de burada yaşayacak mı?" diye sordu Arthur Stuart.

"İşte, bize de bunu düşünüyorduk," dedi Measure. "Neden sen de buraya yerleşmiyorsun Alvin? Bir süreliğine salonda uyuyabilirsin. Yaz hasatı bittiğinde, eski kulübeyi senin için odaya dönüştürebiliriz. Oradan çıkalı daha iki yıl bile olmadığı için, hâlâ çok iyi durumda. Böylelikle istediğin kadar yalnız kalabilirsin. Sanırım artık babanın evinde yaşayıp, annenin hazırladığı sofradan yemek yiyemeyecek kadar yaşın ilerledi."

Alvin bir anda gözlerinin dolduğunu hissetti. Belki de bu, en sonunda birinin onun artık eski Alvin Miller Junior olmadığını fark etmesinden kaynaklanıyordu. Belki de bu kadar duygulanmasının tek sebebi, Measure'ın onunla eski günlerde olduğu gibi ilgilendiğini görmekti. Sebebi ne olursa olsun, Alvin aylar sonra ilk kez gerçekten evine döndüğünü hissetti.

"Elbette, eğer isterseniz buraya yerleşebilirim," dedi Alvin.

"Ağlamak için bir sebep yok," dedi Delphi. "Zaten durmadan ağlayan dört bebeğim var. Keturah'a yaptığım gibi senin de yaşlı gözlerini silmek zorunda kalmak istemiyorum."

"En azından biz bebek bezi giymiyoruz," dedi Measure ve ikisi, sanki bu o zamana kadar duydukları en komik şeymiş gibi gülmeye başladı. Aslında onları güldüren, onlarla birlikte yaşama düşüncesinin Alvin'i bu kadar duygulandırması-

nın verdiği mutluluktu.

Böylece Alvin ve Arthur Stuart Measure'ın evine taşındı ve Alvin en sevdiği erkek kardeşini yeniden tanıdı. Alvin'in bir zamanlar Measure'la ilgili sevdiği her şey yerli yerinde dururken, buna yenileri de eklenmişti. Measure'ın, onları patakladıktan ya da azarladıktan sonra bile çocuklarına ne kadar şefkatli davrandığını, toprağına ve evlerine nasıl sahip çıktığını fark etti.

Hepsinden önemlisi Alvin, Measure'ın karısı Delphi'ye nasıl davrandığına dikkat ediyordu. Delphi, çok çirkin olmasa da, dikkat çekici bir güzelliğe sahip olmayan, iriyarı, kalın kemikli ve bir eşek kadar gürültülü kahkaha atan biriydi.. Ama Measure ona, görebileceği en güzel kadın gibi bakıyordu. Delphi'nin etrafında dört dönüyor, karısını mutlulukla dolu bir gülümsemeyle seyrediyordu. Bunun üzerine Delphi gülüyor, kızarıyor ya da bakışlarını kaçırıyor, sonra dans eder ya da uçmaya hazırlanır gibi ayak parmaklarının üzerinde yürüyüp, daha da zarif hareket ediyordu. Bunun üzerine Alvin, Bayan Larner'a, onu bu kadar mutlu edecek bir bakış atıp atamayacağını merak etmeye başlıyordu. Geceleri yatağına uzanıp, yavaş ve yumuşak gıcırdama sesinin nereden geldiğini bilmek için böceğini göndermeye bile gerek duymadan, evdeki hareketliliğe kulak kabartıyordu. Böyle zamanlarda, Bayan Larner kimliğinin içinde saklanan Margaret adlı kadının yüzünü hatırlıyor, o yüzün kendi yüzüne yaklaştığını, dudaklarının aralandığını ve boğazından, Delphi'nin gecenin sessizliğinde çıkardığına benzeyen hafif zevk çığlıkları çıktığını hayal ediyordu. Sonra yeniden onun bu kez acı ve gözyaşlarıyla kırışmış yüzünü görüyordu. Böyle zamanlarda kalbi acıyla doluyor ve Alvin, Peggy'ye geri dönmek, onu kollarının arasına almak, içinde onu iyileştirebileceği bir yer bul-

mak ve onun acısını alıp götürmek için dayanılmaz bir arzu duyuyordu.

Measure'ın evinde olduğu için tüm ihtiyatlılığını kaybediyor, böylece içindeki duygular yüzüne yansıyordu. Bir gece odada birlikte otururlarken, Measure ve Delphi birbirlerine bir bakış atmış, Delphi kısa süre sonra odadan çıkmıştı. Çocuklar uyuyalı çok olduğu için Measure, baş başa kaldığı kardeşinin omzuna dostça dokundu.

"Kim o?" diye sordu Measure.

"Kim?" diye sordu Alvin. Kafası karışmıştı.

"Onu hatırlamanın bile nefessiz kalmana yettiği kadın."

Alvin bir an için, uzun süredir kimseye hiçbir şey anlatmamış olmasının verdiği alışkanlıkla tereddüt etti. Ama sonra tüm hikâyeyi anlatmaya karar verdi. Önce Bayan Larner'la başladı, onun aslında, Taleswapper'ın hikâyelerindeki, Alvin'i uzaktan izleyen meşale kızla aynı kız, Margaret olduğunu söyledi. Margaret'a duyduğu aşkı anlatması, Bayan Larner'ın kendisine öğrettiği her şeyi anlatmaya başlamasına neden oldu. Hikâyesi sona erdiğinde, gün ağarmak üzereydi. Delphi, Measure'ın omuzlarında uyuyakalmıştı – Geceyarısı odaya geri gelmiş, sonra onları fazla dinleyemeden uykuya teslim olmuştu. Fakat Measure hâlâ uyanıktı. Kardinal kuşunun söyledikleri, yaşayan altın saban, demir ocağındaki Alvin, Hio'daki Arthur Stuart ile ilgili öğrendiği şeylerin verdiği heyecanla gözleri parlıyordu. Alvin'in, iz sürücü bunu ne kadar hak etmiş olursa olsun, bir insanı elleriyle öldürmüş olmasu, İhtiyar Peg Guester'ın ölümü ve hatta Arthur Stuart'ın gerçek annesi olan siyah kaçak köle hakkında öğrendikleri yüzünden, Measure'ın gözlerinden üzüntü okunuyordu.

"Ne yapıp edip, Yaratıcı olmayı öğretebileceğim insanları bulmalıyım," dedi Alvin. "Ama benim hünerimden yoksun

olan bir insanın bunu öğrenebileceğinden ya da istese bile ne kadar öğrenebileceğinden emin değilim."

"Bana kalırsa," dedi Measure, "Kristal Şehrin kurulmasına yardım etmeyi öğrenebileceklerini bilmeden önce, o yere dair kurduğun hayali sevmeleri gerekiyor. Yaratıcı olmayı başkalarına öğretebilen bir Yaratıcı olduğuna dair söylentiler yayılırsa, böyle bir güçle insanları yönetmek isteyen insanlarla karşılaşabilirsin. Ama Kristal Şehir... Alvin! Bu şey, sen ve Peygamberin yıllar önce içine girdiği o kasırga hortumu ile ilgili anlattıklarına o kadar beziyor ki..."

"Öğrenecek misin Measure?" diye sordu Alvin.

"Öğrenmek için elimden geleni yapacağım," dedi Measure. "Ama önce sana ciddi bir söz veriyorum: Bana öğrettiğin şeyi, sadece Kristal Şehri kurmak için kullanacağım. Bir Yaratıcı olabilecek kadar öğrenemezsem, sana başka şekilde yardım etmeye çalışacağım. Benden ne istersen yapacağım Alvin... Kurduğun hayalin, Tenskwa-Tawa'nın gördüğü vizyonun gerçekleşmesi için, ailemi dünyanın sonuna götürebilir, sahip olduğum her şeyden, hatta canımdan bile vazgeçebilirim.

Alvin, kardeşinin iki elini de kendi ellerinin arasına alıp, uzun süre tuttu. Measure öne eğlip, kardeşini öptü. Bu hareket Delphi'yi uyandırdı. Konuştuklarının çoğunu duymasa da ciddi bir şeyler olduğunu anlamıştı. Uykulu bir şekilde gülümseyip, onu yatağa götürmesi için kendini Measure'ın kollarına bıraktı.

Bu, Alvin'in gerçek görevinin başlangıcıydı. O yaz boyunca, Measure onun hem öğrencisi, hem de öğretmeniydi. Alvin Measure'a Yaratmayı öğretirken, Measure ona babalığı, kocalığı ve erkekliği öğretti. Tek farkla:, Alvin neler öğrendiğinin biraz olsun farkında değilken, Measure, Yaratıcılığın

gücünün her bir parçasını korkunç mücadeleler vererek anladı. Yaratıcılığın bilgisine yaklaşmayı, yavaş da olsa başardı ve Alvin, başarısızlığa uğrayan pek çok girişimin ardından başka birine gözlerini kullanmadan "görmeyi", ellerini kullanmadan "dokunmayı" nasıl öğretmesi gerektiğini anlamaya başladı.

Artık geceleri yatağında uyanık yatarken, geçmişe eskisi kadar özlem duymuyor, daha çok geleceği hayal etmeye çalışıyordu. Bir yerlerde onu bekleyen, kurmak zorunda olduğu bir şehir, bu şehrin hayalini sevmeyi, orayı birlikte yaratmayı öğretmesi gereken insanlar vardı. Bir yerlerde, yaşayan sabanın süreceği kusursuz bir toprak vardı. Bir yerlerde onu bekleyen, yaşamı boyunca sevip ölene dek birlikte yaşayacağı bir kadın vardı.

Hatrack River'da o sonbahar seçimler vardı. Kimin kahraman, kimin sinsi bir yılan olduğu ile ilgili çıkan elle tutulur söylentiler nedeniyle, Pauley Wiseman işini kaybetti ve onun yerine şeriflik görevine Po Doggly geldi. Seçimlerden kısa süre sonra Makepeace, çırağının ustasına ait olan bir şeyle kaçtığı ile ilgili bir şikâyet dilekçesi vermek üzere şerifin ofisine geldi.

"Üzerinden çok uzun zaman geçtiği için, bir suç dosyası açamayız," dedi şerif Doggly.

"Beni tehdit etti," dedi Makepeace Smith, "Ailem için endişelendim."

"Öyleyse bana sadece senden çaldığı şeyin ne olduğunu söyle."

"Bir saban," dedi Makepeace Smith.

"Sıradan bir saban mı? Sıradan bir sabanı bulmam gerekiyor öyle mi? Peki bu çırak, neden böyle bir şeyi çalmak istesin?"

Makepeace, sanki bir sırrını veriyomuş gibi, sesini alçalttı. "Saban altındandı."

Po Doggly, bu sözü duymasının üzerine katıla katıla güldü.

"Bu doğru, sana doğruyu söylüyorum," dedi Makepeace.

"Gerçekten mi? Sanırım sana inanıyorum dostum. Ama eğer demir atölyende bir altın saban vardıysa da, bire on bahse girerim ki, o şey sana değil, Alvin'e aittir."

"Bir çırağın yaptığı ustasına aittir!"

Po, işte o zaman sertleşmeye başladı. "Beni dinle Makepeace Smith... Hatrack River'da yaşayan insanlara böyle hikâyeler anlatmaya başlarsan, sanırım hepsi sana o çocuğu senden iyi bir demirciye dönüştüğü günden itibaren dükkânında bir köle gibi tutmaya devam ettiğini söyler. Alvin'i, bu dünyada yarattığı ilk ve tek şeyi senden çalınakla suçlarsan, adaletli bir usta olmadığınla ilgili söylentiler tüm kasabaya yayılır ve insanlar sana kıçlarıyla gülmeye başlar."

Bu olsa da olmasa da, Makepeace o sabanı –her neredeyse- Alvin'den geri almak için yasal hilelere başvurmadı. Ama hikâyesini, her seferinde daha da zenginleştirerek herkese anlattı: Alvin ondan her zaman bir şeyler çalıyordu, o altın saban Makepeace'e miras kalmıştı ve siyaha boyalıydı; Alvin ise şeytani güçlerinden yararlanıp boyayı çıkarmış, sonra sabanı alıp götürmüştü. Gertie Smith yaşadığı sürece bu hikâyelerle alay etti ama Alvin'in kasabadan ayrılmasından kısa süre sonra, kocasına ne kadar aptal olduğunu bağırırken kalp krizinden öldü.

Make Peace bunu da hikâyesi için bir malzeme olarak kullanıp, Alvin'in Gertie'yi, kalp krizi geçirmesine yol açan bir kara büyüyle öldürdüğünü iddia etti. Bu elbette korkunç bir yalandı, ama böyle hikâyelere inanan insanlar her zaman ol-

duğu için, söylentiler Hio eyaletinden komşu eyaletlere, en sonunda tüm ülkeye yayıldı ve Pauley Wiseman, Papaz Throer, Cavil Planter da dâhil pek çok insanın kulağına ulaştı.

İşte bu yüzden Alvin en sonunda Vigor Church'ten ayrılıp yoluna devam ettiğinde, bir saban büyüklüğünde çuvallar taşıyan yabancıları gözetleyen, çuvallarının altında bir altın ışıldaması arayan, ustasının mirasını çalmış olan kaçak bir çırak olup olmadıklarını anlamak için yabancılara dikkatle bakan bir sürü insan vardı. Bu insanların bazıları o altın sabanı ellerine geçirirlerse, Hatrack River'da yaşayan Makepeace Smith'e geri götürmeyi bile düşünüyordu. Gelgelelim, böyle bir fikir bazı insanların aklından bile geçmedi.

Küçük Peggy artık genç bir kadın. Alvin ise, onun hemen yakınında yaşamın ve yaratıcı olmanın sırlarını aralarken, bir demirci ustası olabilmek için örsün başında... Alvin'in Kristal Şehre doğru uzanan yolculuğu hızlanarak sürüyor...

ISBN 605-5532-59-X

